

БЕИНСА ДУНО

**ЕЗИКЪТЪ
НА
ЛЮБОВЪТА**

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ, ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМТЪ
РИЛСКИ ЕЗЕРА ПРЕЗЪ ЛЪТОТО НА 1939г.

СИЛАТА НА ЛЮБОВТА

*Небето прошарено, хоризонтът отворенъ.
Времето ведро, меко, магнетично.
Следъ хубавъ, обиленъ дъждъ(вчера следъ обѣдъ).
5 ч.с. всички гости и приятели - на Молитвения връхъ.
Чудна панорама - долу въ низината, всичко покрито
съ бѣли облаци, нищо друго не се вижда, а горе
небето е отворено и чуденъ, свѣжъ въздухъ!*

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”*

Снощи, като ви говори Небето, какво разбрахте? Вчера имахте една голѣма речъ, която ви държаха отъ горе. Какво разбрахте?

Ще ви прочита 13 глава отъ първото послание къмъ Коринтянитѣ - главата върху Любовта: „Ако говоря съ челоуѣчески и ангелски езици.”

Външната страна на човѣка е човѣшкия говоръ, а пъкъ външната страна на ангелитѣ е тѣхния говоръ. И ако човѣкъ говори безъ да има смисълъ, то е все едно човѣкъ да има стомахъ и дробове, а да нѣма глава. Тогава той нѣма посока.

„Ако говоря с челоуѣчески и ангелски езици, а Любовь нѣмамъ, ще съмъ медъ що звѣнти или кимвалъ що дрънка.” Тука под дрънкане се разбира, че нѣщата нѣма да бждатъ разумни. Всѣки човѣкъ, който върши неразумни нѣща, той винаги дрънка. И дрънкать винаги празнитѣ работи, а пълнитѣ не дрънкать. Тѣ сж тихи и спокойни. Всичко това, което нѣма никакъвъ смисълъ, дрънка и крѣска колкото иска. Та, когато дрънкате, трѣбва да знаете, че вие говорите на челоуѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмате.

„И ако имамъ пророчество, и зная всичкитѣ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра щото и гори да

премѣстямъ, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ.” Вѣрата е за хората, а пѣкъ знанието е за ангелитѣ. Значи, ако притежавате вѣрата, която хората иматъ, и знанието, което ангелитѣ иматъ, а Любовь нѣмаме, нищо не сме. Защото можешъ да бждешъ много силенъ, като мамута, можешъ да бждешъ като параходъ, който цѣпи водитѣ на морето, но ако Любовь нѣмашъ нищо не си. Единъ параходъ разцѣпва водитѣ на морето, изпоплашва рибитѣ и като влѣзе в пристанището, какво става съ него? - Нищо. Той си остава параходъ и следъ години го бракуватъ. Въ голѣмия параходъ какво правятъ хората? Малкитѣ сжщества си играятъ по него, запалватъ огнь въ него и после го бракуватъ. И човѣкъ прилича на единъ голѣмъ параходъ. Съ всичкитѣ си идеи той цепи водата.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прѣхрана на сиромаситѣ, и ако прѣдамъ тѣлото си на изгорѣние, а любовь нѣмамъ, нищо не се ползувамъ.” И ти, като предадешъ знанието си на другитѣ, ако имъ предадешъ каквото имашъ, то е още външната страна. Ти си далъ на нѣкой човѣкъ 100 или 200 хиляди лева. Какво ще придобие той отъ твоитѣ пари? Или ако му дадешъ нѣкаква дреха, какво ще придобие той? Който носи стара или нова дреха, той все умира. Човѣкъ докато умира, той дрънка. Докато не придобие безсмъртието, той е въ областъта на дрънкането, т.е. въ областъта на преходнитѣ нѣща. Днесъ можешъ да си щастливъ, после нещастенъ. Днесъ си здравъ, а утре си боленъ. Днесъ си ученъ, а утре си невежа. Старитѣ хора, като остарѣятъ, не виждатъ и почватъ да се занимаватъ съ минали работи. Стариятъ разправя какъ едно време като дете е игралъ съ другаритѣ си, ще разправя за баща си, за майка си, за чичо си. В стария човѣкъ нѣма нищо ново. И той чака да се подмлади. Той казва: „Чакай да видимъ какво ще правятъ младитѣ хора.” Човѣкъ никога не може да стане младъ, ако не дойде Любовьта въ него. Любовьта е, която подмладява. Безсмъртието е въ Любовьта. Възможноститѣ за човѣка сж в Любовьта. Тогазъ човѣкъ всичко може да направи. А пѣкъ другото, т.е. дето не участвува Любовьта, е само едно премѣстване на

нѣщата. Напримѣръ мѣстите единъ камѣкъ на другъ. Или нарисувашъ нѣщо. Ти нищо не си направилъ. Ти си нацапалъ нѣщо, но тази картина има толкозь дефекти. Казвашъ, че тази картина е много добра. Ако имате погледъ да гледате, това не е за гледане.

Сега нѣкой пѣтъ вие се спирате върху вашия животъ и казвате: „Колко лоши хора има!“ Че туй е външната каль. Нѣкой параходъ е миналъ около тебе и те е оцапалъ. Защото параходитѣ, като минаватъ нѣкъжде, оцапватъ. Вчера водата, като мина надолу, оцапа мѣстата. И тѣзи хора, които ще дойдатъ отъ долу, ще бѣдатъ оцапани. И конетѣ цапатъ. И хората цапатъ. Ти безъ да искашъ стѣпишъ нѣкъжде и калъта те оцапа. Вие нѣкой пѣтъ говорите каквото и да е. Като минавашъ презъ калъта, доста думи можешъ да кажешъ. „Любовьта дълготѣрпи.“ Тѣрпието въ дадения случай е основа. Никаква работа не може да се свърши, ако нѣма тѣрпение. Ето какво е тѣрпието: Като седишъ, да бѣдешъ спокоенъ. Вътѣръ има, дѣждъ вали или прахъ се вдига - ти да го гледашъ спокойно. Ти казвашъ: „Засѣга ме!“ Но щомъ те засѣга, ти си вѣтре. Когато дойде страданиято, вие излѣзте вънъ. Не стойте вѣтре въ страданията. Богъ не е турилъ хората вѣтре въ страданията; Богъ не е турилъ хората вѣтре въ смъртъта. Смъртъта е нѣщо външно. Смъртъта нѣма защо да ни се препорѣчва. Да умремъ, значи да излѣземъ изъ смъртъта. Нѣкой казва: „Не мога да тѣрпя!“ Това значи да излѣзете изъ тѣрпение. Който не може да тѣрпи, той е въ нетѣрпието. А пѣкъ като излѣзе изъ нетѣрпието, ще влезе въ тѣрпието. А пѣкъ тѣрпието е Божествено качество. Нѣкой човѣкъ казва: „Гладенъ съмъ.“ Казватъ: „Дайте му единъ сомунъ хлѣбъ.“ Босъ е, голъ е. Казватъ: „Дайте му шапка, дрехи, обуца.“ Но това сѣ външни страни. Това е външното. Обущата ни сѣ подарѣкъ отъ животнитѣ. Животнитѣ насила ни обичатъ, ние насила вземаме отъ тѣхъ.

„Благосклонна е.“ До тогазъ докато правите различие между единъ човѣкъ, който е ученъ и другъ, който е невежа и давате предпочитание на учения предъ невежия, ти не си научилъ Божественото. И двамата сѣ равни. И който е ученъ

и който е невежа и двамата сж излѣзли отъ Бога. Само че невежиятъ е въ нетърпението, а пъкъ знающиятъ е въ търпението. Ако онзи, който е билъ въ нетърпението, влѣзе въ търпението, той ще придобие знание и ще има благосклонност. Да кажемъ, че вие претърпявате нѣкаква вѣтрешна неприятност. На какво се дължи неприятността? Ако вие вечерно време седите при една свѣщъ и дойде единъ вашъ приятелъ и седне между свѣщъта и васъ, той ще ви произведе една неприятност. Умниятъ човѣкъ нѣма да седне между свѣщъта и тебе, но задъ свещъта. А пъкъ свѣщъта ще остане помежду ви.

Сега, вашата погрѣшка е следната: ония хора, които не сж музикални, у тѣхъ се заражда завистъ. Такива хора сж завистливи. Той ще влѣзе помежду ви, за да ви смрази. Той ще каже: „Той не заслужава това.” - Кой заслужава тогазъ? „Любовъта не завижда.” Рекохъ, щомъ завиждате, трѣбва да знаете, че вие сте сиромаси. Всички сиромаси хора се различаватъ съ завиждане. Завижда той, че нѣма. А пъкъ човѣкъ трѣбва да се учи да не завижда. Като видишъ нѣкой менъ човѣкъ, да се зарадвашъ. Допуснете сега, че вие сте една майка и че имате две деца - едно момченце и едно момиченце. Тѣ не сж облѣчени хубаво. Вие искате да ги облѣчете добре, но не можете. И виждате, че друга майка има две хубаво облѣчени деца. И у васъ се заражда завистъта, защо Господъ е далъ дрехи на ония, а на васъ не, за да ги облѣчете. Коя е причината, дето една майка е облѣкла децата си, а другата - не?

Едно сравнение ще ви приведа. Да кажемъ, че сте посадили две дръвчета. Едното го огрѣва Слънцето и то ще цѣфне добре и ще бжде зелено. А пъкъ другото сте турили на мѣсто, дето Слънцето не го огрѣва. Значи тази майка, чиито деца не сж облѣчени, нѣма любовъ и не я е огрѣло Слънцето, Божественото слънце. Когато дойдатъ изпитанията и мъчнотиитѣ, страданията, това показва, че е излѣзалъ нѣкой между васъ и Господа. Излѣзте изъ това положение. Щомъ нѣщо дойде между тебъ и Бога, то ти се качи на едно стѣпало по-горе. Когато това нѣщо пакъ дойде между тебе и Бога,

ти пакъ се качи на още едно стъпало по-горе. Всѣки, който ви обича, да застане от другата страна на свѣщъта.

Но вие ще кажете цитата от Евангелието, че едни хора ги турили отъ дѣсно, а пакъ други отъ лѣво. У нѣкои хора има такъвъ страхъ. Господъ да ме тури отъ лѣвата страна или отъ дѣсната страна, ми е все едно. Отъ лѣвата Му страна сж хората, а пакъ отъ дѣсната Му страна сж ангелитѣ. Господъ, като тури нѣкого отъ лѣво, туря го на страдания, на учение. Ти казвашъ: „Да отида въ другия свѣтъ.“ Кой е другия свѣтъ? Ти скърбишъ - ти си въ човѣшкия свѣтъ. Радвашъ се - ти си въ ангелския свѣтъ. Вие искате небето. Че щомъ се зарадвашъ, ти си въ небето. Щомъ скърбишъ, ти си въ ада. Небето е мѣсто дето живѣятъ ангелитѣ, а пакъ адътъ е мѣсто, дето живѣятъ хората. Тѣ сж въ ада. Знаете ли какво нѣщо е ада? Когато една дреха се развали и ў принаждашъ нѣщо, това е ада. Значи когато правишъ лоши работи и искашъ да имъ дадешъ видъ на хубави работи. Напримѣръ, една мома, която има лошъ характеръ, ще се облѣче много хубаво и ще се представи, че се усмихва, че е весела. Отъ вънъ се усмихва, но като дойдете да я вкусите, ще видите, че не е така красива вътре, както е отъ вънъ. Нѣма нищо скрито покрито. Туй, което е вътре, излиза навънъ. Щомъ почнете да мислите, да чувствувате и да действувате, всичко излиза навънъ и вече се изявява какви сте. Та, нищо скрито покрито нѣма въ свѣта.

„Любовъта не се прѣвъзлася, не се гордѣе, не безобраствува, (и т.н.до 12ст. включително) {не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата се не радва, а сърадва се на истината, всичко прѣтърпѣва, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко търпи. Любовъта никога не отпада; другитѣ обаче, пророчества ли сж, ще се прѣкратятъ; езици ли сж, ще прѣстанатъ; знание ли е, ще изчезне. Защото отчасти знаемъ и отчасти пророкуваме; но когато дойде съвършеното, тогазъ това което е отчасти, ще се прѣкрати. Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорехъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размишлявахъ; но откакъ станахъ мжжъ, напуснахъ което е младен-

ческо. Защото сега видимъ мрачково както прѣзь огледало, а тогазъ ще гледаме лице съ лице; сега познавамъ отчасти, а тогазъ ще позная както съмъ и познатъ.]” Въ тази глава, като се говори, че знанието ще изчезне, идеята е следната: не мислете, че знанието ще изчезне. Ще изчезне временното знание, което имате сега. И тази доброта, която имаме сега, ще изчезне. Ще изчезне, понеже е отъ части. И ще дойде друго. Въ стихъ 11, думитѣ: „отъ какъ станахъ мжжъ”, означаватъ: като почнемъ да мислимъ хубаво. „А сега оставатъ тѣзи тритѣ, вѣра, надежда, любовъ; но най-голъмата отъ тѣхъ е любовта.”

Сега представете си, че казвате: „Азъ не съмъ лошъ човѣкъ.” Доброто и злото е, което ги пълни. Че когато ти страдашъ, чашата ти е напълнена. Писанието казва: „Докаато Господъ дойде, чашата е пълна.” Ти, като правишъ зло, пълнишъ чашата и ти ще я изпиешъ най-първо. Това, което въ тебе си туряшъ, ти най-първо ще го опиташъ. Да допуснемъ, че вие седите и разглеждате единъ човѣкъ. Но не го разглеждате научно, изказвате, че е лошъ човѣкъ. Какво се ползвате като знаете, че е лошъ човѣкъ. Щомъ мислите, че е лошъ, вие вече го привличате въ себе си, давате му почетно мѣсто. То[й] сяда на стола. Станешъ сутринъ и кажешъ: „Той е лошъ човѣкъ.” На обѣдъ кажешъ сжщото. Вечеръ - сжщото. Постоянно го държишъ въ ума си. Какво трѣбва да се прави сега? Въ човѣка живѣятъ двама - единъ лошъ и единъ добъръ живѣятъ заедно. И отъ този, лошия не можешъ да се освободишъ, докато си на земята. Апостолъ Павелъ казва: „Даде ми се ангелъ сатанински да ме мжчи.” И Богъ му казва: „Достатъчна ти е моята благодать.” Този, който седи въ тебе, се разговаря и те прави недоволенъ отъ това и онова. Вашето недоволство, което имате нѣкой пжтъ, то не е ваше. И вашата радостъ и тя не е ваша. Радостта е на онзи, добрия. А пѣкъ лошото е на лошия. А пѣкъ онзи, който ги наблюдава, това сте вие, които изпитвате доброто и злото. Но нито доброто, нито злото сж ваши. Вие само опитвате нѣщата и се учите отъ тѣхъ. Защото сегашнитѣ хора, човѣцитѣ, вие сте създадени, за да дойде да живѣе въ васъ Любовта. Зна-

нието и невежеството, които имате, тѣ сж само подготвителни стадии на вашето развитие.

Това, което често спжва хората, е ревността, която може да се роди въ васъ. Вие виждате единъ конь силенъ, добъръ, добре натоваренъ. И вие искате да станете като него, да се натоварите и да носите. Питамъ: като станете натоваренъ като него, какво ще научите? И онзи господарь любезно ли говори на коня? Какъ му говори? Какъ трѣбва да говори единъ господарь на коня си? Той му казва: „Синко, трѣбва да работишъ! Защо си мързеливъ? Защо си останалъ назадъ до сега? Носи този товаръ, за да станешъ човѣкъ.” Като го удря отзадъ, казва му: „Назадъ нѣма да се връщашъ, напредъ ще ходишъ!” Ние не тълкуваме добре и казваме: „Горкия, пребиха го.” - Че когато единъ скулпторь почва да дѣла камъка съ своя чукъ, мислите ли, че тѣзи удари не сж на мѣсто? Той ще откърти отъ камъка всички онѣзи работи, които не сж потребни. И страданията ви въ свѣта сж подобно нѣщо. Когато страдате, отхвъркватъ отъ васъ непотрѣбнитѣ работи. Вие казвате, че много ви измжчватъ. Съ всѣко страдание вие се освобождавате отъ мжчение.

Да допуснемъ, че двама не се разбиратъ. Представете си, че братъ и сестра въ единъ домъ не се разбиратъ. Единъ баща и една майка сж ги родили. Коя страна ще взематъ бащата и майката? Синътъ може да държи страната на баща си, а дъщерята на майка си. Или обратното може да бжде. Питамъ: какво ще добиятъ бащата и майката, ако дъщерята вземе страната на баща си и синътъ на майка си? Или ако бжде обратното? Казано е: всѣки домъ, който е раздѣленъ, той не устоява. И първото нѣщо, отъ което трѣбва да се пазите, то е: не се раздвоявайте въ себе си! Не вземайте страна! Много погрѣшки има, които се дължатъ на миналитѣ поколения. И които погрѣшки трѣбва да се изправятъ сега. И не само да се спираме на въпроса защо сж ги направили. Трѣбва да се изправятъ тѣзи погрѣшки.

Вчера, ако всички бѣхте много учени и много добри, ако имахте любовъ, грѣмотевици не щѣше да има, дъждъ не щѣше да имате, нищо не щѣше да има. Защо имаше дъждъ и

гръмотевици? Защото нѣмаше любовъ. Когато въ васъ се зароди желание да ядешъ, ако искашъ да имашъ единъ хубавъ обѣдъ, трѣбва да имашъ една свѣтла мисль и едно свѣтло чувство, едно добро чувство. Ако седнешъ на трапезата да ядешъ и въ ума си нѣмашъ свѣтла мисль и въ сърцето си свѣтло чувство, то обѣдътъ ти ще бжде както се казва на еврейски езикъ „труфа”. И ти, като ядешъ, нѣма да бждешъ доволенъ. Или искашъ да направишъ добро, и ако въ ума си нѣмашъ свѣтла мисль и въ сърцето си добро чувство, то доброто не може да стане. Или по-ясно казано: всѣко нѣщо, което искашъ да направишъ, за да бжде добро, Слънцето трѣбва да грѣе така, както ни грѣе това Слънце. Така трѣбва да виждате вие присѣтствието на Божествената свѣтлина. Всѣка свѣтла мисль и всѣко добро чувство въ насъ сж лжчи отъ Бога. Тѣ излизатъ отъ Бога. Свѣтлата мисль е лжчъ отъ Божественото и всѣко чувство е лжчъ отъ Божествения свѣтъ. Добритѣ чувства - тѣ сж топлината на Божественото слънце, а пѣкъ свѣтлитѣ мисли сж свѣтлината на Божественото слънце. И безъ това Слънце ние не можемъ да мислимъ, не можемъ да чувствуваме и никаква работа не можемъ да свършимъ.

Та рекохъ сега, тѣзи облаци показватъ, че има още нѣщо у васъ. И вѣтърътъ духа задъ гърба ви. Вѣтърътъ казва: „Напредъ! Назадъ, за земята нѣма да мислите.” Облаците, които виждате, сж малки, както виждате небето е доста ясно, а какво има подъ васъ? Небето ни е ясно, но това е за васъ, вие виждате ясно небе, а тѣзи, които сж долу, цѣлото небе е покрито. Тѣ всичкитѣ сж потопени. Тѣ нито Слънцето виждатъ, нито синьото небе. Рекохъ сега, всѣки день се стрѣмете да имате едно особено състояние на Любовта. Вие търсите нѣкой човѣкъ да ви обича. Хубаво е това. Този, когото търсите, имате право да го търсите. Но той не е този, когото виждате въ дадения случай. Единъ отъ рускитѣ императори задалъ на единъ отъ своитѣ министри три въпроса да разреши. А пѣкъ министърътъ не могълъ да разреши. Той отива при единъ калугеръ, който му казалъ: „Азъ ще разреша въпроса.” Калугерътъ се дикизиралъ като министра и се

явилъ предъ царя. Тритъ въпроса били: какви мисли има царя? Той трѣбвало да знае какво мисли царьтъ. На двата въпроса калугерьтъ отговорилъ, а на третия казалъ така: „Ти мислишь, че азъ съмъ министъра, но азъ не съмъ министъра.“ Та, въ дадения случай трѣбва да знаете дали предъ васъ стои вашиятъ министъръ или нѣкой калугерь. Този министъръ въ една държава не може да разреши три въпроса, а пъкъ този калугерь ще дойде да разрешава неговитѣ държавни работи. Това е невъзможно!

Или другояче казано, мжчнотиитѣ въ свѣта не могатъ да се разрешаватъ безъ Любовта. Любовта е единствената сила, която разрешава всички мжчнотии. Любовта е единствената сила, която осмисля знанието. Любовта е единственото нѣщо, което осмисля всичко. Нѣкой пжтъ нѣкой човѣкъ за извѣстно време ни интересува, а следъ това не ни интересува. Понеже любовта я нѣма тамъ. Любовта дава цѣна на всичко. Любовта е присѣтствието на Бога. И когато Той присѣтствува, ние чувствуваме тогазъ Неговата мощъ и сила. И всички нѣща иматъ смисълъ. Тогазъ каквото видимъ, ние го обичаме, понеже Богъ всички обича. И като кажемъ, че Богъ обича всички, тогазъ сме въ другъ свѣтъ. Тогазъ не сме въ човѣшки и ангелски свѣтъ. Съ знанието вие сте въ свѣта на ангелитѣ. Вие имате и вѣра. Съ нея сте въ човѣшкия свѣтъ. Но нѣмате любовъ, която осмисля нѣщата.

Това, което ви спжва, е следното: като ви говоря за Любовта вие казвате: „Толкозъ години сме я търсили, досега не сме я намѣрили.“ Азъ наскоро ви говорихъ, че има една любовъ, отъ която хората умиратъ, а пъкъ има една любовъ, отъ която хората живѣятъ. Ти обичашъ нѣкого и се съмнѣвашъ дали той те обича. И той се съмнѣва въ тебе дали ти го обичашъ. Като му кажешъ, че го обичашъ, то все ще остане съмнение въ него, дали е вѣрно. Сжщо така и той, като ти каже, все ще остане въ душата ти едно съмнение, че той не те обича. Сега въ вашия умъ какво седи? Вие искате да ви обичатъ. Кажете ми какъ разбирате това? Въ тази работа азъ съмъ невежа. Азъ считамъ, че единъ човѣкъ ме обича, когато ме изяде. Щомъ не ме яде, не ме обича. Малко бамъ-

башка мисля. И когато дойде нѣкой и ме пита: „Обичашъ ли го?“ Азъ извадя една ябълка и я изямъ. Той казва после: „Яде ябълката и нищо не ми дава.“ А пъкъ другъ нѣкой ме пита обичамъ ли го. Азъ извадя и му дамъ крушата. Какво ще му разправямъ? Рекохъ му: „Круша знаешъ ли да ядешъ?“ - „Ялъ съмъ ги.“ Какъ ги ядете крушитъ? Азъ преди да изямъ една круша и като я ямъ чета Отче нашъ. Дѣвча и чета Отче нашъ. И като кажа последната дума - аминъ и изялъ съмъ я. А пъкъ той не знае да я яде. Той като каже аминъ, т.е. като дойде до края на Отче нашъ, трѣбва да е изялъ крушата. А, ако не чете Отче нашъ при ядене, това не е ядене.

И вие като ядете 21 хапка ще изговорите 21 пѣтъ Отче нашъ. Кой отъ васъ е ялъ съ Отче нашъ? Днесъ направете единъ опитъ. Първия опитъ направете днесъ: ще изядете 21 хапка по този, новия начинъ. И то малки хапки, а не голѣми. И 21 пѣтъ ще четете Отче нашъ. Този опитъ ще бѣде като приемателенъ изпитъ за влизане въ класа. Като правите този опитъ, ще те приематъ. А пъкъ щомъ ви приематъ за ученици, ще четете Добрата молитва. Онези отъ васъ, които минатъ приеменъ изпитъ, ще четатъ Добрата молитва. Ще вземете 21 малки хапки, ще дѣвчете добре хлѣба и ще четете Отче нашъ. И като дойдете до думитъ: „защото Твое е Царството и силата и славата за винаги, аминъ“, ще глътнете.

Сега, ако ви се вижда това много, да не ви пресиля. Тогазъ ще ви дамъ свобода. При първата хапка ще четете Отче нашъ. То е приемния изпитъ. Може да ви скжсатъ тамъ. Не се знае. Когато изкарате днешния опитъ добре, ще се запишете въ училище. Като изядете опредѣленото число хапки по този начинъ, другитъ изяжте безъ Отче нашъ. Ако въ време на опита дойдете до нѣкъде и почнете да се тревожите и кажете: „Кога ще се свърши 21 пѣти Отче нашъ“, тогазъ опитътъ е разваленъ. Хайде, да ви улесня, ще намалимъ хапкитъ. Ще ги съкратя. За задачата ще ви дамъ три хапки. При първата хапка ще четете Отче нашъ. При втората хапка ще произнесете мислено Добрата молитва. А при третата хапка мислено ще кажете: „Божията Любовь носи пълния животъ.“ Сега и азъ съмъ доволенъ. Отъ 21-тѣхъ хапки не съмъ

доволенъ. И азъ го виждамъ, че ще бжде по-трудно, но отъ тритъ съмъ доволенъ. Сега, като закусвате сутринята, ще направите опита съ тритъ хапки, на обѣдъ с три хапки, вечерята съ три хапки. Цѣлия день ще ядете 9 хапки съ опитъ.

Азъ сега усмивамъ старото. Старото, което е правило толкозъ страдания, да му се посмѣемъ малко. Хапката, изядена съ Отче нашъ или съ Добрата молитва, или съ формулата за Божията Любовь, тая хапка ще расте въ васъ. И цѣлия день вие ще добиете много повече енергия отколкото 21 година обикновено ядене. Ще поясня казаното: днешния день да се освободите, мислете за Любовта и нищо да не ви смущава. Днесъ ще оставите конетъ да си носятъ товара; болнитъ - болѣстята; бѣднитъ - бѣднотията; всѣки да си носи, каквото има. Всѣки да каже, че всичко е хубаво, че е много добре. Вчерашниятъ день мина и въ днешния день Слънцето грѣ много хубаво.

Азъ, като дойдохъ тукъ, виждамъ, че кухнята не е направена. Не е за менъ тази кухня. То е вашата кухня. А единственото нѣщо, което намѣрихъ, че е направено, то е продавницата, магазина. Това, въ което живѣете, не е окопано добре - палаткитъ. Слама нѣма достатъчно. Покривки нѣма те. Тази вечеръ въ палаткитъ си нѣмахте топли дрехи, но бакалницата ви е доста хубаво направена. Та, физическиятъ свѣтъ въ насъ е доста хубаво уреденъ. Нѣма какво да го уреждаме, а пѣкъ сега остава ангелскиятъ и божествениятъ свѣтъ въ насъ. Бакалницата е физическия свѣтъ, кухнята - ангелския свѣтъ, а пѣкъ палаткитъ сж Божествения свѣтъ. Отъ вжтре да се окопаемъ. Да се организираме. Да ни стане приятно въ главата и сърцето.

Та днесъ, като ядете, ще изядете тритъ хапки по казания начинъ. Като глътнешъ първата хапка съ Отче нашъ, ще кажешъ: „Господи, изпрати това благословение на всички! Това благословение, което азъ намѣрихъ, всички да го опитатъ. И богати и сиромаси.” Пожелайте и богати и сиромаси да ядатъ днесъ по три хапки. Първата хапка съ Отче нашъ. Първата хапка ще бжде за Господа, втората хапка ще бжде за вашия Духъ, а пѣкъ третата хапка е заради васъ. Първата

хапка е заради Господа, втората хапка е заради вашия ближень, а третата хапка, съ формулата: „Любовта носи пълния живот”, е заради васъ.

Има нѣща, които бждащето носи; има нѣща, които днешниятъ день носи. Човѣкъ трѣбва да има вътрешно разположение. Трѣбва да се откриятъ вътрешнитѣ очи на човѣка и вътрешниятъ слухъ. Защото слухътъ ни и зрѣнието ни сж обикновени. Божественото зрѣние е, като срѣщнешъ нѣкой човѣкъ, да видишъ въ него Божественото, да видишъ Бога скритъ. И въ камѣка да виждашъ присѣтствието на Божественото. Въ всичко, каквото става, да виждашъ Божието присѣтствие. И [въ] всички страдания да виждашъ Божието присѣтствие. И въ всички твои радости да виждашъ Божието присѣтствие. Богъ всѣкога е билъ съ васъ. И когато страдашъ, Той е билъ тамъ и когато се радвашъ. Но ти не си Го виждалъ. Въ страданията не Го виждашъ. Само въ благословиенето донѣкъде си Го виждалъ, но после пакъ си Го забравилъ. Често забравяме присѣтствието на Бога. Щомъ донесе нѣщо за ядене и пиене, ние Го познаваме. Щом не донесе нѣщо за ядене, не Го познаваме.

Сега остава една мисълъ. Казвате: „Досега какво сме направили?” Досега сте живѣли въ Любовта, безъ да сте я чувствували. Напримѣръ седѣли ли сте нѣкой пѣтъ да мислите, каквото имате да го раздадете на ония, които обичате, не на онѣзи, които не ви обичатъ. После се иска единъ день, като седнете да може да почувствувате онѣзи, които ви обичатъ; да почувствувате любовта отвѣкъде - отъ Божественния свѣтъ, отъ ангелския свѣтъ и отъ човѣшкия свѣтъ, която ви се изпраца. Колко ваши приятели има, които мислятъ за васъ и за които вие не мислите. Вие мислите само за нѣкой близки, а пѣкъ за онѣзи, които ви обичатъ, не мислите. Къмъ тѣхъ не сте си отправили ума. Когато имате нѣкой пѣтъ голѣма радость, то е присѣтствието на единъ ангелъ. И като си замине ангелътъ, пакъ дойде старата скука и пакъ се усѣщате самотень. Та, когато сте усамотени, Богъ е скритъ вътре въ васъ. А пѣкъ когато се радвате, Богъ е изявенъ въ васъ.

Днесъ да оставимъ всички стари нѣща настранѣ. Да оставимъ старото и да възприемемъ новото въ свѣта. Новото въ свѣта, това е една любовъ, за която не трѣбва да се говори. За Божествената Любовъ, ако искашъ да говоришъ, прояви я. Отправи своята мисль, своитѣ чувства, своя умъ дълбоко въ душата си къмъ Бога.

Въ този новъ животъ мисльта е дишането на човѣка. Човѣкъ трѣбва да мисли, за да живѣе; човѣкъ трѣбва да чувствува, за да живѣе. И човѣкъ трѣбва да диша, за да живѣе. Подъ думата молитва разбирамъ следующето: тя е дишането на душата. Колкото повече човѣкъ се моли, колкото повече отправя ума си къмъ Бога като се моли, той диша. Когато се молишъ, ти дишашъ. Нѣма да поемете всичкия въздухъ, по малко ще поемашъ въздуха и ще издишашъ навънъ. За да се молишъ, не сѣдай предъ Бога съ роптание. Но като се приближишъ да се молишъ, да усѣщашъ една радостъ. Благодарете на Бога за хубавитѣ мисли, които ви изпраща. За хубавитѣ чувства, които ви изпраща, за приятелитѣ си, за баща си, за майка си, благодарете за Слънцето, за облацитѣ, за всичко. Благодарете, че сте на земята, че можете да ходите по нея. Че земята ви търпи. Че има кой да ви услужва навсѣкжде. Ние сме събрани тукъ. Това е благословение на Бога.

Ние сме тукъ на едно представление. Лошитѣ мисли, които хората изпращатъ, се филтриратъ презъ тѣзи облаци и дохождатъ чисти при насъ. И ние ще имъ изпратимъ нашитѣ мисли. Тѣ ще приематъ нашитѣ мисли и желаня презъ облацитѣ и тѣ ще бждатъ пречистени. Нашата мисль, като мине презъ водата, ще бжде чиста. Водата е единъ проводникъ на живота. И тѣзи мисли, като минатъ презъ тази вода, ще бждатъ чисти. Ние трѣбва да се научимъ да живѣемъ. Да не смуцаваме Господа въ себе си. Не смуцавайте Божественото начало, вашия Духъ, който е въ васъ! Писанието казва: „Не огорчавай духа въ себе си.” Днесъ се старайте да бждете доволни. Като дойде лошата мисль, кажете ѱ: „Имамъ много работа. Ще бждешъ така добра да си отидешъ. Като свърша работата си, ела. Много съмъ занятъ.” Нѣма да му кажешъ грубо. Ще му кажешъ: „Като си свърша рабо-

тата довчера, пакъ ще ви приема.” Защото лошитѣ мисли, които идатъ, сж все нашитѣ приятели, страхъ ги е да не ги разлюбимъ. Защото тѣ отъ нашата любовъ живѣятъ. Ние, ако не ги обичаме, тѣ не могатъ да живѣятъ.

Вложете тогазъ Любовта въ вашата глава, вложете вѣрата въ вашето сърце и надеждата въ стомаха си, въ тѣлото си. Любовта горе в нашия мозъкъ, вѣрата въ нашето сърце, а пкъ надеждата въ нашето тѣло. Тогава ще започнемъ новата наука въ свѣта. Новата наука казва: водата е създадена отъ два елемента - кислородъ и водородъ. Кислородътъ е, който дава, а водородътъ е, който взема. Кислородътъ, като е далъ нѣщо, водородътъ е събралъ това и е родилъ едно дете - това е водата. Кислородътъ и водородътъ се оженили и родили едно дете. Това е водата. И ние, като приемъ водата, опитваме какъвъ е бащата, който дава и каква е майката, която взема. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да бжда жена.” - Ти готовъ ли си да събирашъ? Нѣкой казва: „Азъ искамъ да бжда мжжъ.” - Ти готовъ ли си да давашъ? Мжжкиятъ принципъ е, който дава - умътъ. Сърцето събира. Тогазъ отъ даването на ума и отъ събирането на сърцето се е събрало цѣлото тѣло. То е събрания материалъ на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърце. Въ другъ смисълъ казано, отъ работата на човѣшкия духъ и на човѣшката душа се е явилъ човѣшкиятъ умъ.

Та рекохъ, давайте, за да ви се даде. Събирайте, за да дадете. Трѣбва да знаете: който дава, му се дава. Всички хора трѣбва да станатъ проводници на Божественото благословение. Когато Богъ дойде да живѣе въ васъ, Той иска да давате. Той е творческото начало. Той иска да проявимъ Любовта. Защото въ Любовта е Богъ. Вънъ отъ Любовта не можемъ да познаемъ Бога. Като дойде Любовта, ще имате истинско познание за свѣта. Тѣзи камъни ще проговорятъ. Тогава и духоветъ на вѣтъра ще ви проговорятъ. Водитѣ и тѣ ще проговорятъ. И въ всички хора, които срѣщате, ще виждате едно разумно начало. И тогазъ нѣма да се боите отъ хората. Нѣкои хора обичате. За тѣзи, които обичате, казвате, че Богъ е въ тѣхъ, а пкъ за другитѣ казвате, че Богъ не е въ тѣхъ. Тамъ е лжжата. Богъ присѣтствува навсѣкждѣ.

Тамъ, гдѣто Богъ присѣтствува, тамъ е Божественото. Има нѣщо, въ което Богъ не присѣтствува. Богъ не присѣтствува въ престѣпленията на хората, въ лошитѣ мисли и въ лошитѣ чувства на хората. Но въ всички тѣхни добри мисли, чувства и постѣпки Той присѣтствува. И следователно въ всѣка наша добра мисль, добро чувство и добра постѣпка Той присѣтствува. Въ лошитѣ не присѣтствува. Та да знаете, щомъ дойде една лоша мисль, веднага я заменете съ добра мисль, за да дойде Богъ и да присѣтствува. И Той ще знае какъ да се справи съ лошитѣ. Богъ въ чистото присѣтствува. Въ нечистото не присѣтствува.

Та сега ще приложите следното: ще мислите добре, ще чувствувате добре и ще постѣпвате добре, за да присѣтствува Богъ въ васъ. Защо трѣбва да мислимъ добре, защо трѣбва да чувствуваме добре и защо трѣбва да постѣпваме добре? За да присѣтствува Богъ въ насъ. А пъкъ щомъ присѣтствува Богъ, тогава всичко можемъ да направимъ, всичко е възможно. А пъкъ щомъ Богъ отсѣтствува, тогава нѣщата сж невъзможни. Писанието казва: „Потърсете ме въ день скърбенъ и азъ ще ви помогна и вие ще ме прославите.” Щомъ дойде скърбѣта, потърсете радостѣта. Щомъ дойде болѣстѣта, потърсете здравето. Щомъ дойде безсилието, потърсете силата. Щомъ дойде невежеството, потърсете знанието. Всѣкога търсете онова, положителното, въ което Богъ присѣтствува. И Той като дойде, всичко въ вашия животъ ще се уреди, понеже животѣтъ на хората не е уреденъ. И Духѣтъ, като дойде въ васъ, ще започне новия строежъ на човѣчеството и веднага той ще стане мощенъ и силенъ. И отъ него изчезва недоволството и всички други отрицателни прояви. Тогава животѣтъ моментално се осмисля и човѣкъ знае какъ да живѣе. Като дойде Богъ да присѣтствува въ васъ, всички вие ще бждете научени. Нѣма да имате самъ обикновено знание. Като дойде Господъ въ васъ, нѣма да ви каже: „Попѣйте ми една пѣсенъ.” Вие ще пѣете и азъ ще ви слушамъ. Като дойдете при мене, азъ ще ви кажа: Изяжете три хапки хлѣбъ. Едната съ Отче нашъ, втората с Добрата молитва и третата съ думитѣ: „Божията Любовь носи пъл-

ния животъ.” И аз, като дойда при васъ на гости, по същия начинъ и вие ще ме посрещнете съ три хапки.

Сега, отъ кжде трѣбва да започнемъ? Да започнемъ съ надеждата, да минемъ къмъ вѣрата и да свършимъ съ любовта.

Бакалницата споредъ мене означава състоянието ни когато искаме да уредимъ дребнавитѣ си работи въ свѣта. То е наша бакалница. На турски „бакъ” значи - „вижъ”, а пъкъ „аль” - вземи, т.е.: „вижъ, та вземи”. Никой не взема нѣщо, което не си го видѣлъ. Което видишъ и одобришъ, него вземи. Вземи хубавото. Та, въ вашитѣ бакалници трѣбва да е турено най-хубавото, най-хубавия хлѣбъ, най-хубавитѣ фрукти. Всичко трѣбва да бжде първокласно.

Трѣбва да направимъ връзка съ Любовта, съ Божественото Начало, въ което живѣемъ и се движимъ, Богъ който ни е извелъ изъ миналото, Той ни е дарилъ съ всички блага.

Днесъ ще направите опита съ тритѣ хапки. Първата хапка за Божията Любовь, втората хапка за Любовта къмъ ближния, третата хапка за Любовта къмъ себе си. Така че, днесъ ще ядете за Любовта. Не много икономично ядене. Не цѣлъ сомунъ. Чудите се какъ Христосъ е нахранилъ 5000 души съ 5 хлѣба и 2 риби. Съ 5 хлѣба колко души могатъ да се нахранятъ? Нѣкой ще каже: „Какъ е възможно това?” И вие се чудите какъ съ три хапки може да се нахрани човѣкъ. Днесъ нѣмате кухня, нали? Нѣмате нищо сготвено, ако нѣма, ще съберемъ отъ тукъ отъ тамъ. Азъ ще дамъ круши. Ще намеримъ най-хубавото.

Днесъ ви пожелавамъ веселието на Любовта, свѣтлитѣ мисли на Любовта, свѣтлитѣ чувства на Любовта и свѣтлитѣ постѣпки на Любовта. На всинца ви го пожелавамъ.

Отче нашъ

*12 юлий 1939 год. Срѣда. Рила
Петровъ-денъ. Второто езеро Елъ Буръ.
6 часа и 19 мин.*

ОТЛИЧИТЕЛНИ КАЧЕСТВА НА МИСЪЛТА*

Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ щастие, къмъ придобиване на знание и сила. Тѣ не знаятъ, че всичко това се придобива чрезъ правата мисълъ. Коя мисълъ е права? Права мисълъ е онази, която може да предаде на човѣка всичко онова, което е взела отъ Бога. Не може ли да предаде това, тя не е права мисълъ. Коя мисълъ е добра? Добра мисълъ е онази, която приема само доброто. Дето срещне доброто, тя го събира, нищо не остава да падне на земята. Тя приема доброто, обработва го въ себе си и го изпраща навънъ. И правата и добрата мисълъ даватъ нѣщо на човѣка, но ако той работи. Ако не работи, а иска само да придобива, човѣкъ мяза на аристократъ, който очаква на слугитѣ си. Слугитѣ му работятъ за него, а той казва, че всичкото богатство е негово. Това богатство представя фиктивенъ капиталъ. Ако имате два ученика, отъ които единиятъ учи, а другиятъ очаква наготово да му разправятъ уроцитѣ, единиятъ отъ тѣхъ ще спечели повече. Който учи, той ще придобие повече отъ онзи, който не учи.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да изучавате нѣщата въ тѣхния дълбокъ смисълъ, да прониквате въ сжщината имъ. Запримѣръ, съвременнитѣ химици казватъ, че водата се състои отъ два елемента, водородъ и кислородъ. Тѣ не знаятъ, че водата съдържа още единъ елементъ. Досега ученитѣ не сж могли да откриятъ третия елементъ на водата, защото е отъ материя, която не се поддава на материално изследване. Колкото да е необходима за човѣка водата причинява голѣми пакости. Тя може да удави човѣка и въ този случай разумниятъ свѣтъ държи отговорни водоро-

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана от първото издание - София 1939г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

да и кислорода. Отъ материална гледна точка кислородътъ и водородътъ сж несъзнателни, неразумни същества, но задъ тѣхъ стоятъ разумни същества, които ги управляватъ. Тия разумни същества, именно сж отговорни за всички пакости, които водата причинява на човѣка. Както художникътъ, разумното същество си служи съ четка и бои като пособия, съ които изразява своитѣ идеи, така и кислородътъ и водородътъ, въ ржцетѣ на разумнитѣ същества, сж пособия, съ които тѣ изразяватъ великитѣ идеи на Битието. Водата е проводникъ на великото Божествено начало. Чрезъ кислорода и водорода човѣкъ изучава характера на ония разумни същества, които ги направляватъ. Кислородътъ прави водата динамична, а водородътъ - мека. Оттукъ казваме: Всѣка вода, която не предава на човѣка динамичностъ и мекота, не е чиста. Щомъ не е чиста, тя не е здравословна.

Съвременнитѣ хора се интересуватъ за доброкачествеността на водата дотолкова, доколкото се интересуватъ и за постѣпкитѣ си. Коя постѣпка е добра? Представете си, че нѣкой вашъ приятелъ ви носи кошница, пълна съ грозде, ябълки и круши. Какво трѣбва да направите съ тия плодове? Можете ли да ги изядете изведнѣжъ? Не можете. Щомъ не можете да ги изядете изведнѣжъ, трѣбва ли да ги хвърлите? Ако ги хвърлите, вие не сте ги оценили, а това ще огорчи приятеля ви. Вие трѣбва всѣки день да ядете по единъ - два плода, докато се свършатъ. Като ядете, трѣбва да събирате семкитѣ и да ги посадите. Това е добра постѣпка. Защо? Защото и външнитѣ и вътрешнитѣ линии на поведение си отговарятъ. Добри обуца сж ония, външнитѣ линии на които отговарятъ на линиитѣ на крака.

Значи всѣка мисль, на която линиитѣ се съвпадатъ съ линиитѣ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърдце, на човѣшката воля, на човѣшката душа и на човѣшкия духъ, има красива форма. Приемете ли такава мисль, задрѣжете я въ себе си, обработете я добре и отплатете ѳ се, както трѣбва. Всѣка мисль, линиитѣ на която не отговарятъ на линиитѣ на човѣка, предизвиква стѣгане, както стѣгатъ тѣснитѣ, неполуч-

ливо направени обуща. Мисли, които правят човъка инвалидъ, не сж прави. И въ религиозно отношение има мисли, чиито линии не се съвпадатъ съ линиитъ на ума, на сърдцето, на волята, на душата и на духа въ човъка. Човъкъ не може да се ползува отъ тъзи мисли. Тъ могатъ да го направятъ инвалидъ. За да не стане инвалидъ, той трѣбва да ги избѣгва.

Често на съвременнитъ хора се казва, че при всѣко ядене трѣбва да благодарятъ. Това не значи, че тѣ никога не сж благодарили, но трѣбва да бждатъ будни, да съзнаватъ, че животътъ имъ се поддържа изключително отъ богатата, които Богъ имъ дава. Въ съзнанието имъ всѣки моментъ трѣбва да се влага нѣщо ново, за да има растене. Къмъ понятията имъ за Бога всѣки день трѣбва да се прибавя нѣщо ново, за да могатъ да се разширяватъ. Ако тъзи процеси не ставатъ въ съзнанието, човъкъ е осжденъ на застой. Застой сжществува само въ механическия животъ, а човъкъ е поставенъ въ органическия животъ, дето нѣщата растатъ, цвтятъ, вързватъ плодъ и зрѣятъ.

Какво ще кажете на приятеля си, ако ви донесе една красива круша, направена отъ глина или нарисувана на хартия? Вие ще благодарите на приятеля си, ще се радвате на крушата, но не можете да я опитате. Тази круша може да се запази за дълго време. Вие можете да я дадете въ нѣкой музей като моделъ, който ще характеризира изкуството презъ дадена епоха, но въ нея нѣма растене. Тази круша никога нѣма да изгние, защото не е истинска - въ нея нѣма животъ. Истинската круша е онази, която, като стои на дървото, расте и се развива, всѣки день придобива нѣщо ново. А това, че изгнива, тя не се лишава отъ бждещъ животъ. Тя носи въ себе си семка, начало на новъ животъ. При това всѣки плодъ трѣбва да има нѣкакъвъ ароматъ, да отдѣля отъ себе си нѣкакво ухание. Докато зрѣе крушата не позволява да я буташъ. Приблужишъ ли се при нея, тя казва: „Не ме бутай!“ Щомъ узрѣе, тя сама се предлага и казва: „Сега можешъ да ме ядешъ.“ Ако въ първия случай не я буташъ, ти вършишъ волята Божия. Ако въ втория случай, когато крушата казва да я изя-

дешъ, изпълнишъ желанието ѹ, ти пакъ вършишъ Волята Божия. Следователно докато плодътъ зрѣе, не го пипай. Узрѣе ли, можешъ да го откъснешъ и изядешъ.

Мнозина искатъ да обичатъ и да бждатъ обичани. Какво означава обичътъ? Да обичашъ нѣкого, това значи да го изядешъ. Този човѣкъ е дошълъ при тебе, ти го приемашъ като царь, сваляшъ горната му дреха и го въвеждашъ въ гостната си стая, дето го чакатъ голѣми почести и уважения. Ако гостътъ ви е близъкъ, вие ще го цѣлунете и следъ това ще пристѣпите къмъ опитването, ще видите сладъкъ ли е или не. Въ обикновения животъ този процесъ наричаме ядене, но за високо издигнатитѣ хора, той се нарича още обичъ. Кажете ли това на обикновения човѣкъ, вие ще го смутите. Той не разбира дълбокия смисълъ на обичътъ. Колкото да му говорите за обичътъ, той не може да я разбере. Ако му кажете, че човѣкъ не може да обича всички хора, той мисли, че това е ограничение. Питамъ, какъ ще обичате пчелата? Да я обичате, трѣбва да я поканите въ дома си на гости. Да я поканите, това значи, да ѹ дадете медъ да си хапне. Само при това положение тя може да ви посети. Щомъ се свърши медътъ, тя веднага ще ви напусне. Вие обаче не можете да я изядете, т.е. не можете да ѹ дадете съответно мѣсто въ сърдцето си.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ се нуждае отъ общение съ хората. Обаче, за да влиза въ общение съ хората, да се свързва съ тѣхъ, човѣкъ трѣбва да спазва две условия: да цени човѣка и да го обича. Такива сж отношенията между душитѣ въ невидимия свѣтъ. Ето защо, ако нѣкой отъ васъ влѣзе въ общество на разумни сжщества отъ невидимия свѣтъ, той ще се върне съ голѣми подаръци. Отъ тия подаръци той може да се ползува цѣлъ животъ. Това показва, че тѣ сж го оценили и обикнали и той ги е оценилъ и обикналъ. Ако слѣзе на земята безъ подаръци, както е отишълъ, това показва, че нито тѣ сж го оценили, нито той ги е оценилъ, вследствие на което помежду имъ не се е създала никаква връзка.

Следователно когато човѣкъ се оплаква отъ сиромаш-

шията си, това показва, че той не е обикналъ и оценилъ Бога, както трѣбва. Ако обичате Бога, невъзможно е Той да се откаже отъ васъ, да ви остави въ лишения. Невъзможно е да обичате нѣкого и той да не ви отговори, да не е готовъ да ви направи нѣкакво добро. Щомъ не е готовъ да направи нѣщо за васъ, вашата любовъ къмъ него и била користна. Вие не сте направили за него никаква услуга, не сте се пожертвували. Когато обича нѣкого и пчелата се жертвува. Тя дава живота си за него. Нѣкой човѣкъ страда отъ ревматизмъ въ краката, но не може да се излѣкува. Защо? Никой не го обича. Той търси помощта на лѣкаритѣ, но и тѣ не могатъ да му помогнатъ. Най-после на помощъ му иде пчелата. Като го ужили нѣколко пѣти по краката, ревматизмътъ му изчезва. Пчелата забива жилото си въ крака му, а заедно съ това жертвува и живота си. Като знаете свойствата на киселината, която пчелата отдѣля, вие можете съзнателно да се лѣкувате.

Съвременнитѣ учени изучаватъ водата, нейнитѣ свойства и я използватъ за лѣкуване, но не по единъ и сжщъ начинъ. Нѣкои препорѣчватъ студени компреси, а други - топли. Когато на болното мѣсто поставятъ студени компреси, става свиване на капилярнитѣ сѣдове, вследствие на което се предизвикватъ особени реакции въ организма. Турятъ ли на болното мѣсто топли компреси, реакциитѣ сж благотворни. Топлата вода предизвиква разширяване на кръвоноснитѣ сѣдове, вследствие на което и кръвообръщението се подобрява. Като знае свойствата на топлата и на студената вода, човѣкъ може да се лѣкува и по духовенъ начинъ. Запримѣрь, вмѣсто съ топла вода, човѣкъ може да се лѣкува съ мисълъта си, която внася сжщо такова разширяване на капилярнитѣ сѣдове, каквото и топлата вода.

И тѣй, както въ организма на човѣка има две течения - артериално и венозно, така и въ мисълъта му сжществуватъ тия две течения. Артериалното течение внася въ човѣка радостъ и веселие, прави го бодъръ и разположенъ. Венозното течение го прави скърбенъ, песимистъ, неразположенъ. Чрезъ скръбъта се пречиства кръвта на човѣка, но дока-

то се пречисти, той е недоволенъ, гнѣвенъ, иска да се кара съ хората. Не е лошо понѣкога човѣкъ да се кара, но трѣбва да знае, какъ да се кара, какво да каже. Като срещне нѣкой лошъ човѣкъ, той трѣбва да му каже: „Ти си много добъръ, повече отколкото трѣбва.” На богатия трѣбва да каже: „Ти си богатъ човѣкъ, но много си се натоварилъ, има опасност грѣбнакътъ ти да се счупи. Внимавай да не се намѣришъ подъ тежестъта на богатството, което си спечелилъ.” На силния да каже: „Ти си много силенъ човѣкъ. Дето минешъ, каквото хванешъ, става на прахъ.” Богатиятъ ще пита, какво да прави, за да излѣзе отъ тежкото положение. Той ще му каже, че трѣбва да стане щедъръ, да дава. На силния ще каже да работи, да помага на слабитѣ, за да изразходва излишната си енергия. На добрия ще каже да прояви добротата си, освенъ къмъ себе си, още и къмъ своитѣ ближни.

Ще приведа единъ примеръ за изяснение на идеята си. Нѣкога живѣлъ единъ голѣмъ скъперникъ, който мислилъ само за богатства. По това време се явилъ единъ младъ момъкъ, придруженъ отъ нѣколко слуги, които носѣли голѣмъ вагонъ, пълненъ съ различни сребърни и златни скъпоценности. Когато срѣщали на пътя си, тѣ раздавали отъ скъпоценноститѣ. Като се научили за това, хората започнали да се стичатъ къмъ младия момъкъ. Всѣки носѣлъ нѣкакъвъ сждъ, голѣмъ или малъкъ, да му сипятъ нѣщо отъ тия блага. Скъперникътъ се научилъ за това и веднага тръгналъ къмъ мѣстото, дето се раздавали благата. Той видѣлъ, че хората носятъ малки и голѣми чинии, но му се видѣли недостатъчни, затова взелъ съ себе си единъ голѣмъ сандъкъ, съ който се явилъ предъ младия момъкъ. Като го видѣлъ, момъкъ му казалъ: „Легни на земята!” Скъперникътъ легналъ на земята и чакалъ. Момъкътъ заповѣдалъ на слугитѣ си да турятъ сандъка върху гърдитѣ на скъперника и да сипватъ въ него една следъ друга лопати, пълни съ скъпоценности. Силно обремененъ отъ тежестъта на сандъка, скъперникътъ започналъ да вика: „Достатъчно е вече. Престанете да ме товарите, не мога да дишамъ вече, задушавамъ се!” Момъкътъ погледналъ къмъ него и казалъ на слугитѣ си: „Не сваляйте още сандъка

отъ гърдитъ му, нека си научи урока.” По този начинъ разумниятъ свѣтъ искалъ да му даде добъръ урокъ, да разбере, че той е живѣлъ изключително за себе си и всѣкога е взималъ повече, отколкото трѣбва.

И тъй страданията, които съвременнитъ хора преживаватъ, не сж нищо друго, освенъ последиствия отъ тѣхната лакомия. Страданията показватъ, че всѣки човѣкъ е взелъ отъ богатата повече, отколкото трѣбва. Човѣкъ не трѣбва да се лакоми. Достатъчно е да му сипятъ отъ тия блага въ една малка чинийка. Колко струва днесъ единъ грамъ диамантъ? Ако единъ грамъ диамантъ струва много, колко повече ще струватъ богатата, които невидимиятъ свѣтъ е далъ на всѣки човѣкъ. Лакоми ли се да вземе повече отъ това, което му е дадено, човѣкъ ще се намери въ положението на рибата, т.е. въ живота на многото желаня и голѣмитъ страдания. Водата не може да даде на рибитъ това, което имъ е необходимо: храна, въздухъ, свѣтлина. Тя ги прави подвижни, но ги лишаватъ отъ ония условия, които човѣкъ има. Тѣ нѣматъ говоръ, нѣматъ никаква култура. Тѣхниятъ животъ е животъ на самоизстребване. По тази причина нѣкои риби сж успѣли да излѣзатъ отъ условията на водата и сж се превърнали на птици. И като птици тѣ не сж доволни отъ живота си, вследствие на което се стремятъ да влѣзатъ въ по-висока областъ на животъ.

Що се отнася до елементитъ вжглеродъ, водородъ, кислородъ и азотъ, трѣбва да се знае, че тѣ не сж предали нѣкакви особени свойства на сжществата, които живѣятъ въ водата и въ въздуха, вследствие на което тѣ се стремятъ да излѣзатъ отъ тѣзи срѣди и да влѣзатъ въ областта, дето човѣкъ живѣе. Голѣми аристократи сж елементитъ, съ които съвременната химия си служи. Ако не знаете, какъ да постѣпвате съ тѣхъ, вие ще пострадате. Знаете ли, колко учени хора, колко химици сж пострадали отъ радия, докато научатъ свойствата му? Запримѣрь хората често си играятъ съ динамичната любовъ, безъ да подозиратъ, каква вреда може да имъ причини тази любовъ. Динамичната любовъ може да пресуши сърдцето на човѣка, да го превърне въ пастърма. Съвремен-

нитъ хора, млади и стари, искатъ да обичатъ, безъ да подозиратъ, че обичъта е сложна наука, за изучаването на която сж нужни хиляди години.

Да обичашъ човѣка, това значи да го изучавашъ. Човѣкъ не може да обича себе си, но въпрѣки това не може да се освободи отъ егоистичната любовъ. Най-голѣмитъ нещастия се дължатъ именно на тази любовъ. Тя предава на човѣшкото сърдце повече топлина, вследствие на което следъ известно време то се овжглява. Отъ тази любовъ умътъ пѣкъ почервенява и човѣкъ става неврастеникъ. Най-после и волята на човѣкъ става черна. Почернѣ ли волята му, той минава за лошъ човѣкъ. Това е фигуративно изобразяване на промѣнитъ, които човѣкъ претърпява. За да се избави отъ изсушаване на сърдцето, отъ почервеняване на ума и отъ почерняване на волята си, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ разумната любовъ. Той трѣбва да стане господаръ на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите къмъ превръщане на червения и черния цвѣтъ въ бѣлъ. Ако ученитъ хора сж дошли до положението да превръщатъ варовититъ камъни въ варъ, съ която да бѣлосватъ кжщитъ си, не трѣбва ли сжщо така тѣ да придобиятъ изкуството да превръщатъ черния и червения цвѣтове въ бѣлъ? При това, тѣ трѣбва да получаватъ такъвъ бѣлъ цвѣтъ, който да не се измѣня никога. Получатъ ли веднѣжъ този цвѣтъ, той трѣбва да се запази за вѣчни времена.

И тѣй, като стане отъ сънь, човѣкъ трѣбва да се спре върху нѣкоя сжществена мисль въ ума си, която да му покаже, какво да прави какъ да дава отъ това, което е придобилъ. После той трѣбва да се спре върху едно сжществено чувство въ сърцето си, което да му покаже, какъ да приема благата и какъ да ги обработва. Най-после той трѣбва да се спре върху една сжществена постѣпка, която да послужи като моделъ за по-нататъшнитъ му действия. Човѣкъ трѣбва да знае, че всѣка негова постѣпка, къмъ кого да е, е постѣпка къмъ Бога. Човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ главно къмъ ония хора, които сж родени отъ Бога. Онзи човѣкъ е роденъ отъ

Бога, който има свѣтъль умъ, благородно сърдце, силна воля, възвишена душа и крепѣкъ духъ. Всѣки човѣкъ, който не притежава тия качества, е роденъ отъ подобния си. Срещнете ли човѣкъ роденъ отъ Бога, отправете всичката си любовъ къмъ него. Да срещнете такъвъ човѣкъ, това значи да сте придобили нѣщо ценно въ живота си. Стремете се всѣки день да срѣщате по единъ такъвъ човѣкъ. Въ сегашния си животъ обаче, човѣкъ едва ли има възможность да срещне поне единъ човѣкъ роденъ отъ Бога. Всички хора, които днесъ срѣщате, това сж слуги на родения отъ Бога. Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да има будно съзнание, това подразбира, да пазите момента, когато трѣбва да срещне истински родения човѣкъ. Не спазите ли този моментъ, той изгубва добритъ условия на своя животъ. Да се влюби човѣкъ, това не значи да търсите нѣкого, за когото да се жени, но да намѣри онзи, който истински е роденъ. Срещне ли такъвъ човѣкъ, той е приелъ великото благословение на живота. Не го ли срещне никога, той е изложенъ на голѣми страдания. Всѣки търси този човѣкъ, но той не се намира лесно. Кога можете да видите слънцето? Когато изгрѣе. Никой не може да види слънцето преди да е изгрѣло и следъ като е залѣзло.

Следователно искате ли да видите най-отдалеченитѣ звезди на небето, вие трѣбва да си послужите съ телескопъ, който силно увеличава и приближава предметитѣ до човѣшкото око. Каквото представя телескопътъ за физическото зрение на човѣка, такава нѣщо е умътъ за духовното му зрение. Ако умътъ на човѣка не е буденъ, той не би могълъ да увеличи всички форми, които Богъ е създалъ и не би могълъ да ги изучи. Нѣмате ли свѣтъль и буденъ умъ, вие ще минавате край тия форми, безъ да ги познавате. Вие ще минете и край родения отъ Бога, безъ да го познаете. Имате ли свѣтъль умъ, имате вече една възможность да срещнете този човѣкъ. Ако имате и добро сърдце, възможноститѣ ви се увеличаватъ - два пѣти ще го срещнете. Ако имате възвишена душа, три пѣти ще го срещнете. Ако духътъ ви е крепѣкъ, четири пѣти ще го срещнете. И най-после, ако обичате Бога,

всѣки денъ ще го срѣщате. Това е една отъ великитѣ истини на живота.

Не мислете, че е лесно да срещнете човѣкъ роденъ отъ Бога. Това е Божествено благо, а Божественитѣ блага се даватъ само на онзи, който може да ги оцени. Отъ момента въ който срещнете този човѣкъ, положението ви се измѣня коренно, съ васъ става цѣлъ превратъ. И Адамъ, преди да влѣзе въ райската градина, бѣше едно обикновено животно, но Богъ го срещна, извади го отъ лошитѣ условия, постави го въ рая да управлява животнитѣ, да имъ бѣде господарь. Едно се искаше отъ Адама - послушание и разумность. За да запази новитѣ условия, Адамъ трѣбваше да изпълни това, което се искаше отъ него. Всѣки човѣкъ, който иска да се върне въ рая, трѣбва да изпълни условието, което се искаше и отъ Адама: да не яде отъ плодоветѣ на дървото за познаване на доброто и злото. Не издържи ли на това условие, не само че нѣма да се върне въ рая, но той ще изгуби и сегашнитѣ условия, ще се намѣри въ положението на животно, което маха опашката си и се състезава съ другитѣ животни.

И тъй, дрѣжете въ ума си прави и добри мисли, за да придобиете онова, къмъ което душата ви се стреми. Нашата целъ е да дойдете въ съгласие съ великия Божественъ законъ, който работи въ свѣта. Предавайте мислитѣ си добре, безъ да се ограничавате. Стремете се къмъ всичко онова, което Богъ е създалъ. Не можете ли да постигнете желанията си, не се обезсърдчавайте, нито се сърдете. Не е лошо човѣкъ да се сърди и гнѣви, но трѣбва да е готовъ за това. Гнѣвътъ е енергия, която се стреми да излѣзе навънъ. За да излѣзе тази енергия навънъ, човѣкъ трѣбва да е готовъ, да знае какъ и накѣде да я отправа. Не е ли готовъ, той трѣбва да отложи войната, докато се въорѣжи добре. Има смисълъ човѣкъ да воюва, но когато е готовъ, когато е сигуренъ, че ще победи. Докато се приготви, той трѣбва да се учи. Какво печели човѣкъ, ако каже на нѣкого, че е лошъ и невъзпитанъ?

Сега, като сте дошли на земята, вие трѣбва да учите. Презъ много училища и учители ще минете, докато свърши-

те наукитъ си. Като ученици въ отдѣленията, ще минете презъ едни учители; като ученици въ прогимназията, ще минете презъ други учители; въ гимназията - презъ трети; въ университета - презъ четвърти. Най-после ще влѣзете въ училището на невидимия свѣтъ, дето трѣбва да имате отлични бележки. По всички предмети трѣбва да имате 12, най-високата бележка. Първо ще ви запитатъ, обичате ли майка си и баща си. Кажешъ ли, че ги обичашъ, веднага ще ти дадатъ една свѣщъ и ще те накаратъ да я запалишъ. Тази свѣщъ може да се запали само при мисълта за майка ти и баща ти. Ако свѣщъта не се запали, ти не обичашъ майка си и баща си. Тогава пакъ ще се върнешъ на земята, да работишъ отново. Следъ време пакъ ще те поставятъ на сжщия изпитъ. Докато свѣщъта ти не се запали, при мисълта за майка ти и баща ти, ти не можешъ да бждешъ ученикъ въ училището на невидимия свѣтъ.

Мнозина казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ запалена свѣщъ. Тъ се заблуждаватъ. Човѣкъ не може да живѣе безъ запалена свѣщъ. Запалената свѣщъ представя човѣшкия умъ, който свѣти въ тъмнината и води човѣка въ правия пжтъ. Ако дадатъ на човѣка една задача, той ще я разреши само ако мисли. Ако не мисли, той не може да реши задачата си. Човѣкъ трѣбва да мисли непрестанно. Ако нѣкой се разгнѣви, накарайте го да донесе две-три кофи вода, да измие дъските. Като започне да работи, той ще изразходва събралата се въ него енергия и гнѣвътъ му ще изчезне. Гнѣвътъ не е нищо друго освенъ разтърсване на плоднитѣ дървета въ човѣка, да падне отъ тѣхъ онова, което е непотрѣбно.

Основната мисълъ, която трѣбва да носите въ ума си е, че Богъ се изявява на човѣка чрезъ всички правилни прояви. Като яде човѣкъ с благодарностъ, като диша правилно, Богъ му се изявява. Въ всѣка права мисълъ, въ всѣко благородно чувство и въ всѣка добра постжпка Богъ пакъ се изявява на човѣка. Натъкнете ли се на нѣкакво благородно чувство, радвайте се, защото Богъ се изявява чрезъ него. Вие можете да не виждате това, но нѣкога ще го видите и разбе-

рете. Вие не знаете, какво е приготвилъ Богъ за васъ. Вие бързате, искате да постигнете всичко изведнѣжъ. Това е невъзможно. Колкото да се мъчи детето, което е влѣзло въ първо отделение, по никой начинъ не може да следва науката на университета. За университета се изисква повече наука и знания, но това не трѣбва да обезсѣдчава детето. Като учи редовно и съ любовь, детето ще дойде до положение да се изявява като любовь. Значи младиятъ трѣбва да изучава любовьта, възрастниятъ - Мъдростъта, а стариятъ - Истината, т.е. приложение на нѣщата. Любовьта, Мъдростъта и Истината, това сѣ три хапки въ Божествения свѣтъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да опита тѣзи три хапки, да задоволи своя духовенъ гладъ. Като младъ, човѣкъ трѣбва да изучава живота; като възрастенъ, човѣкъ трѣбва да изучава знанието и свѣтлината; а като старъ, той трѣбва да изучава методитѣ за прилагане на нѣщата въ живота.

Сега ви пожелавамъ да приемете Любовьта, Мъдростъта и Истината въ себе си като насъщенъ хлѣбъ, който ще ви даде сила, да нареждате работитѣ си добре.

12 юлий 1939 г., 2 ч. сл. об.

РЕАЛНОТО ВЪ ЖИВОТА

*На Молитвения връхъ 6 ч.с.
Небето чисто, ясно. Времето тихо, топло.
Слънцето изгрѣ въ 5 ч.10 мин.*

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”
Малко размисление*

Ще прочета 4 глава отъ Ев. Йоана.
„Въ начало бѣ Словото”

Отъ 24 стихъ ще взема само дветѣ думи: „Богъ е Духъ”.

Само разбранитѣ нѣща допринасятъ полза. Думата Богъ на български, и на френски, и на английски, и у всичкитѣ народи е дума неразбрана и трѣбва човѣкъ дълго време да я изучава, за да я разбере. Тя не е едно просто понятие. Духътъ е Богъ, значи това е реалността. Това е реалното въ свѣта. Що е реалното? Богъ е Духъ. Това е реалността. Ти колкото и да Го отричашъ и да не Го признавашъ, усещашъ, че има нѣщо, което те ограничава. Ти Го чувствувашъ въ себе си, ти може да се противишъ, да отричашъ, да се съмнявашъ, да философствувашъ, но ти усещашъ, че има нѣщо, което те ограничава и безъ което ти не можешъ. И само едно сравнение може да ви дамъ - човѣкъ може да отрича въздуха, той може да каже: „Нѣма въздухъ, азъ и безъ него мога.” Който престане да възприема въздуха, веднага ще усети една тежестъ. Та въ физическо отношение, дотолкова до колкото ние дишаме, ние живѣемъ. Щомъ престанемъ да дишаме, животътъ се прекратява. Идеята за Бога е аналогична. Щомъ престане човѣкъ да мисли за Бога, той умира.

Нѣкой пжтъ нашиятъ животъ се обезсмисля, понеже ние търсимъ реалността въ сѣнкитѣ. Ние мислимъ, че тоя

животъ, който живѣемъ и виждаме наоколо, че това е реалното. Това е относителна реалностъ. Това е сѣнка на реалността. Сега, каква е разликата, когато човѣкъ вѣрва въ реалността и когато вѣрва въ сѣнката? Щомъ вѣрва въ сѣнката, той става суевѣренъ. Той се смаява постоянно, а щомъ вѣрва въ реалността, той расте и се увеличава, добива знание, сила и всичко. Нѣкой казва, че е празна работа да вѣрва въ Бога. Той е въ сѣнките на живота тогазъ. Който е въ сѣнката на живота, той е правъ. Отъ сѣнкитѣ на живота не може да се храни.

Сега се изисква отличенъ умъ, отлична свѣтлина. Човѣкъ трѣбва да влезе въ свѣтлината, свѣтлината, която разкрива присѣтствието на Бога. Следователно въ сегашния животъ всѣки единъ, който има свѣтлина въ ума си, той ще види свѣта, който сѣществува. Той ще го схване вътрешно. Понеже ние не можемъ да схванемъ тоя обширенъ, реаленъ свѣтъ направо, а по отражение. Ние схващаме слънцето по свѣтлината, която иде. А какво има на слънцето, не знаемъ. Ученитъ хора казватъ, че слънцето е гореща материя. Нѣкои учени казватъ, че има 5000, 6000, 10 000, 25 000 градуса, 1 000 000 градуса, 45 000 000 градуса. Никой отъ ученитъ не е ходилъ на слънцето да провѣри това.

Сега за топлината. По какво се отличава по-силната и по-слабата топлина? При слабата топлина нѣщата замръзватъ, при силната се стопяватъ, а при умѣрената растатъ. Слабата топлина е за слабитѣ сѣщества, а пѣкъ силната топлина е за силнитѣ, умнитѣ сѣщества. А пѣкъ умѣрената топлина е като за васъ тукъ. За цѣлия свѣтъ е умѣрената топлина. Напримѣръ топлината, която имаме въ тѣлото си, е едвамъ 37 градуса и ако се увеличи топлината съ 3-4 градуса, човѣкъ заминава за другия свѣтъ. И постоянно хората мѣрятъ температурата. Нормалната температура е 37 градуса, 38 е анормална, 39 е още по-анормална, а при 40 градуса още повече. При 41 градуса човѣкъ умира. Обаче има микроби, които при 120 градуса като ги поставятъ, пакъ си живѣятъ, не умиратъ. Има едни микроби, които издържатъ и на 500

градуса. Сега, това сж научни предположения, но нито единъ отъ васъ не е правилъ опитъ. Пъкъ и ученитѣ хора, които твърдятъ това и тѣ не сж правили опити.

Запримѣрь всички учени хора, които казватъ, че слънцето е разтопено, тѣ не сж ходили да провѣрятъ това. Ученитѣ предполагатъ, че слънцето е разтопено. Сега, споредъ обикновенитѣ схващания, земята въ центъра е разтопена. Следователно ние мислимъ, че е течна. Твърдостъта произтича отъ извѣстно налягане и всичкитѣ хора ставатъ твърди, когато има голѣмо налягане върху тѣхъ. А пъкъ понѣкога хората иматъ депресия. Нали нѣкой пѣтъ има депресии и въ природата - голѣмо налягане. И хората тогава сж крайно неразположени. Щомъ се отмахне депресията, минава имъ и неразположението. Всѣка една неразбрана мисль произвежда депресия вътре въ човѣшкото сърце или въ човѣшкия духъ. А пъкъ всѣка разбрана мисль произвежда едно олекване. И всичкитѣ радости въ живота идатъ отъ разбранитѣ мисли. Разбранитѣ мисли, това сж плодове на Божествения свѣтъ, съ които човѣшкиятъ духъ се храни. Човѣшкиятъ духъ се храни съ разбрани мисли. Всѣка разбрана мисль това е едно ястие за духа. И ако ти не хранишь духа си съ разбрани мисли, тогава твоятъ духъ получава сжщото състояние, както тѣлото, което не се храни добре - става хилаво, мършаво. Нѣкои отъ васъ, които искате да бждете красиви, да имате отлично лице, ясни очи и прочие, ако не знаете какъ да храните духа си, не можете да постигнете това - красота не може да дойде въ васъ.

Христосъ казва: „Азъ имамъ ястие да ямъ, което вие не знаете.” И какво е това ястие? Той трѣбваше да върши Волята Божия съ онѣзи разбранитѣ мисли, да ги предаде на хората, да ги обърне къмъ Бога, да имъ покаже пѣтя, где е онзи истински животъ. Ние търсимъ живота въ свѣта въ Бога и вследствие на това умираме. А пъкъ безсмъртието седи въ познанието на Бога. Писанието казва: „И това е животъ въ-чень да позная Тебе Единаго Истинаго Бога.” Питатъ: „Защо трѣбва да вѣрваме?” - За да живѣешъ. Казватъ: „Ако не

вървамъ?” - Ако не вървашъ, ще умрешъ. Ако искашъ да умирашъ, не вървай; ако искашъ да живѣешъ, трѣбва да вървашъ. Ако искашъ да страдашъ, не вървай; ако искашъ да не страдашъ, вървай! Страданията въ живота се осмислятъ, защото всѣко страдание произтича отъ една неразбрана мисль, отъ една неомислена мисль. И колко е голѣма разликата между единъ изкусенъ плодъ, който нѣкой човѣкъ е направилъ отъ гипсъ и единъ естественъ плодъ, който изяждате. Който и да е отъ васъ може да види каква е разликата между гипсенитѣ круши и ябълки и тѣзи родени въ природата - плодовете, които сж създадени отъ слънчевата свѣтлина.

Та рекохъ, когато говоря за разбранитѣ мисли, разбирамъ всѣка една мисль, която е създадена отъ Божествената свѣтлина и отъ Божествения Духъ. И тя е храна за духа. Съ какво се храни духътъ? Казано е: Богъ е любовъ. Плодътъ на Духътъ е Любовта. Следователно за да опитаме ний реалността на Духа, ние трѣбва да опитаме Любовта. Защото Духътъ се проявява чрезъ Любовта. А пъкъ Любовта носи живота. А пъкъ неразбраниятъ животъ носи страдания и радостъ. Разбрания животъ какво носи въ себе си? - Той носи блаженство.

Та Христосъ казва: „Богъ е Духъ.” Нѣкой пѣтъ върушитѣ се спиратъ и казватъ: „Кажете ми пѣтя какъ да повърваме въ Бога?” Можешъ ли да вървашъ ти въ Слънцето, докато не те озари неговата свѣтлина? Можешъ ли да вървашъ въ огъня, докато не възприемешъ неговата топлина или можешъ ли да вървашъ въ хлѣба, докато не опиташъ живота, който той носи въ себе си? Или можешъ ли да вървашъ въ каквото и да е Слово, докато не го опиташъ?

Нѣкой нѣща, които ви говоря сега, може да ви се видятъ неразбрани; нѣкои нѣща може да ви се струватъ, че ги знаете. Съвременнитѣ хора много малко знаятъ. Аналитически и синтетически много знаятъ. Какво е анализътъ? Химикътъ при анализъ разединява съставнитѣ части на веществото, а при синтезъ ги съединява. А пъкъ като разединява и съединява какво прави той? Ако образуващъ единъ газъ и го

запалишъ какво ще направи той? Ако разумно го запалишъ той ще свѣти, но ако го запалишъ така неразумно, той ще направи едно избухване. Така има много химици, които сж загивали. Въ Америка имало единъ химикъ, който изнамерилъ едно взривно вещество, което може би е 10 пжти по-силно отъ динамита. И една малка частица отъ това вещество той искалъ да представи на студентитѣ, за да видятъ тѣ какво е силенъ взривъ. Той видѣлъ, че тая работа е опасна и е видѣлъ, че отъ ученицитѣ му нищо нѣма да остане и казалъ на студентитѣ: „Бѣгайте!“ Та студенти[тѣ] и професорьтъ, всички напуснали аудиторията.

И въ най-малката частица отъ тази материя се съдържа такова силно нѣщо, че ако ти не знаешъ какъ да я употребишъ, можешъ да направишъ цѣлъ взривъ. Ами, я ми кажете напимѣръ отъ една дума, която е достигнала до вашето ухо, нѣкоя лоша дума, не става ли цѣлъ динамиченъ взривъ. Ако на една млада мома нейниятъ възлюбенъ ѱ каже: „Не те обичамъ“, тогава тя, като се върне, ще бжде смазана. Той само е размърдалъ въздуха и само тѣзи въздушни вълни се допрели до нейното тжпанче и тя се връща убита, лицето ѱ почернѣло. Младата мома, като я разлюби нейниятъ възлюбенъ, понеже той е слънцето за нея, та лицето ѱ почернява, очитѣ ѱ хлѣтватъ и се образуватъ черни вдлѣбнатини подъ очитѣ ѱ. Питашъ я: „Защо страдашъ?“ Тя казва: „Той не ме обича.“ Сега какъ трѣбва да превърнете нѣщата? Ето какъ: въдумитѣ „не ме обича“ отхвърлете частицата „не“ и кажете: „мене обича“. Той е билъ уменъ, че ѱ казалъ ония думи, че ѱ казалъ така, а пкъкъ тя го е разбрала, че не я обича. Ти тури една запетайка и кажи: „Не, мене обича!“ А пкъкъ безъ запетайка ще значи: „Не ме обича.“

Сега вие туряйте такива запетаи въ живота си, иначе ще си образувате страдания. Вие казвате така: „Богъ не ме обича“. Единственото Сжщество въ свѣта, което обича, е само Богъ. И ако нѣкой пжтъ Богъ привидно не ни обича, причината на това сме ние. Онази наша лоша мисълъ, която Му изпращаме, Той ни я изпраща върху насъ, за да я опита-

ме. А пъкъ ние считаме, че това, което Той ни повръща, отъ това [което] сме Му изпратили, че то изхожда отъ Него и затова ние считаме, че Той не ни обича.

Когато ти кажешъ, че не обичашъ нѣкого, знаешъ ли какво значи това? Ти казвашъ: „Азъ не го обичамъ.” Тогава ти правишъ престѣпление предъ Бога. И ако хората въ свѣта ще ви обичатъ, тѣ ще ви обичатъ заради божественото, заради Духътъ, който е вложилъ Богъ въ васъ. Когато обичашъ нѣкой човѣкъ, то неговиятъ Духъ се нуждае отъ твоята любовъ. И ако не го обичашъ, ти си отхвърленъ. Да обичашъ нѣкого, то значи да го хранишъ. А пъкъ да те обичатъ то значи да те хранятъ. Сега не зная дали ще размишляваме така и другъ пѣтъ. Изпратете на нѣкого една хубава, разбрана мисль и той като я възприеме, неговиятъ духъ следъ време ще ти изпрати друга хубава мисль. Сега, нѣкой пѣтъ въ любовта ставатъ много особени. Нѣкой, като го обичатъ, той затваря всичкитѣ кранове, та водата да тече само за него. Не. Следъ като се наядете, каквото остане дайте го на другитѣ.

Сега говоримъ за она, вътрешния духовенъ животъ, а не за външнитѣ прояви, защото нѣкой пѣтъ вие ограничаватъ любовта. Има една любовъ на сѣнкитѣ, азъ за нея не говоря. И тѣзи, които пишатъ романи, се занимаватъ съ нея. Любовта въ романитѣ, това е любовта на сѣнкитѣ. И какво става въ единъ романъ? Онзи, който е създалъ единъ романъ, може да създаде романъ трагиченъ, драматиченъ или комиченъ. Въ драматичния романъ героитѣ страдатъ и двамата. И следъ като страдатъ, той и тя припадатъ. И следъ като се оженятъ, не припадатъ вече. А пъкъ въ реалната любовъ, любовта се усилва. Драмата е за сърцето, а пъкъ трагедията е за духа, за човешкия умъ е трагедията. Като разсъждава човѣкъ, трагедията за него вече не е такава трагедия. Трагедията за сърцето е драма за човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ има тогава постижения.

Та рекохъ, дръжте въ ума си следното: тази любовъ, която вие имате, не е реалната любовъ. Тя е една хубава дре-

ха, съ която само сърцето се облича. И това сърце само страда отъ тази дреха. Тя не е много пригодна, тя не е много хубава. Въ тази любовъ има следното: любовта на сѣнкитѣ винаги взима, нищо не дава. И вследствие на това между хората се ражда противоречие: следъ време, двама души, които се обичатъ съ тази любовъ на сѣнкитѣ, се намразватъ. Защо? Понеже единиятъ взелъ и другиятъ взелъ. И като не си даватъ, намразватъ се, понеже истинската любовъ произтича от даването. Тебе не те обичатъ, ако не давашъ; и не могатъ да те обичатъ, ако не вземешъ. Да знаешъ навреме да давашъ и на време да вземешъ, значи на време да възприемемъ Божията Любовъ и на време да придаваме Божията Любовъ. Сега азъ не искамъ да остане въ васъ мисълта на самоосъждане. Нѣкой пжтъ човѣкъ се подценява. Човѣкъ никой пжтъ не трѣбва да се подценява, но и никой пжтъ не трѣбва да се надценява. Той трѣбва да има една норма, да знае, че въ него има две цѣнности - душата и духа. Умътъ и сърцето сж дарби въ човѣка. Две нѣща човѣкъ трѣбва да знае: не трѣбва да подценява душата и духътъ. Така както ги разглеждамъ, това сж майката и бащата на човѣка. Ще обичашъ баща си - ще обичашъ духа си. Баща си нѣма да го подценявашъ и майка си нѣма да подценявашъ. Вие казвате: „Какво е Духътъ?“ - Това е бащата на човѣка. „Какво е душата?“ - Това е майката на човѣка.

Та рекохъ сега, въ сегашиятъ вѣкъ ние казваме, че Богъ е нашъ Баща. Той е Бащата, който се проявява вътре. Дѣ се проявява Той? - Въ душата ни, проявява се въ ума ни чрезъ свѣтлината, въ сърцето чрезъ топлината и въ нашата воля чрезъ силата си. Но единственото мѣсто, кждето можемъ да познаемъ Бога и да Го намѣримъ, това е нашиятъ духъ. Ако умътъ има свѣтлина, можемъ да го познаемъ. Трѣбва да познаемъ Бога и въ нашата душа. Ако тамъ има топлина, можемъ да Го познаемъ. Въ топлината зреятъ всички благородни чувства у човѣка. Не могатъ въ душата ти да се родятъ тия хубави чувства, ако нѣмашъ Божествена топлина. Новата религия е дете на старата религия. Всѣка религия, която не раж-

да, тя не е естествена религия. Че ако единъ човѣкъ има умъ и неговиятъ умъ не ражда мисли, тогава защо му е умътъ? И ако има едно сърце и то не ражда чувства, тогазъ защо му е сърцето? И ако има една воля и тя не ражда сила, тогава защо му е волята?

Следователно умъ, който ражда мисли, сърце, което ражда чувства и воля, която ражда сила, това сж нѣща, съ които трѣбва да се занимаваме. Умътъ трѣбва да ражда най-хубавитѣ мисли и после не само да ги раждашъ хубавитѣ тѣзи мисли, но трѣбва и да ги отхранишъ. Мислитѣ трѣбва да ги отхранвате. Ако ти не знаешъ какъ да отхранвашъ мислитѣ и да ги пазишъ, то ще ги осакатишъ. Понеже хубавитѣ мисли, които ний придобиваме, тѣ влизатъ въ строежа на нашето тѣло. Хубавитѣ чувства, които придобиваме, влизатъ сжщо въ строежа на нашето тѣло и хубавитѣ постѣпки. Значи разбранитѣ мисли, разбранитѣ чувства и разбранитѣ постѣпки, които приемаме, влизатъ въ строежа на сегашното ни тѣло. Религията не трѣбва да бжде нѣщо отвлечено. Този свѣтъ е нѣщо, отражение на нѣщо вътрешно. Свѣтътъ, който виждаме, е проектиранъ, като на едно платно, на единъ екранъ се проектира нѣщо въ голѣмъ размѣръ. Единъ човѣкъ, който иска да разбере реалния свѣтъ, той трѣбва да се обърне в обратна посока, той трѣбва да се вглѣби въ себе си. Само че, като се вглѣбява въ себе си, той може да заспи. Ще започнете вглѣбяването съ изучаването на най-малкитѣ нѣща въ свѣта. Изучавайте свойството на една хубава ваша мисль. При кои условия се ражда тя въ васъ. Изучавайте свойствата на едно ваше благородно чувство при какви условия се ражда то. Имайте си една малка книжка и когато ви дойде една хубава мисль или едно хубаво чувство, забележете деня и часа, какво е било времето, дали е било облачно, вѣтровито; после дали е било лѣтно време, зимно време и прочие, за да разберете какъвъ е произходътъ на вашата мисль и какво ви е дадено. Една мисль, която се роди презъ пролѣтъта, има едно свойство; роденото презъ лѣтото - друго свойство; аю родената презъ есенята и зимата - друго

свойство.

Зароди се цѣлъ единъ разговоръ между Христа и тая самарянка при кладенеца. Тя не може да разбере, работата е непонятна за нея. Когато Христотъ ѹ говори за живата вода, тя разбира обикновената вода и казва: „Нѣмашъ почерпало да извадишъ вода.” Та когато азъ ви говоря за мисълта и вие ще ме разберете както самарянката. И вие ще кажете: „Дайте ми почерпало да мога да извадя отъ тази вода.” Христосъ каза на самарянката: „Иди и повикай мжжа си.” А пъкъ кой е мжжътъ? - Умътъ. Тя бѣше безъ мжжъ, понеже не можеше да мисли.

И вие, ако не можете да мислите, тогазъ вашата мисълъ е неразбрана. Сега трѣбва да имате единъ умъ. Ако сте безъ умъ, тогава нѣмате мжжъ. Всѣки иска да бжде мжжественъ. Ти не можешъ да бждешъ мжжественъ, ако нѣмашъ умъ. Ти не можешъ да бждешъ устойчивъ, ако нѣмашъ сърце, сърцето е, което дава устойчивостъ на характера. Умътъ дава мжжество, а пъкъ сърцето дава устойчивостъ. Затова мжжътъ се отличава съ сила, а жената съ устой. Тури една жена въ кжщи и ще видишъ цѣлата кжща ще е пълна само въ нѣколко години и съ какво ли не: гардероби, тигани, сждини, паници, малки петала, че панталони, обуца, кълба, вретена. Азъ сега пренасямъ факта отъ външния животъ въ вътрешния. Всичко, което става отъ вънъ, става и въ насъ. Често въ хората има единъ битъ-пазаръ. Не е необходимо да имашъ толкова много. Тебе ти трѣбва много малко: една стомна, една малка чашка, една масичка, единъ столъ, единъ тиганъ, малко хлѣбъ, нѣколко ябълки и свършена работа. А пъкъ ти мислишъ да имашъ 100-200 овце, хиляди говеда, да имашъ нѣколко милиони - 10, 15, 20 милиона и т.н.

Има човѣшки мисли, които струватъ по 15 000. За да се образува тази мисълъ, нейната материя не е дошла отъ земята, но тя е дошла отъ далечнитѣ пространства - специални сжщества сж я донесли. Азъ сега говоря за известни мисли. Нѣкой пжтъ ти имашъ една мисълъ и мислишъ, че тя е дошла въ тебе така. Не. Това е резултатъ отъ едно възви-

шено съществуване, което отъ обичъ къмъ васъ ви е дало тази мисль и се връща назадъ. Всички хубави, свѣтли мисли и свѣтли чувства сж подаръци отъ онѣзи ваши приятели, които ви обичатъ и сж ви донесли тѣзи подаръци. Може въ годината да имашъ единъ такъвъ подаръкъ и тогазъ за втората година или за следующата година животътъ ви се промѣнява. Но нѣкой пжтъ ние не оцѣняваме тѣзи мисли и казваме: „Защо ни сж тѣзи мисли?“ И ги туришъ настрани. Не, хвани тази мисль. Тази мисль ти носи благословение отъ Бога. Всѣка разбрана мисль, всѣко разбрано чувство и всѣка разбрана постжпка сж едно велико благословение. И всички велики хора се отличаватъ съ това, че тѣ ги оценяватъ.

Христосъ казва: „Азъ имамъ ястие да ямъ. И моята задача е да слугувамъ. Не дойдохъ да изпълня своята воля, не дойдохъ да живѣя както искамъ, но дойдохъ да изпълня Волята на Отца, Който ме е изпратилъ.“ И вие сте изпратени на земята да изпълните една мисия. Тази мисль е най-първо въ това да се научите да възприемете хубавитѣ мисли, чувства и постжпки. И ако научите това, като заминете на другия свѣтъ, вий много сте придобили. И отъ тамъ насетне ще имате да учите много други нѣща.

Сега ви пожелавамъ следното: тази мисль, която ви дадохъ днесъ приеете я и мислете върху нея, за да имате Божието благословение.

Отче нашъ

б ч.2 м.

(При огницето всички съ Учителя направихме паневритмичнитѣ упражненя. Отлично слънце грѣе.)

*Недѣлно утринно слово
16 юлий 1939 г., Рила,
Второто езеро Ель-Буръ*

ЧЕТИРИ ОСНОВНИ ПРАВИЛА НА ХИГИЕНАТА

*Небето прошарено съ облаци,
времето хладно, вѣтъръ.
Молитвениятъ връхъ при Рилскитѣ езера.*

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”*

Ще ви прочета 5 глава отъ посланието къмъ Галатянитѣ. Отъ нея ще видите каква идея сж имали първитѣ последователи на християнството.

(Прочетоха се отъ 1-3 стихъ.) [„Стойте прочее постоянни въ свободата съ която ни Христосъ освободи, и не се подлагайте пакъ подъ иго на рабство. Ето, азъ Павелъ ви казвамъ че ако се обрѣзвате Христосъ нѣма да ви ползува нищо. А нѣкъ свидѣтелствувамъ на всѣкиго челоуѣка който се обрѣзва че е длѣженъ да изпълни всичкия законъ.”] Обрѣзването е единъ старъ законъ. Лозата се обрѣзва, за да даде повече грозде. Българинътъ знае, че има обрѣзани и необрѣзани прѣчки. Има единъ външенъ законъ, всѣки иска да бжде богатъ, хубаво облеченъ, изправенъ предъ хората. Тая е външната страна.

(Стихове 4-5.) [„Вие които се оправдавате чрѣзъ закона отстранихте се отъ Христа: отпаднахте отъ благодатъта. Защото ние чрѣзъ Духа очигаваме надеждата на оправданието отъ вѣра.”] Въ тѣзи стихове се говори за оправдаването и освобождаването.

(Стихове 6-10.) [„Защото въ Христа Исуса нито обрѣзването има нѣкаква сила нито необрѣзването, но вѣра която дѣйствува съ любовъ. Вие вървѣхте добрѣ: кой ви възбрани да се не покорявате на истината? Това прѣдумване не е отъ оногозъ който ви е призвалъ. Малко квасъ

всето тѣсто заквасва. Азъ съмъ увѣренъ за васъ въ Господа че нѣма да помислите нищо друго; а който ви смущава, той ще попадне подъ наказание, кой билъ да билъ.”] Въ всѣко общество има хора, които се смущаватъ. Смущаватъ се тия, които се занимаватъ само съ личния животъ, съ себе си. Такива навсѣкжде ги има. И въ свѣта ги има и въ религията ги има. Всѣки, който се занимава само съ себе си, той и себе си смущава и другитѣ смущава. Защото човѣкъ е дошелъ на земята не да служи на себе си, а на Бога. И ще остави той Богъ да оправи работитѣ. И да не се меси въ Божиитѣ работи.

(Стихове 11-13.) [„И азъ, братие, ако ще проповѣдамъ обрѣзване, защо още да ме гонятъ? Тогазъ би се махнала съблазньта на кръста. Дано се отсѣчеха тѣзи които ви развращаватъ. Защото вие, братие, на свобода бѣхте призвани; само не употрѣбвайте свободата за причина на плътта, но съ любовъ единъ другъ си служувайте.”] Слугуванетоъ безъ любовъ нѣма никакви послѣствия.

(Стихове 14-18.) [„Защото всичкиятъ законъ въ една рѣчь се изпълнява, сирѣчь, въ тази: Да възлюбиши ближнаго твоего както самаго себе си. Ако ли се хапете единъ другъ и се ядете, пазете се да не би единъ другъ да се изтрѣбите. Прочее казвамъ: Ходете по Духу и нѣма да извършвате похотитѣ на плътта. Защото плътта похотствува противното на Духа, а Духътъ противното на плътта; а тѣ се противятъ едно на друго, така щото да не правите това което искате. Но ако се водите отъ Духа не сте подъ законъ.”] Въ тѣзи стихове се говори за прѣлюбодѣянieto. Прѣлюбодѣяние въ широкъ смисълъ значи следното: щомъ ти обичашъ хората повече отъ колкото Бога, ти прѣлюбодѣйствуваши. Щомъ обичашъ храната и облеклото повече отъ Бога, ти прѣлюбодѣйствуваши. Въ много широкъ смисълъ ще вземете това.

(Стихъ 19.) [„И дѣлата на плътта сѣ явни: тѣ сѣ прѣлюбодѣяние, блудъ, нечистота, похотливостъ,”] Идолослужение значи следното: идолослужение е, когато чо-

вѣкъ служи на това, което не е реално.

(Стихъ 20.) [*„идолослужение, чародѣйство, вражди, разпри, ревнования, сprostи, крамоли, раздори, ереси,“*] Плъътта едно време я разпъваха, а сега я възпитаваатъ. Едно време учителитѣ възпитаваха ученицитѣ съ фалага, т.е. ще турятъ двата крака на ученика между две дървета и учителътъ съ тоягата ще налага. После наказанието ставало по другъ начинъ: ще турятъ ученика на гърба на другъ ученикъ и ще го удрятъ съ тояга по задницата, за да стане ученъ човѣкъ. Следъ това учителътъ започвалъ да удря по една плесница отъ едната и другата страна на ученика. Туря ги на колѣни. Сега имъ намаляватъ бележкитѣ, за да постигнатъ своята възпитателна цель.

(Стихове отъ 21 до края.) [*„зависти, убийства, пиянства, коцунства и подобнитѣ на тѣхъ; за които ви прѣдсказвамъ, както и прѣдрекохъ, че които правятъ таквизъ работи нѣма да наслѣдятъ царството Божие. А плодътъ на Духа е любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, благость, милосердие, вѣра, кротость, въздържание: противъ таквизъ нѣма законъ. А които сѣхъ Христови разпели сѣхъ плътта наедно съ страститѣ и похотитѣ ѱ. Ако Духомъ живѣемъ, Духомъ и да ходимъ. Да не биваме тщеславни та да се раздражняваме единъ другъ и единъ другъ да си завиждаме.“*] Сега азъ искамъ, като ви говоря, да се освободите отъ личния елементъ. Защото всѣкога, когато се говори, всѣки взема нѣщата върху себе си.

Ако една млада булка се облече съ булчинската си рокля и отиде да готви, мислите ли, че нейната рокля ще остане чиста. Нѣма. Сега трѣбва ли да отива тя съ булската си рокля да готви. Не е лошо да готви съ булската си рокля, но тогазъ не трѣбва да отива въ обикновената кухня, а трѣбва да отиде въ градината, да събере плодове, да ги измие съ вода и да ги поднесе. Или да вземе грухано жито, да го тури въ чиния и да го даде на своя възлюбенъ. А пъкъ щомъ трѣбва да готви въ кухнята, тя трѣбва да съблече булчинитѣ дрехи. Това е само едно изяснение. Ако носишъ постоянно булчинитѣ си дрехи, ти ще влезешъ въ стълкновение съ всичкитѣ

хора. Ако тази млада булка отиде съ тѣзи дрехи при работнитѣ хора, то тѣ съ своитѣ пипания ще развалят дрехитѣ и тя ще се скара съ всички хора. Тя ще каже: „Не знаете ли, че това е булската ми рокля, защо я пипате?“ Умень ли е сега този нейнъ въпросъ? Не е умень. Това е тщеславие въ даденъ случай отъ нейна страна. А пъкъ ако отива тя между другитѣ булки, които се облекли съ булски дрехи, тогазъ тя има право да се облече съ булски дрехи, а не съ работнически. Тогава тя не трѣбва да облече работнитѣ дрехи. Ходѹ съ чисти дрехи между чиститѣ, а пъкъ когато ходишъ между нечиститѣ, ходѹ с нечисти дрехи. Това е външно, практически правило. Вземете тѣзи, които се занимаватъ съ бояджийство. Винаги тѣ обличатъ при работата най-шарени и по-прости. Нѣкой пжтъ ги викаме въ кѣщи. Тогава тѣ нѣма да боядисватъ съ хубавитѣ дрехи, които носятъ обикновено. Гледамъ нѣкой пжтъ хората се спиратъ върху бояджийскитѣ дрехи. Тѣ нищо не значатъ. Това сж работни дрехи.

Живота на човѣка не седи въ една външна обстановка. Сега погрѣшката седи въ следното: децата нѣкой пжтъ правятъ погрѣшка при писане на буквитѣ. Погрѣшката може да седи въ това, че ученикътъ [не] е направилъ буквата толкозъ голѣма, колкото трѣбва. Учителътъ турилъ една норма, колко голѣма трѣбва да бжде буквата. И ако човѣкъ направи погрѣшка, учителътъ казва: „Не е право това нѣщо.“ Оставете детето да пише буквитѣ голѣми, колкото иска. И следъ време, когато детето се научи да пише хубаво, то после само ще си намери своитѣ правила. Най-първо не ще може да ги пише правилно, както сж на дъската, все ще ги изкриви.

Сега тѣзи сравнения трѣбва да ги турите въ действие. Нѣкой пжтъ вий се занимавате единъ съ други. Вий не се познавате. Вий считате, че нѣкои сж добри, а нѣкои лоши. По какво се различаватъ лошитѣ хора и по какво добритѣ? Всѣки човѣкъ, който е силенъ, хората го считатъ за лошъ човѣкъ, а който е мекъ, считатъ го за добъръ човѣкъ. Питамъ сега: калъта добра ли е? Прахътъ добъръ ли е? Вий казвате, че калъта е лоша, понеже окалва. Прахътъ не ви каля, а той добъръ ли е? Вий казвате за нѣкого, че той е доленъ чо-

вѣкъ. Прахътъ не е долень, той е горень надъ главата ви, а пѣкъ той влиза въ дробоветъ ви и ги заразява. Значи сравнението не е на мѣсто.

Лошъ, долень човѣкъ е онзи, който не знае какъ да употрѣбява Божията любовъ, а пѣкъ добъръ човѣкъ е онзи, който знае какъ да употрѣбява Божията любовъ. Лошиятъ човѣкъ, не че е лошъ, но не е ученъ човѣкъ, не знае какъ да използва свѣтлината, която Богъ му е далъ. Нѣкой пѣтъ на-ли болѣдувате и ходите при лѣкаръ. Той ще каже, че си малокръвненъ. Въ какво седи малокръвието? Единъ лѣкаръ ще опредѣли, че червенитъ кръвни телца сж се намалили, а пѣкъ бѣлитъ сж се увеличили. И тогава той ще ви препорѣча нѣкои храни, за да се увеличатъ червенитъ телца. Но това е много повърхностно опредѣление. Здравето не зависи отъ червенитъ кръвни телца. Снощи държахъ една лекция безъ да искамъ. Дадохъ диагноза кой е здравъ човѣкъ. Направихъ опитъ на нѣкои братя и сестри, за да имъ покажа кой е здравъ и кой не е. Които бѣха тамъ, тѣ знаятъ, а пѣкъ които не бѣха, тѣ нѣматъ идея за това. Но сега нѣма да давамъ обяснения. Онѣзи, на които казахъ, тѣ видѣха кой е здравъ, но не видѣха кой е боленъ, не видѣха по какво се познава болния, понеже всички присѣтствующи тамъ бѣха здрави. Показахъ имъ на свѣтлината кой е естествения цвѣтъ на кожата.

Ний сме тукъ при една обстановка благоприятна и извѣстни идеи само тукъ можемъ да ги възприемемъ, при този, чистия въздухъ. Въ единъ класъ вий никога не можете да възприемете тия идеи, които тука можете да възприемете. Въ класа ще възприемете други идеи, други мисли, други чувства. Тамъ друга материя ще влезе въ васъ, а тукъ - друга, защото материята се отличава по това, че тя има безбройни качества въ себе си. Не е проста работа материята. Материята има безброй степени - по-груби и по-фини степени. Въ едно религиозно общество трѣбва да знаятъ какъ да доставятъ тая фина материя. Вие знаете, че когато имате една хубава дреха, като я облечете, колко е приятно на тѣлото. А пѣкъ когато имате дреха отъ козина, тя не е така приятна. Свѣтиитъ сж носили дрехи отъ козина. Това е вѣншенъ ме-

тодъ. Тъ сж употребявали дреха отъ козина, за да мушка тя тълото, та мисълта да бжде винаги отправена къмъ Бога.

Ний сега често повтаряме, че трѣбва да обичаме Бога. Но тѣзи думи сж все още нѣщо вѣншно. Това е аналогично на дрехата отъ козина. Не повтаряйте на другитѣ, че трѣбва да обичатъ Бога. Вие, като влезете въ кѣщата на нѣкого, не трѣбва да казвате, че въ кѣщата трѣбва да има топлина, че трѣбва да има печка. Но ти си носи една електрическа печка и си приказвай съ хората и следъ половинъ часъ да се стопли кѣщата. И да кажатъ хората: „Тукъ стана по-топло. Преди да изгрѣе слънцето бѣше малко прохладно и дойде едно възвишено сжщество и ни стопли насъ всичкитѣ.” Ний казваме: „Где е Господъ?” - Господъ дойде съ свѣтлината, влезе въ ума ви и мисълта почна да работи. Съ топлината влезе въ сърцата ви и съ силата си въ волята ви. И ние почваме да мислимъ и да чувствуваме.

Ний искаме да си представимъ какъвъ е Господъ. Той е най-красивото сжщество, което можете да си представите. Човѣкъ, за да може да го види, той най-напредъ трѣбва да си приучи очитѣ, като гледа хората и други предмети. И като види най-красивото сжщество той може да си представи до известна степенъ какъвъ е Богъ. Красотата е свързана съ истината. Човѣкъ никога не може да бжде красивъ, ако не обича истината. Човѣкъ никога не може да бжде красивъ, ако не обича мъдростъта. Човѣкъ никога не може да бжде красивъ, ако не обича любовта. За да бждешъ красивъ трѣбва да обичашъ любовта. Любовта е най-красивия достѣпень образъ, който можемъ да видимъ. И когато го видимъ, животътъ се осмисля. Ученитѣ хора го наричатъ идеалъ, смисълъ на живота, цѣль. Всичко това, което хората вършатъ в свѣта, го вършатъ само за любовта. И втората красота, това е мъдростъта. Следъ любовта ще дойде да придобиешъ красотата на мъдростъта. Красивиятъ човѣкъ е приятенъ и достѣпень. Той е достѣпень на всички. Той не презира никого. Азъ не говоря за красотата на свѣта, но за онази красота на душата. Красивиятъ човѣкъ, като погледне, на всички се радва и на всички изпраща свѣтлина. Слънцето е красиво. И ако

то не праша своята свѣтлина, нѣма да го виждашъ. Красивиятъ чо-вѣкъ знае где стои красотата. Красотата въ любовъта седи въ топлината. Ако ти нѣмашъ онази истинска топлина на живота, ти не можешъ да бждешъ красивъ. Топлината е, което дава онова хубавото разположение на човѣка. Когато си поставенъ и при най-неблагоприятнитѣ условия, топлината ще ти даде разположение. И тази топлина е истинско богатство въ свѣта, истинска сила. Съ нея навсѣкжде можешъ да си отворишъ пжтя. Нали нѣкой пжтъ хората се учатъ, искатъ да си отворятъ пжтъ. Ти безъ топлина, безъ добри чувства и безъ любовъта ще имашъ пжтя си навсѣкжде затворенъ. Защото хората могатъ да те обичатъ, когато ти носишъ Божественото благо и свободно го раздавашъ. Щомъ си скържевъ на това благо и тукъ не могатъ да те обичатъ и на Небето не могатъ да те обичатъ.

Единъ ангелъ раздава свободно благата. Тѣзи ангели, които свободно раздаваха благата, Божиитѣ блага, сж свѣтли духове, а онези, които не раздаваха свободно тия блага, сж тжмнитѣ, падналитѣ духове. И между хората е това раздѣление. Докато вие свободно раздавате благата, вий сте [на] правилния пжтъ, не се плашете. Вий мислите, че като раздавате, ще осиромашеете. Който раздава Божиитѣ блага, никога не осиромашава. Мислите ли, че онзи чучуръ, който раздава водата на чистото езеро, ще осиромашее. Ако не раздава, то хората ще изоставятъ тази чешма и ще поставятъ чучуръ на друго мѣсто и тогазъ този чучуръ, който не раздава, ще осиромашее. Ако вий спирате едно Божествено благо, то това благо ще отиде на друго мѣсто. И онзи, който раздава свободно Божието благо, Богъ му дава въ изобилие. А ако спира Божието благо, тогава се спира и Божието благо къмъ него. И тогава се ражда противоречие. Всички противоречия въ васъ се явяватъ тогава. Не спирайте Божиите блага, вий сте отговорни. Ако нарушавате това правило, то се дължи на миналитѣ поколения и на миналитѣ ваши сжществувания. Каквито сте били въ миналото, такива сте и сега.

Въ миналото сте имали много възгледи за живота. Вий сте били въ положението на малки, били сте въ положението

на господарь, на слуга, на баща, на майка, на братъ, на сестра. Бащата дава, майката обработва. Бащата никога нѣма да обработва нѣщата. Майката ще ги обработи. Майката е проводникъ на богатата, които бащата дава. А пъкъ децата ще възприематъ, ще приложатъ. Сега, като бащи, вий не сте давали свободно, като майки, свободно не сте обработвали и като деца, свободно не сте приемали и тогазъ се ражда противоречие.

Та, когато Богъ ни дава едно благо, ние трѣбва да го възприемемъ свободно. Вие искате Богъ да ви възлюби. Следъ като ви възлюби Богъ, вий какво трѣбва да правите. Да допуснемъ, че влезете въ едно училище и искате учителтъ да ви обича. Учителтъ ви обикне, но той иска вий да се учите, да бждете единъ отъ първитѣ ученици. Нѣкой искатъ да бждатъ отъ първитѣ ученици и да ги обичатъ учителитѣ, безъ тѣ да учатъ, това е невъзможно. Учителтъ ще каже: „Много съжалявамъ, но не учите.” А пъкъ нѣкой способенъ ученикъ, макаръ и лошъ, като учи, обича го учителтъ. Та, способнитѣ ученици, макаръ и малко лоши, учителтъ ги обича. Ученикъ, който не учи, не е добъръ. Той може да има отлично поведение. Но какво ти струва, ако ученикътъ свърши съ поведение 6, а по учебнитѣ предмети съ двойка. Той има отлично поведение, мораленъ е, никога не се е скаралъ съ нѣкого, лоша дума не е казалъ, а пъкъ двойки. Че той предизвиква учителтъ си да говори най-лошитѣ работи. Ученикъ, който предизвиква учителтъ си да се разсърди, той не е добъръ ученикъ.

Вие казвате: „Богъ е благъ.” Какво нѣщо е „благъ”? Вие разбирате ли какво нѣщо е „благъ”? Мислите ли, че единъ учителъ, който ви хваща за ухото и ви го потегли, че той е лошъ? Мислите ли, че единъ учителъ, който ви лишилъ отъ ядене, е лошъ? Мислите ли, че лѣкартъ, който ви казва, че нѣма да ядешъ отъ това или онова, че е лошъ. Въ дадения случай това е необходимо, нѣма да ядешъ. А когато си здравъ и ти забраняватъ да ядешъ, тогазъ е друго. Здравиятъ ще яде, но нѣма да преяжда, а пъкъ болниятъ много малко ще яде. Като дойде болниятъ, ще му се каже: „Твърдъ хлѣбъ

нѣма да ядешъ, ще ядешъ много малко, а въздухъ ще гълташъ много, колкото искашъ.” На нѣкого ще кажешъ: „Ще гълташъ топлина, съ топлина ще се хранишъ.” А пъкъ на другъ ще кажешъ: „Съ свѣтлина ще се хранишъ.”

Съ свѣтлина и топлина трѣбва да се храни човѣкъ. Най-първо иде свѣтлината, после топлината, после иде въздухътъ и после иде грубата храна, която е за тѣлото. Въздухътъ е за етерния двойникъ на човѣка и за неговото астрално тѣло. Съ въздуха, който ние дишаме, се образува духовно тѣло. А пъкъ щомъ дойдемъ до топлината, тя е сжщността. Това е когато почнемъ да се хранимъ съ добри чувства. Това значи да се хранимъ съ топлина. Ний вече влизаме въ Духовния и Божественъ свѣтъ и само като влеземъ въ тѣхъ, можемъ да разберемъ онова, което Богъ е казалъ.

Сега въ васъ може да се породи една мисль, нѣкой казва: „Колко сме ние невежи!” Срѣщали ли сте вие учень човѣкъ, който да се храни добре съ топлина, съ свѣтлина, съ въздухъ и съ твърда храна, да ги употребява съразмѣрно? Когато човѣкъ се храни добре съ свѣтлината, отличень е умътъ му. Когато се храни добре съ топлина, отлично е сърцето му. Когато се храни добре съ въздухъ, отлична е силата му. И когато се храни добре съ твърда храна, отлично е тѣлото му. Ако нашето тѣло е добре и се подобрява, значи добре се хранимъ физически, ако се подобрява силата ни, значи хранимъ се добре съ въздухъ, понеже въ въздуха има една жизнена енергия, която индуситѣ наричатъ „прана” или животворно електричество или животворень магнетизъмъ, тази енергия е кръстена съ много имена. Вий сте дошли на планината за всички тѣзи видове енергии. Нѣкои отиватъ за лѣтовище на планината, за да дишатъ чистъ въздухъ, но нѣкой трѣбва да отидатъ малко по-далечъ. Ние излизаме сутринята, за да възприемемъ особени лжчи, съ които умътъ се храни и да възприемемъ особени лжчи, съ които сърцето се храни. Въ този въздухъ, който дишаме, има прана и дробоветѣ ни тази прана възприематъ много по-добре сутринята. Така тѣлото ни се приготвява, за да възприеме физическата храна много по-добре. Та, едновременно ние, безъ да знаемъ,

спазваме правилата на хигиената.

Основнитѣ правила на хигиената сж: Човѣкъ да знае правилно да възприема свѣтлината, топлината, въздуха и твърдата храна. Следъ това ще дойдатъ другитѣ правила какъ да постѣпва човѣкъ. Нѣкой пита какъ да обичаме хората. Много труденъ въпросъ е този. Защото, за да обичаме нѣкой човѣкъ, трѣбва да му помогнемъ. Ако той има нужда да му помогнемъ умствено, трѣбва да му помогнемъ съ свѣтлината. Ако той има нужда отъ топлина, ще му помогнемъ съ законитѣ на топлината. А пъкъ нѣкой човѣкъ, за да го обичаме, трѣбва да му покажемъ какъ да диша. Мнозина отъ васъ сте сприхави, защото не знаете да дишате. Дойде нѣкой при васъ и ви каже нѣщо и вие се скарате, дразните се. А нѣкой другъ дойде при васъ и вие станете тихъ и спокоенъ. Питамъ: защо нѣкой ви дразни, а пъкъ другъ ви предразполага? Какъ си го обяснявате? Ако азъ дойда съ едно шило и ви мушна, какво ще бжде вашето положение?

Ще ви приведа единъ анекдотъ. При единъ лѣкаръ клиентитѣ стоели дълго време, когато идвали. Той билъ ученъ човѣкъ и не обичалъ да прави забележки. Клиентитѣ не се сѣщали да си отидатъ на време и той притурилъ едно шило на стола. Шилото било пѣхнато вътре въ стола и когато клиентътъ стоялъ много дълго време, той дръпвалъ единъ конецъ, шилото се дигало тогазъ и онзи се повдигалъ. Всички вие имате такива столове. Та, скарването е това именно. Ти казвашъ: „Много ме бодна той.” Седялъ си дълго време. Щомъ се съберете двама души, колко време трѣбва да седите заедно? Знаете ли правилото? Колко време трѣбва да седимъ при единъ човѣкъ, когото обичаме? Тѣзи, които най-много обичатъ, седятъ една минута, тѣзи, които по-малко обичатъ, седятъ две минути, а пъкъ тѣзи, които най-малко обичатъ - три минути. А когато е повече отъ три минути, идатъ кавгитѣ. Не ставайте тягостни нито съ своитѣ мисли. Дойде ли една лоша мисълъ не я държете. Трѣбва да намалишъ времето на нейното пребиваване въ себе си. Не я дръжете повече отъ една минута въ себе си. Освободи се веднага отъ нея.

Снощи се свѣткаше надалечъ, искахъ да зная на каква далечина се свѣтка. Извадихъ си часовникъ. Свѣтна се и се минаха около 40 секунди до гдѣто се чу гласъ. Щомъ се измина 40 секунди между свѣткането и грѣма, какво е разстоянието до насъ. Знае се, че звукътъ изминава въ една секунда 330 метра, смѣтнете разстоянието. (*-13 километра и нѣщо.*) Но това изчисление [не] е съвсемъ право, понеже докато тѣзи вълни дойдатъ вътре, докато се предадатъ въ ума, се минава малко време. Това изчисление изобщо казано е вѣрно, но не съвсемъ точно. Ако искашъ абсолютна точностъ, не е верно. Тѣзи изчисления ние ги правимъ. Нѣкои учени изчисляватъ разстоянието до Слънцето на 92 милиона мили, а пъкъ други на 93 милиона мили приблизително. Добре, ако азъ трѣгна за Слънцето и мисля, че има 92 милиона мили до Слънцето и се спра на това разстояние и остана на единъ милионъ мили далечъ отъ Слънцето, тогава математическо изчисление ли е? И любовта ни е като това изчисление. Казватъ за двама души, че се обичатъ. Рекохъ, на какво разстояние се обичатъ. Казвате: „Приблизително на разстояние 92 милиона мили.” Тогазъ разликата е единъ милионъ. Неразбрана работа е любовта. Двамата най-първо сж много близки. Двамата преди да се оженятъ се мислятъ много близо. Това е неразбранщина.

Азъ ви считамъ, че вий не сте женени. Вий женени не се родихте. То е една служба, която отъ после взехте. Като ученици не трѣбва да бждете женени. Трѣбва да бждете всички свободни въ душата си. Душата не се жени. И Духътъ не се жени. Христосъ казва: „Които се сподобиятъ съ този вѣкъ нито се женятъ, нито за мжжъ отиватъ.” Тази идея дрѣжете. А другата идея, тя е за земята. Тя е права. Преди да се ожени, той казва: „Умирамъ за тебе.” А пъкъ следъ като се ожени, следъ две години, казва: „Умирамъ отъ тебе.” Питамъ сега, кое умирање е по-право: умирамъ за тебе или умирамъ отъ тебе? Кое е по-хубаво сега, да умира за тебе или да умира отъ тебе? Сега вземамъ въ широкъ смисълъ. Може да е една идея, в която сте се влюбили или нѣкое вѣрую.

Единственитъ нѣща, въ които човѣкъ трѣбва да вѣрва, това сж Любовьта, Мждростѣта и Истината. Тѣ сж три нѣща, въ които като вѣрвашъ, ти си въ правото положение. Ако вашата вѣра е потикната отъ любовьта, ако вѣрата е потикната отъ знанието, ако вѣрата е потикната отъ истината, вие сте на правъ пѣтъ. Сега какъ ще знаете дали вашата вѣра е потикната отъ любовьта? Ако вашата вѣра е потикната отъ любовьта, вий най-първо нѣма да болѣдувате. Или ако болѣдувате, съ болѣстѣта ще се справите така, както пехливанинѣтъ се справятъ съ своя противникъ. Като станешъ боленъ, болѣстѣта е едно благо за човѣка. Това е както борбата между двама борци. Ако гѣтнете болѣстѣта, ти си пехливанинъ. Но ако тя те гѣтне, тогава ти си слабъ. Болѣстѣта е едно сжщество. Тя, като те вижда, че влезе въ тебе, за да те види дали си силенъ или не. Когато се разболѣнешъ, въ тебе е дошелъ единъ пехливанинъ. Нали обикновенитѣ пехливанни правятъ ключове на краката на противника и го събарятъ. Завие ти краката. Ходили ли сте да видите какъ се борятъ пехливанинѣтъ? Може да не сте виждали всички, но си представяте какъ се правятъ ключове на краката и ръцете или какъ се извива грѣбнака, какъ се извиватъ прешленитѣ. И на васъ често ви извиватъ краката. Какъ се освобождавате тогава? Пехливанинѣтъ, като ви извие краката нѣкъжде, той ще почне да действува и ще иска да ви гѣтне. Има известни хора, които съ своята мисълъ могатъ да ви въздействуватъ на ума и да ви свие крака, ржката, грѣбнака и пр. Такива хора могатъ да изкривятъ каква да е частъ отъ лицето ви. А пѣкъ има други хора, които могатъ да ви освободятъ. Такъвъ човѣкъ ще ви освободи кракѣтъ съ своята мисълъ. Той ще дойде да ти помогне. Той съ своята мисълъ е по-голѣмъ пехливанинъ и ще те освободи.

Та, когато говоримъ за дявола, говоримъ за единъ пехливанинъ, който връзва крака, ржце и пр. И Христосъ казва: „Този човѣкъ, когото Сатана връзва, не трѣбва ли да го развѣржешъ?“ Та вие сте дошли да се учите на една положителна наука. Трѣбва да знаете напимѣръ да се самовладате. Ти казвашъ: „Защо трѣбва да бждешъ търпеливъ?“ Че търпени-

ето е една броня. За да не се влияешъ отъ отрицателнитѣ сили въ природата. Ти казвашъ: „Защо трѣбва да вѣрвамъ?“ Вѣрата е броня. Надеждата е броня. Любовта е броня. Знанието е броня. Истината е броня. Ако ти не си брониранъ, ти тогава ще бждешъ подъ влиянието на тези силни сжщества. И тогава ще бждешъ играчка въ тѣхнитѣ ржце. Ти трѣбва да имашъ вѣра, за да не бждешъ играчка. Трѣбва да имашъ надежда, за да не бждешъ играчка. Ти трѣбва да обичашъ, за да не бждешъ играчка. Ти трѣбва да бждешъ свободенъ, за да не бждешъ играчка. Човѣкъ тѣзи качества трѣбва да ги развие въ себе си.

Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ на ограничения. Всички сжщества, които живеятъ въ вселената, не изпълняватъ еднакво волята Божия. Има сжщества невидими, които като влезатъ въ васъ, почватъ отъ начало като шумъ отъ далечъ и после се домогнатъ до васъ, разбиратъ слабоститѣ ви и ви внушаватъ нѣщо. Най-първо ще ви внуши да се влюбите въ нѣкого. На момата може да внуши да се влюби въ нѣкой момъкъ, а пѣкъ на момъка ще каже: „Ти искашъ една прикя.“ А пѣкъ на момата сърцето се запалва, топло е, а пѣкъ парѹ нѣма и се мжчи. Тази любовъ е изкуствено образувана. Никаква любовъ нѣма тукъ. Тази любовъ прилича на следното: както когато хванешъ единъ волъ и го потеглишъ. Или прилича на любовта на онзи, който гледа свиня и я туря въ кочина и ѹ дава храна по петъ пжти на день. И свинята казва: „Каква Божествена любовъ има на господаря къмъ мене!“ Господарьтъ му я глади по козината. А пѣкъ, като дойде Коледа, има плачь, квичене, ти не знаешъ каква е тая любовъ. Господарьтъ ѹ казва: „Има закони, ще те мушнемъ въ сърцето, ще те туримъ въ огъня, ще ти снемемъ козината. До сега живѣеше въ кочина, дожалѣ ми за тебе. Ще те туря въ огъня и ще влезешъ въ рая.“ Свинята тогазъ казва: „Азъ се радвамъ, че ще влеза въ рая.“ Това е казано фигуративно.

Така ви заплитатъ тѣзи духове. Човѣкъ не трѣбва да се лъже, нѣма какво да го храни свѣта. Единствениятъ, който ни храни, е Богъ, а пѣкъ всичкитѣ други хора, които идватъ да ни услужватъ, тѣ сж слуги Божии. И тѣ свободно трѣбва

да даватъ Божественото благо и азъ свободно трѣбва да отблагодаря. Давайте свободно и вземайте свободно. Или прави всичко съ любовь, давай всичко съ любовь и ближния свободно да взема.

Нѣкой казва: „Какво е неговото намерение?“ Преди години дойде при мене единъ господинъ и ми каза: „Това, което проповѣдвашь, вѣрно ли е? Какъ ще ми докажешъ, дали е вѣрно учението ти?“ Нѣма какво да ви доказвамъ. Азъ зная следното нѣщо: който лъже, той бърза, иска да спотулеви,* да го нѣма. А когато човѣкъ говори истината, не бърза. И всѣки, който бърза, не говори истината. Това учение да го провѣрятъ хората и да го намѣрятъ правдоподобно, да го приематъ. А пъкъ, ако не го намѣрятъ за правдоподобно, да го оставятъ. Да го опитатъ. Какъ да докажемъ, че въздухътъ е чистъ. Азъ ще го приема. Азъ съмъ авторитетъ. Като приемемъ планинския въздухъ, ще познаемъ дали е добъръ и всѣки ще познае дали е добъръ. Да кажемъ, че вие имате една лампа. Кой ще ви каже дали лампата ви е силна или слаба. Вий сами ще опитате и ще видите. Та Богъ ни е турилъ извѣстни мѣрки, съ които можемъ да познаемъ свѣтлината, топлината, въздуха и пр. Не, че ний сме независими. Ближниятъ могатъ да искатъ да ни услужватъ.

Де е силата на единъ учитель? Силата на единъ учитель по музика седи въ това, че той на своитѣ музикални ученици може да имъ предава музикална енергия, да подхранва музикалния имъ центъръ. Ако не може да направи това, значи ученицитѣ му сж неспособни. Слънцето подхранва всички наши дарби и съ това, което възприемемъ отъ него, се развиватъ дарбитѣ, които Богъ е вложилъ. Та, въ всѣкиго одного, въ васъ влиза енергия. Искате нѣкой човѣкъ да го направите добъръ. Не можете да го направите добъръ, ако не излиза отъ васъ добрата енергия и той да я възприеме. Искате да направите нѣкого вѣрующъ. Отъ васъ трѣбва да излезе енергията на вѣрата и да влѣзе въ съответния му центъръ. Всички не сж еднакво вѣрующи. У нѣкои хора е много слабо развитъ центърътъ на вѣрата. У нѣкои е слабо развитъ музикалниятъ центъръ. У други философскитѣ центрове сж

слабо развити, не могат да разсъждават. А пък у нѣкои хора наблюдателнитѣ способности сж слабо развити. У всички хора не е еднакво развито наблюдението. Та най-първо ще видите какво ви липсва. На нѣкои липсва едно правилно наблюдение. У нѣкои хора има голѣма индивидуалност. Като погледнете челото на такъв човѣкъ, ще видите, че долната страна на чѣлото му е много силно развита, челото му е много легнало назадъ, а долната част на челото е издадена. Такъв човѣкъ може да наблюдава добре. А пък у друг челото въ долната част е по-неразвито, а пък горната част на челото е развита и изправена. Такъв човѣкъ се занимава съ философски въпроси, напимърь защо Богъ е създалъ свѣта и пр.

Може ли да знае човѣкъ защо Богъ създаде свѣта. Богъ не създаде свѣта само за философитѣ или само за музикантитѣ или само за религиознитѣ хора или само за женитѣ или само за мъжетѣ или само за децата или само за ангелитѣ. Тогава за кого го създаде? Какъ ще отговорите вие? Гдѣ бѣха хората отъ началото? - У Бога. За кого създаде Богъ свѣта? - За себе си. Сега трѣбва да разбираме какво значи „за себе си”. Ний използваме отъ своето, както ние разбираме. Богъ създаде свѣта за всички и за най-малкитѣ същества и за най-голѣмитѣ. И за себе си и за най-малкитѣ и за най-голѣмитѣ. Той взе предъ видъ всички, не изключи никого, така че свѣтътъ е създаденъ за Бога, за ангелитѣ, за насъ и за тия същества, които сж по-долу отъ насъ. Та свѣтътъ е създаденъ за всички насъ. Като казваме „за всички насъ”, трѣбва да разбираме, че свѣтътъ е създаденъ за Бога. Ний трѣбва да мислимъ, че Богъ създаде свѣта за себе си, а пък Богъ мисли, че създаде свѣта за насъ. Богъ не мисли, че Той създаде свѣта за себе си. Понеже Той се проявява въ всинца ни, следователно Той се проявява чрезъ насъ. И когато ний учимъ и живѣемъ добре. Богъ се радва, че ние разбираме правилно свѣта.

Нѣкой пжтъ хората се критикуватъ единъ други. Каква е задачата на критиката? Понеже гледамъ тукъ, че доста ученици сж критици. Каква е задачата на единъ критикъ. Какво

значи думата „критикосъ“? Тя не е българска дума. Критика, значи мърка, сь която се мърятъ нщата. Тя е една естествена мърка, Божествена мърка. Ако правилно я прилагашъ, тогава критиката ти е на мѣсто. Иначе критикувашъ неправилно. Ти казвашъ, че нѣкой човѣкъ не е добъръ. Какъ ще познаешъ, че не е добъръ? Единъ музикантъ какъ познава дали тона е вѣренъ или не? Има опредѣленъ начинъ. Има си камертонъ. Той ще те опита, ще ти каже : „Я, вземи основно до.“ Ти казвашъ, че разбирашъ музиката, но не можешъ да вземешъ вѣрно „до“. Той казва: „Я вземи „солъ“. И „солъ“ не вземешъ вѣрно. Той ти казва: „Я вземи фа.“ И него не взимашъ вѣрно. Питамъ, въ какво седи музиката? Представете си, че имате единъ шефъ. Вий казвате: „Да се ушие това и това.“ Но представете си, че вие ушивате единъ платъ, сь който да носите вода. Тогазъ какви трѣбва да бждатъ редоветъ? Трѣбва шевоветъ да бждатъ ситни, че като турите вода, водата да не може да мине.

Та рекохъ сега, какъ ще познаете единъ добъръ човѣкъ? Каква е мърката за добрия човѣкъ. Добъръ е онзи човѣкъ, който никой не може да го окаля. Ти езерото можешъ ли да окаляшъ, да го размжтишъ. Добъръ човѣкъ е онзи, когато никога не можешъ да го размжтишъ. Добъръ човѣкъ е онзи, който никога не може да изгуби своята чистота. Така трѣбва да считате. Питамъ сега, ако вие бихте имали една температура отъ десетъ хиляди градуса на тѣлото си и нѣкой ви за-мѣри сь една желѣзна топка; питамъ, ако има една зона, презъ която [...], тази топка ще достигне ли до васъ. Ако имате температура десетъ хиляди градуса не може да ви достигне. Ако ти се обиждашъ, какво показва това? Вий всички се обиждате. Нѣма нѣкой, който да не се обижда. Това показва, че температурата ви е малка.

Нали сега правятъ тѣзи модернитѣ крепости. Французитѣ иматъ линия „Мажино“, а германцитѣ „Зигфридъ“. Какви сж крепоститѣ, сь които вий трѣбва да се пазите? Сега ний трѣбва да живѣемъ добре, понеже невидимиятъ свѣтъ, къмъ който се стремите, не обича болни хора, не обича и хора сь слабости. Тѣхъ ги турятъ тукъ долу на земята. Тамъ въ неви-

димия свѣтъ съ ществата съж като пчелитѣ, които минават на гледъ за много жестоки. Пчелитѣ подържатъ ангелски порядъкъ. Една пчела щомъ прояви нѣкой малъкъ дефектъ, не я искатъ в кошера и тя бѣга отъ тамъ. И въ духовния свѣтъ е същия законъ. Затова хората ги приготвяватъ тукъ, за да знаятъ какъ да живѣятъ, за да не повредятъ ума си. Тѣзи органи, които Богъ ни е далъ, човѣкъ може да повреди съ своето незнание.

Въ религията има една опасностъ. Хората, които се приближаватъ, ако не съж готови, ако не се познаватъ едни други, много си пакостятъ. „Религия” значи свързка. Затова въ религията хората съж наблизо и тогава хората трѣбва да бждатъ много умни. Въ Алпитѣ се изкачватъ на Монъ бланъ като се свържатъ десетъ - петнадесетъ души съ едно вжже. И всички трѣбва да бждатъ много внимателни. Понеже ако единъ падне, всички могатъ да паднатъ съ него въ пропастьта. Отъ друга страна, ако единъ се подхлъзне, другитѣ могатъ да го спасятъ, да го изтеглятъ. И затова единъ други трѣбва да се пазятъ. Ний мислимъ, че почвата, по която се движимъ, е много равна. Почвата, по която се движимъ, е много вълнообразна, има много високи върхове, има скалисти мѣста, дѣто всѣки може да плати съ живота си. Ако не внимава чо-вѣкъ, колко въпроси има, съ които той може да се съблзни. Ако видите, че нѣкой носи една млада мома и тя е красива, вий ще се съблзните и ще кажете, че този човѣкъ е лошъ. Ще кажете: „Не го ли е срамъ, че я носи?” Но, ако крактъ ѱ е счупенъ? Че вие не разбирате условията, при които той я носи. При сегашнитѣ условия близостта на хората какво значение може да има? Вий не знаете дълбокитѣ тайни, които съж скрити. Когато Богъ сближава добритѣ и лошитѣ хора, каква е Божията целъ. Когато турятъ леда на огъня, каква е цельта ви? Да се стопи леда. Като се стопи този ледъ и му предадете малко топлина, този ледъ може да ви бжде полезенъ. Иначе не може да ви бжде полезенъ.

Та, вашитѣ разсждения иматъ една празнина. Има единъ стихъ въ Писанието: „Не огорчавайте Духа, който е въ васъ.” Не огорчавайте Духа, който ви ръководи въ Божест-

вения пжтъ. Мнозина съмъ слушалъ да казватъ: „Защо Богъ е създалъ така свѣта? Защо Богъ допусна това? Защо Богъ допусна този човѣкъ да каже това нѣщо за мене?“ Питамъ: когато впрегнатъ за ралото да оре нивата, какво трѣбва да говори ралото? Трѣбва да оре, да си извърши работата. Каквото и да мислите въ свѣта, вий сте изпратени да извършите волята Божия. Когато се занимавате съ други работи, вий сте оставени на почивка. Всички, които не разбирате Божиитѣ пжтища, разсжждавате все както въ горния случай. Всички хора, които не разбиратъ защо Господъ е създалъ свѣта, азъ ги считамъ, че тѣ сж ржждявали. Едно рало, което не работи, ржждява, а когато работи, то е излъскано. Недоволството е ржда. А пкъ щомъ влезете въ живота да работите, вий сте излъскани. Най-добритѣ и най-умнитѣ хора знаятъ следното: Каквото и да ви случи въ свѣта, е за ваше добро. Това е основенъ законъ. Всичко, което се случва, е за добро. Че ние не разбираме, то е другъ въпросъ. И онзи, който не изпълнява Божия законъ, следъ време ще страда. А пкъ онзи, който изпълнява Божия законъ, той ще получи Божието благословение. Законътъ е такъвъ.

Ако вий се месите много въ чужди работи, вий вземате половината отъ тѣхнитѣ недостатъци. Ако се занимавате съ идиотитѣ, много работи отъ идиотитѣ ще влѣзатъ въ васъ. Ще стане една обмѣна. И азъ не ви съветвамъ много да се занимавате съ лошитѣ хора. Понѣкой пжтъ у всинца ви има една идея, че може да изправите единъ лошъ човѣкъ. Единъ лошъ човѣкъ е една развалена машина, за която трѣбва майсторъ. Ако вий не разбирате, кажете на майсторъ да я поправи. Често идватъ нѣкои и казватъ за нѣкого: „Много лошъ човѣкъ е онзи. Искамъ пари назаемъ и не ми дава.“ Рекохъ, той не е лошъ човѣкъ, той е добъръ. Тебе не ти трѣбватъ пари. Той казва: „Защо не ми трѣбватъ?“ Рекохъ му: Защото ако вземешъ пари, ще се облечешъ съ хубави дрехи и ще се оженишъ, а ти не си човѣкъ за женене. Споредъ Божественото учение човѣкъ кога трѣбва да се ожени? Той трѣбва да свърши за 4 години отдѣлението, за 8 години гимназия, за 4 години университета и после да има десетина

години специализация и следъ това вече да мисли за женитба. А пъкъ сега, свършилъ четвърто отдѣление и иска да се жени и свѣтъ да създава? Сега, азъ ви говоря на васъ, като на ученици. Женитбата, както е сега, не сж я разбрали. Тя е за много учени хора.

Сега ще разберете въ какво седи въпросътъ. Много пжти ти можешъ да се оженишъ. Като станешъ министъръ председател на България, ти си се оженилъ за България. Какво ще направишъ за България? Или станешъ царъ. Ти си се оженилъ вече. Какво ще направишъ като царъ? Ти искашъ да станешъ баща. Бащата - това е най-високата служба. Като баща какво ще създадешъ? Ти искашъ да станешъ майка. Това е най-високото положение. Като майка какво ще създадешъ? Или искашъ да станешъ учител. Или искашъ да станешъ слуга. Слугата трѣбва да е свършилъ училище. Въ невидимия свѣтъ слуги съ образование четвърто отдѣление не ги търпятъ. И съ гимназиално образование не ги търпятъ. И с университетско образование не ги търпятъ. Трѣбва да имашъ следъ това още 10 години специализация, за да станешъ единъ обикновенъ слуга. Ангелитѣ минаватъ въ небето за слуги, но сж учили и иматъ добра опитность. Единъ ангелъ знае много повече, отколкото цѣлото човѣчество. Единъ ангелъ има по-голъма опитность, отъ опитността на цѣлото човѣчество.

Азъ ви навеждамъ сега това не да се обезсърчите. Искамъ да ви кажа каква идея трѣбва да имате. Вий сте заобиколени съ сжщества, които ви желаятъ доброто и трѣбва да ги слушате. И когато имате нѣкой пжтъ неразположение на духа, то е поради вашето непослушание, ти си попадналъ подъ влиянието на непослушнитѣ духове и ти гласувашъ за тѣхъ. Цѣлия день тѣ казватъ: „Свѣтътъ не е създаденъ добре.” И вий казвате така. Тѣ мислятъ, че хората сж лоши. И вий мислите така. Вий мислите, че сте единствения, добрия. Единъ пророкъ, който е избилъ 400 лъжливи пророци и после се уплаши и каза: „Самъ останахъ и моя животъ искамъ.” Богъ каза: „Не си самъ, има още 7000 въ Израила като тебе.” Илия изгуби своята сила, понеже изби пророцитѣ и трѣбва-

ше наново да дойде на земята, да си поправи погрѣшката. И вторий пѣтъ, като дойде, той я поправи. И той дойде на земята, за да познае, че свѣта съ сила не се изправя, но съ любовъ, знание и истина, които трѣбва да се внесатъ въ вашия животъ. Внесете ги и като ученици. Внесете Любовта, Мѣдростта и Истината. Внесете истинския животъ, истинската свобода, турете така една основа и отъ тамъ започнете сега. Турете ги като мѣрки най-първо. Казано е: „Плодътъ на Духа е любовъ, радость и миръ.”

Отче нашъ

Животъ пѣлень съ свѣтлина, животъ пѣлень съ топлина, животъ пѣлень съ чистъ въздухъ и храна е истинския животъ.

бч. 27м.

*4-та беседа на Рила
19 юлий 1939 г., 5 ч.с., срѣда
Молитвеня връхъ при Рилскитѣ езера*

СЪ ВЪРА БЕЗЪ СМУЩЕНИЕ!

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”
Малко размишление*

Ще прочета 14 глава от Йоана.

Има нѣщо, съ което вие сте много запознати. То е смущението. Единственото нѣщо, съ което сте много запознати, но не знаете неговия произходъ. Гладниятъ се смущава за хлѣба. Жадниятъ се смущава за водата. Майката се смущава за своето дете. Приятельтъ се смущава за своя приятелъ, бащата за сина си, учениятъ - за науката си. Онзи, който обича, се смущава за любовта си. Който има знание, се смущава за свѣтлината. Онзи, който има очи, се смущава да не би да ги загуби. Онзи, който има уши, се смущава да не изгуби слуха си. Който има езикъ, се смущава да не изгуби говора си, словото. Онзи, който има крака, се смущава да не би да се вържатъ краката му, да не може да ходи. Питамъ сега: всичкитѣ тия смущения на мѣсто ли сѣ? Щомъ не сѣ на мѣсто, защо поддържате. Общо казано: поддържате ги. Не, че човѣкъ желае да поддържа смущението. Смущението произтича отъ малко вѣра. Всѣко смущение показва, че вѣрата е слаба, показва едно невежество. Щомъ се смущавашъ, ти си невежа. Какво значи невежа? Невежа значи, който не знае. Щомъ се смущавашъ, значи трѣбва да се учишъ. Добрата страна на смущението - човѣкъ трѣбва да се учи.

Сега често всички говорятъ за любовта. Но коя е първата стѣпка на любовта? Какъ ще проявишъ любовта? Майката, следъ като родила едно дете, после съжالياва, че го родила. Много пѣти ти завържешъ приятелство съ нѣкой приятелъ, после съжالياвашъ, че си завързалъ приятелство съ него. Добиешъ знание, после съжالياвашъ, че имашъ туй знание, понеже знанието безпокои. Вие искате да знаете всичко. Ако знаешъ, че твоятъ приятелъ, когото ти обичашъ, оби-

ча друго по-малко от тебе, ти се безпокоиш. Или да знаеш, че някой е по-силен от тебе, или ако някой е по-богат от тебе, ти се безпокоиш. Защо, ако някой е по-богат от тебе, трябва да се безпокоиш? Каква е основата, защо трябва да се безпокоиш?

Вие трябва да идете в първо отделение, да видите как децата започват с първата буква. Защото с коя буква трябва да започнат хората? В еврейския език има един разказ, че когато Господ искал да създаде света, повикал всичките букви, да избере с коя да създаде света. Дошла първата буква „алефа“, искала чрез нея да създаде. Каза му Господ, че не може, понеже с първата буква се пише една лоша дума. Всичките букви се явили и дали своето предложение с всяка една от тях да започне създаването на света. Бог е спрял на буквата Б, защото с другите букви се пишели все някои лоши думи.

В начало Бог създаде. Но то е един разказ. Какво означава Б-то. В български „бой“ се пише с Б. Когато светът се създал, мислите, че мирно се е създал. Големият бой е имало в света, най-големият бой, дето вие не сте го сънували. Какво разбирате вие под думата „бой“. Когато два народа се бият или когато двама братя се бият, как се бият по братски? Когато майката бие детето, как го бие? Каква е идеята на майката, когато бие детето си? Някои от вас сте били майки, като сте били вашите деца, каква е вашата мисъл, първата мисъл каква била, защо удряте детето? Вие не сте наблюдавали, но инстинктивно така сте го били.

Аз съм разправял един примър, който се е случил в селото Голица към Черното море. Наблюдава един, че една майка води пет мечета към една ръка. Върви, дигне един камък, хване един рак, даде на мечетата. Едното от мечетата, като извади майка му, то се затичва и взема рака. Другите не могат да ядат. Извади един рак, то го вземе, извади друг, пак то го вземе. Най-после майката излезла от търпение и му ударила една плесница, че то легнало на земята. Тя тъй го ударила, че то не станало вече.

Отива при него, побутва го, поклаща го. Не става. Започва да реве. Оставила го и тръгнала съ другитѣ четири мечета. Защо ревала мечката? Ревала, че не знае какъ да бие. Често вие питате защо плачете? - Защото не знаете какъ да постъпвате. Всѣки човѣкъ, който не знае какъ да постъпва, той ще реве като мечката, т.е. осакатишь нѣщо. Тази мечка можеше така да бутне детето си, че да не остане на мѣстото. Тя излѣзла отъ търпение, ударила го, искала да му даде единъ урокъ, искала да му каже, че не трѣбва да бжде толкова користолюбиво. Като вземе едно раче, да стои настрана, да може да даде и на другитѣ. Като взематъ другитѣ четири, тогава то пакъ ще вземе.

Рекохъ, при сегашнитѣ условия всички вие искате много знание. Защо ви е знанието? Колко хапки трѣбватъ на човѣка, за да се наяде? Не сте броили, толкозь сте учени. Колко хапки ви трѣбватъ, за да се наядете нормално безъ да преядете и втори пътъ да имате естествено желание да ядете. Единъ малъкъ въпросъ. Здравето на човѣка зависи отъ хапкитѣ. Ако изядешъ 20 хапки, ти ще се научишь само да се карашъ съ хората. Ако изядешъ 13 хапки, ти ще бждешъ само подозрителень, кой каквото каже нѣма да вѣрвашъ, каквато работа захванешъ, нѣма да ти върви, въ тебе ще има подозрение. Ако изядешъ 15 хапки, ще си продавашъ наследството, ще си мѣнишь мнението. Ако изядешъ 14 хапки, каквото направишь, ще се развалятъ работитѣ. 16 хапки, ако изядешъ, ще станешъ ортакъ съ дявола. Какво означава ортакъ съ дявола? Ще употребявашъ неговитѣ прийоми.

Влиза единъ на гости въ единъ домъ зимно време и трепери отъ студъ. Питатъ го: „Какъ си?“ Казва: „Много добре съмъ.“ Той трепери, но казва: „Много добре съмъ.“ Като е много добре, тѣ го турили далечъ отъ огъня. После той казва: „Треперя, може ли да ми позволите да седна до огъня.“ Не иска да каже, че има нужда отъ огънь, казва, че му е много добре, иска да мине за силенъ. Питамъ: когато ти е зле, казвашъ, че ти е добре и когато ти е добре, казвашъ, че ти е зле, тогава ти говоришь ли истината? Сега въ какъвъ смисълъ трѣбва да говоримъ истината? Да говоришь исти-

ната, значи да съграждаш нѣщо. Ако не говоришъ тѣй, както трѣбва, ти не може да съградишъ нищо въ себе си. Да говоришъ истината, значи да давашъ на нѣщата онзи смисълъ, който е туренъ. Ти въ азбуката, ако дадешъ друго съдържание на А-то, какъвъ смисълъ трѣбва да дадешъ на буквата А? Не въ статическо положение, но въ динамическо. Буквата А въ динамическо положение означава, че ти натоварвашъ единъ твой приятелъ или го обичашъ или го мразишъ - ти употребявашъ буквата А. Щомъ го обичашъ, ти го натоварвашъ съ любовъ, щомъ го мразишъ, ти го натоварвашъ съ омраза. И въ двата случая го натоварвашъ. Въ първия случай това, което си му далъ, има съдържание; въ втория случай - нѣма съдържание. Въ първия случай ти си турилъ злато да носи на гърба си, той ще се ползува. Въ втория случай пѣськъ носи, нищо нѣма да се ползува.

Казвате: „Азъ не ви обичамъ.” Какво натоварвате? Казвате: „Азъ не мога да обичамъ този човѣкъ.” Щомъ не може да го обичашъ, защо искашъ тебе да обичатъ. Искашъ да обичашъ, за да научишъ какъ да разпределяшъ богатата, които Богъ е далъ. Защото докато хората не те обичатъ, ти не може да се научишъ да обичашъ и докато ти не обичашъ и тѣ не могатъ да те обичатъ. Следователно другитѣ трѣбва да те обичатъ, за да се научишъ ти да обичашъ и ти трѣбва да обичашъ, за да се научатъ другитѣ да те обичатъ. Ние като се обичаме единъ другъ, ние се учимъ. Най-първо Богъ ни обича, за да ни научи какъ да се обичаме. Ние трѣбва да обичаме Бога, за да се научимъ, какъ да обичаме. Та сега вие казвате: „Азъ обичамъ еди кого си.” Питамъ: може ли да не обичашъ себе си? Понѣкой пжтъ човѣкъ може да се не обича. Щомъ той дойде да се не обича, той се самоубива. Всичкитѣ самоубийства се дължатъ, че човѣкъ е престаналъ да обича себе си.

Сега ние идваме до въпроса: обичъта има ли крайни предѣли? Тя не е безгранична, както мислите, въ своитѣ проявления. Казвате: „Безгранично да обичашъ.” Любовъта е гранична. Ако ти наливашъ въ едно шише, което събира 5 килограма колко вода може да събере? Щомъ се напълни ши-

шето и ти наливашъ, тази вода ще влѣзе ли вътре? Ако обичашъ единъ човѣкъ повече, отколкото той може да вмѣсти, другата любовъ се излива и ще образува калъ. Водата, която се излива навънъ, ще образува калъ около тебе. Често, когато вие обичате единъ човѣкъ повече отколкото трѣбва, вие образувате калъ около него и около себе си и си създавате неприятности въ живота. Това не го знаете още. Питамъ сега: какви сж побужденията ви вие да обичате нѣкого повече? Много естествено, користолюбие се крие тамъ. Когато ида при единъ богатъ човѣкъ и започна да го хваля, казвамъ, че баща му е благороденъ човѣкъ, то е обичъ. Каква е целта? Да отпусне нѣкой кредитъ, да се отвори сърцето му, да даде повече. Когато онзи каменаръ отиде при единъ камѣкъ, съ чука си започне да удря на камѣка, какво означава удрянето? И той го хвали. Удари го веднѣжъ, дваждъ, сто пѣти като го удари, то е похвала, съ чука говори на камѣка. Камѣкътъ, като разбере, че го обича каменарътъ, даде едно камѣче. Той гледа, гледа и пакъ започне да го хвали, да му говори. Отчука друго парче, пакъ го вземе и онзи каменаръ не е задоволенъ. Най-после, като го хвали, хвали усѣти, че ржката го боли. Казва: „Стига вече туй хвалене на този камѣкъ, заболѣ ни глава да слушаеме похвалитѣ на този камѣкъ.”

Сега понѣкой пѣтъ и вие идете при нѣкой човѣкъ да му се карате. То сж похвали. Започвашъ да казвашъ: „Ти си неразуменъ, ти си скържавъ.” То сж все човѣшки дарби. Защото, като кажешъ „неразуменъ”, тури запетая: „не, разуменъ си”. Казвашъ: „Много си лошъ.” Извадете „л”-то, какво остава - „ошъ”. Какво означава? Казвате: „Ти си много не-чистъ.” Турете запетая - „не, чистъ” става. Какво разбирате: „нечистъ човѣкъ”? Българитѣ много се гнусятъ отъ нечистъ човѣкъ. Запримѣрь, ако видите червеи въ сиренето, вие го считате за крайно нечисто. Въ Швейцария иматъ известни кашкавали, които иматъ червеи и съ червейчетата ги ядатъ, считатъ го за чисто. Какво е понятието за чистота. Кашкавалъ, въ който има благородни животни, считатъ го за чистъ. Българинътъ го счита за нечистъ. Единъ червей да види, изхвърля този кашкавалъ.

Питамъ: една погрѣшка не е ли единъ червей? Българинътъ, като види една погрѣшка, казва: „Много лошъ човѣкъ”. Въ Швейцария, като го видятъ, казватъ: „Много добро” и го нагълтатъ, кашкавала. Българинътъ го изхвърля навънъ, а швейцарецътъ го нагълтва. Два метода имате. Кой методъ е по-добъръ? Българинътъ казва: „Азъ пращамъ този червей навънъ да живее, давамъ му свобода.” Швейцарецътъ казва: „Ти много си се измжчилъ въ свѣта, да те туря вътре въ себе си, у менъ ще живѣешъ добре.” Питамъ: отива ли трѣбва да държимъ хората или отива? Оставямъ на васъ да разрешите въпроса. Ако червеятъ е сиромасъ, вие ще го изхвърлите навънъ, ако е богатъ, ще го турите вътре. Вие обичате нѣкого, защо? Често обичате го защото е ученъ или защото е силенъ, или защото е богатъ, има нѣкои качества. Хубаво, не е лошо това. Но мърката за любовта каква трѣбва да бжде?

Сега да дойдемъ до червеитѣ на кашкавала, че швейцарцитѣ ги турятъ вътре, българитѣ ги турятъ отвънъ. Представете си, че червеятъ представя едно житено зърно въ хамбаря, ако държишъ житеното зърно въ хамбаря или ако вземешъ туй житено зърно и го туришъ на нивата, кажешъ: „Върви си отъ хамбаря, не трѣбва да седишъ.” Какво е предназначението. Значи въ единъ случай, когато туримъ житото въ хамбаря или когато сме го посѣли на нивата, понеже за идната година трѣбва да се сѣе, трѣбва да се извади отъ хамбаря да се хвърли, да се посѣе. Българинътъ обича да сѣе, швейцарецътъ обича да събира. Българинътъ мисли за идната година, той го нѣма въ съзнанието. Той го хвърля и го счита за нищо. Швейцарецътъ мисли, че туй, което е хвърлено, изгубило смисъла. Идната година туй, което е хвърлено израства и дава единъ стрѣкъ 60-70 зрънца. Онзи, който дошълъ да види туй житено зърно посѣто, намира неговия вътрешенъ смисълъ.

Рекохъ, понѣкой пжтъ срѣщате единъ човѣкъ, който като житеното зърно хвърляте въ земята, не разбирате какво може да се прояви за бждеще. Този, когото вие сте считали за нищо, после вие намѣрите съдържание въ него. Да кажемъ,

дойде една скръбъ въ васъ. Вие сте недоволни отъ скръбъта. Защо сте недоволни отъ скръбъта? Да допуснемъ единъ човѣкъ умрѣлъ, изгубва ли се този човѣкъ? Не, отишълъ при Бога.

На васъ всѣки може да ви създаде изкуствени страдания, колкото искате. Представете си единъ учителъ на васъ ви тури една бележка 6, вие се зарадвате. После, следъ време той поправи тази бележка, намали я на 2. Най-първо се радвате, като видите, че бележката е две, става ви мъчно. То е негова работа, защо вие ще се безпокоите, шесть показва, че семето е посѣто въ земята, започва да расте и плодъ ще даде идната година. 2-те показва впрегнатъ волъ, не виждате какъвъ ще бжде резултатътъ. 2-тъ показва, че не израсналъ хомота на врата, но трѣбва да теглите каруцата, не виждате никакъвъ резултатъ. Вие ще пренасяте житото като волъ, васъ ще ви пратятъ въ гората да пасете. Ни най-малко нѣма да ви дадатъ отъ житото, което сте носили. Прави сж ученицитъ като имъ турятъ 2 да плачатъ. Да кажемъ, ако ти турятъ като войникъ пушка да се упражнявашъ - дигашъ, слагашъ на рамото. Целия день нагоре надолу, после туришъ въ къщи. Какво ще придобиешъ отъ дигането и слагането на единицата? Тази единица показва, че трѣбва да знаешъ какъ да давашъ и отдалече да стреляшъ съ пушката си. Рекохъ, на единъ философъ трѣбва да му туришъ единица и той отъ тази единица да изкара нѣщо. На единъ обикновенъ човѣкъ ще му туришъ шесть. Или другояче да обясня. На единъ обикновенъ човѣкъ, който не разбира живота, дай му една нива да сѣе жито. На единъ мъдрець дай му едно перо въ ржката да пише нѣщо. Какъ така, не е ли на мѣсто? На земледѣльца нивата, на мъдреца перото. Погрѣшката е тамъ, че ние даваме на обикновения човѣкъ единицата, когато той не знае какво да прави съ нея. На обикновения човѣкъ - нивата, въ която да сѣе жито, а на мъдреца - златното перо, съ което да пише хубави нѣща. Вие имате по една единица. Вашиятъ езикъ е единица, която седи въ устата ви.

Та рекохъ, ако искате да бждете умни хора, ще знаете, какъ да помръдвате езика. Нѣкои хора сж много търпеливи.

Гледамъ, като седятъ, езикътъ имъ мърда. Седи той съ затворена уста, но езикътъ мърда вътре. Езикътъ казва нѣщо. Ясенъ е този законъ. Като мърдашъ езика си неразумно, създавашъ най-голямото нещастие въ живота. Но ти си държишъ устата отворена, а мърдашъ езика си вътре и казватъ: „Той не говори.” Какъ не говори, той мърда езика си вътре. Пъкъ нѣкой го показва отвънъ. Отвори устата си, каквото направи, всичко излиза навънъ. Питамъ: ако съ перо напишешъ „любовъ”, какъвъ ще бжде смисълътъ на написаното. Ако съ туй перо напишешъ „омраза, злоба, отмъщение”? Или пишешъ съ перото „любовъ, милосърдие, кротость, въздържание, миръ”? Представете си, че идете въ оня свѣтъ, какъ ще ви сждятъ. Вие показвате какво сте писали съ езика си на цели тефтери. Казвате: „Господи, ние живѣемъ на земята.” Той ще отвори книгата на живота, ще види какво сте писали. Въ тази книга е написано всичко, каквото сте говорили. Ще вземе нѣкой ангелъ, ще започне да чете тази книга и ти ще започнешъ да се мъчишъ отъ тѣзи думи, които си написалъ. Ще станешъ толкозь чувствителенъ, че ти ще пожелаешъ от оня свѣтъ да те пратятъ на земята да изправишъ всичкитъ погрѣшки. Такова съчинение не се пише. Тогава ще се върнешъ на земята да поправишъ тезата. Васъ ще ви представятъ всичкитъ ви мисли. Като ви гледамъ, вие мислите, че лесно се влиза въ невидимия свѣтъ. Лесно се влиза като гостъ. Въ оня свѣтъ три деня като седишъ, ще ви приематъ, но следъ третия день ще седишъ ли повече, ще ви намѣрятъ работа. Тогава каква ще бжде работата. Следъ третия день пакъ ще ви пратятъ на земята да се вплотите и тукъ да работите наново.

Сега нѣкои казватъ: „Да видимъ Христа.” Хубаво е да видите Христа. Ако ти видишъ единъ свой приятелъ и той носи всичкитъ писма и лоши работи казани за него, какво ще бжде вашето положение съ него? Вие колко пжти сте се съмнявали въ Бога, въ Христа, Той да не е лъгалъ, да не казалъ нѣщо, което не е вѣрно, да не би [да] сте се заблудили като сте приели Неговото учение? Единъ менъ ми се оплаква, казва: „Откакъ приехъ учението ти, не можахъ да се ос-

вободя. Откакъ започнахъ да чета библията, бълъ день не видѣхъ.” Азъ, като проповѣдвамъ за любовта, той нищо не разбира. Казва: „Откакъ започна да проповѣдвашъ за любовта, не живѣя добре. Едно време живѣехъ добре. Сега съвсемъ не живѣя добре.” Не знаете какво нѣщо е любовта. Дойде нѣкой, наговори ви всичко. Защо да не кажешъ: „Колко хубаво говоришъ, повтори още веднѣжъ сладкитѣ думи, пъкъ си замини.” Ако той ти говорѣше на френски езикъ и ти не разбирашъ френски, ти щѣше ли да се обидишъ? Ако той те обиждаше на английски, ти пакъ нѣмаше да се обидишъ. Ще кажешъ: „Колко хубаво говори френски, но нали главата ми не разбира.” Тогава идемъ до едно положение: никога не допускайте една отрицателна мисълъ нито въ ума си, нито въ сърцето си, нито въ душата си, нито въ духа си за Бога. Щомъ я видишъ, щомъ я почувствувашъ - навѣнъ. Най-лошото, което може да ти се случи, кажи: „Не го разбирамъ това нѣщо.” Спасението е невежеството. По-добре човѣкъ да е невежа при лошитѣ работи, а ученъ при добритѣ работи, отколкото да е невежа при добритѣ работи и ученъ при лошитѣ работи, при злото. Нѣкой пжтъ си невежа при доброто, а си ученъ при злото. Може да си ученъ при доброто и невежа при злото.

Въ тази 14-та глава Христосъ казва: „Да се не смущава сърцето ви, вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвайте.” Вѣрвайте, че онова, което Богъ е създалъ, то е за ваше добро. Вѣрвайте въ мене, че азъ съмъ дошълъ да ви покажа истинския пжтъ, по който може да намѣрите живота. Вѣрвайте, че всичко, което Богъ е създалъ, е за ваше добро и вѣрвайте, че азъ съмъ дошълъ да ви покажа пжтя, по който може да намѣрите истинския животъ. Рекохъ, тази вѣра, която издържа при най-голѣмитѣ мжчноти, тя е вѣра. Една вѣра, която не издържа при мжчнотиитѣ, е слаба. Онзи конецъ е силенъ, здравъ, който при най-голѣмитѣ тежести не се кжса. При това трѣбва да дадемъ единъ примѣръ на себе си, на всички ония сжщества, души, които живѣятъ въ насъ. Толкозъ милиарди сжщества, души живѣятъ въ васъ и очакватъ да имъ дадете единъ при-мѣръ на живота.

Когато човѣкъ не знае какъ да яде, той създава мъчно-
тии въ стомаха, раждатъ се болеститѣ. Когато не знае какъ
да диша, той създава болести въ дробоветѣ. Когато не знае,
какъ да мисли, той си създава болести. Следователно здра-
вословното състояние на човѣка зависи отъ яденето. Като
ядешъ, да ти е приятно, че ядешъ. Да знаешъ колко хапки да
изядешъ. Или 12 хапки или 21, ни повече, ни по-малко. Пи-
тамъ: ако изядешъ 12 хапки или 21 хапки, каква е разликата?
21 хапки изядатъ децата, 12 хапки изядатъ юнацитѣ - голѣ-
ми парчета, но тѣ сж равностилни. Или когато ядешъ, ти яде-
шъ да придобиешъ животъ. Ти трѣбва да се нахранишъ, да
започнешъ да мислишъ, то е правилното състояние. Две съ-
стояния въ дадения случай има: Ядешъ да възприемешъ жи-
вота и този животъ да го проявишъ навънъ. Ако въ яденето
нѣма този процесъ, яденето нѣма смисълъ. Тази енергия, ко-
ято влиза презъ храната, не отива на своето мѣсто. Така про-
изтичатъ всичкитѣ неестествени състояния, болезнени съ-
стояния, които съвременното човѣчество има. Нѣкой казва:
„Азъ малко ямъ.” Другъ казва: „Азъ много ямъ.” Ако малко
ядешъ и не мислишъ, нѣма да се ползувашъ, ако много ядешъ
и не мислишъ, пакъ нѣма да се ползувашъ. Разумность трѣбва,
като ядешъ да възприемашъ благата, които Богъ далъ. И отъ
излишното благо, което приемашъ да дадешъ. Като се ная-
дешъ, да изпратишъ своята мисълъ. Ако си близо до тѣзи
сжщества, като се наядешъ, каквото ти остане да дадешъ на
тѣхъ. Ако си далече, ще изпратишъ своята мисълъ.

На съвременния свѣтъ трѣбва да даваме. Ние имаме
пѣсенъ: „Давай, давай, всичко давай”. - „Какво ще остане
заради мене?” - Заради тебе ще остане твоятъ собственъ жи-
вотъ. Ти тогава ще образувашъ една връзка между Бога и
себе си. Казано е: Божествениятъ животъ е близо. Ако не
давашъ, ти ще прекжснешъ връзката. Ти не давашъ и Гос-
подъ нѣма да ти даде.

Та рекохъ сега, да се не смущава сърцето ви! Вѣрвай-
те! Смущението се премахва само съ вѣрата. Нѣкои четатъ:
„Да се не смущава сърцето ви. Вѣрвайте въ Бога е въ мене.”
Христосъ показа цѣра: „Вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвай-

те.” По този начинъ смущението ще премахнемъ. Вървайте, че Богъ е създалъ всичко за добро. Ще вървашъ, че Този, Който дошълъ отъ Бога, е дошълъ да ти покаже истинския пътъ, по който може да идешъ при Този, Когото търсишъ въ свѣта. То е естественото да върваме въ Бога и да намѣримъ пътя, по който може да идемъ при Отца. А Отца, Той ще ни покаже. Христосъ казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отецъ не го е привлѣкълъ. И никой не може да иде при Отца, ако азъ не му покажа пътя.”

Защо се смущаваме въ свѣта? Ние се смущаваме, защото вървата ни въ Бога е слаба, защото вървата ни въ Христа е слаба. Сега засилете вашата върва. Днешниятъ день има ли облаци нѣкъде? Какво ви пречатствува днесъ да вървате? Може ли днесъ да се съмнявате въ слънцето? Виждате пече, всичко ви дава. Вие казвате: „Утре какво ли ще бжде?” Вие веднага мислите за утрешния день, той не влиза въ програмата на днешния день. Днешниятъ день е целта на живота. Ако вие имате върва, щомъ дойдатъ облаци надъ васъ, показва, че вие сте слѣзли много надолу. Ако имате върва, вие ще се качите надъ облацитѣ и пакъ ще бжде ясно. Мжчнотиитѣ сж облаци, които сж дошли въ вашия животъ. Ако имате върва, ще бждете надъ облацитѣ. Съ аеропланъ нѣкои сж надъ 2,3,4,5,6 хиляди метра надъ облацитѣ. Качатъ се надъ облацитѣ, небето е ясно. Съ върва ние ще се качимъ надъ мжчнотиитѣ, които сжществуватъ въ живота.

Желая ви съ вашия умъ и съ вашето сърце да се качите надъ облацитѣ отгоре, които засѣнчватъ вашето сърце.

Върва въ живота, върва въ свѣтлината, върва въ свободата.

Отче нашъ

*Беседа държана на 21 юлий 1939г.
петъкъ, Молитвениятъ връхъ на Езерата
5 ч.с.*

ПРЕЗЪ ВРАТАТА НА ЛЮБОВЪТА

*Небето прошарено съ малко облаци,
времето хладно и вѣтровито,
слънцето изгрѣ въ 5 ч.8 м.*

*Добрата молитва
„В начало бѣ Словото”*

Малко размисление

Ще прочета 3-та глава отъ Евангелието на Йоана.

„Духътъ Божий”

Съвремениятъ животъ на човѣка се намира въ единъ застоѣ. Застоятъ прилича на единъ човѣкъ, който расте, и нѣма нищо ново въ него. Очаква само смъртъта - да умре. Не се занимава съ нищо друго, освенъ съ своя миналъ животъ - какъ е живѣлъ на младини. Това повтаря день следъ день и нищо не придобива. Казватъ, че повторението е майка на знанието. Стариятъ човѣкъ казва, че повторението е утешение. Има и вѣрующѣ, които сжщо остаряватъ и казватъ: „Едно време бѣхме въдушевени, играхме, какъ се обичахме!” И това го повтарятъ. Това е застоѣ на живота. Да повтаряшъ нѣщата, да ги декламирашъ, това е едно нищо.

Христосъ казва въ прочетената глава: „Ако не се родите изново отъ вода и Духъ, не можете да влезете въ Царството Божие.” А пъкъ Царството Божие е онзи свѣтъ, къмъ който душитѣ се стремятъ. Значи роденото вече минава въ едно друго състояние, не живѣе въ едно статическо положение, въ застоѣ както стария, но той е въ мѣстото, където човѣкъ се подмладява. Смисълътъ на живота, това е вѣчната Божествената младостъ на душата.

Рекохъ, има нѣща въ живота, които отвличатъ човѣшкото внимание. Напримѣръ отвлича вниманието на човѣка: най-първо той мисли, че трѣбва да яде. Че трѣбва да яде - да. Но яденето е едно условие. Рибата, която живѣе въ морето, мисли, че ако не гълта другитѣ риби, тя нѣма да може да живѣе. И тя проповѣдва едно учение, че ако не живѣе въ водата, нѣма животъ. И всѣкога рибата, която се е опитвала да излѣзне отъ водата, е умирала. И казватъ рибитѣ: „Извънъ водата никакъвъ животъ не съществува.” Но, като се изучава външния животъ, като се изучава напредъка на животнитѣ, ще видимъ, че голѣмитѣ страдания накараха рибитѣ да излѣзатъ надъ водата. И подскачаха надъ водата, подскачаха съ хиляди години. И нѣкои излѣзнаха отъ водата и влѣзнаха въ въздуха. Защото рибитѣ не можаха да прогресиратъ тамъ, понеже се ядяха една друга.

Мислите ли, че хората, които ядатъ животнитѣ, могатъ да прогресиратъ? Защото следъ като ядешъ свинско месо, ти ставашъ наследникъ на всички пороци, които има свинята. Ти, като ядешъ кокоше месо, ставашъ проводникъ на пороцитѣ на кокошката. Следователно каквато храна ядешъ, ти ставашъ наследникъ на тая храна. Та рекохъ, всѣка една храна най-първо трѣбва да се пречисти, трѣбва да се изучатъ законитѣ на пречистването. Сега нѣкои често говорятъ, че сж вегетарианци. Но вегетарианцитѣ готвятъ съ масло, съ кравешко масло, нѣкои сж вегетарианци, но сегизъ-тогизъ обичатъ и рибица, понеже Христосъ пекълъ на своитѣ ученици риба. Хубаво, всеки би ялъ една риба отъ Христа, пекана въ оня огънь. Христосъ, като извади рибитѣ, не ги даде сурови на ученицитѣ, но ги опече на огънь. Вие не знаете какво нѣщо е печенето на огънь. Това не е външната страна. Яденето е единъ методъ за опознаване на великия животъ. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ.” Хубаво, ако ядемъ плътта и пиемъ кръвта на Христа, имаме животъ. Ако ядемъ плътта и пиемъ кръвта на другитѣ, не можемъ да имаме животъ. Има една разлика. И ако хората се ядяха единъ другъ, щеше да бжде още по-лошо. Ако отидете между канибалитѣ, кои-

то ядат човѣшко месо, ще видите какво страшно нѣщо сж тѣ. Дяволътъ е нищо предъ единъ канибалъ. Какво страшилище сж тѣ. Че като ядешъ човѣшко месо, какво ще се научишъ?

Може би вий, като седите, имате все едно нетърпение. Искате изведнѣжъ да знаете всичко. Това е едно голѣмо нещастие, да знаете всичко. И то е невъзможното при сегашнитѣ условия да знаете всичко. Да допуснемъ, че на едно малко дете му ушиятъ дрехи. Ще му взематъ най-първо мѣрка. И то ще пита постоянно кога ще му шиятъ дрехитѣ. И то мисли, че като тури на празника новата дреха, кой знае какво ще стане. А пъкъ то ще бѣде пакъ сжщото и съ новитѣ дрехи и съ старитѣ. И като овехтѣятъ дрехитѣ, то следъ време ще се намери пакъ въ сжщото положение. Ние виждаме този процесъ въ християнството. Най-първо християнството се раздѣля на три клона: западенъ клонъ, източенъ клонъ и после реформаторски евангелизъмъ. По какво се отличава той? Западниятъ и източниятъ клонъ обърнаха повече внимание на външната страна на християнството - на формата на християнството - на дрехитѣ, да бѣдатъ тѣ величествени. Свещеникътъ да бѣде величествено облеченъ, съ корона, съ царска мантия, съ скиптеръ, който да държи въ ржката си, да коментиратъ, че Богъ имъ ги е далъ. Всички тия работи не сж дадени отъ Бога. Хората сж ги дали. Когато Мойсей изведе евреитѣ изъ Египетъ, какъвъ скиптеръ имаше? Той имаше една овчарска тояга. Но съ тази овчарска тояга кога то удряше, ставаше всичко. А пъкъ да кажемъ, че ти дадатъ единъ жезълъ и ти удряшъ и нищо не става, тогава? Жезълътъ е знанието. Имашъ знание и удряшъ и нищо не става. Тогава какво трѣбва да мислишъ?

Сега азъ съмъ привеждалъ следния примѣръ. Ще ви дамъ едно обяснение донѣкъде, отчасти. Този жезълъ, който носи знанието, трѣбва да се пречупи, за да можемъ да излъземъ отъ него. Въ съвременната техника, ако прекаратъ електрически токъ презъ единъ кржгъ и ако този кржгъ не се разкъса никъде, то силата, която обикаля този кржгъ не може да се прояви. Кржгътъ трѣбва да се разкъса и трѣбва да се

образуватъ дветѣ течения. И тогава въ разкъсания кръгъ се появява свѣтлина. Този примѣръ азъ съмъ го представилъ така: единъ дѣдо остава на своя внукъ една тояга и му казва: „Тази тояга е отъ рая излѣзла, отъ прадѣдитѣ. И всичката сила седи въ тоягата.” А внукътъ разбралъ това нѣщо буквално. Носилъ той тоягата година, две, десетъ години навсѣкжде и отъ тамъ насетне всичкитѣ нещастия почнали да го сполѣтвяватъ и започналъ той да мисли, че отъ какъ е дошла тоягата въ него, той е станалъ нещастенъ. И искалъ той да хвърли тоягата нанѣкжде, но нѣщо го задържало. Веднажъ въ гората единъ бикъ иде насрѣща му съ наведени рога. Иде да го намуши. И той почналъ да удря съ тоягата по главата на бика. Тоягата се счупила и бикътъ се оттеглилъ. Но отъ тоягата потекли златни монети, които били скрити вътре. И казалъ той на бика: „Защо не дойде преди петъ години?” Та рекохъ, това знание, което имате сега, до кжде може да ви доведе?

Нека да разгледаме думитѣ: усеть, досещане и обхода. Човѣкъ трѣбва да има единъ вътрешенъ усеть. Това е най-елементарното. Единъ духовенъ усеть трѣбва да има човѣкъ за нѣщата. Това е физическата страна. Това е единъ малъкъ опитъ. А пѣкъ усещането е следното: ти правишъ изводъ отъ това, което си се досетилъ. А пѣкъ обхода значи какъ да правишъ това, което знаешъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да знае какъ да се обхожда съ себе си. Че ако ти не знаешъ какъ да се обхождашъ съ своето сърце, съ своя умъ, съ своята душа и съ своя духъ, какво знание можешъ да имашъ?

Ти говоришъ за душата си, но мислишъ, че тя е подчинена на тѣлото и не знаешъ какво нѣщо е душата. Ти говоришъ за ума си и мислишъ, че той е едно сръдство за тебе, но не знаешъ въ сжщностъ какво нѣщо е умътъ. Ти говоришъ за сърцето си и не знаешъ какво нѣщо е сърцето. Ние имаме единъ малъкъ образъ. Имаме едно малко сърце, презъ което минава кръвта и това, малкото сърце разпространява кръвта изъ цѣлото тѣло. Сърцето изпраца кръвта, промишлява за храната на цѣлото тѣло. Значи сърцето се зани-

мава съ икономическата страна на цялия организъм. Сърцето изпраща храната, но сърцето е свързано съ дробоветъ. Тази кръвь, която тръбба да мине презъ сърцето, най-първо тръбба да мине презъ дробоветъ и да се пречисти тамъ. Сърцето има пулсъ 72 пжти въ минутата. При пулсирането кръвьта излиза. Всъки единъ потикъ на сърцето, всъки единъ таквъ ударъ е козмиченъ ударъ, всъко тупане на сърцето е козмиченъ ударъ, който носи специална енергия. Съ всъки ударъ сърцето внася нъщо ново въ кръвьта. Съ първия ударъ, втория, третия и т.н. Колко удари има сърцето въ една минута? Нъкой пжтъ сърцето удря повече, нъкой пжтъ помалко. На стари години сърцето отслабва. Числото 72 сжществува всъкжде. Онъзи, които преведоха свъщенитъ книги, бъха 72 души. Седемътъ е едно положително число, което показва онъзи положителнитъ сили въ природата, които творятъ и създаватъ. А пкък дветъ е число, което урежда нъщата. Седемътъ е творческо число за ангелитъ, а пкък дветъ е творческата сила на Божествения свътъ. Значи съединени сж тия две числа: отрицателното число на Божествения свътъ и положителното на ангелския свътъ.

Когато човкък живъе нормално, по закона на любовта, то сърцето му тупа нормално. А пкък щомъ не живъе нормално, то се измъня и пулса на сърцето му. И всичкото нещастие, което животътъ носи, се дължи на това. Ако дойде обезнадеждаване, пулсътъ се мени. Сжщо така при обезсърчението, съмнението, сжщо така и обнадеждаването. Ако си скържевъ сжщо така се мени пулсътъ. Следователно съ нашитъ мисли и чувства менимъ козмическия пулсъ, който носи Божието благословение. И затваряме и отпушваме тъзи благословения. Ний приличаме на онзи английски милионеръ, който влъзълъ да види богатството си въ своето подземие и като влъзналъ, вратата случайно се затворила, а той забравилъ да вземе ключа отъ вьнъ и написалъ една записка: „Ако имаше нъкой да ми даде едно парченце хлѣбъ, щѣхъ да му дамъ половината богатство”, и умира. Той умира, защото ключътъ е отъ вьнъ. Та рекохъ, никога не оставяйте

ключа на вътрешното богатство отъ вѣнь. Щомъ отваряте, носете този ключъ въ себе си.

Човѣкъ има три ключа: да се обнадежда - това е първия ключъ; да придобиваме вѣрата - това е втория ключъ; да придобиваме любовта - това е третия ключъ. Любовта, въ дадения случай е ключъ, вѣрата е ключъ и надеждата е ключъ. Ключъ за разкриване тайнитѣ на природата, на Божественитѣ съкровища, които сж опредѣлени отъ незапомнени времена за онѣзи души, които живѣятъ на земята, които сж пратени на земята и вършатъ Волята Божия.

Сега, желанието ви трѣбва да бжде да чувствувате до колко изпълнявате Волята Божия по закона на надеждата, по закона на вѣрата и по закона на любовта. По закона на надеждата да бждете облечени съ Божествената дреха. Споредъ закона на вѣрата въ васъ да извира Божествената вода, а по закона на любовта да се озарявате съ Божествената свѣтлина. Любовта служи за освѣтление и когато тя дойде да действува, въ хората се събуждатъ най-хубавитѣ мисли и най-хубавитѣ чувства. Казва Христосъ сега: „Ако се не родите изново отъ вода и Духъ”, отъ водата, която иде по закона на вѣрата и отъ Духа, Който иде по закона на Любовта. Любовта е хлѣбъ, ако човѣкъ не се храни съ любовта, той не може да се роди. А пкъ трѣбва да се роди, защото като се роди, тогава той добива граждански права, да може да се ползува.

Сега не разбирайте само едно раждане. Въ раждането се включватъ условията на едно дете. То, като се роди, трѣбва да расте, иначе е статическо раждане. Като се роди детето, постоянно трѣбва да расте въ придобиване на Божественото знание. И като расте, като дойдете въ водата и Духа, почва да се строи Новиятъ човѣкъ. Сега вие строите, вие работитѣ съ онѣзи органи, които създадоха миналитѣ поколения и вие имате почти сжщитѣ навици - скоро се обнадеждате и скоро се обезнадеждате. Ако дойде единъ човѣкъ и ви даде 1000 лв., вие се подигате. Азъ съмъ наблюдавалъ чиновницитѣ къмъ края на месеца, когато нѣматъ нито петъ пари въ

джоба си, ходятъ малко свити, държатъ ржцетъ си въ джобоветъ и сж малко неразположени. Щомъ приематъ или могатъ да взематъ пари иматъ разположена стойка, обнадеждватъ се. Така се движатъ между закона на обнадеждването и обезсърчението. И въ духовно отношение е пакъ сжщото. Ти срѣщашъ единъ добъръ човѣкъ и се обнадеждвашъ и срѣщашъ единъ лошъ човѣкъ и се обезнадеждвашъ и веднага казвашъ: „Този свѣтъ нѣма да се оправи.”

Питамъ тогазъ: какъ ще обясните единъ добъръ човѣкъ, какъ ще го разберете? Единъ добъръ човѣкъ е една статуя вече обработена отъ най-добрия скулпторъ. Вие може да я продадете и да осигурите цѣлия си животъ. А пъкъ другиятъ човѣкъ е простъ камъкъ, единъ камъкъ, отъ който можете да изработите най-хубавата статуя. Простиятъ камъкъ малко ще струва за онзи, който не разбира Божественния законъ. Но онзи, който разбира, знае, че лошитъ хора сж условие, почва, върху която можете да придобиете вашето знание. Ако нѣкои обърнатъ нѣкой лошъ човѣкъ въ добъръ, тогава в какво седи знанието? Вие често имате желание да обърнете нѣкой богатъ човѣкъ, защото има пари. Нѣмате желание да обърнете единъ сиромашъ. Понеже, като го обърнете, той отъ васъ ще иска. Ако обърнете нѣкой богатъ човѣкъ, знаете пари има, той ще почне да дава. Но ако обърнете нѣкой бѣденъ, той ще иска отъ васъ. Но това е едно неразбиране. Има бѣдни хора, които, като ги обърнете къмъ Бога, ще почнатъ да ви помагатъ. Има бѣдни хора пъкъ, като ги обърнете къмъ Бога, ще почнатъ да работятъ за васъ.

Казватъ за Буда, че когато той билъ въ миналото като единъ браминъ, единъ день чель една много дълга молитва и билъ толкова гладенъ, че отслабналъ на срѣдата на молитвата. И щѣла да остане молитвата му недовършена. И дошелъ единъ заякъ, хвърлилъ се въ огъня и се опекълъ. Буда го изялъ и си свършилъ молитвата. И като дошелъ Буда въ последното си прераждане, ученицитъ му се зачудили, че дошли високи личности при него - князе, брамини и прочие и той не ги приемалъ. Идва единъ бѣденъ човѣкъ при него, той го приелъ и се разговарялъ дълго време съ него. И уче-

ниците му казали: „Какво пристрастие показа ти! Нали и тѣ иматъ души!” Буда казалъ: „Този човѣкъ бѣше заякъ едно време и той се опече, той се пожертвува и азъ го изядохъ, за да свърша молитвата си. И затова сега му се отплащамъ.” Сега вие искате Богъ къмъ васъ да има особено разположение. Искате нѣкой си да има къмъ васъ особено разположение. Че ако като този заякъ не се опечете, за да си изкаже Той молитвата, какъ ще има Той особено разположение къмъ васъ?

Вие искате нѣкой пжтъ да ви обичатъ хората. Защо искате да ви обичатъ? И казвате: „Учителю, защо не ни обичашъ?” Рекохъ имъ: Вие не знаете дали обичате или не. Азъ не считамъ сладкитѣ думи, че това е любовъ. Азъ считамъ, че това е размърдване на въздуха. Като си говорятъ сладки думи, хората не се обичатъ още, но се опрѣсняяватъ. Като казватъ: „Азъ те обичамъ”, това-онова, това е само опрѣсняяване, насърчение. Знаете ли какво нѣщо е любовта? Вие, като се влюбите единъ въ другъ, ослѣпявате; като се влюбите единъ въ другъ, забравяте цѣлия свѣтъ и целия день си гугуцате. Ядете заедно и си гугуцате; пиете заедно и си гугуцате и казвате: „Животътъ за насъ има вече смисълъ.” Не, животътъ се обезсмисля за тѣхъ. Това е едно криво разбиране на любовта. Това е право, това е опрѣсняяване. Като се опресняватъ хората, тѣ си помагатъ, но ти като влезешъ въ свръзка съ любовта, която излиза отъ Свѣтлината на Бога, за тебе всички хора ще бждатъ еднакви. Тогава, както двамата си гугуцатъ, съ всичкитѣ хора ще гугуцатъ. И като дойде тази любовъ, ще влезешъ въ свръзка съ тѣхнитѣ души, а въ другата любовъ ти ще бждешъ въ съприкосновение само съ тѣхнитѣ тѣла. То е все едно да видишъ кжщата на богатия човѣкъ или фабрикитѣ му, или неговитѣ автомобили, или библиотеката му, какво ще научишъ отъ това? Ти не си въ връзка съ живия човѣкъ, ти не знаешъ какво нѣщо е да ви обича Онзи, Който ви обича.

Въ свѣта имате сега само образа на Бога, Който ви обича. Той отъ далечъ приготвяла всичко. И когато дойде и когато страдаме, ние не Го виждаме. Когато страдашъ, ко-

гато се обезсмили животът ти и мислиш, че никой не те обича, ти виждаш, че става нѐкое чудо и идва единъ човѣкъ - Петко, Стоянъ и пр. и ти помага. Той е Богъ, Който го е изпратилъ и Който те обича. Ти мислиш, че си грѣшникъ, че си пропадналъ, че ще идешъ въ ада или че много мъчно се влиза въ Царството Божие. Но дойде този човѣкъ и има особено разположение къмъ тебе. И ако ти не разбирашъ Божията промисълъ, Божията Любовь, това ще го загубишъ пакъ. И тогазъ ще дойде друго изпитание.

Сега азъ често виждамъ между млади и стари сестри следното: старитѣ сестри, които сж влезли въ жабуняка и младитѣ сестри, които сж в началото на крякането презъ пролѣтѣта. Презъ пролѣтѣта младитѣ три-четири месеца крякатъ и пѣятъ, но като дойде зимата млѣкватъ всичкитѣ. Сега подъ „старитѣ” азъ разбирамъ следното: когато нѣкой човѣкъ остарѣе, той мисли, че е научилъ вече нѣщо и казва: „Много съмъ разбралъ отъ живота.” Прежеждалъ съмъ следния примѣръ: Разхожда се единъ ученъ човѣкъ съ единъ лодкарь въ морето и той пита лодкаря: „Ти по естественитѣ науки знаешъ ли нѣщо?” - „Не зная.” - „По философия знаешъ ли?” - „Не зная.” - „Много си загубилъ! По астрономия знаешъ ли?” - „Не зная.” И по много други въпроси го пита, той отговаря „не зная” и учениятъ му казва: „Много си изгубилъ!” Но става една буря въ морето и лодкарьтъ го пита: „Ти знаешъ ли да плавашъ?” - „Не зная.” - „Ти си изгубилъ всичко! Азъ, който не зная много нѣща, сега, като се обърне лодката, макаръ и да не зная това, което ти питашъ, но зная да плавамъ. А ти много знаешъ, но като не знаешъ да плавашъ, изгубилъ си всичко.”

Та, ние въ живота много знаемъ, като този учения човѣкъ, само едно не знаемъ - да плаваме. А пъкъ що е плаването? Това е любовѣта. Ако ти не си опиталъ любовѣта, ти изгубвашъ всичко. Ти можешъ да имашъ всичкото знание. Апостолъ Павелъ казва: „Ако имахъ всичкото знание и мога да говоря съ човѣшки и ангелски езици, но любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ.” Човѣкъ трѣбва да влезне въ любовѣта, за да влезе въ Царството Божие. Това е необходимо, за да се ос-

вободи човѣшката душа. Това е новото схващане.

Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ миналото, бѣдащето и настоящето. Напримѣръ ние чакаме да дойде Христосъ да ни спаси. Хубаво е това. Майката обича своето дете. Защо? Защото го е родила. Не може да обича другитѣ, понеже не ги е родила. Това, което можешъ да родишъ, можешъ да обичашъ. Или друго яче казано: всѣка една мисль, която иде въ тебе чрезъ любовта, ти ще имашъ къмъ нея съвсемъ друго отношение, отколкото мислитѣ, които не сж минали презъ любовта. Всѣки единъ човѣкъ, ако не може да мине презъ тази любовъ, която ти имашъ, той не може да те познава; или ако ти не можешъ да минешъ презъ неговата любовъ, ти не можешъ да го познавашъ. Защото ако искашъ да познаешъ нѣкого трѣбва да минешъ презъ неговата любовъ. Ако не минешъ презъ вратата на онзи, който те обича, ти не можешъ да го познавашъ. И ако той не може да мине презъ вратата на твоята любовъ и той не може да те познае. И Христосъ, като слезе на земята, Той мина презъ вратата на нашата любовъ, презъ страданията мина. Христосъ мина презъ вратата на любовта, която хората имаха. И отъ любовъ Той пожертвува всичко за човѣчеството. И Христосъ каза: „Азъ минахъ презъ вашата врата и сега ако вие не можете да минете презъ моитѣ врата, вие не можете да влезете въ Царството Божие.” Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата.” Или казано на по-простъ езикъ, Христосъ казва: „Ако думитѣ ми пребждватъ въ васъ и вие пребждете въ мене, азъ и Отець ми ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ.”

Сега азъ рекохъ въ простия смисль на думата, трѣбва да се мине презъ вратата на любовта. Вие мислите само веднажъ ще се мине. Питамъ ви, ако отидете, да кажемъ и изходвате едно пространство отъ хиляди километри, презъ една врата ли ще минавате все? Да кажемъ, че имате разни долини, редъ пластове, върхове, полета, които ще минете. Нѣма да минавате само презъ едно мѣсто, прѣзъ много мѣста трѣбва да минете и трѣбва да се осведомите съ цѣлата мѣстность, която вий преминавате. Та рекохъ сега, вие искате да влезете въ Царството Божие. Какво ви привлича та-

мъ? Вие, като влезете въ Царството Божие, ще минете презъ редъ сжщества и ще видите какво представлява Божията Любовь. И вие, като минавате презъ тѣзи редъ сжщества, навсѣкжде ще ви спиратъ да оценятъ Божията Любовь. И вие, като отидете при Бога, това ще бжде едно голѣмо тържество. Вие мислите, че когато отидете при Господа и после отъ Него ще слезете при другитѣ хора. Христосъ, като слѣзна на земята, ходи при всички хора и навсѣкжде Го приеха и Той прие всички и после, като възкрѣсна, каза: „Не се допирайте до менъ, не съмъ отишелъ още при Отца.”

Когато минете презъ най-голѣмитѣ страдания, едвамъ тогазъ се приготвявате да отидете при Господа. При най-голѣмитѣ нещастия ще отидете при Господа. Обаче, когато дойдатъ най-голѣмитѣ нещастия, тогава има опасностъ да кажете: „То се вижда, че тази работа не е за насъ, я да си поживѣемъ, както по старому.” И вие все се измамвате и вие сами се измамвате. Защо е така? Защо ще минете презъ най-голѣмитѣ страдания, защо ще изпиете най-горчивата чаша при отиване при Господа? Ако Богъ ви е далъ една сладка чаша да пиете, то всички хора щѣха да ви взематъ чашата и щѣха да вкусятъ отъ нея. А пъкъ Богъ ви дава една горчива чаша, че никой да не иска да я вземе. Значи, богатството ви никой не може да го вземе. Богатствата, които Богъ ви дава въ горчивата чаша, никой не иска я вземе, но всѣки, който е миналъ презъ страданията, казва: „Добре ми стана, че пострадахъ!” Сега вие казвате: „Защо страдаме?” За да идете на гости при Бога. Защо страдате? - За да приемете Божественитѣ блага, които Богъ ви опредѣлилъ. Ако не страдате, тѣзи блага не могатъ да дойдатъ. Сега това трѣбва да залегне въ ума ви. Че като дойдатъ страданията, да почнете да прозирате какво се крие задъ тѣхъ. Тѣ сж само единъ параванъ, който ви плаши.

Азъ съмъ привеждалъ следния примеръ. Трина младежи се влюбили въ една красива мома, която е била толкова красива, че заслужавала да се влюбватъ въ нея. Тя е била много умна. Тя е направила една изкуствена преграда отъ книга, като че е направена отъ стомана и турила до стената

три ножа. Тъзи младежи трѣбвало съ сегашнитѣ велосипеди да се блъснатъ о ножоветѣ и стената и който остане живъ, да се ожени за нея. Първиятъ, като дошълъ до нѣкъде, спрѣлъ се и казалъ: „Азъ не искамъ да умирамъ”. Вториятъ дошълъ до стѣната, сжщо се спрѣлъ и казалъ: „Какво ли ще ми даде тя? И азъ не искамъ да умирамъ”. Третиятъ, като дошелъ се спусналъ и преминалъ стената. Но и ножовете били книжни. Другитѣ, като се погледнали, тогава казали: „И ние щѣхме да направимъ това.”

Та вие се спирате все при ножовете и казвате: „Не си струва да умираме.” Ще дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ и ще пробие стената. Но тогазъ вие бихте изгубили. После пакъ ще стане опитъ. Но втория опитъ ще бѣде съ друго. Вториятъ опитъ ще бѣде съ огнь. И онзи, последниятъ огнь ще има 10 000 градуса топлина. И като наближи тая стѣна, която ще бѣде тогава желѣзна и той, като дойде, отъ далечъ ще я стопи. Този първиятъ опитъ ще бѣде лекъ - съ книжнитѣ ножове и съ книжната стѣна. Вториятъ опитъ ще бѣде потезкъ. Въ втория опитъ трѣбва дѣ имате голѣма топлина, съ която трѣбва да разтопите всички мжчноти. Първиятъ опитъ ще бѣде съ книжни ножове, а вториятъ опитъ ще бѣде реаленъ. Ще има едно състезание между външния свѣтъ и вашия вътрешенъ свѣтъ. И които отъ васъ побѣдите до края, ще бѣдете спасени. Спасението е въ този смисълъ, че човѣкъ ще бѣде свободенъ, ще знае какво нѣщо е Божествената Свобода. Ще знае какво нѣщо е да слугува на Бога. Казано е: „Чиститѣ по сърце ще видятъ Бога.” Струва си човѣкъ да претърпи всички страдания, за да види лицето на Бога и нѣма по-хубаво нѣщо отъ това. Струва си човѣкъ да пострада въ свѣта, но да види лицето на Христа. Не едно виждане както сега. Ние сега не можемъ да виждаме слънцето. Нѣкои бѣхте излѣзли преди да бѣ излѣзло Слънцето. Небето не бѣше така ясно. После, като изгрѣ Слънцето, то оказа извѣстно влияние върху васъ. Слънцето може да направи и друго нѣщо, но ние трѣбва да върваме. Можемъ да се пренесемъ изъ въздуха, безъ да вървимъ по камънитѣ и по земята. Като вървашъ въ слънцето, дѣто и да помислишъ можешъ да отидешъ.

Ти искашъ да отидешъ въ Франция - ще се намѣришъ на Месечината. Ти искашъ да идешъ на Месечината, да се пренесешъ тамъ.

Та рекохъ, такава нѣщо е Божията любовъ. Ако човѣкъ има Божията Любовъ въ този смисълъ, той ще може да отиде навсѣкжде кждето пожелае. А ако я нѣмашъ, ще бждешъ ограниченъ. Както сега сте ограничени. Та, стремете се къмъ тази любовъ, която ще ви даде крилата на ангелитѣ да пжтувате въ Вселената, която Богъ е направилъ за далечно-то бждаше. Та сега ще се учите да се храните съ любовъта, да се родите отъ вода и Духъ, за да станете граждани на Царството Божие

Отче нашъ

Помнете думитѣ Христови: „Който ме люби, възлюбенъ ще бжде.“

6 ч.18 м.

*6-то планинско недѣлно утринно Слово на Учителя
23 юлий 1939 г., на Молитвеня връхъ
при второто езеро
5 ч.с.*

ЛЮБОВЪ И ПОЧИТАНИЕ

„Ще се развеселя”

Следъ единъ хубавъ обѣдъ, втори обѣдъ не се дава, но малка закуска. Когато отива на нѣкой изворъ, човѣкъ трѣбва да има една хубава стомна, която да не бѣде пукната. Пукнатата стомна е, когато човѣкъ не знае какъ да разсъждава и да използува Божиитѣ блага. Каквото се сипе въ този човѣкъ, като пукната стомна, всичко отива - не го бива. Следователно сега има две възрасти въ живота. Едната е на зеленитѣ, на младитѣ, които сж въ зората на живота, а другата е на старитѣ, които сж въ залеза на живота. Еднитѣ се считатъ за щастливи, а другитѣ - нещастни, то е все отъ неразбирането. Защото Слънцето, което залѣзва, привидно за едни залѣзва, за други изгрѣва. Защото старитѣ, като остаряватъ, даватъ възможность на младитѣ да се подмладяватъ, а младитѣ, като се подмладяватъ, даватъ възможность на другитѣ да остаряватъ. Тѣй щото човѣкъ трѣбва да се подмладява. Защото, ако стариятъ не се подмладява и младиятъ не остарява, тѣ не могатъ да се разбератъ правилно. Не разбирайте старъ човѣкъ този, който е изгубилъ силата си. Старъ човѣкъ е този, който е използувалъ силитѣ си на младинитѣ си и за него животътъ се основава на внушението. Старостъта пълни живота съ отрицателни мисли и отрицателни чувства. Отрицателнитѣ мисли и отрицателнитѣ чувства сж винаги динамични, въ тѣхъ липсва потенциална сила, която може да гради. Тѣ изгарятъ, безъ да допринесатъ нѣщо.

Та рекохъ, всѣки човѣкъ, който казва, че когато болѣдувалъ изгубвалъ всичко, той е старъ човѣкъ. Като се огледа на огледалото, той съжالياва, че е пожълтѣлъ и казва: „Кжде отиде капиталътъ ми?” Туй нищо не значи. Гледашъ го следъ нѣколко месеца пакъ се поправилъ. Тѣй щото силата на човѣка стои въ неговото съзнание, въ неговия умъ. Той мо-

же постоянно да се подмладява. За да се подмлади човѣкъ трѣбва постоянно да дружи съ млади хора. Има една вѣчна младостъ въ свѣта, съ която човѣкъ трѣбва да знае какъ да се свърже. Значи има две нѣща въ свѣта. Едното е вѣчна младостъ, а другото вѣчна старостъ. Азъ наричамъ младитѣ хора - хора на любовта, а старитѣ хора - хора на знанието, на мѣдростта. Та рекохъ, младитѣ трѣбва да иматъ уважението и почитание къмъ старитѣ, а старитѣ трѣбва да иматъ любовъ къмъ младитѣ. Ако стариятъ не обича, той не може да се подмлади. Ако пъкъ младиятъ не почита, той не може да поумнѣе, той не може да се подмлади. Следователно за да се подмладятъ старитѣ трѣбва да обичатъ, а младитѣ да почитатъ. Тѣй щото, ако питате защо трѣбва да обичате - за да се подмладитѣ. Защо трѣбва да почитате? - За да придобие те знание. Защото потика на живота е любовъ къмъ всичкитѣ постижения, а знанието - това сж възможноститѣ, съ които може да се постигнатъ желанията.

Сега вие сте дошли на земята и имате много постижения, но при тѣзи разбирания, всѣки се намира въ едно безизходно положение. Запримеръ у васъ може да се яви мисълта: Като се свърши този животъ всичко се свършва, нѣма другъ животъ. Питамъ: отъ где знаете, че нѣма другъ животъ? Ако Слънцето се скрие на западъ, това показва ли, че то е изчезнало? Било е време, когато хората сж мислили, че съ залѣзането си, Слънцето изчезва, но като изгрѣе на изтокъ тѣ виждатъ, че пакъ се явява. Сжщо така, когато нѣкой човѣкъ умре, хората мислятъ, че той се изгубва, а въ сжщностъ той сжществува. Като погледнешъ на изтокъ той пакъ изпѣква отъ нѣкъде. Онѣзи, които сж заминали за онзи свѣтъ, и отново сж се завърнали на земята, тѣ не си казватъ имената, тѣ не казватъ, че сж идвали, тѣ мълчатъ. Че какъ онзи човѣкъ, който не е идвалъ на земята, е могълъ да научи да яде по човѣшки? Значи той и другъ пѣтъ е ялъ. Вий имате понятие за добро и за зло. Ако човѣкъ никога не е идвалъ на земята отъ где ще знае кое е добро и кое е зло. Значи той е идвалъ много пѣти на земята. Детето още като се роди, още

като е въ безсъзнание започва да плаче, съ което иска да каже на майка си: „Туй не е хубаво,” не одобрява постъпката ѝ. Като е доволно то се радва, смѣ се, съ което иска да каже: „Туй е умно!” Тъй щото плача на детето е протестъ, че не постъпватъ съ детето както трѣбва. Майка му, като го кѣпе, то изведнажъ писне, започва да плаче. Защо? Понеже нѣкога е било риба, живѣло е въ водата мисли, че сега майка му иска да го тури въ водата и казва: „Азъ едва се освободихъ отъ това зло, а ти искашъ отново да ме върнешъ.” Майка му казва: „Не искамъ да те туря въ водата, но искамъ да те освободя отъ нещастieto.” Като разбере работата, детето престава да плаче и започва да пляска съ рѣце въ водата.

Та рекохъ, често и ние въ живота си страдаме и мислимъ, че се връщаме въ нѣкои наши минали опитности и понеже сме ги опитали веднажъ, не искаме повторно да се връщаме къмъ тѣхъ. Въ природата нѣщата никога не се повтарятъ. Туй, което веднажъ си прекаралъ, вторий пѣтъ по сѣщия пѣтъ не можешъ да минешъ. И тѣй дръжете въ ума си идеята за вѣчна младостъ, понеже искате да бждете вѣчно млади. Защото ако човѣкъ не е младъ, съ младитѣ не може да дружи и ако не е старъ, съ старитѣ не може да дружи. За да дружишъ съ младитѣ, младъ трѣбва да бждешъ; за да дружишъ съ старитѣ, старъ трѣбва да бждешъ. Нали виждате, когато малкото дете отива при дѣдо си какъ става сериозно, то взима видъ на старъ мждрецъ. И казва: „Дѣдо, разкажи ми една приказка.” То взема видъ на нѣкой човѣкъ критикъ, като нѣкой писателъ и дѣдо му се радва и започва да разказва и следъ това казва: „Като дойдешъ утре азъ ще ти разкажа още една приказка много по-хубава.” Сега не е ли хубаво да има чо-вѣкъ единъ дѣдо, който да му разправя една приказка? Не е ли хубаво да има едно малко дете, което да слуша тия приказки? Защото, ако нѣмаше това дете, дѣдото нѣмаше на кого да разправя приказки. Та дѣдото е необходимо на детето и детето на дѣдото. Знанието на дѣдото се използва отъ младитѣ.

Та сега споредъ едно течение казватъ, че сегашнитѣ стари не сж за времето си, не сж съ вѣка си, назадъ сж оста-

нали. Това е привидно така. И слънцето, като се движи, движи се въ известно направление. Слънцето, като отива къмъ земята, остарява. Като дойде месецъ декемврий, Слънцето достига до голѣма старостъ. Тогава днитѣ постепенно се намаляватъ. Следъ това почва пакъ да се подмладява. Като достигнатъ до извѣстна точка, днитѣ започватъ пакъ да се увеличаватъ и като станатъ най-голѣми, дохожда най-голѣмото подмладяване.

Та рекохъ, понѣкога и вие измѣняте орбитата на вашия пѣтъ въ живота. И вие като Слънцето се движите ту въ едно, ту въ друго направление. Но не трѣбва да се страхувате отъ увеличаването и намаляването на днитѣ. Запримеръ вие имате 365 дни въ годината. Ако отидете на полюса, ще имате единъ день и една нощъ. Преди три години дойде при мене единъ сѣботянинъ, който искаше да ме убеди да вървамъ въ сѣботата, въ седмия день. Питамъ го: Ако отидешъ на северния полюсъ, кой день ще празнувашъ? Тамъ има само единъ день. Значи който иска да бѣде сѣботянинъ, трѣбва да отиде на полюса. А тъй само единъ сѣботенъ день. Тукъ колко сѣботи имате? - 52 сѣботи. На полюса има само една сѣбота. Който отиде тамъ, ще види, че тамъ нищо не се ражда, че тамъ има само снѣгъ. Да се говори за сѣбота, това е буквално разбиране на нѣщата.

Понѣкой пѣтъ ние се заблуждаваме въ живота като мислимъ, че човѣкъ само трѣбва да яде и да пие и да върши каквото иска. Така мислятъ и младиятъ и стариятъ. Младиятъ е изпратенъ на земята да придобие знание, да стане силенъ, да бѣде полезенъ на човѣчеството. Стариятъ пѣкъ е банкеръ, който е спечелилъ много, та всичкото си богатство трѣбва да остави въ завещание на младия. Та, когато се говори за щедростъ и самоотричане, разбираме стария, който се е отрекълъ отъ своята младостъ. Не, че той остарява, но за да придобие знанието си, той се е отрекълъ отъ своята младостъ. Пѣкъ и младиятъ, за да придобие знание и той трѣбва да се отрече. Отричането не е лошо нѣщо. Всички все трѣбва да платите нѣщо, за да се самоотречете. Ако пианицата се е отрекълъ отъ виното, загубилъ ли е нѣщо? Ако

богатият се откаже отъ краденитѣ пари, загубилъ ли е нѣщо? Ако човѣкъ се отрича отъ насилието, отъ болѣститѣ, отъ безвѣрието, загубилъ ли е нѣщо? Че какво е допринесло безвѣрието въ свѣта? Ако човѣкъ се откаже отъ безвѣрието, изгубилъ ли е нѣщо? Има нѣща, отъ които ние трѣбва да се откажемъ.

Всѣкога човѣкъ, за да се откаже отъ нѣщо, трѣбва да има нѣщо друго, което да запълни тая празнина. Азъ съмъ гледалъ много млади момци, които иматъ лоши навици, обичатъ да пиятъ, да гуляятъ, не обичатъ да работятъ, но като намѣрятъ нѣкоя млада мома, която обичатъ, тѣ казватъ: „Отказвамъ се отъ пиянството, отъ пушенето на тютюнъ.” Така че ставатъ правовѣрни. Той става работливъ, съ никого не се кара, ходи и се връща на нивата редовно. Докато любовта занимава нашитѣ умове и сърца, всичко можемъ да постигнемъ. Който день човѣкъ изгуби любовта си, неговиятъ свѣтъ се обезсмисля, той нѣма вече за какво да работи.

Рекохъ, сега вий сте дошли на планината, за да се научите на нѣщо да видите каква история иматъ тѣзи канари. Тѣ сж свидетели на такива епохи, на каквито на човѣкъ на умъ не е идвало. Тѣ сж свидетели на епоха, когато Слънцето е изгрѣвало отъ западъ; тѣ сж свидетели на епоха, когато слънцето е изгрѣвало отъ северъ; тѣ сж свидетели, когато слънцето е изгрѣвало отъ югъ; тѣ сж свидетели на епоха, когато осьта на земята е била перпендикулярна; тѣ сж свидетели на епоха, когато осьта на земята е била хоризонтална. Знаете ли тогава какъвъ е билъ климатътъ. Сега азъ нѣма да се спирамъ върху тѣзи далечни геологични работи. Та, който не знае, ще каже: „Какъ може да бжде това?” Това е работата на Слънчевата система, на Слънцето. Било е време, когато и вий не сте имали такава форма, както сегашната. Какви сте били тогава вий, мълчите, имате право да мълчите. За миналото човѣкъ не трѣбва да говори.

Единъ руски барабанчикъ, въ последната руска война, видѣлъ на едно мѣсто много кокошки [и] ги заклалъ, а следъ това напълнилъ съ тѣхъ барабана, като ги предварително изчистилъ и приготвилъ за ядене. Командирътъ му казалъ: „Бий

барабана!” - Не бие тѣпанѣтъ, развалиль се е нѣщо. Защо се е развалиль, защото кокошкитѣ сѣ вътре. Сега рекохъ и на васъ: Не туряйте кокошки въ барабана си. Щомъ си туриль нѣколко кокошки въ ума си, той вече не мисли. Никакви кокошки, никакви празни мисли не трѣбва да туряте въ ума си, въ главата си, въ мозѣка си. В мозѣка си ще турите най-хубавитѣ мисли.

Та рекохъ, сегашната епоха, въ която живѣемъ, ние имаме най-голѣмитѣ блага. Кое е най-голѣмото благо въ свѣта? - Да вѣрва въ невъзможни работи. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ въ възможни работи.” Давамъ ти хиляда лева и ти вѣрвашъ въ това. Не, това не е вѣра. Щомъ ти давамъ, ти вѣрвашъ, това не е вѣра, това е знание. Нѣкой казва: „Ако ми дадешъ пари въ заемъ, ще повѣрвамъ.” Не, тогава нѣма защо да вѣрвашъ. Може да се вѣрва само въ това, което за въ бѣдаше ще стане. Има нѣща, които за въ бѣдаше ще станатъ. И тѣ сѣ сто и едно на сто вѣрни. Вѣрно е запримѣрь, че земята ще се видоизмѣни, ще се обърне въ райска градина и отъ всичко това [което] виждате, нищо нѣма да остане. И тогава, ако дойдете на земята, ще видите, че нѣма да има болни, дѣждове, наводнения, каквото сега въ Севлиево стана. Нѣма да има пари, нѣма да има наводнения, както въ Америка - рѣката Мисисипи. Днесъ хиляди катастрофи ставатъ всѣки день. 35 милиона хора умиратъ въ годината, а близо 40 милиона хора се раждатъ. Казваме сега, че искаме да се увеличи броятъ на хората. Увеличението е единъ естественъ пѣтъ, но то трѣбва да става разумно. Ако желанията на човѣка се увеличаватъ, увеличаватъ се и страданията. Ако пѣкъ желанията се намаляватъ идватъ пакъ страдания, но обратни на първитѣ. Всѣки човѣкъ трѣбва да реализира въ годината поне едно свое желание, по една своя мисълъ и по една своя постѣпка. И ако човѣкъ живѣе 60 години, трѣбва да има поне 50 мисли реализирани, 50 чувства и 50 постѣпки. Значи 150. Малко ли е числото 150. Представете си сега, че всѣко едно постижение струва 10 000 000, какво богатство ще имате тогава. Колко милиарда ще струва всичко това? Нека математицитѣ изчислятъ това.

Рекохъ, всички хора искатъ да бждатъ богати, но богатство не е само това, което хората разбиратъ и изискватъ. Съвремената наука е открила, че всички хора, които искатъ да иматъ книги, ниви, къщи, имоти, тѣ ще иматъ съответно развитъ центъръ. Ако този центъръ не е добре развитъ въ човѣка, той си остава бѣденъ. Ако центърътъ е силно развитъ, той става богатъ. Но целиятъ мозъкъ не е опредѣленъ за богатство само. Сегашната наука е опредѣлила, че онези хора, които обичатъ много да философствуватъ, да търсятъ причини и последствия на нѣщата, тѣ иматъ отпредъ на челото си по два рога, два развити центъра. Онези, които не обичатъ да философствуватъ, нѣматъ развити тия центрове. Онѣзи хора, които обичатъ да се обличатъ добре, иматъ развитъ центъръ на челото си на долната частъ. А онези моми и момци, които не обичатъ да се обличатъ, тѣ пуснатъ пояса си, разпасанъ поясъ. Значи за да се облича, човѣкъ трѣбва да има съответенъ центъръ развитъ. Нѣкои хора сж много религиозни, вследствие на което главата имъ горе е много издадена. Онѣзи хора, които не сж религиозни, това мѣсто представя една долина. А ония, които сж много религиозни, центърътъ имъ е развитъ и представлява връхъ, като Мусала. А ония, въ които тоя центъръ е неразвитъ е като долина.

Значи въ природата планинскитѣ мѣста, които иматъ много енергия, ги пращатъ въ долината да се смѣнятъ. Тогава казвате, че който е бѣднякъ, той е долина, тамъ житото се ражда. Следъ време долинитѣ ще се вдигнатъ и ще станатъ планини, а планинитѣ, ще се снишатъ и ще станатъ долини. Онези, които не разбиратъ Божиитѣ нѣща, даватъ криво тълкувание. Тѣ казватъ: „Този човѣкъ е безвѣрникъ.” Че ако единъ човѣкъ живѣе добре, въ какво се заключава неговото безвѣрие? Този човѣкъ не вѣрва въ нищо, но не те обира, не прави пакости. Другъ пъкъ вѣрва въ Бога, обаче краде, прави ти зло. Рекохъ, въ какво седи вѣрата? Вѣрата седи въ това, човѣкъ да не лъже, да не обира, да не прави зло. Вѣрата е нѣщо реално. Сиромахътъ каже нѣщо и не може да го направи. Богатиятъ, силниятъ каже нѣщо и го направи. Защо? Защото има сила. Следователно реално е това, което може

да направимъ въ даденъ моментъ. Онова, което не можемъ да направимъ, не е реално. Затова силенъ човѣкъ е само онзи, който въ даденъ моментъ може да реализира своята мисль, своето чувство. Каквото каже, той може да го направи, въ това седи неговата сила. Затова човѣкътъ никога не трѣбва да отлага своитѣ добри мисли. Всѣка добра мисль, която може човѣкъ да реализира, му придава нѣкакво разположение и тѣлото му се подобрява. Всѣко добро чувство, което се реализира, подобрява неговото сърце. Следователно хубавитѣ мисли поддържатъ здравословното състояние на мозъка; хубавитѣ чувства поддържатъ правилното кръвообращение и дишане; а хубавитѣ постѣпки поддържатъ нормалното състояние на организма и той може да яде сладко и да спи сладко. Следователно ако човѣкъ постѣпва добре, стомашната му система ще бжде въ нормално състояние. Следователно трѣбва да мислимъ добре, за да бжде мозъкътъ ни въ нормално състояние; трѣбва да дишаме добре, за да бждатъ дробовѣтъ ни въ нормално състояние; трѣбва да постѣпваме добре, за да бжде стомашната ни система въ изправно състояние.

Двама български милионери се разговарятъ. Единиятъ казва: „Не мога повече да ямъ.” Другиятъ отговаря: „Яжъ не бой се отъ нищо!” - „Не мога, стомахътъ ме боли. Ако ямъ скѣпо ще платя.” - „Е, това е друго нѣщо. Щомъ стомахътъ не иска, ще го слушашъ.” Ти искашъ да ядешъ, туряшъ хлѣбъ, корени, вода, храна, но разстройството на стомаха не ти позволява. Който е опиталъ разстройството на стомаха, той знае, че това състояние е ужасно. Като страда отъ стомаха си човекъ се принуждава да се храни съ овесена чорбича по нѣколко лъжици на день. При това положение нѣма какво да се прави. Споредъ мене на такъвъ човекъ азъ бихъ казалъ така: искашъ ли да поправишъ стомаха си, промени живота си. Тури свѣтли мисли въ ума си, свѣтли чувства въ сърцето си и право постѣпвай, никого не обиждай. Живѣешъ ли така, всѣкога ще ядешъ сладко. Ти трѣбва да мислишъ за бѣднитѣ. Щомъ не можешъ да ядешъ добре, щомъ стомахътъ ти е

разстроень, намери единъ бѣденъ, дай му да яде и кажи: „Господи, благослови и мене така, както този бѣдня. Помогни ми да ямъ и азъ като него.” На втория день пакъ занеси ядене на нѣкой бѣденъ или го извикай дома си и се помоли на Господа да ти помогне да ядешъ като него. Постѣпи така поне десетъ дни подредъ и ще почувствувашь поне една малка промѣна въ себе си.

Сега ние сме дошли на земята да извършимъ най-хубавитѣ нѣща, да извършимъ Волята Божия. Всички трѣбва да живѣемъ добре. Това е общъ законъ за всички сѣщества. Всички трѣбва да иматъ добри отношения едни къмъ други. Така трѣбва да живѣятъ за въ бѣдаше и държавитѣ и обществата и народитѣ и семействата - всички могатъ да живѣятъ така. Днесъ хората не живѣятъ помежду си добре отъ неразбирание, понеже нѣма единство между тѣхъ. Единъ вѣрва въ единъ Господъ, другъ въ другъ Господъ. Единъ вѣрва въ една държава, другъ въ друга държава. Нѣмамъ нищо противъ това. Обаче всички хора сж излѣзли отъ единъ източникъ. Единъ е Бащата на всички хора. Единъ е Богъ, който е направилъ Земята, Слънцето, цѣлата Вселена. Азъ наричамъ вселена всички ония блага, които Богъ включва въ себе си. Всичко онова, което дава животъ отъ себе си на всички живи сѣщества. Всички го чувствуватъ. Той е вътре въ тѣхъ. И когато човѣкъ не се подчинява на великитѣ закони, той чувствува най-голѣмото страдание. Така само идатъ болѣститѣ, страданията, нещастията. Който реши да изпълнява Волята Божия, той ще бѣде здравъ, силенъ, богатъ, всичко ще бѣде. Любовта къмъ Бога не седи въ чувствата, които хората иматъ, нито въ вѣрата, която тѣ изповѣдватъ. Ето какъ азъ разбирамъ любовта къмъ Бога.

Силниятъ човѣкъ трѣбва да остане въ тила, а слабитѣ трѣбва да излѣзатъ на фронта, напредъ. Силнитѣ трѣбва да ги пазятъ отзадъ. Така е казано и въ писанието: „Господъ ще ви бѣде задна стража.” Той постоянно ще ви помага. Той ще бѣде отподире ви и ще бѣде всѣкога въ услуга на слабитѣ. Днесъ е точно обратно. Силнитѣ вѣрватъ напредъ, а слабитѣ

назадъ. Та, всеки човѣкъ съ своитѣ хубави мисли, чувства и постѣпки трѣбва да остане въ тѣла. И като дойде до нѣкой слабъ, страдащъ, той трѣбва да помага.

Ако въ ума на нѣкой влезе мисльта, че ще умре, какъ трѣбва да му помогнемъ. Преди всичко вий трѣбва да знаете какво означава думата „умиране”. Азъ тълкувамъ думата „умиране” така: у-мира. Значи - въ свѣта. Значи, който умира, той отива въ другъ свѣтъ. Ако единъ човѣкъ отъ България отива въ Франция, какво лошо има отъ това? Или, ако нѣкой човѣкъ отъ Франция отива въ Англия, какво лошо има въ това? На думата умиране вие сте дали лошо тълкуване. Като умре нѣкой, вие мислите, че той изчезва нѣкъде. Като умира, човѣкъ напуска този свѣтъ на страданията и отива въ другъ свѣтъ. Има единъ другъ свѣтъ много по-красивъ отъ земния свѣтъ. Ако вий бихте проникнали за малко въ този свѣтъ, не бихте пожелали да се върнете въ този свѣтъ. Този свѣтъ съзнателно е скритъ отъ васъ, за да може да живѣете на земята и да се учите. Най-голѣмата трудностъ е да живѣе човѣкъ на земята, но същевременно, този животъ носи най-голѣмитѣ придобивки. Животътъ на земята е животъ, който крие въ себе си голѣми съкровища, условия за голѣми придобивки. Всичко това се крие въ материята на земята. Отъ земята трѣбва да добиемъ онази ровка материя, която трѣбва да се обработва. Така обработена тази материя ще занесемъ въ другия свѣтъ да има тамъ съ какво да работимъ. Защото тамъ нѣма отъ тази ровка материя. И като се върнемъ отново на земята, ще продадемъ всичко, каквото сме обработили. На вашъ езикъ говоря. Какво лошо има въ търговеца, който продава стоката си? Хората иматъ нужда отъ стоката на търговеца. Какво лошо има въ това, когато нѣкой търговецъ продава хлѣба си? Какво лошо има въ това, когато земледѣлецътъ продава житото си? Какво лошо има въ това, когато овощарътъ продава плодетѣ си или млѣкарътъ - млѣкото си? Нѣма нищо лошо въ това. Това е една обмѣна между хората, която служи да се опознаятъ.

Та рекохъ, всички хора на земята сж дошли да се опознаятъ. Когато учителятъ учи около 40-50 ученика въ отдѣ-

ленията или класоветъ, той се запознава съ тия ученици. Ако не ги учеше, той нѣмаше да се запознае с тѣхъ. Обаче учителъ, който е училъ своитѣ ученици 4-5 години наредъ, той вече ги е опозналъ. Онѣзи, които следватъ първоначалнитѣ училища или прогимназии или сж свършили университетъ, тѣ иматъ вече споменъ за своитѣ учители. Следователно всичко въ свѣта служи като условие да се опознаятъ хората. И децата, които се събиратъ на едно мѣсто да играятъ и тѣ се запознаватъ едни други. Сега и вие сте събрани тукъ, за да се запознаете единъ другъ. Знаете ли колко е мжно да се опознаятъ хората и да станатъ братя помежду си? Вие говорите - братство, сестринство, но сиренето е съ пари, хлѣбътъ е съ пари. Дотогава докато се сиренето продава, никакво братство нѣма. Не е ли сиренето съ пари, братство има. Братството изключва всѣкаква продажба. При братството единиятъ дава и другиятъ дава. При братството и сестринството нито братътъ може да продава на сестрата, нито сестрата - на брата. Искате ли да бждете братя помежду си, ще се отвикнете отъ: да продавате. Които не сж братя и сестри, между тѣхъ има продажба. Казано е въ Писанието: „Давайте и ще ви се даде.“ Братъ, който дава щедро на сестра си, никога нѣма да осиромашее. И сестра, която дава щедро на брата си, никога нѣма да осиромашее. Щомъ братъ и сестра въ свѣта се обичатъ, зло не може да сжществува. Злото сжществува по единствената причина, че нѣма братство и сестринство въ свѣта. Затова новото мѣрило въ свѣта има за цѣль да направи всички хора братя и сестри помежду си. Какво е новото учение? То има предъ видъ да направи всички хора братя и сестри помежду си, да работятъ всички единъ за другъ. Само при това положение може да имате вѣрующото на Любовта, която ще внесе съгласие между всички хора. Това е цѣльта на далечното бждаще, когато хората ще живѣятъ единъ за другъ. Ще дойде време, когато това ще се реализира. Вие, които сте тукъ и всички ония, които сж прѣснати по цѣлата земя, ще видятъ единъ день онова, което ще стане, тѣй както всички виждате изгрѣващото слънце. Така единъ день всички хора ще видятъ новата епоха - епохата на

Изгрѣващото Слънце. Свѣтътъ е създаденъ за добритѣ хора,
които сж дошли на земята да любятъ Бога и да станатъ чада
Божии.

„Богъ е Любовь”
Отче нашъ

Беседа отъ Учителя държана на 23 юлий 1939г.,
9.30 ч., неделя
Салона за беседи

ТОЙ Е!

*Небето чисто, синьо. Времето тихо и меко.
Слънцето изгрѣ надъ облакъ въ 5 ч.14 м.
Молитвенята въ връхъ при второто езеро.*

Всѣки да изчете въ себе си тайно Добрата молитва.

„Духътъ Божий”

Ще прочета 15 глава отъ Евангелието на Йоана.

Размишление

Ще се спра само върху думата „пребждване”. Когато човѣкъ живѣе въ въздушно пространство, той трѣбва да знае какъ да се справи съ въздуха. Да има отношение между въздуха и него. Ако въ това въздушно пространство той не знае какъ да се справи съ него, ако не знае какъ да му говори, не ще може да възприеме нищо отъ него. Той трѣбва да учи езика му и да се разправя съ него постоянно. И каквото му говори въздухътъ, той да го възприеме. И ако възприема всичко онова, което въздухътъ му дава, той може да се ползува.

За изяснение ще взема и следната аналогия: когато учителътъ преподава нѣкоя лекция, ако единъ ученикъ е въ училището, а неговиятъ умъ е отвлеченъ, той нѣма да знае нищо. Учителътъ му говори, а пъкъ той си мисли за съвсемъ други работи. Учителътъ разправя за научни работи, а пъкъ той си мисли за друго. И когато учителътъ му каже: „Разправете урока”, той не знае нищо. Тогава какво ще го ползува, ако ходи на училище. Вниманието му трѣбва да бѣде будно, за да схване онова, което учителътъ преподава, и да поч-

не да мисли върху дадения предметъ. Или какво ще ви ползува, ако сте въ една концертна стая, дето пѣе една пѣвица или свири единъ оркестъръ, а вашия слухъ не възприема тая музика. Вий сте заняти въ този моментъ съ съвсемъ други мисли и пѣнието ни най-малко не достига до вашитѣ уши. Сжщо така и сега азъ, като ви говоря, вий може да сте заняти съ съвсемъ други въпроси. Да ви кажа съ какво. Нѣкои отъ васъ може да сте заняти съ нѣкой апартаментъ за изплащане; или съ нѣкоя полица, която имате да плащате; или съ мисълта, че имашъ раздоръ съ нѣкого - скарали сте се и мислите какво да правите; или мислите, че палатката ви не е направена както трѣбва; или че леглото ви не е направено както трѣбва; или че не сте спали нощесъ както трѣбва. Може да има разни нѣща второстепенни. Нѣкои отъ васъ може да се чудите какъ да си уредите живота, или пъкъ може да сте заняти съ мисълта, че нѣма кой да ви обича, или че досега сладка дума не сж ви казали.

А пъкъ нѣкои сте вече до вратата на пребждването. Да пребждваме въ Бога! Това е великото въ свѣта. Казано е: „Богъ е Духъ и които Му се кланятъ въ Духъ и Истина да Му се кланятъ.” Да му се кланяшъ по Духъ, това значи по любовъ, а пъкъ да му се кланяшъ въ Истина, това значи съ сила. Човѣкъ не може да обича Истината, ако не е силенъ. Онзи, който обича Истината, е всесиленъ. Трѣбва да бждешъ всесиленъ. А пъкъ всесиленъ може да бжде онзи, който се кланя на Бога въ Духъ и Истина - всесиленъ съ Любовта и всесиленъ съ Истината. Безъ Истина, никой не може да бжде силенъ и безъ Духъ никой не може да бжде въ Любовта. Защото Любовта е плодъ на Духа, а силата е плодъ на Истината.

Тази сутринъ ние гледаме Слънцето. Какво показва слънцето? То е присжтствието на Божията сила въ свѣта. Колко е малко Слънцето. Цѣлата наша слънчева система е толкозъ голѣма, колкото Слънцето. А пъкъ ако вземете цѣлото пространство, което виждаме, въ него пребждва Божествената сила. Въ това пространство се вмѣстватъ милиони и милиони слънца като нашето, вместватъ се още и милиарди земи като нашата. А пъкъ има още материя да се създадатъ

още милиарди вселени като нашата. Тъ има по нататък да се създадат. И това нъма нито начало нито край. За тъзи работи нъма какво да се тревожите. Кжде е краятъ на свѣта? Ти, като почнешъ да мислишъ, това е началото на свѣта за тебе, а като престанешъ да мислишъ, това е краятъ на свѣта за тебе. Ти, като почнешъ да обичашъ Бога, да Му служишъ, да пребждвашъ въ него въ Духъ и Истина, ти си въ началото на свѣта. А като престанешъ да мислишъ за Бога, ти ще изчезнешъ. Нъкой пжтъ вие искате да знаете какво нъщо е свѣта. Какво искате да знаете въ свѣта? Да допуснемъ, че единъ ученикъ иска да бжде като учителя си. Хубаво. Какво ще придобие като стане като учителя си? Да допуснемъ, че учителтъ му е много уменъ човѣкъ, но обича малко да посрѣбва. Знаете какво нъщо е посрѣбването. Той, като стане сутринъта, за да бжде лекцията му по-ясна, туря въ себе си една чашка отъ едно естество. Значи ти, като искашъ да бждешъ като учителя си, ще научишъ срѣбването повече отъ това, което учителтъ знае. Защото учителтъ като срѣбва може да знае какъ да се справи съ срѣбването, а ти, като пиешъ, не знаешъ какъ да се справяшъ.

Да ви кажа какво значи да се справяшъ. Ние имамхе единъ Симеонъ богомолецътъ отъ с. Беброво. Той искаше да оправи свѣта и мислеше, че като излезе съ една кадилница, както свещеника, и мине съ нея презъ града Търново отъ единия до другия му край, хората ще се оправятъ и ще разбератъ истината. Той каза: „Ако ми кажешъ, ще го направя! Този свѣтъ другояче нъма да се оправи, докато не му се кади съ тамянь.“ Азъ виждамъ сега, че той право мисли, но каденето, това е изпращане на мисль. Ако отъ ума ти излиза благоухание съ мисльта ти, то свѣтътъ ще се оправи. Но ако искашъ да оправишъ свѣта само съ тамянь и кадение, то свѣтътъ ще си бжде, какъвто си е сега. Та, ако свѣтътъ можеше да се оправи съ кадение, досега трѣбваше да се оправи. Слънцето най-много кади. То отъ милиони години кади свѣта и той пакъ не се е оправиль. Ако съ думитъ на вѣтъра можеше да се оправи свѣтътъ, то толкозъ години вѣ вѣтърътъ и свѣтътъ не се е оправиль. Това е вьншната страна.

Не, че свѣтътъ не се е оправиль. Той постоянно се оправя.

Искамъ да наблегна на следующото: Не очаквайте похвалитѣ. Ние имаме погрѣшни схващания. Свѣтътъ е оправенъ така хубаво. Като говори Христосъ за свѣта, Той подразбира свѣта на хората. Свѣтътъ на хората не е оправенъ, а пѣкъ свѣтътъ, въ който живѣятъ ония напреднали сжщества, които сж завършили своята еволюция и които сж служили въ Духъ и Истина, той е оправенъ. На тѣхъ е даденъ цѣлия материаленъ свѣтъ да го управляватъ. Ние на земята сме въ единъ корабъ и тѣ ни гледатъ. Съ този корабъ ние ходиме на екскурзия, но не знаеме кжде отиваме. Кога сме се качили, ние не знаемъ и на кое пристанище ще слеземъ и това не знаемъ. Гледаме на вселената въ която пжтуваме. И защо сме се качили, не знаемъ. Единъ день ще ви държатъ сказка отъ кое пристанище сте се качили. Вие казвате, че Богъ създаде човѣка въ рая. На кое мѣсто го създаде не знаете, защото когато Богъ създаде човѣка, последния спѣше, не бѣше будно неговото съзнание. Богъ го извади отъ сънь, бута го насамъ нататѣкъ и като го бута дълго време той се мрѣдна и се събуди. И Господъ го остави така, както майката оставя детето си, като се роди и заплаче. Тя го завива въ пеленки и то заспива. Като се пробуди детето, то не иска никакви лекции, но казва: „Храна!“ Майка му ще му даде и ще го тури пакъ въ люлката. Презъ цѣла година то си пѣе все една пѣсенъ: „Хлѣбъ, хлѣбъ, хлѣбъ.“ Майката казва: „Давамъ, давамъ, давамъ.“

Сега мнозина отъ васъ мислите, че сте много силни и искате да бждете уважавани и почитани. Всичко ви е дадено вамъ. Нѣма нѣщо, което не ви е дадено. Не че ви е дадено, но кандидати сте. Единъ ученикъ, като влезе въ гимназията, нали е вече кандидатъ? За какво е кандидатъ? Той е кандидатъ вече за учителъ. Като свърши гимназия, нали го правятъ учителъ въ първоначално училище? А пѣкъ като влезе въ университета, за какво е кандидатъ? Кандидатъ е за учителъ въ гимназията. Отъ гимназията излиза учителъ за първоначално училище, а пѣкъ отъ университета излиза кандидатъ

за учителъ въ гимназия.

Опитвали ли сте вие нѣкой пжтъ да знаете колко сте силенъ? И като има вѣтъръ да кажете: „Не съмъ разположенъ сега, спрете малко, после като си свърша работата пакъ подухайте.” Кажете на вѣтъра. Знаете ли колко е умень вѣтъртъ? По-умень отъ вѣтъра нѣма. И Христосъ казва: „Вѣтъртъ вѣе, но не знаешъ кжде отива.” Имаме примѣръ какъ е било говорено на вѣтъра. Когато Христосъ съ ученицитѣ си бѣше въ лодката, Христосъ заспа и дойде буря. Малка лодка бѣше това. Не бѣше нѣкоя голѣма гемия. Ученицитѣ Му се уплашиха. Тѣ не знаеха да плаватъ. Стана Христосъ и каза: „Не ги плашете. Престанете. После, като излеземъ навънъ задухайте!” И вѣтъртъ престана и ученицитѣ се успокоиха. Но, за да те послушатъ тѣ, трѣбва да те обичатъ. И за да те послушатъ тѣ, ти трѣбва да живѣешъ въ Истината, ти трѣбва да бждешъ силенъ. Вие всички искате да бждете силни, но само Истината е, която прави човѣка силенъ. И когато човѣкъ говори на природата въ името на Истината, тя го слуша. Казано е: „Възлюбилъ си Истината, която е въ човѣка”. И ако ние живѣемъ въ Истината, тогазъ ще постигнемъ нѣщата, но ако живѣемъ извънъ истината, тогава всички нѣща, които искаме да постигнемъ, сж непостижими.

Въ пребждването има нѣщо велико, хубаво и красиво. Мнозина отъ васъ търсите почитъ и уважение отъ вънъ. Питамъ, какво ще ме ползува менъ, ако кажете сега: „Учителю, ти си много великъ човѣкъ.” Или ако ми кажете: „Ти си много добъръ.” Какво ще ме ползува. Или ако ми кажете: „Ти всичко можешъ да направишъ.” Какво ще ме ползува? Представете си, че азъ стоя и рисувамъ като художникъ, дойде нѣкой и ме занимава съ празни работи. Азъ гледамъ да рисувамъ, а пкъ той ми казва: „Много хубаво рисувашъ.” Че той ще отвлече ума ми. Азъ искамъ да туря една краска и той съ своитѣ похвали ще отвлече вниманието ми и ще изгубя момента. Това е единъ моментъ, нѣколко секунди и той като ми говори, ще пропусна този моментъ. Той, като дойде, трѣбва да мълчи и въ себе си да говори, че хубаво рису-

вамъ. А пъкъ той ще ме хвали. Когато отидете при нѣкого и гледате, че хубаво рисува, кажете въ себе си, че хубаво рисува. Не го хвалете, той да чуе, но учете се отъ него. Когато нѣкой много добре постѣпва, не го хвалете отвънъ, но въ себе си кажете, че много добре постѣпва. Защото доброто, което той прави, то още не е завършено. Азъ направя едно добро, но то не е още завършено. На доброто азъ едвамъ съмъ турилъ начало, както и на една картина. И на другия день пакъ ще отида да работя върху това добро, както на картината. Има художници, които правятъ скици. То е другъ въпросъ. Ти рисувашъ една картина и като я видишъ, тя да оживѣе. Има картини, които говорятъ. Вие сте една художествена картина, която говори. Като ви е направилъ Господъ, сега говорите. Божественото дѣло, онова което Богъ е направилъ, то живѣе. Това, което е излѣзло отъ ржката на Бога, то е живо, то е безсмъртно. И онова, което умира, то е туй, което е излѣзло отъ нашата ржка. И ако ние умираме, то умираме по единствената причина, че има нѣщо въ насъ, което не е Божествено.

Сега обърнете внимание върху онова, което можете да придобиеете. Всѣки день тѣзи велики сжщества, които сж завършили своето развитие, като дойдатъ при васъ, даватъ ви известни блага, известни подбуждения отъ вътре, предаватъ ви известни уроци.

Вие казвате: „Слънцето хубаво грѣе, то гори.” Слънцето не гори въ сжщностъ. Какво значи горение. Горението, това е една обмѣна. Обмѣна между какво е горението, споредъ съвременното разбиране? (*Учителтъъ запита една сестра:*) „Какво гори?” (*-Гори веществото и се образуватъ газове.*) Значи, веществата се разлагатъ. Тѣзи, които горятъ, кжде отиватъ? Вземете едно дърво, което гори. Това дърво сто години е седѣло заровено съ коренитѣ си въ земята и е расло. То е събирало слънчева енергия и като гори, тази енергия кжде отива? Тя се връща пакъ въ Слънцето. Часть отъ тази енергия и ние възприемаме, една микроскопическа часть, когато се горятъ дърва зимно време. А пъкъ

другата част отива въ Слънцето и се повръща пакъ на земята да влезе пакъ въ обръщение, пакъ да влезе въ това съчетание. Сега това сж отвлечени работи. Може да се породи съмнение. Може да кажете: „Какъ ще отива до Слънцето и какъ ще се върне пакъ.“ Христосъ казва: „Излѣзохъ отъ Отца си и се връщамъ при Отца.“ Кога се върна при Отца? Следъ като умрѣ. Той отиде да се обнови и повърне. Христосъ каза: „Отивамъ при Отца си, не се допирайте до мене.“

Та рекохъ, всичко онова, което ние не виждаме, насъ ни спява. Онова, което виждаме, вече не ни спява. Напри-мѣръ когато човѣкъ ни обича, какъ познаваме? Нѣкой казва: „Азъ чувствавамъ, че той ме обича.“ Ти най-първо трѣбва да видишъ, че той те обича, после трѣбва да чуешъ вътрешно, че той те обича, после трѣбва да схванешъ онова благоухание, което излиза отъ него. Онзи, който те обича, отъ него излиза едно благоухание и като помиришешъ онова благоухание, тебъ ти пада като медъ на сърцето. И после трѣбва да го вкусишъ. Нали плода най-напредъ го помирисвате и казвате, че хубаво мирише и после го вкусвате?

На какво се дължи сжществуването на този плодъ? Този плодъ се дължи на една красива мисль, която го е работила. Този плодъ има скрито разумно сжщество и следъ като ядете плода, това сжщество познава доколко сте разбрали Божиитѣ работи и доколко Го обичате. Като ядете плода, това сжщество все ви изучава. Сега, азъ не искамъ да ви накарамъ да вѣрвате въ суевѣрие, но можете да направите единъ опитъ. Има извѣстни плодове въ свѣта, които сж лѣчебни. Лѣчебенъ плодъ е черешата. Лѣчебенъ плодъ е прасковата. Да допуснемъ, че сте малокръвенъ и нервненъ човѣкъ. Ходили сте при всичкитѣ лѣкари и не сте намѣрили полза, много малко полза сте намѣрили. Но достатъчно е презъ пролѣтъта да изберете отъ хубавитѣ, едритѣ череши и да ги изядете съ любовь и веднага всичката ви невръстения ще изчезне и ще се запълните съ едно разположение, което никога не сте имали. Но тази череша трѣбва да е посадена отъ нѣкой много добъръ човѣкъ и да е поливана, да е обградена, та да

не сж ходили около нея.

Когато единъ царь вземе и подпише едно нареждане и каже да се направи едно добро, това веднага се изпълнява. Думата му има сила. Но ако единъ бѣденъ човѣкъ каже десетъ пѣти на день да се направи добро, това нѣма да го изпълнятъ. Когато ние пребѣдваме въ Бога, каквото кажемъ - става, както при случая съ царя. Когато не пребѣдваме въ Бога, тогава нашето положение е както при втория случай. Казваме: „Това, онова да бѣде”, но нищо не стане. Защо? Единствената причина е, че не пребѣдваме въ Бога. Ти, като не пребѣдвашъ, работитѣ не ставатъ или малко ставатъ. А щомъ пребѣдвашъ всѣка една твоя мисль, чувство или постѣпка ставатъ. Това, което подписвашъ, става. И Христосъ казва: „Ако пребѣдвате въ мене, каквото поискате отъ Отца ми, ще ви бѣде.” Христосъ казва: „Досега не сте просили. Просете и ще ви бѣде.”

Сега, азъ бихъ желалъ всички да пребѣдвате въ Бога. Знаете ли какво бихме направили ние отъ Рила. Като пребѣдваме, бихме казали всички тия камъни да се наредятъ. И ако имъ заповѣдаме, ще започнатъ да се движатъ камънитѣ. Но вие искате да видите, че се движатъ камънитѣ и тогава да повѣрвате. Като трѣгне единъ параходъ, ти нѣма ли да повѣрвашъ? Ти и да вѣрвашъ и да не вѣрвашъ, той си върви по своя пѣть. Та рекохъ сега, онези, които сж мислили, сж ги наредили по този начинъ. Тѣ сж наредени по особенъ начинъ. Ний трѣбва да бѣдемъ по-умни отъ тѣхъ, за да ги наредимъ правилно. Тѣ сж наредени много хубаво. А ако не сме умни, тогазъ ще ги разбѣркаме. Много пѣти, като минавате, казвате: „Тѣзи камъни сж разхвърлени.” Ни най-малко тѣ не сж разхвърлени. Има разхвърлени нѣща поради нашето неразбиране. Въ природата има една външна красота, която човѣкъ трѣбва да разбира. Има и една външна разхвърленост. Вий виждате разхвърлени нѣщата, понеже недовиждате. Азъ виждамъ нѣщата, които вий не виждате.

Нѣкой пѣть наблюдавате нѣкое лице и казвате: „Колко е хубавъ, красивъ този човѣкъ!” Азъ виждамъ други работи, виждамъ недостатъци, виждамъ, че въ него има нѣща, които

не сж намѣстени както трѣбва. Той е красивъ човѣкъ, но не е търпеливъ, не е разуменъ. Наблюдателенъ е, хубаво е облеченъ, но той не оценява дрехитѣ си. Той се облекълъ за хората, а не за себе си. Азъ, като се обличамъ, се обличамъ за Господа. Като отида предъ Неговото Лице, като се покажа предъ лицето Му, Господъ ще види какво съмъ направилъ, дали умътъ ми и сърцето ми сж на мѣсто. Той ще види отъ единия и до другия край какъ съмъ живѣлъ. То ще бжде като кинематографъ. Той нищо нѣма да ми каже. Но азъ ще почувствувамъ, че много работи още ми липсватъ. Господъ е дълготърпеливъ, а пъкъ азъ съмъ едвамъ малко търпеливъ. Хиляди хора грѣшатъ и правятъ престѣпления и Богъ имъ изпраща Своето благословение. Той е дълготърпеливъ. Благосклонно ви гледа, а пъкъ азъ съмъ малко търпеливъ. И като изгубя своето направление, отивамъ при Бога и казвамъ: „Хората сж лоши, много лоши!“ Най-първо и азъ съмъ единъ отъ тѣзи хора сега. Ний сме лоши по единствената причина, че не пребждаме въ Бога. Ний сме лоши по единствената причина, че не служимъ по Духъ и Истина, че не използваме всички блага, които Богъ ни е далъ. Ний сме още лоши по единствената причина, че не употребяваме ума, който Богъ ни е далъ както трѣбва. И че не употребяваме сърцето, което Богъ ни е далъ, както трѣбва. И че не употребяваме душата и духътъ, които Богъ ни е далъ, както трѣбва, не се допитваме до душата и духътъ. И ние мислимъ, че каквото пожелаемъ, ще стане.

Сега азъ не говоря за вашето сегашно положение, но говоря за онова, което сте минали. Вий ще кажете: „Колко лоши хора сме!“ Не, не, но въ миналото колко невнимателни сте били въ класа, когато сте слушали вашия учителъ. И като ви гледамъ лицата, това е написано тамъ. И като се върне нѣкой и дрехитѣ му сж окаляни, какво показва това? Това не е сегашното му състояние, но миналото му състояние. Нѣкой се върналь с пукната глава. Нѣкой се върналь съ счупени крака. Всичко, което имате сега, то е миналото ви. А пъкъ сегашното ви състояние е будното ви съзнание. Когато казвате: „Днесъ ще живѣемъ, както Богъ иска“, това е настоя-

ще!

Ний миналото можемъ да го изправимъ моментално, защото когато решишъ да живѣешъ по Бога, съ тебе ще се коопериратъ всички разумни същества и ще ти помагатъ. И ще имъ стане приятно, че ти помагатъ. Когато човѣкъ се рѣши да мисли и да живѣе по Бога, веднага всички разумни същества, които сѣ завършили своята еволюция, ще кажатъ: „Да му помогнемъ”, и се зарадватъ, че ти си вземалъ това решение. И работитѣ ти ще вървятъ добре. Поколебаеш ли се малко, тѣ ще се оттеглятъ. Пакъ решишъ да живѣешъ по Бога и тѣ пакъ идватъ. Отказвашъ се и тѣ се отказватъ.

Та рекохъ сега, не се колебайте сега въ вашето решение. Вий казвате: „Сега не сме готови.” Добре, сега да ви наведе единъ малкъ примѣръ. Да допуснемъ, че дойде единъ учителъ въ вашия домъ и вие имате едно дете на 5 години и учителътъ го поиска да отиде съ него. Този учителъ е гимназиаленъ. Той преподава въ гимназията. Какво трѣбва да каже туй дете? То ще каже: „Учителю, нека почакамъ малко. Азъ съмъ на 5 години. Не съмъ за гимназия. Трѣбва да влѣза въ първоначалното училище и тамъ да уча 4 години, после прогимназия и следъ това да дойда тукъ. Следъ 7 години да дойда. Азъ се много радвамъ, че следъ 7 години ще дойда при тебе.” Вие ще кажете: „Изгубихме случая!” Този учителъ тогава ще си извади тевтера и ще забѣлежи: „Следъ 7 години азъ ще дойда пакъ.” И следъ 7 години той пакъ ще дойде. Вий сте били на 5 години, тогава ще бждете: 5 и 7 колко правятъ? - На 12 години, тъкмо ще бждете тогазъ въ гимназията. Вий ще сте свършили прогимназията и ще влезете въ гимназията и той ще ви бжде учителъ. И после, когато имате единъ учителъ, какво трѣбва да мислите? Нѣкой пжтъ мислите, че трѣбва да знаете повече отъ него. Не, ученикътъ не може да знае повече отъ учителя си на това просто основание, понеже онѣзи учители, които преподаватъ, тѣ постоянно учатъ. Да кажемъ, че ти си училъ 7 години, но този учителъ е училъ преди тебе и знае повече и презъ времето на 7-тѣхъ години, когато ти е преподавалъ, той постоянно е училъ. Той, като преподава и той учи. За него това е

предметно учение. Както се учите при него, той държи изпитъ. Той, като изпитва и самъ се изпитва. И вижда онова, което знае, дали може да го приложи или не. Той вижда дефектитъ на методитъ, съ които си служи. Тъзи методи, които прилагате, може да сж много добри, но тъ сж вѣрни само за единъ моментъ. Приложете единъ методъ, два метода, три метода, двацетъ метода и ще имате известно приложение. А вие приложите само единъ методъ и казвате: „Тази работа не може да се направи.“

Най-първото нѣщо е: пребждвайте въ Бога! Имайте една ясна представа за Бога, Богъ не обича противоречията. Нѣкой пжтъ вий Му се сърдите. Щомъ не стане нѣщо, което вий искате, казвате: „Нѣма да уча азъ!“ Защото ученикътъ, като се разсърди на учителя си, казва: „По неговия предметъ нѣма да уча!“ Момата, като се разсърди на майка си, казва: „Нѣма да се обличамъ. Нѣма да работя!“ Бѣга отъ кжщи. „Нѣма да измия паницитъ, нѣма да донеса вода!“ Питамъ сега, ако избѣга отъ кжщи и отиде въ друга кжща, мислите ли, че нѣма да ѱ дадатъ работа? Азъ съмъ привеждалъ следния примѣръ: Единъ биволъ, отъ едно село отъ Варненско, избѣгаль. Дотегнало му отъ господаря му и отишелъ въ Камчията, въ една гора. Господарьтъ казалъ: „Нека си остане тамъ, нѣма да го търся.“ Две години го оставилъ да се върне. Следъ две години, една зима имало дълбокъ снѣгъ. Дотогазъ този биволъ си ходѣлъ свободно, но сега го загазила една глутница и той турилъ гърба до едно дърво, за да се варди и се бранилъ. И като се откопчилъ отъ тамъ, сутриньта го вижда господарьтъ му, че влиза въ дама. И казалъ бивольтъ: „При тебе - лошо, но отъ вѣнъ - още по-лошо!“ При Бога - лошо, но отъ вѣнъ е още по-лошо.

Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да служи на Бога. Всичката онази радостъ и онова веселие, което чувствуваме понѣкой пжтъ, това сж онѣзи моменти, когато сме извършили нѣщо, което Богъ изисква. Тогава усещаме голѣма радостъ. А пѣкъ всичката скръбъ се дължи на нарушение на Божествения законъ. И Богъ, като ни погледне, казва: „Това не е хубаво. Не е за твое добро. Не се учи така, не се постж-

пва така.” И ти почувствувааш скръбъ. Когато дойде учителът по рисуване и зачеркне нѣщо на картината, която ученикът рисува, и ти казва: „Пакъ ги нарисуй!” Дойде втори пѣтъ съ четката и никакъ не жали и пакъ зачерква. А нѣкой пѣтъ го погледне малко, влиза вече въ положението му и взема, че поправа картинитѣ. Най-първо зачерква, за да го накара да обърне внимание, за да го стимулира. А пѣкъ другъ пѣтъ седне и го поправи. Поправя очитѣ, ушитѣ и пр. Нѣкой пѣтъ, като го погледне учителът, потупка го по гърба и казва: „Голѣмъ художникъ ще станешъ, но ти трѣбва повече внимание.” Та рекохъ сега, какво значи да нарисувате добре очитѣ си? - Да обичате Истината. Какво значи да нарисувате добре ушитѣ си? - Да оценявате Словото. Какво значи да нарисувате добре носа си? - Всѣко едно растение, като го помиришешъ, да го познавашъ. Какво значи да нарисувашъ добре устата си? - Да знаешъ какъ да се хранишъ.

Пребѣждане трѣбва въ Бога. Това е онази Велика Любовь, [съ] която се запознавате. Да пребѣждате въ Бога, това значи да Му служите въ Истината, да бѣдемъ силни, да нѣма никакво колебание въ насъ, да бѣдемъ смѣли, да бѣдемъ готови на всички жертви. Когато дойде за Бога, всѣки трѣбва да бѣде готовъ за най-голѣмата жертва. Единственото сѣщество, което ни обича, това е Богъ.

Ти когато срѣщнешъ нѣкой човѣкъ да те обича, ще кажешъ: „Той е!” Когато нѣкой е готовъ да ти направи услуга, ти кажи: „Той е!” Дѣто и да Го срѣщнешъ, ще кажешъ: „Той е!” Менъ ми разправяше единъ мой познатъ следното: „Азъ вървѣхъ въ духовния пѣтъ и бѣхъ се обезвѣрилъ. Единъ день въ своитѣ тѣги и скръби излѣзохъ да се разходя и пѣтувамъ въ една мѣстность. Изгладнѣхъ. 24 часа не бѣхъ ялъ. Лѣгамъ подъ една круша. И тукъ сѣщото нещастие. Гледамъ, че крушата е обрана. Поне да имаше нѣколко круши, щѣхъ да си откъсна. Сѣдя и съмъ се замислилъ. Казвамъ си: не ми върви. Дойде единъ малкъ вѣтъръ и пораздруса крушата и 5-6 круши паднаха предъ мене. Дойде ми на умъ и си казахъ: „Той е!” Взехъ тѣзи круши и най-сладкия обѣдъ, който съмъ ималъ, бѣше тамъ. Изядохъ първата круша и казахъ: „Той

е!” После, изядохъ втората круша и казахъ: „Той е!” Изядохъ 5-тѣ круши и се върнахъ въ кѣщи.”

Той е, Който кара хората да ни обичатъ. Той е, Който кара вѣтъра да повѣва. Той е, Който дава всички хубави нѣща въ живота ни. Когато дойде въ тебе нѣкоя хубава мисль - Той е. Когато дойде въ тебе едно хубаво чувство - Той е. Когато имашъ на разположение оная здравословна храна - Той е. Той е, Който ни дава храната.

Та рекохъ сега, пребждвайте по Духъ и Истина въ Бога!

*Отче нашъ
6.15ч.*

*8 беседа на Учителя
26 юлий 1939 г., срѣда
Молитвениятъ връхъ при Второто езеро*

РАЗУМНОСТЪ

*Небето чисто. Времето меко.
Слънцето изгрѣ надъ облакъ 5.20 ч.с*

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”
Размишление*

Ще прочета 13 глава отъ Евангелието на Йоана.

„Богъ е Любовь”

Ще говоря върху една дума, която е малко разбрана - разумностъ. Българитѣ я употребяватъ безъ да я разбиратъ. Тя означава Божествената свѣтлина, която носи въ себе си всичкитѣ качества. Разумността е, която повдига човѣка, т.е. тази свѣтлина, която излиза отъ Божествения свѣтъ. Тя повдига човѣка и колкото повече човѣкъ има отъ тая свѣтлина, толкова той е по-благороденъ; и колкото по-малко има, толкова той седи на по-низка степенъ на развитие. За разумния човѣкъ нѣма противоречие, понеже той самъ не се поставя въ противоречия. Рекохъ, понѣкоѣ пжтъ противоречията въ живота произтичатъ отъ нѣмането на тая свѣтлина. Ние сами си създаваме противоречия.

Една млада мома си създава противоречие. Майка ѳ и баща ѳ сж я обичали и сж ѳ дали животъ, за да дойде на земята. Тя, като порасне, е недоволна отъ баща си и майка си и търси нѣкого да я направи щастлива на земята. Постжпката ѳ е неразумна, тя е неразумна. Момата иска да бжде щастлива въ този свѣтъ. Това е невъзможно. То е все едно да седнешъ на леда и като седишъ на леда, да очаквашъ този ледъ да ти даде топла храна и прочие. Какво може да ти даде ледътъ, нѣма да ви разправямъ. Ледътъ нищо не може да даде. Той е единъ складъ и трѣбва да мине презъ известе-

нъ процесъ, за да го накарашъ да даде. Ледътъ е емблемъ на краенъ егоизъмъ, който сжществува въ хората. Въ духовния свѣтъ егоизмътъ у хората е както севѣрния полюсъ потъналъ въ заледяване. Така и у този човѣкъ главата и сърцето му сж заледени. Само тукъ-тамъ въ тропическитѣ мѣста има малка топлинка. Нали се оплакватъ хората отъ ледената епоха, когато сж научили най-лошото на земята. Всички тѣзи остатъци на земята, които сжществуваатъ, сж отъ тогазъ. Когато излѣзналъ Адамъ отъ рая, се образувала ледената епоха въ свѣта. Въ тази ледена епоха Каинъ уби брата си - изяде го. Убива се нѣкой, отъ когото човѣкъ иска да вземе нѣщо. Единъ разбойникъ убива нѣкого и му взема паритѣ. И ако питате, защо го уби? - Убива го, за да вземе паритѣ. Убива го за паритѣ. Той убива единъ човѣкъ, който е толкова цененъ. Природата, Богъ е толкова работила, а пкъ разбойникътъ може би за хиляда или две хиляди лева го претупва, за да му вземе паритѣ.

Сега какъ бихте си обяснили това явление? Или вие имате да вземете отъ нѣкого, дали сте му хиляда лева на заемъ. Вдигате цѣлъ единъ скандалъ, че не ви дава паритѣ. Питамъ сега, ако ви взематъ, съ хилядата лева какво ще спечелите? Ще ви придадатъ ли нѣщо тѣ? То е едно ваше неразбиране. То значи, че вие не разбирате Божествения процесъ какво нѣщо е. Да кажемъ, че една чешма е дала на нѣкому единъ килограмъ вода. Той я е налялъ въ едно шише, чешмата дига ли скандалъ да [ѹ] върне тая вода? - Никога. Небето, което е пратило дъжда, никога не прави споръ да му върнатъ водата. Сега на васъ ви дойде едно малко изпитание и не може да го търпите. Лишавате се отъ нѣкое малко благо и вие сте недоволни. Богъ ви е далъ хиляди добрини, вие ги забравяте и за едно малко неудоволствие, вие се сърдите. Какъ така да не се задоволи вашето желание!

Питамъ сега, защо правите тия работи? Като се сърдите, какви сж вашитѣ основания? Научно да се обясни. Сръдната не е лошо нѣщо само по себе, но трѣбва да я оцените. Като дойде сръдната, трѣбва да ѹ направите най-хубавия обѣдъ. А пкъ тя се сърди за лошия обѣдъ, съ който сте

я нагостили. Сръдната се сърди, че не сте я оценили. Значи, не се сърдитъ вие, а сръдната. Какво значи сръдня? Сръдня значи „сръдина“, т.е. посредъ день да се не спънешъ нѣкжде. Питамъ, ако посредъ день се спънешъ нѣкжде, какъвъ е поводътъ на това? Какъ ще го обяснишъ? Ако се спънешъ нѣкжде, какъ ще се оправдаешъ? Ти ще се опрашишъ. Ще търсишъ повода въ това, че пжтътъ не е направенъ хубаво, че тѣзи хора сж некултурни, това-онова. Не, не. Всичката работа седи въ това, че не си сготвилъ добре на сръдната. Какво разбирамъ азъ подъ това? Христось казва: „Ако се обичате единъ други, по това ще позная, че сте мои ученици.“ Любовта трѣбва да ви бжде храна. Човѣкъ въ дадения случай, ако не се храни съ любовь, той всѣкога ще прави погрѣшки. Нали онѣзи, които не се хранятъ съ хубава храна, отслабватъ, очитѣ имъ хлѣтватъ, не сж способни за работа, почва свѣтъ да имъ се вие, не могатъ да спятъ. Вие казвате: „Какво трѣбва да се прави?“ - Хранете се. Съ какво? С плодетъ на Духа.

Ученицитѣ се обръщатъ къмъ Христа и казватъ: „Кой е, който ще Те предаде?“ Понеже единъ отъ ученицитѣ намислилъ да Го предаде. Разни сж теориитѣ. Нѣма да се спирамъ на това, понеже ако ви разправа причината, защо Юда е предалъ, ще ви оцапамъ всинца. И тогазъ, за сто години нѣма да се изчистите. Този въпросъ нѣма да го засегамъ. Нѣкои казватъ, че Юда Го предалъ за 30 сребърника. Когато една мома говори зле за една друга мома, кой е повода? Тази другата мома никакво зло не е направила. И дветѣ моми се каратъ за единъ момъкъ, когото искатъ да иматъ за стежание, за собственостъ. И почватъ да се каратъ и говорятъ лошо единъ за други. Тѣ казватъ, че иматъ право надъ него. Каратъ се за него и искатъ да го иматъ и се мразятъ една друга. Защо се мразятъ за младия момъкъ? Тѣ го продаватъ,* нищо повече.

Но вие пренесете този процесъ не отъ вѣнъ. Азъ говоря не за момитѣ отъ вѣнъ. Това сж сѣнкитѣ въ живота. Коя е

---

* в оригинала думата е изписана като: „прадаватъ” - т.е. може да се чете и като „предаватъ”

младата мома вътре въ човѣка? Кой е младиятъ момъкъ въ човѣка? Ако въ едно отношение за младия момъкъ вземете ума, за младата мома ще вземете сърцето. Питамъ тогазъ: колко моми може да обича единъ момъкъ? Колко моми иматъ право надъ момъка? Ако вие сте до едно дърво, кой има право да откъсне плодъ?

Да изясня малко по-обективно. Да допуснемъ, че 10 души сж наредени на различна далеч[ина] отъ дървото. Кой има право да откъсне плода? Но нѣма право да се приближите. Който дето и да е отъ тамъ трѣбва да си проточи ржката. Въ Божествения свѣтъ ти нѣмашъ право да изтикашъ деветтѣ, ако си десетия и да вземешъ първото мѣсто. Ако ти направишъ това, ти ще изгубишъ всичкитѣ условия на живота. А пъкъ тукъ на земята вие го правите. Най-последниятъ може да изтика нѣкой другъ и да вземе първо мѣсто. А въ Божествения свѣтъ това е невъзможно. Сега кжде е причината? Защо въ Божествения свѣтъ е невъзможно? Понеже е единъ разуменъ свѣтъ, въ който всички сжщества сж разумни. Тѣ не правятъ това тамъ, понеже всички сжщества така се обичатъ, че всички си услужватъ. И онзи, който е най-близо до дървото, ще вземе плода и ще го предаде на десетия. Нѣма защо десетиятъ да вземе първо мѣсто. Но това може да стане въ физическия свѣтъ, който не е още организиранъ. Ако вие вземете и турите въ едно шише 10 песьчни зрънца, то ако обърнете шишето, тия зрънца ще взематъ разни положения. Тѣ не сж господари на положението. Вие, като въртите шишето, ще направите първото - последно и последното - първо. Ще направите такава бъркотия, че нѣма да се знаятъ мѣстата. И ще кажатъ: „Такъвъ е свѣтътъ.” Следователно щомъ престанете да мислите, тогава вие сте въ едно шише и нѣкой бърка шишето, движи го и постоянно се измѣня мисълта.

Сега виждаме хубаво предметитѣ, понеже Слънцето грѣе. Но ако Слънцето престане да грѣе, тогазъ веднага ще се измѣни положението. Но ако вие сами сте слънце, тогазъ може ли да се измѣни положението? Сега причината е вънъ отъ насъ. А пъкъ въ Божествения свѣтъ причината е отъ

вжтре. Та рекохъ, докато свѣтлината я приемате само отъ вѣнъ, тогава има опасностъ въ разбирането на нѣщата. Нѣкой пжтъ ще разбирате добре нѣщата. А нѣкой пжтъ нѣма да ги разбирате. Човѣкъ трѣбва да оценява нѣщата. Има две теории: едни казватъ, че ако Юда не бѣше предалъ Христа, свѣтътъ не щѣше да се спаси, това е криво разбиране. Може би понеже Юда предаде Христа, затова свѣтътъ досега още не е спасенъ. И ако не бѣше Го предалъ, щѣше да бжде по-добре спасенъ. Нима, ако еврейскитъ народъ бѣше приелъ Христовото Учение и ако всичкитъ бѣха станали проповѣдници, не можеше ли свѣтътъ да се спаси? - Можеше. Но ние сме отъ онѣзи хора, че следъ като направимъ погрѣшка, казваме, че безъ тази погрѣшка нѣма да научимъ тази опитностъ. Така е. Вѣрно е. Но има сжщества, които и безъ да грѣшатъ иматъ опитностъ. Изисква ли се да яде човѣкъ единъ горчивъ обѣдъ, за да се научи? Много малко се изисква. Човѣкъ само като близне отъ единъ горчивъ обѣдъ, ще каже: „Достатъчно е!”

Отъ какво произтича лакомията? - Отъ хубавитъ работи. А пкъкъ отъ какво произтича скържавостята? - Когато човѣкъ не иска да яде, когато обѣдтъ не е хубавъ, когато е горчивъ, хората нѣкой пжтъ казватъ: „Не съмъ гладенъ, не искамъ да ямъ.” Той не иска да яде, понеже обедтъ не е хубавъ. Дето има хубавъ обѣдъ, всѣкога има добро ядене. Хубавото ядене е единъ процесъ. Човѣкъ, който добре мисли, той добре яде. Добрата мисль е ядене. Понеже мисльта сама по себе си има една цѣль. Правата мисль носи постижения на онзи животъ, който ние търсимъ. Защото, ако ние не разсждаваме правилно, ако не оцѣняваме всичко това, което Богъ е създалъ, ние изгубваме условията за добрия животъ.

Сега по какво можемъ да познаемъ онази правата мисль? Напримѣръ срещнете на полето едно червено цвѣте. Питамъ: защо това цвѣте се е облѣкло съ червена дреха? Вие мислите, че е произволно. Ни най-малко не е произволно. Или срещнете нѣкое цвѣтенце, което е облѣчено съ жълта дреха или съ синя, или зелена, или съ каква и да е друга

краска. Какъв е поводът, че то се е облѣкло съ тази дреха? Това цвѣте въ дадения случай се е облѣкло за васъ. И то казва: „Азъ съмъ цена на живота.“ То иска да ти каже: „Ти си влѣзълъ въ живота. Ти си свободенъ. Не грѣши, за да не изгубишъ своята червенина.“ Понеже, ако престанешъ да бждешъ червенъ, ще станешъ черенъ и тогава ще изгубишъ всичкитѣ условия, при които можешъ да работишъ. Свободата на човѣка зависи отъ следното: той трѣбва да се освободи отъ онази първата черупка, както пилето се освобождава отъ яйцето. Нѣкой пжтъ вие се усѣщате крайно ограничени, като че нѣмате свобода. Това е липса на червения цвѣтъ или липса на тази Божествена свѣтлина, която носи 7-тѣхъ цвѣта. Всѣки единъ цвѣтъ носи животъ въ себе си. Тѣ сж дарби въ живота. Когато този цвѣтъ стане активенъ, тогава всички мжчноти падатъ. И вие се усещате свободенъ. Този червениятъ цвѣтъ въ музиката е основния тонъ, съ който започвашъ да говоришъ.

Нѣкои искатъ да знаятъ съ кой тонъ започва човѣкътъ. Съ основния тонъ започва да говори човѣкътъ. Основниятъ тонъ на съзнанието е, когато твоето съзнание се пробуди. Щомъ се пробудишъ и се усещашъ, че си нѣкъде, то е основниятъ тонъ, съ който започвашъ да говоришъ. Или нѣкой пжтъ казваме: „Основна мисълъ.“ Законътъ е все единъ и сжщъ: основна мисълъ, основно желание, основно добро, основна постѣпка въ живота. Трѣбва да имаме една основа, отъ която да започваме живота си. Основниятъ тонъ това е плодъ на Духа. Това е първиятъ потикъ на Божествения Духъ, който те въвежда въ свѣта и ти казва: „Внимавай сега!“ И когато човѣкъ се облѣче съ червена дреха, какво трѣбва да прави? Тогава той отива да воюва. Това е истинското войнство въ свѣта. Тамъ започва растежа, мисълта. Той търси Истината, търси знанието, свѣтлината, смисъла на живота. Това е воюване. Той търси въ свѣта богатството, което Богъ е вложилъ за него. Или по-ясно казано: той отива въ училище и започва да се учи.

Сега мнозина мислятъ, че въ 4-5-15-20 години могатъ да се научатъ и да станатъ учители. Ако е за единъ охлювъ -

да. Ако искаш охлюв да станеш, много малко време се изисква. Ако искаш да станеш гжсеница, много лесно можеш да станеш. Ако пък искаш да станеш човък за сто години, лъжеш се. Един охлюв за сто години може да станеш. Аз съм привеждал следния пример: отива един американски студент в стара Германия, а не сегашната. Американците много бързат. Те искат всичко да научат бързо. Този американец отива при един германски професор и иска да го научи по философия. Пита го: „Имате ли един курс къс по философия за 5-6 месеца? Искам да я изуча за 6 месеца.” Професорът бил умен. Той казал: „Има такъв курс. Но когато Господ иска да направи една тиква, Той я създава за 6 месеца. Но когато иска да създаде един джб, взема Му сто години и повече, за да бже джбът здрав и да устоява.”

Ти посъваш динена сѣмка и след 5-6 месеца ще имаш дини, колкото искаш. Но питам: за колко време можеш да задържиш тези дини, колко могат да устоят? Като ги държиш една година, всички ще изкуфят. И от тяхното съдържание вътре, нищо няма да остане, ще има само корит. Така е и с всички онѣзи, които така бързат. Те усещат едно състояние въ себе си и казват: „Изгубихме!” Едно изкуфване има въ хората. Младата мома може да изкуфне. Младият момък може да изкуфне. И религиозният човък и ученият може да изкуфне. Няма човък, който да не може да изкуфне. Когато почне ученият да изкуфва, забравя работит, като стане на 100-120 години. И младата мома изкуфва, тя, като стане на 120 години, чуди се, какъ е ходила подиръ тези момци, чуди се, че е тичала подиръ тях за чернит имъ очи. Тя не е разбрала момка. Тя трѣбваше да обогати своя умъ, а пък тя търси своето щастие отъ вънъ, да се хареса, обличала се е, предъ огледалото е седѣла. Хубаво е, но ако седиш предъ огледалото цѣлъ день, какво ще спечелиш? Сутринь - предъ огледалото, на обѣдъ - предъ огледалото, вечерь - предъ огледалото. Даже вечерно време, като яде, задавя се нѣкой път, понеже тя за него мисли.

Сега това е предметно учение. Сега не вървамъ, че вие имате тази опитностъ. Вие я нѣмате. Азъ съмъ слушалъ мнозина казватъ: „Азъ не мисля за себе си.” - Че какъ не мислишь? Азъ съмъ виждалъ мома, че като се влюби и като умира, радостно ѱ е, че умира за него. А нѣкоя съжالياва, че умира заради него. Питамъ, кое е вѣрното? Вѣрно е, когато тя съзнава сѣщината, оная сѣщина. А когато е тичала подиръ сѣнкитѣ на нѣщата, тогава тя съжالياва. Има едно различие между сѣнкитѣ и реалността на нещата. Онзи момъкъ, за който младата мома е тичала, нищо не ѱ е далъ. Той е сѣнка на живота. Но онзи момъкъ, за който тя е тичала и който ѱ е придалъ всички качества, той е реаленъ.

Ако вие сте ходили въ едно училище при нѣкой професоръ и той 4 години ви е преподавалъ за буквитѣ. После три години сѣ ви преподавали, въ прогимназията сѣ ви преподавали все за буквитѣ. Петъ години въ гимназията пакъ за буквитѣ, 4 години въ университета - все за буквитѣ, тогава питамъ: какво ще научите? 4 плюсъ 3, плюсъ 5, плюсъ 4 равно на 16 години. За толкова години все за буквитѣ сѣ ви проповѣждали, за буквава. Питамъ: какво ще научите отъ единъ буквавъ? Вие сте тичали подиръ сѣнкитѣ. Но рекохъ, ако презъ тѣзи 16 години този професоръ ви е преподавалъ 16 буквава, тогазъ вие сте научили вече нѣщо. Буквава - това е първата добродетель въ свѣта, която човѣкъ трѣбва да изучава. Тя е свързана съ злото, съ доброто и злото. Първитѣ хора научиха това. И Богъ каза: „Понеже Адамъ яде отъ плода, за да познава доброто и злото и понеже не е така умненъ, както би трѣбвало да бѣде, за да стане като единъ отъ боговетѣ, то да не би да яде и отъ дървото на живота, трѣбва да го изпѣдимъ навънъ да иде да се учи. Да види въ какво седи доброто и злото, да види контраста, който съществува.” Та, ние сега изучаваме тѣзи противоположности. Трѣбва да знаемъ, че следъ едно добро, следъ една приятностъ следва нѣщо неприятно.

Напримѣръ вие сте много добре облѣчени. Влѣзете въ единъ съвремененъ хотелъ или ресторантъ, дето скѣпо се яде и се плаща. Вие ще имате единъ обѣдъ, който коштува 10

долара, а това сж приблизително хиляда лева. За единъ обѣдъ влизашъ вжтре, разположишъ се, ядешъ. Тѣзи хора, като те видятъ добре облѣченъ, още при влизането ти, ще ти кажатъ: „Заповѣдайте!” Ще ти взематъ шапката и ще я турятъ на една закачалка. И учтиво ще ви сервираатъ храната. Но щомъ излизате, ще ви кажатъ: „Господине, трѣбва да платите!” Най-първо вие ще мислите, че тукъ сте като у дома си. Но като излизате, ви казватъ: „Не можете да си излѣзете докато не платите!” И ако нѣма [съ] какво да платите, ще кажатъ: „Господине, като нѣмате пари, защо ни излѣгахте? Ние толкозъ уважение и почитъ да ви дадемъ! Я, оставете горното си палто!” Вие ще влѣзете съ горното си палто и ще излѣзете само съ долното си палто. Добре, ако не научите този урокъ, ще влѣзете въ друго мѣсто съ долното си палто, но като излѣзете отъ тамъ, ще останете по жилетка. Това, което вие чувствувате, е че васъ постоянно ви събличатъ въ тѣзи ресторанти. Мислите ли, че удоволствията не сж подобни учреждения, дето ви събличатъ? Като влезешъ въ едно мѣсто на удоволствие, влизашъ съ палтото, но като излѣзешъ, палтото ви ще изчезне. И като излѣзешъ, ще видишъ, че времето се е измѣнило, студено ви е и казвате: „Тѣнки ми сж дрехитѣ!”

Сега азъ говоря за вжтрешнитѣ процеси, които ставатъ въ насъ. Нѣкой пжтъ човѣкъ е недоволенъ отъ себе си. Защо е недоволенъ? Недоволството произтича отъ това, че той трѣбва да има отъ тази Божествена свѣтлина. Трѣбва да има разумностъ. Тази сричка РА на египетски значи „свѣтлина”. ОМ значи всички качества, които се съдържатъ въ природата. РАЗ и ОМ става: „Свѣтлина, която носи всички Божествени качества.”

Та Христосъ дава единъ примеръ съ себе си. Вие казвате: „Колко зло е направилъ Юда, като е предалъ Христа!” Че ако вие предавате въ себе си всѣки день Божественото, ако вие всѣки день петните себе си, не е ли сжщото? Че ако човѣкъ всѣки день предава себе си, като прави престжпление, не е ли сжщото? Ако ти петнишъ Божественото, което е въ тебе, не вършишъ ли сжщото? Не вървишъ ли по стжпкитѣ на Юда? Ами ако една дъщеря, която за единъ момѣкъ напу-

ща баща си и майка си, не върши ли същото престъпление? Ако единъ ученикъ напуска училището за едно малко удоволствие, не прави ли престъпление? Ако единъ напуска молитвата си за едно малко удоволствие навънъ въ свѣта, не прави ли също престъпление? Азъ говоря за онѣзи вътрешнитѣ ученици. Животътъ иде отъ вътре, отъ Божественото, което Богъ е вложилъ въ насъ. Защо ще търсимъ вънъ? Ние посрещаме Слънцето и не търсимъ нѣщо отъ него. За насъ слънцето има смисълъ дотолкозъ доколкото е изразъ като предметно учение за Божественото вътре въ свѣта. Понеже Слънцето е единъ изразъ на една колективна дейность на разумни същества, които сж събрани въ това кълбо, въ Слънцето. И понеже тѣ сж много напреднали, тая свѣтлина се дължи на тѣхната мисълъ. Свѣтлината, която Слънцето изпраща, се дължи на мисълта на тѣзи същества, които живѣятъ на Слънцето. Тѣ сж толкова напреднали, че постоянно изпращатъ свѣтлина на хората на земята и мислятъ за тѣхъ. Искать да ги повдигнатъ. Чрезъ червения цвѣтъ дава[тъ] животъ; чрезъ портокаления цвѣтъ индивидуализиратъ съществата; чрезъ жълтия цвѣтъ имъ даватъ интелигентность; чрезъ зеления имъ даватъ потикъ, за да растатъ; чрезъ синия цвѣтъ имъ даватъ вѣра и надежда; чрезъ виолетовия имъ даватъ сила, да могатъ да се борятъ. Има и много други цвѣтове, които се изпращатъ. Значи, тѣ сж като пратеници на онзи, Божествения свѣтъ. Тѣ изпращатъ Божествена свѣтлина, тѣ сж носители на Божественото начало.

Вие може да мислите дали на Слънцето съществуватъ такива хора или не. Азъ ще ви попитамъ единъ въпросъ: следъ като умрете и напуснете тѣлото си, може ли да кажете каква ще бжде вашата форма и кжде ще бждете вие? Следъ като умрете какво пространство ще завземате? На физическото поле вие нѣма да имате нѣкакво мѣсто. Даже нѣма да вземете мѣсто колкото бода на една игла. Отъ физическия свѣтъ всичката собственость, която имате, ще ви я взематъ. Значи на земята ще бждете безъ собственость. Никакво мѣсто нѣма да завземате. Тогава, като изгубите мѣстото на земята, ще влезнете въ друго едно пространство. И ако сте съ тѣзи въз-

гледни, които имате сега, вие щѣхте да се намѣрите въ една ужасна тъмнина. И ще кажете: „Животътъ нѣма никакъвъ смисълъ въ себе си.” Нали всѣкога влюбенитѣ казватъ следното, щомъ младата мома срещне своя възлюбенъ, казва: „Слънцето изгрѣ заради мене.” Но щомъ не го вижда, целиятъ день е тъменъ за нея. И ако той е малко навѣсенъ, сѣщо. Понѣкой пѣтъ, не че иска да бѣде навѣсенъ, но вчера напримѣръ, колко мъгла имаше, която закриваше Слънцето. Какво показва тази мъгла? Тази мъгла, която иде тукъ по планината, показва вашитѣ лоши мисли, всичкото ви неразположение.

И всѣка година ние имаме все сѣщото. Преди една година ние имахме близо цѣла седмица съ мъгли, отъ мъглитѣ не можахме да се освободимъ цѣла седмица. Мъглата се образува по следната причина: законътъ е все сѣщия - когато електричеството горе въ пространството е положително и когато електричеството долу на земята е сѣщо положително, тогазъ мъглата не може да се вдигне нагоре, понеже две положителни сили се отблъскватъ. Щомъ тѣ се споразумяватъ, че горе остане положителна енергия, а пѣкъ земята се превърне въ отрицателна, тогазъ горната атмосфера привлича тѣзи мъгли нагоре. Та, докато вие сте положителни и искате да създадете единъ новъ свѣтъ и казвате: „Защо Господъ направи свѣта така,” все има достатъчно мъгли. Вие трѣбва да кажете: „Свѣта, Господъ го е създалъ много добре. Азъ ще изучавамъ свѣта така както Богъ го е създалъ, а не така както азъ искамъ да го създамъ!” Та, вие не създавайте въ себе си единъ новъ животъ, Богъ иска да създаде въ васъ единъ новъ животъ. Приемете новия животъ, който Богъ влага въ васъ. Иначе ще създадете калъ. И ако се създаде калъта, ще се яви недоволство въ васъ.

Нѣкой пѣтъ може да ви се вижда странно и може да кажете: „Не сме ли напреднали ученици?” - Доста напреднали ученици сте въ едно отношение. Ще ви туря 6 въ едно отношение. Да вдигнете скандалъ сте майстори. За скандали на всички ще ви туря по 6 и по 7. Не зная какво значи думата скандалъ. На турски „дал” значи „клонъ”. А на бъл-

гарски значи „даване”. А пъкъ „ска” значи оскъдно. „Скандалъ” тогава значи: „оскъдно давашъ”. Когато давашъ оскъдно ще се вдигне скандалъ. Или когато направишъ нѣщо отрицателно, това е скандалъ. Може да направите една стомна мъчно, да я счупите е лесно, но да я направите е мъчно. Една дреха може да я развалите, но да я направите е мъчно. Една дреха може да я зацапате, зачерните лесно, но да я направите е мъчно. Една дума може да я зачеркнете, но да я поправите е мъчно. Азъ не искамъ да зачеркнете. Вие казвате нѣкой пжтъ: „Азъ не съмъ толкова добър!” - Кое въ васъ не е добро? Щомъ ходишъ вънъ, ще се окаляшъ. Калъта не иде отъ твоята вътрешностъ. Какъ може добриятъ човѣкъ да стане лошъ? Това е невъзможно. Но добриятъ човѣкъ може да се окаля отъ вънъ.

Да допуснемъ сега, че срѣщнете нѣкого и казвате: „Азъ чувствувамъ, че той не ме обича.” Какъ чувствувате, че той не ви обича? Преставете си, че единъ човѣкъ е излѣзълъ отъ въ кѣщата си съ топлина и е ходилъ по студенъ снѣгъ и сж му изстинали краката. И ако той ще тури своя кракъ при вашия кракъ, той ще ви даде своята студенина. Каквото има той, това ви дава. Питамъ: кой е виноватъ за това? Нѣкой пжтъ вие казвате: „Това, което говорите, вѣрно ли е?” - Божествениятъ свѣтъ изисква отъ доброто, което е въ тебе, да дадешъ на човѣка толкозъ, колкото давашъ и на себе си. Толкозъ свѣтлина да му дадешъ, колкото давашъ и на себе си. Толкозъ сила да му дадешъ, колкото давашъ и на себе си. Да му дадешъ единъ лжчъ, но лжчъ отъ Божествената свѣтлина, единъ лжчъ отъ Божествения животъ и единъ лжчъ отъ Божествената сила. Това значи да обичашъ нѣкого. Единъ малкъ лжчъ отъ Божествената топлина ще дадешъ на този, когото обичашъ. А пъкъ щомъ не давашъ този лжчъ, не може да има обичъ. И тѣзи лжчи, тая любовъ не се измѣнятъ. Писанието казва: „Любовъта никога не отпада.” Не се самоизлѣгвайте. Можете да кажете: „Нѣкога имахъ любовъ, а сега нѣмамъ.” Богъ въ насъ не може да се измѣни. И ако нѣкой пжтъ ние се измѣнимъ, това показва, че ние не оцѣняваме това, което Богъ ни дава. Ако срѣщна единъ човѣкъ, който

не ме обича, азъ нѣма да кажа, че не ме обича, азъ ще кажа: Този човѣкъ е едно предметно учение. Ще кажа: Той ме обича, но азъ обичамъ ли Бога въ себе си? Следователно, като срѣщнете единъ лошъ човѣкъ, нека той да ви бжде една мѣрка. Това, което той нѣма, ти ще видишъ имашъ ли го въ себе си. И ако правилно разрешите въпроса въ себе си, ти нѣма да пропаднешъ въ любовта. Ако ти изпаднешъ въ изкушението да мислишъ какъ е станалъ този човѣкъ лошъ, това изкушение може да те накара да се подплъзнешъ.

Нѣкой пжтъ искаме да знаемъ защо хората ставатъ лоши въ свѣта? Момата е лоша, понеже е изгубила онзи, когото тя е обичала. Търговецътъ е лошъ, понеже е изгубилъ капитала си. Майката става лоша нѣкой пжтъ, когато е изгубила детето си. Та, всѣки човѣкъ, като изгуби това, което има, става лошъ. Лошевината седи въ онова, вътрешното недоволство. Та, първото нѣщо, въ което вие трѣбва да се опитвате, е следното: защо ние има да скърбимъ, че сме изгубили това и онова? Богъ може ли да ни вземе Слънцето? Кой може да ни вземе Слънцето? Софийнци могатъ ли да ни затулятъ Слънцето? Не могатъ. И всички хора, които сж долу, не могатъ. Тукъ спокойно можемъ да вземемъ отъ слънчевата свѣтлина толкозъ, колкото искаме. Често въ пустинята, когато пжтуватъ, пжтниците вдигатъ прахъ около себе си. Този прахъ ги обкржжава и тѣ мислятъ, като че цѣлиятъ свѣтъ е въ прахъ. А пкъ то е само около тебе. Та рекохъ, ние вдигаме сега тѣзи мъгли. И какво мислите? Тѣзи мъгли се вдигатъ нагоре, времето ще бжде ли хубаво днесъ или не? Отъ васъ зависи. И добриятъ животъ, и спаданията, и радоститѣ въ свѣта зависятъ отъ хората.

Та рекохъ, турете тая основна мисълъ: Дайте мѣсто на Бога, Който живѣе въ васъ, да работи. Слушайте Го! Дойде нѣкой човѣкъ и ви обиди. Питай Господа: „Господи, какъ да постѣпя? Каква е Твоята Воля?” А пкъ ти изведнѣжъ станешъ господаръ и мислишъ както искашъ. Вие бръснете нѣкой пжтъ безъ сапунъ, съ вашъ бръсначъ, по български казано. На общо основание бръснете. Затворете и турете всички ваши бръсначи въ джоба си. Никакво бръснене! За-

щото тѣзи бради излѣзнаха отъ многото бръснене. Сега азъ съмъ оставилъ брадата си безъ бръснене. Ако мога да се освободя отъ брадата безъ бръснене, тогава. И колкото повече бръснешъ брадата, толкова космитѣ ставатъ по-дебели. Нито бръснене, нито стрижене! На физическото поле има стригане и бръснене. А въ духовния свѣтъ никакво стрижене и бръснене не се позволява.

Сега, да превода това. Когато имате вие чесънъ и лукъ въ градината, какво правите? Стрижете ли го или го търгате? Изтръгнете единъ коренъ, втори, трети. Че то е правилното. Чесънътъ го изтръгате отъ земята. Не го изрезватъ отгоре. Тогава би останали главитѣ долу. Та рекохъ, никога не посѣвай едно лошо желание въ себе си. Или го пресадете или го изтръгнете. Но законътъ е: Всѣкога, когато изтръгнете едно лошо желание, всѣкога посадете на негово мѣсто едно добро желание. Даватъ се въ насъ добритѣ желания всѣкога, когато въ насъ се даватъ условия на Божествената свѣтлина. Когато Божествената свѣтлина не работи въ насъ, ражда се злото. Когато тя работи въ насъ, ражда се доброто. Затова казваме, че злото е сѣнка на доброто. Доброто се ражда отъ Божествения свѣтъ. И когато Божествената свѣтлина не озарява човѣкъ, тогава се ражда злото. Злото и доброто сж като едно растение. Злото е коренъ на доброто, това е едно уподобление само. А пѣкъ доброто, това сж клонища на злото. А пѣкъ плодътъ, който се ражда е Любовта. Христосъ казва: „По това свѣтътъ ще познае, че сте мои ученици, ако имате Любовь, която е родена отъ Духа, ако имате Свѣтлина, която излиза отъ Бога и ако имате сила, която Богъ ви е далъ.” И Христосъ казва въ прочетената глава: Каквото да правишъ, прави го сега. И разумно го прави. Но ти ще носишъ последствията. Иди направи нѣщата разумно! Въ ума ти е влѣзла една лоша мисълъ. Иди да изправишъ погрѣшката си. Иди да кажешъ на онѣзи: „Азъ не предавамъ Учителя си, азъ се отказвамъ отъ това.” Юда като седѣлъ, седѣлъ, почналъ да се колебае. И Христосъ казва следъ това: „Сега се прослави Синъ Человѣчески.” Христосъ казва на Юда: „Каквото трѣбва да направишъ, иди го направи. И ако

ти не направишъ това, което трѣбва да направишъ, азъ ще го направя!” И Юда не направи това, което му казва Христосъ да го направи. Стрданията показватъ това. И Христосъ го направи. Христосъ казва на Юда да носи Божествената свѣтлина и Божествената Любовь въ свѣта. Но той не го направи. И азъ ви рекохъ сега: Не ходете по пѣтя на Юда! Защото, ако вие не направите това, което трѣбва, ще дойде тогазъ Христосъ и ще го направи. И ще има страдания. И после Юда, който го бѣше страхъ отъ страданията, понеже бѣше страхливъ човѣкъ, много страхливъ човѣкъ, не можа да избави своя животъ. Той отиде и се обѣси. Нищо повече!

Та, сега ще ви остава мисълта: Не искамъ да говоря за отрицателни нѣща въ свѣта. Опасността въ свѣта произтича отъ красивитѣ нѣща. Една здравомислеща мома, като види единъ красивъ момъкъ, пощурѣе. Защо? - Тя не оцѣнява нѣщата. Ако вземешъ хубавото вино и се напиешъ, веднага ще изгубишъ свѣта си. Та, не желайте да имате хубавитѣ нѣща, не желайте да ги вземете. Радвайте се на момцитѣ. Не искайте да ги имате за собственостъ. Ти казвашъ: „Какво трѣбва да разбираме под това?” Че азъ, ако видя единъ човѣкъ съ отличенъ умъ и ако му завидя, бихъ рекълъ: да имамъ такъвъ умъ и азъ! - Че ти го имашъ. Азъ се радвамъ, че той има такъвъ умъ. Този човѣкъ използва този умъ и затова го има. Азъ да се зарадвамъ и да река: „Това, което имамъ и азъ да го развия!” Момата, като види този момъкъ, тя трѣбва да знае, че тя има този момъкъ въ себе си. И трѣбва да го изяви. И момъкътъ, като види красивата мома, трѣбва да знае, че той има тази мома въ себе си. Всичко това, което вие търсите, вие го имате въ себе си. Онѣзи хора, които виждате отвънъ съ всичкитѣ имъ придобивки, тѣ сж едно поощрение, което Богъ ви показва и иска да ви каже: „Когато вие приложите това, което онзи човѣкъ е използвалъ, Богъ ще ви благослови.” Не падайте духомъ, не казвайте: „Азъ изгубихъ условията. Азъ не съмъ оцененъ.” Ще ви оценятъ. Като заминете отъ този свѣтъ въ другия, ще ви оценятъ. Тамъ ще ви дадатъ оценка. Испитателната комисия не е тукъ, а горе. Тукъ е ученето, преподаването. И горе въ невидимия свѣтъ,

като не ви намърятъ готови, тѣ сж много учтиви, ще ви дадатъ билетъ да дойдете на земята. И после пакъ ще се върнете. И като ви видятъ, комисията знае отъ кои сте, отъ трудолюбивитѣ или не. И ако не сте отъ трудолюбивитѣ, тѣ всѣкога ще ви дадатъ по единъ хубавъ билетъ за разходка до земята. И ще кажатъ: „Тѣзи сж отъ ония, които обичатъ много да се разхождатъ.” Не говоря за васъ. А пъкъ, ако сте отъ трудолюбивитѣ, ще кажатъ: „Тѣзи сж отъ ония, които много добре се учатъ.”

Та, рекохъ, азъ желая да бждете всички вие като ония, които много добре се учатъ, та като отидете предъ тая изпитателна комисия, тѣ да кажатъ, че се учите добре. Казано е: „По това ще познае свѣтътъ, че сте мои ученици, ако имате любовъ единъ къмъ другъ.” Значи, ако се учите и се поощрявате въ Божественото Добро, което Богъ ви е далъ и развивате вашето сърце, вашия умъ и вашата сила, въ това Богъ всинца ви ще ви благослови. Понеже свѣтътъ се нуждае сега отъ много добри работници, много силни и умни работници, които да не мислятъ за себе си. Не, да занемарятъ себе си, но всѣки да вдигне знамето и да каже: „За Бога ще работимъ отъ сега нататкъ!” За Любовта, за Мъдростта и Истината, за човѣчеството, за всичко това, което е велико и добро, за това всички трѣбва да работите, не само вие, но и всички въ свѣта, и на земята и на Небето! И както се казва въ Господнята молитва: Да дойде Царството Ти на земята така както е на Небето. Както работятъ горе на Небето, така да работимъ и долу на земята.

Отче нашъ

Искамъ да остане въ васъ мисълта, да кажете: „Господи, благодаримъ Ти, че си ни подмладилъ, за да можемъ да работимъ заради Тебе!”

6.40 ч.с.

*9-то планинско слово
Неделно утринно слово на Учителя
30 юлий 1939 г., 5 ч.с.
на Молитвениятъ връхъ, второто езеро - Рила*

ЗАПАЗВАНЕ И СПЕЧЕЛВАНЕ

„В начало бѣ Словото”

Има два въпроса, за които всѣки човѣкъ трѣбва да се интересува: да запази това, което има и да спечели туй, което нѣма. Върху първото положение се гради сегашният порядък на нѣщата. Сегашният порядък на нѣщата подразбира да задържимъ това, което имаме. Бждащето развитие изисква да придобиемъ това, което нѣмаме. Сега ще разбирате много широко. Туй, което млѣкопитаещото го нѣма, човѣкъ го има. Туй, което рибитѣ нѣматъ, млѣкопитающитѣ го иматъ. Туй, което рибитѣ иматъ, растенията го нѣматъ.

Та рекохъ, природата, въ която ние живѣемъ, това е единъ свѣтъ на предметно учение. Вие сте били нѣкога млади и сте остаряли. Нѣкога сте били деца, свършили сте училище, придобили сте известно знание и сте станали възрастни. Това знание, което сте придобили, трѣбва да го задържите. Защото има опасностъ, да изгубите знанието, което сте придобили. Сега ще ви представя картинно, какво нѣщо е загубата. Запримѣрь какво се ползува единъ рибаръ, който хвърля нѣколко пжти мрежата си въ морето и колкото риби улови, всичкитѣ излизатъ отъ дупкитѣ на мрежата? Питамъ: защо му е тази мрежа, презъ която рибитѣ една по една излизатъ и отиватъ въ морето? Като има мрежа, той трѣбва да хване поне една риба. Това е печалба. Значи, споредъ мене човѣшкиятъ умъ представя една подобна мрежа. И ако този умъ, като мрежата на рибаря, постоянно се хвърля въ свѣта, изважда риби безъ да ги задържи въ себе си, защо му е този умъ. Единъ умъ, който не може да задържи поне едно тѣло риба, т.е. който не може да задържи поне една сжществена мисль въ себе си, не е на мѣстото си.

Ние сме дошли до една епоха въ живота, когато търсимъ сжщественото. Кое е сжщественото въ живота? Днесъ живѣешъ, утре умирашъ, изчезвашъ. Сжществено ли е то-

ва? Да мислишъ, че съ смъртъта изчезва и духътъ на човѣка, ти се самоизлъгвашъ. Значи сжщественото не умира.

Двама студенти въ Кеймбричкия университетъ въ Англия си дали обещание, че който по-рано умре да даде нѣкакво съобщение отъ онзи свѣтъ, за да разбере другиятъ дали има задгробенъ животъ или не. За тази целъ тѣ написали едно мото на единъ листъ, затворили го въ единъ пликъ и го оставили настрана и двамата знаели мотото. Не следъ много години единиятъ отъ тѣхъ умира по-рано. Другиятъ, който останалъ живъ, тръгналъ да търси начинъ да влезе въ съобщение съ заминалия си другаръ. Къде не ходилъ той. При врачки, при адепти, при ясновидци, но все не могълъ да се убѣди дали сжществува другъ свѣтъ. Каквото му казвали, той все се съмнявалъ въ задгробния животъ. Той се съмнявалъ, че приятельтъ му е живъ. Най-после той се убѣдилъ по нѣкакъвъ начинъ. Той направилъ следния опитъ: той взелъ една плоча, завилъ я съ платно отгоре, турилъ единъ моливъ и оставилъ плочата на едно скрито мѣсто, което само той знаелъ. Следъ това той се обърналъ мислено къмъ приятеля си съ следната молба: „Моля ти се, съобщи ми по нѣкакъвъ начинъ дали си живъ, дали има задгробенъ животъ, искамъ да се увѣря въ това.” Единъ день той отива на мѣстото където е била плочата и какво вижда? На плочата било написано съ познатъ на него почеркъ, първо: мотото, което било написано въ плика преди смъртъта на студента и второ: „Тукъ съмъ вече отъ две години. Едва сега започва да се зазорява въ моя животъ. Още не съмъ видѣлъ никаква работа.” Така той се увѣрилъ, че тѣзи думи сж написани отъ приятеля му, понеже мотото, което било написано на плочата, е било известно само на двамата.

Та рекохъ, кое е сжществено сега за васъ. Вие сте слушали много философи да говорятъ за Бога, но това сж отвлечени работи. Това, което ние знаемъ, сега ни ползува само до известна степенъ. Онова, което ни ползува, то не е още самата природа, защото това, което знаемъ, това, което виждаме, е преходно още. То е само като една външна обстановка, като единъ театъръ, като една сцена, но всичко още

не е реално. Вие виждате на сцената различни актьори, които играят ролитъ на царь, на царица, на сждия, но туй не е реално още, това е само едно представление още. Това е една реалност, която е извън театъра. Следователно животът, който ние сега живѣемъ на земята, е единъ театъръ. А реалниятъ животъ не е външенъ. Не мислете, че тия 500 - 1000 души, които сж се събрали въ театъра, носятъ нѣщо реално. Тѣ сж любители само и представятъ нѣщата на сцената, безъ да ставатъ действително така и въ живота.

Питамя: оня, който играе ролята на царь на сцената, царь ли е въ сжщность? Онзи, който се облича съ различни костюми и играе чужди роли, такъвъ ли е въ сжщность? Онзи, който играе ролитъ на астрономъ, астрономъ ли е въ сжщность? Не, той само играе роля на астрономъ. Той играе роля само, каквато е писано въ драмата. Като е работилъ 3-4 седмици върху своята роля, излиза на сцената, взима тръбата, съ която се е упражнявалъ да насочва погледа си къмъ небето, и минава за астрономъ. Но той нищо не знае, той не разбира нищо отъ астрономия. Онзи, който е сждия на сцената, сждия ли е въ сжщность? Той отсжда, раздава права безъ да е сждия. Той не е свършилъ най-първо по правото. Той е актьоръ, но не на истински закони. И при това този актьоръ, който е далъ присждата си, може ли да я приложи въ действителния животъ? За 4 часа той е отсждилъ нѣкого за нѣкакво престжпление, но присждата му не се прилага. Временно само я прилагатъ, затварятъ го въ затвора, докато се свърши представлението. Мжченъ въпросъ е това. Това е единъ мжченъ въпросъ.

Единъ французинъ отишелъ да посети Парижъ. За тази целъ той се отбилъ въ Нотъръ дамъ дьо Парисъ да разгледа какво има тамъ, после отива въ единъ отъ театритъ и си взима билетъ. Той мислилъ, че отива въ църква, а то се оказало театъръ. Той помислилъ, че ще отиде въ църква, но се излъгалъ, въ театъра попадналъ. Презъ всичкото време той стоялъ близо до сцената. На сцената представяли едно мжчно действие. Касаело се за нѣкакво престжпление. Той гледа всички хора наоколо си, наредени единъ следъ другъ, а на

сцената станало едно престъпление, нѣкакво убийство, за което хванали престъпника и ще го сѣдятъ. Като гледалъ какъ всички хора на сцената, актьоритѣ увѣртвали действието, какъ адвокатитѣ защищаватъ престъпника и той се чуди, че следъ като всички хора, цѣлата публика видяли какъ е извършено престъплението и всички мълчатъ, никой нищо не казва, той се възмутилъ и казва: „Азъ те видѣхъ какъ извърши престъплението!“ И всички му ржкоплѣскаатъ. Той се обръща следъ това къмъ публиката и се чуди на ума имъ, че всѣки отъ тѣхъ нищо не казва.

Сега и ние се намираме въ такъвъ нереаленъ животъ - животъ на сцената. Въ театъра нѣма нищо реално. Той е животъ само за забавления. Авторътъ е написалъ нѣщо само за мислене, за сдружение. Каквото му дошло на ума, това писалъ. Той се стремѣлъ да напише нѣщо по-ефектно, което да въздействува на свѣта, на своитѣ хора. Извънъ театъра въ действителния животъ, хората страдатъ, мжчатъ се, но никой не плаче за тѣхъ. А на сцената, въ театъра хората плачатъ и страдатъ, а публиката плаче и се смущава.

Единъ день единъ свѣщеникъ запиталъ единъ актьоръ: „Слушай, вие проповѣдвате лжжата и всички плачете, вѣрвате въ нея, а ние проповѣдваме истината на хората, а тѣ не вѣрватъ. Кое е причината за това?“ Актьорътъ отговорилъ: „Причината е въ това, че ние проповѣдваме на хората лжжата като истина, а вие проповѣдвате истината като лжжа.“ Ами ако ти работишъ и нищо не вѣрвашъ въ това, което си изработилъ, какво си спечелилъ? Важно е човѣкъ да работи и да вѣрва въ това, което е изработилъ. За човѣка е важно доколко той може да приложи нѣщата.

Помнете следния законъ: Човѣкъ се ползува само отъ онова, което той самъ може да приложи. Божествената справедливостъ седи въ това: каквото човѣкъ приложи за себе си, това остава за вѣчни времена за него. Каквото хората прилагатъ, то остава за тѣхъ. Единъ день, каквото всички хора приложатъ заедно, тѣ ставатъ една целокупность и тогава дръжте въ ума си мисълта, която се отнася до далечното бъдаще: Всички блага, които хората сж придобили днесъ,

единъ день ще станатъ общо достояние. А за сега, всѣко благо е до известна степенъ достояние за онзи, който върши това благо. Който се учи, той става ученъ. Който живѣе добре, той става чистъ и свѣтъ. Който изучава законитѣ на хигиената, той става здравъ. Който изучава законитѣ на забогатяването, той ще стане богатъ, но забогатяването не е произволенъ процесъ. Истинското богатство, което човѣкъ има, показва, че този човѣкъ е работилъ въ далечното минало. Не мислете, че когато човѣкъ забогатява, той забогатява отъ само себе си. Хиляди души сж работили за забогатяването на единъ човѣкъ.

Може ли да кажемъ, че християнството, което има 500 000 последователи, всички тия последователи сж се убедили отъ единъ човѣкъ? Отъ 2000 години насамъ милиони хора сж работили за разпространение на християнството. То е дължи на колективния трудъ на милиони хора, които сж работили за разпространение на Словото Божие и сж придобили известни резултати. И досега още християнството не е достигнало това, което трѣбва. Много още трѣбва да се работи, за да се достигне това, което Христосъ е проповѣдвалъ. За въ бждаще се изискватъ работници, които да работятъ не само безкористно, но да работятъ съ съзнателна любовъ. Защото това, което вие изработвате, ще бжде за въ бждаще. Бждащото християнство нѣма да бжде за единъ, но ще бжде за всички. Всѣки единъ ще участвува въ това, което е изработилъ. Ако работите, ще участвувате; ако не работите, нѣма да имате дѣлъ.

Сега вие сте се събрали тукъ да слушате една беседа. Тази сутринъ слушахте една малко отвлечена беседа. Сега ще говоря върху по-практични нѣща. Нѣкой пжтъ вашитѣ умове сж натоварени съ временни нѣща. Да допуснемъ, че сега като говоримъ, нѣкой отъ васъ не може да ме слуша. Защо? Той дължи 20-30 000 лв., за които сж го дали подъ сждъ. Той взелъ пари на заемъ и не може да ги върне. Азъ проповѣдвамъ, а въ ума му все тия 20-30 000 лв. и той мисли какъ да изплати своя дългъ. Той мисли дали ще спечели дѣлото си или не. Азъ, като говоря, виждамъ на кжде е неговиятъ

умъ и му рекохъ: „Слушай, нѣма какво да се безпокоишь, ти ще спечелишь дѣлото!” Веднага въ ума му се заражда мисълта: „Право ли говоришь, отъ гдѣ знаешъ това?” - „Не питай отъ гдѣ зная. Утре, като спечелишь дѣлото, тогава ще си спомнишь думитѣ ми. Ако спечелишь, ще кажешъ, че съмъ вѣрно казалъ; ако не спечелишь, ще кажешъ, че съмъ те излъгалъ.” Добре, рекохъ му сега: „Ти ще изгубишь дѣлото.” Той пакъ пита: „Отъ кжде знаешъ?” - „Ще видишь, ще провѣришь.” Мога да ти кажа две нѣща, които въ единъ случай ще ти бждатъ приятни, въ другъ случай - неприятни. Като кажа, че ще спечелишь - приятно ти е. Като кажа, че ще изгубишь дѣлото - неприятно ти е. Понѣкога не е ли хубаво човѣкъ да изгуби? Азъ ще ви кажа, че е хубаво понѣкога човѣкъ да изгуби. Запримѣрь ти си боленъ човѣкъ и азъ ти казвамъ, че е хубаво да изгубишь болѣстѣта си. Питамъ: ако ти кажа, че ще изгубишь болѣстѣта си, ще ти бжде ли мжно, ще ти бжде ли неприятно? Не, приятно ще ти стане. Обаче ако ти кажа, че ще изгубишь здравето си, ще ти стане неприятно. Защо, като изгубишь болѣстѣта си, ти става приятно, а като изгубишь здравето си, не се радвашъ? Като ме срѣщне болѣстѣта, ще ме пита: „Ти защо ме изпѣди отъ кираджията ми, отъ този ми наемателъ? Ти не знаешъ ли, че навреди моитѣ интереси?” Какво трѣбва да кажа на болѣстѣта? Азъ ще ви приведа единъ примѣрь отъ българския животъ, да ви кажа какво бихъ отговорилъ на болѣстѣта.

Единъ български овчаръ, който се занимавалъ съ окултнитѣ науки, минавалъ една лѣтна вечеръ презъ единъ мостъ, гдѣто се срѣщнали две трѣски (болѣстѣта). Той се спрѣлъ на моста да слуша какъ се разговарятъ дветѣ сестри трѣски. Едната запитала другата: „Ти кжде отивашъ?” - „Азъ отивамъ горе на планината при единъ овчаръ, голѣмъ здравенякъ, отъ когото съмъ намислила да си взема малко енергия за зимата.” - „Е, какъ ще направишь това?” - „Той ще издои овцетѣ и като сръбне първата лъжица отъ млѣкото, азъ ще влѣзна въ нея. Ами ти кжде ще отидешъ?” - „Азъ пкъ съмъ намислила да отида при единъ кадия, отъ него да си взема малко енергия за презъ зимата.” Овчарѣтъ чулъ този разго-

воръ и взелъ мърки противъ трѸската. Случило се презъ това време, че една отъ овците му умрѣла. Той одралъ кожата ѳ, направилъ си единъ мѣхъ и го турилъ на слѣнце да се изсуши. Като издоилъ овцетѣ си, вмѣсто да изпие първата лъжица млѣко, той я турилъ въ тулума. Съ първата лъжица млѣко, заедно, влѣзла и трѸската, която цѣло лѣто тресла тулума. Първия, втория день все ту-ту-ту, тресе се тулумътъ отъ трѸска. Презъ есенъта, като свършилъ работата си на планината, овчарътъ снелъ овцетѣ си въ селото, но понеже тулума му трѣбвалъ за сирене, той го отворилъ, изхвърлилъ трѸската навънъ, измилъ хубаво тулума и го напълнилъ съ сирене. Следъ това той пакъ отишелъ на моста да слуша какво ще говорятъ трѸскитѣ. Първата трѸска се задала отъ далечъ, но мършава, слаба и едва върви. Сестра ѳ я прегърнала и ѳ казала: „Сестро, какво ти е, на какво си замѣзала?” - „Гладна съмъ, цѣло лѣто не съмъ яла. Остави се, този овчаръ приготвилъ единъ тулумъ и азъ влѣзохъ въ него съ първата лъжица млѣко. Цѣло лѣто трѣсохъ този тулумъ, но какво ще вземешъ отъ него, той нищо нѣма.” - „Нищо сестро, ела азъ ще те заведа при нашия старъ кадия.” Като отишли при сждията, че като започнали - едната сутринъ да го разтърсва, другата - вечеръ, кожата му одрали. Като се оправили и дветѣ трѸски, тѣ си заминали и оставили сждията свободенъ. Сега и азъ ще кажа на вашитѣ болѣсти: Дръжете сждията! Едната - вечеръ, другата - сутринъ.

Какво означава този примѣръ? Примѣрътъ означава, че човѣкъ трѣбва да бжде уменъ. Дойдатъ ли нѣкакви неприятности въ живота му, той трѣбва да ги тури въ тулума. Имашъ единъ дългъ да плащашъ, тури го въ тулума вътре, да се не безпокоишъ. Имашъ омраза къмъ нѣкого, тури я въ тулума. Имашъ нѣкаква неволя, нѣкакво невѣрие, тури го въ тулума. Имашъ нѣкаква несрета, тури я въ тулума, а ти си гледай работата. Нека тулумътъ си изпитва, нека той се разправя, ти не се разправяй съ мжчнотиите си. Но рекохъ, за да може човѣкъ да постѣпва по този начинъ, той трѣбва да има здравъ умъ. Той не трѣбва да мисли, че е боленъ. Защото болѣстътъ не е нищо друго, освѣнъ разгласяване на онѣзи

органи, които имаме. Нѣкой пѣтъ човѣкъ може да си навѣхне крака, благодарение на това, че станало разширение на лигаментитѣ, които държатъ мускулитѣ, вследствие на което тѣ не могатъ да държатъ коститѣ въ изправно положение. При това състояние кракътъ не може да бѣде стабиленъ. Затова, като върви въ пѣтя си, човѣкъ не трѣбва да се захласва. Азъ харесвамъ тия, които като вървятъ, отъ далечъ гледатъ да нѣма трѣпчинки предъ тѣхъ, че като приближатъ, намаляватъ хода си, да нѣма сътресение. Теренътъ, по който вървимъ, не е навсѣкжде еднакъвъ, не е тѣй гладкъ да вървишъ спокойно. Не може навсѣкжде да се върви съ еднаква бързина. Нѣкжде трѣбва да намалявашъ хода на своето движение.

Понѣкога хората се заблуждаватъ въ две нѣща. Тѣ мислятъ, че много знаятъ, а нѣкога мислятъ, че нищо не знаятъ. Това сж две крайности. Че знаятъ нѣщо, вѣрно е. Че има нѣща, които не знаятъ и това е вѣрно. Ако съберете знанието на всичкитѣ животни въ свѣта, ще видите, че човѣкъ знае повече отъ колкото знанието на всички заедно. Даже и най-малкото дете има по-голѣми възможности, отколкото всички животни заедно. Сжщевременно единъ ангелъ знае повече, отколкото всички хора на земята, отколкото знанието на цѣлото човѣчество, което е придобито презъ хилядитѣ години. Казвашъ: „Каква е целта на живота?“ Целта на човѣшкия животъ е да постигне въ бѣдаще положението на ангелъ, да придобие ангелски умъ, че като погледне само да знае какво ще бѣде бѣдащето. Бѣдащето на човѣка е начертано. Запримѣръ има учени хора, които достатъчно е да измерятъ челото на човѣка на широчина и на височина, за да познаятъ неговия умъ. Сжщевременно достатъчно е да измерятъ широчината и височината на човѣшкия черепъ, за да познаятъ какъвъ ще бѣде неговиятъ характеръ. Сжщевременно тѣ могатъ да познаятъ дали ще има човѣкъ успѣхъ въ живота си или нѣма. Ученитѣ сж дошли до заключение, че когато главата отзадъ е много широка човѣкъ е много страхливъ, като заяка. Достатъчно е да го бутне нѣкой по корема, като заяка, за да подскочи.

Запримѣрь единъ заякъ разправялъ на другъ, че 60 мечки го гонили. Че отъ где се взеха толкова много мечки? Мечки-тъ не гонятъ зайци преди всичко, не една, а дори 60 мечки били. - „Е, ако не бѣха 60, поне 25 имаше.” - Къде ще се събератъ 25 мечки за единъ заякъ, да го гонятъ? Научнитѣ изследвания казватъ, че мечката може да хване волъ да му изсмучи кръвта му, но какво ще прави съ единъ заякъ. Ако го хване, ще вземе отъ него нѣколко грама кръвъ. Мечката не си губи времето за единъ заякъ. - „Ехъ, не зная какво бѣше. Като минавахъ презъ гората, нѣщо ме бутна по корема и азъ подскочихъ.”

Често и ние, понѣкога като заяка казваме, че имаме голѣми страдания. Въ какво седятъ вашитѣ страдания? Вие сте изпратени на земята на курортъ, а презъ празното време трѣбва да отивате на училище да се учите. Вие имате всички условия за това - изобилно въздухъ, изобилна храна, изобилно вода и свѣтлина, всички пособия. Тогава въ какво седятъ вашитѣ страдания? Ехъ, на обѣдъ не сте имали повече ядене, а само едно. Или че въ супата нѣмало разбити яйца или нѣмало лимонъ или нѣмало фиде или супата не била направена отъ пуйка. Нали знаете какъ се прави тази супа? Мене не ми влиза въ работата, не се занимавамъ съ такива супи, но да ви кажа какъ се прави. Първо пуйката се заколва, следъ това се изтърбушва, изчиства се, изважда се воденичката ѱ, измива се, нарѣзва се на ситно. Следъ това пуйката се измива, туря се цѣла въ чорбата съ нарѣзаната воденичка, туря се малко фиде, прибавятъ се едно две разбити яйца. Варената пуйка се изважда настрана и отдѣлно се туря на скара да се позачерви малко. Като ядете тази супа, за васъ е добре, но за пуйката не е добре. Нѣкои питатъ защо пуйката си продължава носа надолу. Пуйката казва: „Всѣки, който ми отрѣзва главата, трѣбва да мисли. Ако не мисли, Господъ ще проточи и неговия вратъ, както моятъ носъ е проточилъ.”

Сега запримѣрь вземете единъ човѣкъ, който иска да ви говори. Знаете ли колко е опасно да говори човѣкъ днесъ въ съвременния животъ. Отъ която страна да разгледашъ

единъ примѣръ, все ще се намѣри нѣкой да мисли, че този примѣръ се отнася до него. Въ Америка единъ проповѣдникъ проповѣдвалъ на мъже и жени. На събранието присѣдствували много хора, много мъже и жени. Следъ свършване на събранието единъ мъжъ, като се върналъ дома си, обръща се строго къмъ жена си и казва: „Не те е срамъ, да ходишъ да разправяшъ тѣзи интимни работи на проповѣдника, да ставаме за смѣхъ предъ хората, всички да знаятъ какво сме правили въ къщи!“ - „Нищо не съмъ разправяла!“ - „Не, не е вѣрно, ти си разправяла и то такива интимни работи отъ нашия интименъ животъ.“

Следователно въ всѣка речъ думитѣ трѣбва да бждатъ много избрани, но и примѣритѣ да бждатъ избрани. Азъ съмъ за онзи езикъ, чрезъ примѣритѣ на който, хората не трѣбва да идватъ до лоши заключения. Хората не трѣбва да се обиждатъ отъ примѣритѣ. Примѣритѣ трѣбва да бждатъ поощрение къмъ доброто. Защото и добритѣ и лошитѣ примѣри иматъ голѣмо влияние върху хората. Нѣкой пжтъ ние навеждаме единъ лошъ примѣръ само за да дадемъ поводъ къмъ известно чистене. Нали понѣкога въ киното даватъ филмове какъ се извършва известно престѣпление. Тѣзи филмове правятъ силно впечатление върху децата и тѣ искатъ да опитатъ тѣзи нѣща.

Рекохъ, при сегашнитѣ условия, при които ние живѣемъ, трѣбва да имаме една вътрешна мисълъ, на която винаги да се разчита. Тази мисълъ трѣбва да представя залогъ на банкера, който е вложилъ въ банката 500 000 лева въ наличностъ и на които всѣкога може да разчита. Стабилността на думитѣ зависи отъ златния еталонъ, който е вложенъ въ тѣхъ. Сега въ Америка има милиарди злато, което е заровено въ земята. Въ наличностъ сж тия пари. Така и всѣки човѣкъ трѣбва да има такава наличностъ въ идеитѣ си. Той трѣбва да има такива идеи, на които всѣкога да разчита. Всеки отъ васъ може да разчита на нѣщо.

Въ Америка, изобщо въ голѣмитѣ градове хората сж свързани съ бакалницата си чрезъ телефони. Той вземе телефонния номеръ на еди коя си бакалница и казва: „Моля гос-

подине, изпрати ми толкова кила захаръ, толкова кила оризъ, хлѣбъ” и т.н. Не се минава и половинъ часъ и отъ бакалницата му доставятъ всичко. Всѣки отъ васъ има такива телефони, тѣй щото когато поиска нѣщо, ще хване номера на телефона и ще постигне каквото ви трѣбва. Така лесно човѣкъ може да се справя съ всички въ живота си. Колцина отъ васъ се запитвате по телефонитѣ отъ другия свѣтъ да ви дадатъ единъ добъръ съвѣтъ. Днешното човѣчество лесно урежда работитѣ си съ телефоннитѣ си съобщения. Напримеръ, нѣкоя буря предстои да дойде. Чрезъ тѣзи телефонни съобщения може хората да се предупредятъ, че на 5-6 000 километра отъ тѣхъ се заражда нѣкаква буря. Може същевременно да се изчисли съ каква скоростъ се движи тая буря и следъ колко време ще се яви на опредѣлено мѣсто. По този начинъ може да се взематъ предохранителни мѣрки противъ бурята. Нѣкой пжтъ чрезъ тѣзи телефонни съобщения казватъ, че времето се подобрява. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ, гдѣто телефоннитѣ съобщения сж необходими. Както сж нужни физическитѣ телефони, така сж нужни и духовнитѣ телефони на хората. Тѣзи телефони ние ги наричаме „интуиция”.

Единъ български офицеръ ми разправяше една своя опитностъ, за силата на интуицията. Като началникъ на гарнизонъ презъ време на войната, даватъ му два взвода. Единъ день, както били на бойното поле, той избралъ едно мѣсто, дето наредилъ войницитѣ си. Колкото и да били обстрѣлвани отъ неприятелитѣ си, този день миналъ много благополучно - никакъвъ снарядъ не падналъ на мѣстото, където билъ той съ войницитѣ си. На другия день войницитѣ отиватъ на сжщото мѣсто, но единъ вътрешенъ гласъ казва на офицера да промени това мѣсто, да не останатъ на сжщото мѣсто. Войницитѣ казватъ: „Господинъ началникъ, да останемъ тукъ, вчера бѣше много хубаво.” Въ това време офицерътъ се отдалечава отъ това мѣсто, отива по-далечъ отъ войницитѣ си. Въ този моментъ пада една граната, избива голѣма частъ отъ войницитѣ му, останалитѣ ранява, а той единственъ остава живъ. Рекохъ, има нѣщо вътре въ човѣкъ,

което постоянно му говори. Ако човѣкъ се вслушва въ своята истинска интуиция, той всѣкога ще бѣде добре. Има и една лъжлива интуиция, която лъже човѣка. Войниците се поддадоха на своята лъжлива интуиция и мислѣха, че като е билъ вчерашниятъ день добѣръ и днешниятъ ще бѣде добѣръ, но на офицера подшепваше нѣщо: „Днесъ иди на друго мѣсто.” Ние не трѣбва като войниците [да мислимъ], че само туй мѣсто е безопасно. Безопасното мѣсто не е само едно. Безопасното мѣсто е мѣстото на Бога, а Той е навсѣкжде. Слушай този вътрешенъ гласъ, каквото ти говори и всѣкога ще бѣдешъ добре. Ако не слушате този вътрешенъ гласъ, всѣкога ще имате несрети.

Сега нѣкои отъ васъ сте женени, а други сте неженени. Ще ви дамъ единъ примѣръ. Да знаете какъ да се освобождавате отъ неприятелитѣ си. Запримѣръ мжжа на нѣкоя жена е много добѣръ човѣкъ, но много спривавъ, не иска да му турятъ бентъ. Като се разгнѣви и започне да говори, не му казвай нищо. Той иде отъ работа, малко е възбуденъ. Като го види жена му, не трѣбва да го пита защо е възбуденъ. Безъ да обръща внимание на неговата възбуденостъ, тя трѣбва да го поздрави и да си мълчи. Той като говори, тя да си мълчи. Рече ли да го запитва защо не е донесълъ това или онова отъ града, защо не е донесълъ нѣщо за ядене, за обличане или защо не ѳ купилъ обещаната рокля или защо не ѳ донесълъ билетъ за странство, напримѣръ както сега за изложението за Ню Йоркъ. Не, тя трѣбва да мълчи или да му запѣе нѣкаква пѣсенъ. Това правило важи еднакво и за жената, и за мжжа и за децата. Ако сж умни, децата не трѣбва да правятъ бележки на баща си, на майка си, да намиратъ тѣхнитѣ слабости. Синоветѣ и дъщеритѣ никога не трѣбва да говорятъ за слабоститѣ на своитѣ родители. Сжщо така и добритѣ родители, бащи и майки, никога не трѣбва да говорятъ за слабоститѣ на своитѣ синове и дъщери. Нѣкои родители разправятъ за недѣзитѣ на своитѣ деца, а пѣкъ други ги прекалено хвалятъ. Не, родителитѣ не трѣбва нито да корятъ, нито да хвалятъ децата си. Искатъ ли да кажатъ нѣщо за тѣхъ, нека кажатъ: „Добри сж децата ни, но като деца понѣ-

кога правят погрѣшки. Това сж обикновени работи, навсѣ-
жде ги има изъ външния свѣтъ.”

Сега какъ се изявява животътъ на човѣка? Човѣкъ е из-
ложенъ на различни влияния. Запримѣрь, ако при васъ дой-
де нѣкой нервень човѣкъ и вие ставате нервень. Той ви пре-
дава своя импулсъ. Ако дойде нѣкой добѣрь, разположенъ
човѣкъ и вий ставате добре разположенъ. Ако времето е топло
и вие сте разположени. Ако времето е студено, вие веднага
се свивате. Онѣзи, които разбиратъ Божиитѣ закони, знаятъ
какъ да постѣпятъ при извѣстно неразположение. Когато чо-
вѣкъ е крайно нервень, силно раздраженъ, нека се подложи
на единъ студень душъ. Колкото и да е неразположенъ, вед-
нага въ него ще стане една реакция и неразположението ще
изчезне. Водата играе роля на проводникъ на добри сили.
Чрезъ нея човѣкъ се освобождава отъ събралитѣ се енергии
въ организма. Запримѣрь, ако ти си решилъ да се карашъ съ
жена си или съ мжжа си, преди да пристѣпишъ къмъ това,
подложи се на единъ студень душъ. Това се отнася и за мжжа
и за жената и за децата въ единъ домъ. При това, азъ не пре-
порѣчвамъ студена вода. По никой начинъ водата не може
да бжде подъ нула градусъ. За гнѣвливия човѣкъ температу-
рата на водата трѣбва да бжде надъ 10 градуса. Тази вода
дѣйствува отлично. Това всѣки може да опита. Тѣй щото,
гнѣви ли се човѣкъ често, нека прави такива студени душо-
ве. Като направи 6 душа въ годината той ще започне да се
гнѣви все по-рѣдко и по-рѣдко. Най-напредъ ще се гнѣви
единъ пѣтъ въ месеца, после на двата месеца единъ пѣтъ, въ
тритѣ месеца единъ пѣтъ и т.н. Така той ще уравни сили
на своя организъмъ и ще дойде до онова естествено
положение, когато човѣкъ стане господаръ на себе си.

Та рекохъ, ние не трѣбва да изразходваме напразно
своята енергия. Азъ нѣмамъ предвидъ гнѣва като нѣщо ло-
шо, но казвамъ, че въ гнѣва, въ всѣка неестествена мисль
се изгубва енергия, която после мжчно се доставя. Ние трѣбва
да пазимъ своята енергия за нѣщо по-хубаво, не трѣбва да я
харчимъ безразборно. Като остарѣе човѣкъ, знаете ли колко
мжчно се добива тая енергия. Въ старитѣ се разваля онзи

апаратъ, чрезъ който се добива тази енергия. Ето защо, въ млади години човѣкъ трѣбва да пази енергията си, да има изобилна енергия, та като стане на 50, 60, 70, 80 години пакъ да се усеща младъ. Старостъта не трѣбва да означава изгубване на онази естествена сила, която Богъ е далъ на човѣка. Старииятъ човѣкъ трѣбва да знае повече, да знае какъ да разпредѣля своята сила, а не да губи знанието и силата си.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ времето на Херцеговската война. При турския паша по това време идва единъ старъ човѣкъ на 80 години и се оплаква на пашата, че баща му го билъ. - „Баща ми ме би и ме изпжди отъ дома”, казалъ стариятъ. Заинтересувалъ се пашата да види какъвъ ще е билъ този турчинъ, този баща, който е могълъ да бие своя 80 годишенъ синъ. Отива той при бащата и вижда единъ 100-годишенъ старецъ дърводѣлецъ, който работи. - „Защо си билъ сина си?” - „Не иска да работи, мързи го, не ме слуша!” Значи този 100-годишенъ старецъ може да бие сина си. Стогодишниятъ казва на пашата, че той ималъ баща по-старъ отъ него, който продължавалъ още да работи. Пашата отива да види и този старецъ. Какво показва това? Че тѣзи стари хора имали знание, та могли да запазятъ своята енергия, своята младостъ.

Често религиознитѣ хора казватъ, че живѣятъ по Бога, че Богъ ги е благословилъ, а преждевременно остаряватъ. Защо? Защото не спазватъ това, което Богъ имъ е далъ. Човѣкъ не трѣбва да бжде разточителенъ. Всѣко нѣщо, което Богъ ни е далъ, трѣбва да го пазимъ, да бжде за нашето благословение, както за благословието на нашитѣ ближни и за околнитѣ. И тѣй, първото нѣщо: Пазете своитѣ мисли. Дойде ли въ ума ви една свѣтла мисль, не допускайте въ това време да влезе нѣкоя лоша мисль. Дръжете въ сърцето си всѣкога по едно топло, благородно чувство и въ живота си да имате по една свѣтла постѣпка, които да ви служатъ като фаръ. Имате ли по една свѣтла мисль, свѣтло чувство и благородна постѣпка, трѣбва да ви е приятно, като погледнете на тѣхъ. За всѣка добра постѣпка трѣбва да ви е приятно, че

сте я извършили.

Та, рекохъ сега, задайте единъ въпросъ, но нѣкой философски, отвлеченъ въпросъ, който да ползува всички. Запримѣръ може да зададете въпроса какъ може човѣкъ да стане ученъ, силенъ, какъ може да развие своитѣ добродѣтели, своитѣ способности, своето тѣло, да придобие добри условия.

На мнозина, които сж казали, че сж сиромаси, азъ съмъ рекълъ: Вие имате голѣмъ кредитъ въ банкитѣ. Азъ виждамъ вашия кредитъ. Вие сте даровити. Нѣкой отъ васъ може да рисува хубаво, неговитѣ дѣди и прадѣди сж рисували, въ нѣколко години той може да стане отличенъ художникъ. Ако азъ бѣхъ на негово мѣсто бихъ нарисувалъ такава картина, която би могла да се продаде за 100 000 лева. Единъ знаменитъ художникъ въ Чикаго нарисувалъ една хубава картина, но понеже не му дали за нея колкото иска, той я разрязалъ на две части. Въ този моментъ се стичатъ нѣколко американци и купуватъ картината двойно по-скѣпо. Едно е важно: да знаешъ кога да разрежешъ картината. Другъ нѣкой е добъръ хирургъ, знае какъ да намѣства счупени крака, другъ пъкъ знае какъ да разтрива. Ако азъ бѣхъ на ваше мѣсто, щѣхъ да намѣря нѣкой богаташъ съ изкълченъ кракъ и ще наместя крака му. Първо ще намѣстя крака на богаташа да го [се] посребря, а после ще лѣкувамъ безплатно. Тѣй щото искашъ ли да изправишъ живота си, разтривай изкълчени крака, но да знаешъ какъ да разтривашъ. Въ София има единъ добъръ майсторъ на счупени крака, Воденичаровъ се казва. Той на-мѣстилъ счупенитѣ крака на нѣкои наши сестри, които съмъ водилъ по разходки. Понеже съмъ ги водилъ по разходки, азъ трѣбваше да плащамъ за тѣхнитѣ крака. Та сега бждете внимателни, като ходите по планинитѣ. Не искамъ никой да си счупи или изкълчи краката. Като вървите, не гледайте въ облацитѣ, но първо гледайте предъ васъ, да не хлътнете нѣкъде. Ето и азъ, като ходя, всѣкога гледамъ предъ себе си. Гледайте какъ стѣпвате, стѣпвайте на цѣлия си кракъ, а не само на прѣститѣ си.

Другъ нѣкой може да има хубавъ гласъ, само да го раз-

вие. Щомъ сте неразположени, пѣйте. Въ човѣка има две същества - едното е разположено, другото - неразположено. Попѣйте една-две минути на неразположения и неразположението ще изчезне. Тѣй щото всѣки ще се спре на една отъ своитѣ дарби и ще работи върху нея. Сега не очаквайте на Бога да ви благослови. Богъ е благословилъ всички хора, само че тѣ трѣбва да признаятъ благословието. Човѣкъ носи въ себе си редъ дарби, а въ бждаще ще му дадатъ и други дарби. Христосъ казва, че онзи, който ималъ единъ талантъ и не го обработвалъ, му го отнели. Онзи, който ималъ два таланта, дали му още два, а този, който ималъ петъ таланта, дали му още петъ. Опасно е когато човѣкъ не развива талантитѣ си, той стои, не работи и казва, че [е] неспособенъ.

Та сега, като се разсърдите, ще ви дамъ единъ практиченъ методъ противъ сърденето. Щомъ се разсърдишъ, поеми дълбоко въздухъ и брой отъ 1 до 10, ако си още гнѣвенъ, поеми още единъ пѣтъ дълбоко въздухъ, издишай го и брой отъ 1 до 100, ако си още гнѣвенъ, пакъ поеми дълбоко въздухъ, издишай го и брой отъ 1 до 200. Дойдешъ ли до 300, всѣкаквъ гнѣвъ ще изчезне. Това е единъ добъръ методъ за уравнивяване на енергиитѣ на човѣка. Ако пѣкъ не искате този методъ, като се разгнѣвите, изпийте една чаша топла вода на глътки. Гневътъ е топлина. Значи, подобното подобно лѣкува. Гнѣвътъ и топлата вода се хващатъ ржка за ржка и главата ти става мирна. Ако не пиете топла вода, гнѣвътъ ще излѣзе навънъ, ще се скарате съ околнитѣ си и ще съжалявате, че сте изгубили енергии повече отколкото трѣбва. Таквъ е законътъ. Всѣка мисль трѣбва да се изрази на своето време. Ако мисълта се изрази преди времето или после своето време, вие губите.

Всѣко нѣщо, което мислимъ, чувствуваме и всѣка постѣпка трѣбва да бждатъ направени на своето време, щомъ ги направимъ преди времето и после времето, не излиза както трѣбва. Цѣлата философия стои въ това да направимъ всѣко нѣщо на своето време. Защото свѣтътъ, въ който сега живѣемъ, ние не можемъ да го направимъ по-добъръ отъ колкото е. На времето не можемъ да заповѣдаме. И на въздуха

не можемъ да заповѣдваме. И на хората не можемъ да заповѣдваме. Единственото нѣщо, на което можемъ да заповѣдваме, това е на себе си. На себе си можемъ да бждемъ пълни господари. Всѣки може да бжде господарь на себе си. А после той има право да упражни влияние и на другитѣ хора.

Правото е Божествено, а кривото е когато ние не сме били господари на себе си, а искаме да сме господари на другитѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ господарь, а не лошъ. Ако човѣкъ е добъръ господарь на себе си, ще бжде добъръ господарь и на другитѣ. Ако човѣкъ е билъ добъръ слуга на себе си, ще бжде добъръ слуга на другитѣ. Две нѣща се изискватъ отъ човѣка: да бждемъ добри господари на себе си и добри господари на другитѣ. Да бждемъ добри слуги на себе си и добри слуги на другитѣ. Това е практическото, къмъ което всѣки трѣбва да се стрѣми. Това не може да се постигне въ една, две, три години, но следъ 10 - 20 години. Но и следъ толкова години да се постигне, това е едно велико благо. Това е, което желая сега. Тогава човѣкъ ще има благословието на Бога, на добритѣ хора и на разумния свѣтъ.

*Пѣсеньта „Благость”
Отче нашъ*

*Беседа държана на
30 юлий 1939 г., 10 ч.с.
на полянката надъ палатката на Учителя*

УМЕНЪ, ДОБЪРЪ И СИЛЕНЪ

*Небето чисто, синьо.
Времето тихо и меко.
Слънцето изгрѣ въ 5ч.20 м.*

*Добрата Молитва
Молитвата на Царството
„Духътъ Божий”*

Ще ви прочета пакъ 15 глава отъ Йоана.

Въ началото на пролѣтѣта, когато отиватъ да обрѣзватъ лозята, ще видишъ какъ почватъ да плачатъ лозитѣ, понеже почватъ да режатъ прѣчкитѣ. Ще гледашъ една особена картина. Ти можешъ да си мислишъ: „Защо режатъ тѣзи лозя. Не могатъ ли безъ да ги режатъ? Защо да ги разплакватъ?” Но ако отидешъ въ края на лѣтото, когато лозата вече е облечена съ своята хубава премѣна, а има и грозде, тогазъ ще имашъ съвсемъ друго схващане. Азъ сега чета въ тая глава: „Азъ съмъ лозата.” Азъ чета за лозата, но не вече какъ се обрѣзва, но какъ е облечена и е съ грозде.

(Учителътъ прочете главата.)

„Въ начало бѣ Слово”

Три нѣща сж потрѣбни на всѣки единъ ученикъ - да бжде уменъ, да бжде добъръ и да бжде силенъ. Въ началото, когато обрѣзватъ лозята, нищо нѣма да научишъ. Ще видишъ, че лозата ще я окастрятъ, ще видишъ само единъ чукалъ изостаналъ съ нѣколко прѣчки. Ще видишъ две - три прѣчки изостанали съ по едно око или съ по две очи.* Тѣзи, които режатъ прѣчкитѣ, казватъ така: „Ще ги оставимъ съ по едно или две очи.” Вий, като режете прѣчкитѣ, какъ ги режете? Съ по едно око ли ги оставяте или съ по две очи?

---

*очи - пѣпкитѣ, които лозаритѣ оставятъ на лозовата прѣчка

Нѣкой пѣтъ тѣй нареченитѣ майстори не оставятъ ни едно око. Оставятъ прѣчкитѣ безъ очи. Оставятъ съ едно око, за да даде прѣчката малко плодѣ. Ако оставятъ безъ очи, то оставятъ лозата за идущата година. Нѣкой пѣтъ се казва за нѣкого: „Може би тази година нѣма да даде плодѣ, но идущата година може би да даде. Вий не вземайте една година като дългѣ периодѣ. Единѣ день, после единѣ часѣ, една секунда и това може да е равно на една година. Питамѣ: свѣтлината, която извѣрвяла 300 000 километра въ една секунда, то човѣкъ за колко време би изходилѣ това разстояние? Ако извѣрвявате на день по 50 километра нормаленѣ ходѣ, то за колко време вий бихте изходили 300 000 километра? Понеже нѣмамѣ време сега, то вие си смѣтнете и ще видите колко е дълга секундата. Тѣзи 300 000 километра сѣ резултатѣ на една секунда.

Сега искамѣ да обърна вниманието ви на това, понеже вие сте дошли на земята. И всѣки отѣ васѣ е единѣ търсачѣ. Вие търсите нѣщо. Вие сте все иманяри. Азѣ взирамѣ иманярството въ много добра смисълѣ. Нѣкои отѣ васѣ търсятѣ заровено имане. Нѣкои отѣ васѣ търсятѣ нѣкоя стара книга, на която сѣ написани голѣми, велики работи. Нѣкои търсятѣ нѣкой скѣпоцененѣ камѣкъ, останалѣ отѣ баща му нѣкъжде. Нѣкои отѣ васѣ сте като сѣгледатели, както израилския народѣ обикаляте земята да видите дали има нѣкъжде мѣсто да се заселите. Но както и да е, всѣки единѣ е дошълѣ съ известна мисия. И никой не трѣбва нито да подценява, нито да надценява своята мисия, за която е пратенѣ. Вие трѣбва да имате смѣлость. Вие трѣбва да имате тая смѣлость.

Отива едно младо момиче, 12 годишно, при единѣ банкерѣ. Тя е много добра, умна и смѣла. Баща ѣ билѣ бѣденѣ. Той се билѣ поминалѣ и майка ѣ се поминала. То останало сираче. Баща ѣ ѣ оставилѣ една цигулка, а пѣкъ майка ѣ била хубава пѣвица и ѣ оставила единѣ хубавѣ гласѣ. Единѣ день тя смѣло отива при единѣ банкиринѣ съ цигулката си и му казала: „Господине, искамѣ отѣ тебе една услуга. Ще ти посвиря и ще ти попѣя.“ Той билѣ младѣ банкиринѣ и нежененѣ. Той ималѣ голѣмѣ оборотѣ. Банкиринѣтъ се учудва. Тя му

направила впечатление. Тя му посвирила и му попѣла и после му каза: „Може ли да ме кредитирашъ, искамъ да свърша по пѣне и музика и колкото дадешъ за мене, азъ ще ти ги върна.” Банкеринътъ казалъ: „Съгласенъ съмъ.” Тя му каза: „Ако устоишъ на думата си и азъ ще ти предскажа нѣщо.” Тя не само знаела да свири и да пѣе, макаръ и начални работи. Банкеринътъ казалъ, че и дветѣ нѣща знае. Тя каза: „Ако ти устоишъ на думата си, ти ще се оженишъ за една много добра мома и ще имашъ едно добро дете и ще те благослови Господъ. Азъ като свърша училището, тогазъ ще се сбждне това.”

Понѣкой пѣтъ ние се обезсърчаваме безпредметно. Ученицитѣ се обезсърчаватъ въ непостигането на нѣкои свои стремежи. Да кажемъ, че баща ти го нѣма, майка ти я нѣма и ти си казвашъ: „Тѣзи, на които уповахъ, нѣма ги!” Че това е заблуждение. Баща ти и майка ти никога не умиратъ. Това момиче разсѣждава: „Баща ми и майка ми заминаха за своя работа и ме оставиха въ кѣщи. Азъ какво мога да свърша?” Трѣбва да постѣпите въ тоя случай умно и смѣло.

Ще ви превода следующия примѣръ. Единъ голѣмъ чорбаджия ималъ голѣмо имане, той затворилъ кѣщата и отишълъ на нивата. Идва при неговата кѣща една спретната българка, намира ключа, отваря и влиза вътре; намира нощовитѣ, замѣсва и опича хлѣбъ, сготвя ядене, донася отъ чешмата вода и прочие. Връща се чорбаджията и вижда, че кѣщата е отворена и всичкото е сготвено. Тя не пита никого, когато прави всичко това. Той видѣлъ, че тя е много умно момиче и казалъ: „Добре си дошла у дома.” Че, ако вашата затворена кѣща не може да я отворите, да се разшетате въ нея и да направите всичко, което е необходимо, тогазъ не може да се повдигнете.

Сега може да мислите, дали е хубаво да отворите кѣщата и да шетате вътре. Направи доброто, не питайте никого. Отворете кѣщата, на когото и да е и направете доброто. Доброто всѣкога ще се хареса на човѣка. Та три нѣща трѣбватъ: умни бждете, добри бждете и силни бждете. То е за насъ. Пръчкитѣ - това е човѣкътъ. Той да бжде уменъ. Лозата -

това е доброто. Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пръчките, а Отець ми земледѣлеца.” Силата е въ Отца, Онзи, който обрѣзва пръчките. Силниятъ е, който ще обрѣже пръчките. И когато силниятъ те обрѣзва и дойдатъ нѣкои изпитания въ живота ви, вий не се безпокойте, че това ще причини нѣкое голѣмо нещастие въ живота. Защото всѣко изпитание е едно обрѣзване и непотрѣбното се изхвърля, а това което е потрѣбно се оставя съ по едно око, съ по две очи, а понѣкога съ три очи. Подъ думата очи, азъ разбирамъ възможното въ живота за постижение.

Днесъ имаме хубавъ изгрѣвъ на Слънцето, единъ хубавъ день. Вие спирали ли сте нѣкой пѣтъ, дали сте се замислили, колко струва да сме на това мѣсто. Ако ние даваме концертъ въ зала България, за единъ и половина - два - три часа се плаща 10 000 лв., въобще за два часа - 10 000 лв. А ние тукъ колко дена сме вече? Всѣка сутринъ вие идвате тукъ. Голѣмъ е наемтъ на това мѣсто. Не мислете, че тукъ е безъ пари. Голѣмъ е наемтъ. Но тѣ даромъ ни го отпускатъ. Тукъ, ако дойдатъ другитѣ нѣма да мине така, 10 000 лв. ще имъ взематъ. Десетъ дена по 10 000 лв. - тѣ сж 100 000 лв. само за наема. После имаме доста хубаво освѣтление. Освѣнь това имаме и външна обстановка. Въ зала България какво ще ви привлече вниманието? Ако сравнимъ зала България съ този салонъ, колко е голѣма разликата. Единъ американски милиардеръ, ако дойде тукъ, би си съградилъ само за чудо единъ палатъ, да гледа природата. Той ще се наслаждава. Ще идва съ своя аеропланъ и ще си отива. Въ зала България, ако свири единъ обикновенъ музикантъ, посетителитѣ ще кажатъ: „Отидоха паритѣ напраздно и съжالياваме, че изгубихме и времето напраздно!” Но ако свири първокласенъ музикантъ, ще благодаришъ не само за външната обстановка, но и за музиката на този музикантъ. Та въ това мѣсто, въ което се намираме ние, не е важна само външната обстановка.

Въ живота си научете се да се молите. Молитвата е правиленъ пѣтъ да се научишъ какъ да говоришъ на Господа, че като те слуша Господъ, да остане доволенъ отъ езика ти и да види, че знаешъ какъ да му говоришъ.

Единственото нѣщо въ свѣта, което правилно взема и правилно дава, това сѣ устата. После тамъ имате единъ инспекторъ. Той инспектира работитѣ. И инспекторътъ прави понѣкога погрѣшки. Има една слабостъ той, че нѣкой пѣтъ се подкупва. Като вземешъ нѣщо сладко, той подписва и казва: „Може!“ Дава му свободенъ ходъ да се разхожда надолу. Но долу има единъ толкова взискателенъ инспекторъ, че ако влезе нѣщо, което не е подходящо, казва: „Вънъ такива нѣща, не искамъ да ги взема. Вънъ!“

Та нѣкой пѣтъ между езика и стомаха има разногласие. Езикътъ казва: „Бждете по-человѣколюбивъ!“ А пѣкъ стомахътъ казва: „Не, което влезе тукъ, трѣбва да бжде достойно!“

Кой е достоенъ човѣкъ? Достоенъ е онзи, който е уменъ, добъръ и силенъ. Най-напредъ ще предшествова въ тебе умътъ, който носи свѣтлина. Въ тебе ще се яви топлината. Хубавитѣ чувства сѣ, които носятъ топлината, която е необходима. И най-после, дѣто присѣтствува топлината и свѣтлината, трѣбва да дойде силата, понеже тя трѣбва да свърши нѣкаква работа. Та и днесъ ние имаме да свършимъ една работа. Днесъ имаме единъ добъръ день. Имаме да направимъ една малка разходка. Но като вървите, ще четете крачкитѣ си, ще вървите отмѣрено. И дѣто стѣпвате, очитѣ ви ще бждатъ четири, ще бждатъ отворени. И да оцените мѣстото, по което ще минете. Ще минете съ най-добритѣ си мисли. Когато малкото дете отива на училище, какво ще мисли? Трѣбва да мисли постоянно какво ще стане съ майка му и баща му и дали ще ги намѣри, като се върне. Не, това дете ще трѣбва да отиде съ васъ на училище. Майка ѣ ще свърши добре работата си и то, като се върне у дома си, ще я намѣри.

Та трѣбва да благодарите, че сте пратени на курортъ тукъ на планината. И на този курортъ вижте слънцето днесъ колко хубаво изгрѣ. И кой царъ би направилъ такъвъ хубавъ день? - Никой. И за този день служителитѣ Божии - ангелитѣ, сѣ приготвили всичко. Слънцето изгрѣ хубаво, много весело ни гледа, понеже то знае, че азъ ще ви говоря, че човѣкъ трѣбва да бжде уменъ, добъръ и силенъ, че свѣтътъ е

направенъ съ много голѣма мъдрость, че свѣтътъ въ основата си е добъръ, че той има добра основа и че свѣтътъ се подържа съ Божествената сила. Това Слънце иска да покаже, че Богъ е Всемждъръ, Всеблагъ и Всесилень. Ние, които сме дошли на земята, нѣма какво да се обезсърдаваме. Както Той е работилъ, ще работимъ и ние. Единъ човѣкъ не може да работи, ако не е уменъ. Ние сега вървимъ по единъ пжтъ на отрицание. Човѣкъ е уменъ и трѣбва да приложи както това младото момиче. Той трѣбва да върва въ онова, което Богъ е вложилъ въ него. И никога не се обезсърдавайте отъ най-малкитѣ постижения, които имате. Защото голѣмитѣ постижения въ свѣта, които хората търсятъ, тѣ най-после трѣбва да дойдатъ. Онова, малкото дете нѣма какво да се обезсърдава. Малкитѣ деца, изобщо много се обезсърдаватъ. Тѣ сж много възискателни. Тѣ приличатъ на генералъ, искатъ каквато заповѣдъ дадатъ, да се изпълни. Майката и бащата въ първата година много зачитатъ думитѣ на генерала. Като заплаче детето, майката ще дойде и десетъ пжти да даде заповеди детето. Детето плаче, но плачѣтъ е заповѣдъ. Това дете протестира, защото майката и бащата може да сж писали повече отъ сто писма, за да имъ дойде това дете на гости и детето иска да изпълнятъ това, което е казало.

Земниятъ животъ никога не може да даде на човѣшката душа това, което тя изисква. Много възискателна е душата. Душата изисква като я погледнешъ, да я погледнешъ съ най-хубавата свѣтлина, съ много милъ погледъ; после, като ѱ дадешъ цвѣте, да ѱ дадешъ цвѣте съ най-хубавото ухание. Ако ѱ дадешъ нѣщо, което ѱ допада, тя всѣкога остава доволна. После душата изисква, когато говоришъ, да бждешъ много внимателень; тя иска ни най-малко да не бждешъ разсѣянъ; щомъ види, че си разсѣянъ, веднага се докача. Представете си, че вие говорите нѣкому, а той гледа долу на земята. Допуснете сега, че младиятъ момѣкъ пита момата: „Ти обичашъ ли ме?“ А пѣкъ тя гледа долу на земята. Какво означава това? Той в себе си казва: „Не ми харесва тази мома.“ Тя гледа надолу, за да покаже, че е много срамежлива.

Тя иска да каже: „За такива работи, за любовъ не може да става въпросъ!” И тя е права. Тя гледа долу на земята, тя иска да каже: „Ние сме долу тукъ на земята”. Тя е права. И той казва: „Тази работа нѣма да я бжде.” Той иска нѣщо, което не може да му се даде.

Сега насъ ни питатъ: „Какво ще направите днесъ?” Мнозина отъ васъ държите очитѣ си все надолу. Когато човѣкъ мисли само за себе си, той гледа само на земята. Когато човѣкъ гледа на земята, какво означава? Когато тази мома я пита момъкътъ: „Ти обичашъ ли ме?” Тя какво трѣбва да каже? Че, ако азъ съмъ една мома, ето какво ще кажа: „Този момъкъ не е изпитателна комисия.” Той иска да знае дали тя го обича или не. Азъ бихъ му казалъ така: „Ти искашъ да знаешъ дали азъ те обичамъ или не. Всичко, каквото имашъ, дай ми го и тогазъ ще опиташъ дали те обичамъ или не.” Докато не ми дадешъ всичко, ти не можешъ да опиташъ това, понеже всѣкога може да дойде едно съмнение. И у хората има едно съмнение въ Бога. Хората не разбиратъ Бога, понеже ги е страхъ Богъ да имъ каже: „Ти готовъ ли си да пожертвувашъ всичко?” Тогава ти ще си туришъ очитѣ надолу.

Вие мислите, че човѣкъ ако служи на Бога, ще се лиши отъ всички земни блага. Не, точно обратното е вѣрно. Когато не служишъ, ще се лишишъ отъ всички земни блага. Служенето е едно постижение въ свѣта. Да служишъ, това значи да получишъ всички блага. А ние се плашимъ отъ служенето. Ти не можешъ да служишъ, докато не си уменъ, докато не си добъръ и докато не си силенъ. Само умниятъ, добриятъ и силниятъ човѣкъ могатъ да служатъ. Като служите, вие имате една свѣтлина, може да направите всичко. Това е като единъ художникъ, който като тегли една линия, като вземе четката и нарисува една картина, медъ да ти падне на сърцето. И добриятъ човѣкъ, като каже една дума, като я чуешъ, това е достатъчно, за да се повдигне твоето съзнание. Тая дума има мощно действие.

Вие казвате: „Какво означава добрата дума?” Единъ ученикъ питалъ своя учителъ какво нѣщо е доброто. Учи-

тельтъ му казалъ: „Тръгни по пѣтя и ще научишъ какво нѣщо е доброто.” Веднага го хващатъ по подозрение и го осъждатъ на смъртъ. Като го закачили на вѣжето, той казалъ: „Свърши се”, така си мислелъ ученикътъ. Той си казалъ: „Искамъ да зная какво нѣщо е доброто, но сега какво ще науча, като ми стегнаха врата.” Като му стегнали врата, царьтъ дошълъ на мѣстото и казалъ: „Освободете го!” Следъ като го освободили, ученикътъ разбралъ какво нѣщо е доброто. Царьтъ го потупалъ по гърба и казалъ: „Върни се при твоя учителъ и му кажи какво нѣщо е доброто.” Той вече ималъ една вътрешна опитность, а не на думи. Царьтъ казалъ: „Снемете го отъ вѣжето, нека да се върне при своя учителъ.” Това е доброто въ свѣта. Когато всичко изчезне въ свѣта, когато всичко за тебе е разрушено, казва се: „Да бжде свѣтли-на”, и се възстановява този свѣтъ. И всичкитѣ ти разрушени блѣнове се възстановяватъ. И Богъ те възстановява младъ и свѣжъ и силенъ. И ти казва: „Върни се при своитѣ!”

Досега много пѣти съмъ ви говорилъ. Азъ наричамъ най-добрия учителъ въ свѣта Божествения духъ, който започва съ Любовта. Има единъ учителъ на любовта, който учи съ любовъ. Нѣма по-добъръ учителъ отъ него. Вие сега сте ходили при много учители. Нѣкои започватъ съ свѣтлината, нѣкои съ силата, нѣкои съ богатството, нѣкои съ външни изражения. Тѣ не сж онези учители, които могатъ да внесатъ нѣщо въ васъ. Онзи Учителъ, при който могатъ да отидатъ всички вѣрующи, това е Любовта, при който Учителъ всѣки може да отиде и съ който Божествениятъ Духъ се изявява. Сега, всички си решете да отидете при тоя Учителъ. Вий много пѣти сте ходили при него, той е много възискателенъ. Който трѣбва да влезе въ това училище, той трѣбва да се отрече отъ всичко въ свѣта и отъ себе си и отъ своя си животъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ отъ стария завѣтъ. Отъ него ще видите защо трѣбва да се отрича човѣкъ. Въ време на Саула се явилъ единъ голѣмъ герой, нѣкой си Голиатъ, който съ своитѣ думи обезчестилъ израилското войнство. Давидъ отишелъ при Саула, искалъ да се бие. Най-първо царъ

Саулъ го облѣкълъ съ ризница, далъ му шлемъ, копие и прочие. Като се облѣкълъ съ тѣзи тежки дрѣхи и взелъ тѣзи тежки оржжия, Давидъ казалъ: „Тѣзи работи сж много тежки. Не мога да си служа съ тѣхъ. Ако отида съ тѣзи нѣща на бойното поле нищо нѣма да свърша, ще ме претрепятъ и азъ ще се опозоря.” Оставилъ той ризницата и тежкитѣ оржжия и шлема, взелъ си една малка торбичка, една прашка и три камъчета. Царьтъ казалъ: „Какво ще свършишь съ тази прашка? Детинска работа!” Но Давидъ знаелъ да работи съ тая прашка. Той, като турилъ първия камъкъ въ тая прашка и замѣрилъ, камъкътъ ударилъ Голиата право въ челото. Тамъ има единъ центъръ. И тогазъ Давидъ отива, изважда неговия ножъ и му отсича главата. Нѣкои казватъ: „Може ли?” Питамъ: ти на злото въ себе си можешъ ли да му отрежешъ главата? Това е значението. Челото означава разумното, свѣтлината. Значи на злото ще трѣбва да отговоришь съ свѣтина - тази прашка, този камъкъ. Човѣкъ, който отива въ свѣта да воюва, той трѣбва да е въоръженъ съ свѣтлината на ума си, съ доброто и любовта и съ силата.

Вие често се обезсърдчавате. Често при мене идватъ и ми се оплакватъ нѣкои, че не можели да пѣятъ. А на това къде е причината? Че какъ ще пѣешъ, когато вѣнъ има 35 градуса студъ. Разбирамъ единъ салонъ отопленъ, като салонъ България. Тамъ се пѣе. Има 15 - 20 градуса топлина, ти си разположенъ, добра е и обстановката. Та рекохъ, когато не можешъ да пѣешъ, салонътъ не е добре отопленъ. Щомъ влезешъ въ отопленъ салонъ, дарбитѣ въ васъ ще се проявятъ. И ако нѣкой пѣтъ дарбитѣ въ васъ не се проявяватъ, то ти си въ салонъ неотопленъ. Не се обезсърчавайте. Нѣкой пѣтъ мислите, че нищо не знаете, нѣкой пѣтъ пѣкъ мислите, че много знаете. И двете нѣща сж невѣрни. Вечерно време, ако азъ завъртя електрическия ключъ и свѣтне салона, вие сте много учени, четете и много знаете. Но когато завъртя ключа въ обратна посока и стане тъмно въ салона, какво ще четете. Да кажемъ, че трѣбва да четете една книга - декламирате поезията на Омира, четете отъ тая книга. Като завъртя ключа, ще стане тъмно и какъ ще четете Омира? Не,

че сте невежи, но нѣмате условия - свѣтлина.

Любовьта се отличава съ следното: нѣкой иска да чуе дали го обичатъ или не. Какво ще питашъ Господа: „Господи, обичашъ ли ме или не?“ Че въ самия този въпросъ имате едно съмнение. Вие трѣбва да носите това съзнание, че Богъ ви обича. Никакво съмнение да не влиза въ вашия умъ. Въ всичко друго можемъ да се съмняваме, но щомъ дойдемъ до Бога, ние трѣбва да имаме една мисълъ. И да се съмняваме въ Бога или въ себе си, или въ ближнитѣ си, то е все равносилно. Има нѣщо въ свѣта, въ което човѣкъ не трѣбва да се съмнява и въ което седи силата му. Той не трѣбва да се съмнява въ Божията Любовь, въ Божествената Ммѣдрость. Той не трѣбва да се съмнява въ Божествената Любовь; той не трѣбва да се съмнява въ Божествената сила. Това сж три нѣща, до които като дойде, той да има само едно мнение. Той да гради всичко върху Божествената Мѣдрость върху Божествената доброта и Любовь и върху Божествената сила. Това да бжде тилъ въ съзнанието ви. Като дойде до това да кажешъ: „Има нѣщо, за което азъ не питамъ!“

Сега следующето, второто положение е: ние трѣбва да докажемъ, че оценяваме, ценимъ разумността въ която живѣемъ. Ние оценяваме свѣта, както е направенъ. Ние оценяваме доброто, което Богъ ни е далъ. Оценяваме силата, която Богъ е далъ на наше разположение. Защото всички онѣзи хора, съ които ще дойдете въ стълкновение, тѣ носятъ въ себе си това, Божественото. И следователно, въ дадения случай или вий ще бждете образа за Него или той ще бжде образъ за васъ. Ако нѣкой не ви обича, обичайте го вие. Ако нѣкой за васъ мисли добре и вий мислите за него добре. Защото този, който не мисли добре за васъ, той нѣма свѣтлина, той не ви вижда, той е въ тѣмно. И затова той нѣма мнение. Може ли жадниятъ човѣкъ да има лошо мнение за онзи хубавия балкански изворъ? Като дойде при него, като го погледне, трепне му сърцето. Като вземе капка по капка. Като вземе отъ тѣзи глѣтки, каква разтуха има въ него. Той не може да има лошо мнение за този изворъ. Може ли гладниятъ чо-вѣкъ да има лошо мнение за онзи, с хубавия хлѣбъ, кой-

то му се дава, той още съ уханието му разбира какво нѣщо е този хлѣбъ. И като го яде, у него се заражда една вътрешна благодарностъ. Можешъ ли да имашъ лошо мнение за онзи чо-вѣкъ, който те освобождава отъ вѣжетата. Или лошо мнение за единъ човѣкъ, който ти помага. Кѣмъ този човѣкъ никога не може да се зароди въ душата ти едно лошо чувство. Сега азъ не съмъ за самоосъждането. Азъ съмъ за това да се изправи човѣкъ. Като видя единъ уменъ човѣкъ, азъ се зарадвамъ, защото имамъ единъ образецъ. Като видя единъ силенъ човѣкъ, азъ се зарадвамъ, това е за менъ образецъ. И като видя единъ добъръ човѣкъ, азъ се зарадвамъ. Въ умния чо-вѣкъ, въ добрия и въ силния човѣкъ, Богъ се проявява. А пъкъ тамъ, гдѣто Богъ се проявява, злото не може да вземе надмощие.

И на васъ ще ви дамъ едно правило: вие сега всички искате да се борите съ злото. Тази война съ злото, оставете я настрана. Всѣкога, когато искашъ да се боришъ съ злото, турете доброто между себе си и злото. Ти да бждешъ на дѣсната страна, а злото на лѣвата, а по средата да бжде доброто. Лошитѣ хора поставятъ себе си на лѣвата страна, а пъкъ турятъ доброто на дѣсната страна. А въ центъра турятъ злото. А пъкъ добритѣ хора трѣбва да турятъ доброто въ центъра, себе си въ дѣсната страна, а злото въ лѣвата. Когато дойде злото трѣбва да знаешъ, че между тебе и злото е доброто. И тогазъ можешъ да бждешъ спокоенъ. Всички онѣзи енергии, като излѣзатъ отъ злото, ще минатъ презъ доброто, а доброто знае какъ да се справи съ тѣхъ.

Това е закона на присаждането. Щомъ се присади една киселица съ една питомна ябълка, нѣкоя хубава ябълка, доброкачествена, то онѣзи недоброкачественитѣ сокове щомъ минатъ презъ новата присадка, веднага се измѣнятъ. Всичко онова, което мине отъ злото кѣмъ доброто, се измѣня. Сега нѣкой пжтъ у васъ оставатъ старитѣ разбирания, вие казвате: „Какъ да направимъ това?“ Много ученици са питали така: „Не зная какъ да угодя на моя учитель.“ Този учителъ преподава по математика. Ти учи математиката, нищо повече. Като я изкара[шъ], решавай добре задачи и ти пос-

тепенно ще имашь доброто умение. Ако ти не учишь, не можешь да имашь доброто мнение на учителя си. Това е много върно. Да кажемь, че учителът ти преподава по музика. И ако ти не разучавашь добре уроците, той не може да има добро мнение за тебе. Ако заучавашь добре уроцитъ му, той всъкога има добро мнение за тебе. Същото е и при математиката. Много безкористни сж учителитъ. Може да има нъкои малки изключения, но изобщо сж безкористни.

Ако единъ ученикъ се страхува, че може да бжде засънченъ отъ своя учитель, ученикътъ не разбира. И ако единъ учитель [се страхува], че може да го засънчи ученикътъ и той не разбира, той не е учитель. Учителътъ никога не може да бжде засънченъ отъ своя ученикъ. И ученикътъ не може никога да бжде засънченъ отъ своя учитель. Ако единъ учитель засънчи ученика, ако въ него влезе мисълта да засънчи ученика, тогазъ той не е разбралъ своето предназначение. Свѣтътъ е толкозъ тирокъ. Учителътъ е далечъ отъ ученика. И учителътъ никаква сѣнка не иска да хвърли върху ученика. Учителътъ иска да учи ученика. Мисията на ученика, за която той е пратенъ на земята, е да свърши това училище и да бжде полезенъ въ даденъ случай на всички свои другари.

Научете се да говорите. Научете се да говорите хубаво, понеже каквото говорите, ще се върне при васъ. Всичкитъ ви речи се филмуватъ. Така както говорятъ нъкому, има киноартисти, които постоянно въртятъ и филмуватъ речъта ви. И нъкой пжтъ на кино ще видите какво сте говорили. Когато започнете да изучите този филмъ, веднага ще видите погрѣшкитъ си, ще схванете, че не трѣбва да говорите така.

Кое е по-лесно да кажете сега: „Обичамъ ви” или „не ви обичамъ”? Кое е по-лесно на гладния да каже: че може да яде или че не може да яде? Ако може да яде, какъвъ е гладниятъ? Той е здравъ човѣкъ. Ако не може да яде, това показва, че е боленъ. Следователно ако вие кажете, че не можете да обичате, вие сте на сцена, нищо повече. Ако кажете, че обичате, вие сте здравъ човѣкъ. И тогазъ въпросътъ е: ще ядете въ даденъ случай толкозъ, колкото е потребно, за да се възобновятъ вашитъ сили. Та първото нъщо е: вие трѣбва

да мислите. Свѣтлината е външенъ стимулъ за любовта. Това е пробуждане на съзнанието. Любовта не е дошла още. Като дойде свѣтлината, тя е предговоръ за Любовта. И следъ това направо нѣма да дойде Любовта. Любовта идва най-после отъ всичкитѣ нѣща. По-рано идва силата и това, което иде най-после е Любовта. И понеже Любовта идва последна въ свѣта, сега още Любовта я нѣма, но се приготвява. Чрезъ свѣтлината и чрезъ силата свѣта сега се освобождава, за да бждемъ готови, та като дойде Любовта, да можемъ да я разберемъ и приемемъ. Съ Любовта ще се изгради бждащата култура, бждащия животъ. Отъ всичко трѣбва да се отречемъ - отъ всички онѣзи слаби и стари разбирания. Върху старитѣ вѣяния, старитѣ разбирания Любовта не може да се прояви.

Ти питашъ: „Какво ще стане съ менъ?“ Ти ако имашъ съзнанието на една мравка, ти ще останешъ съ това съзнание, какво ще придобиешъ? Какво ограничение има въ съзнанието на мравката? Има единъ мравунякъ при мене. Давамъ имъ кашкавалъ - не го ядатъ. Давамъ имъ пѣпешено семе. И него не ядатъ. Гледамъ, че тѣ ходятъ по дърветата, тамъ има нѣкои боровинки, зрънца и тѣхъ ядатъ. Вегетарианци сж. Такива работи, като кашкавалъ не ядатъ. Изхвърлятъ го навънъ. Но намиратъ зрънца и ги ядатъ. Тѣзи мравки сж доста миролюбиви. Ако мравкитѣ сж станали вегетарианци на планината, на 2000 метра височина, азъ разбирамъ. Тѣ казватъ: „Това, което давате, е единъ луксъ, който не може да се намѣри на планината, та ще бждете така добри да не ни давате кашкавалъ.“

Та най-естествената храна за човѣшката душа, това е храната, която иде отъ Любовта. Трѣбва да започва съ свѣтлина. Свѣтлината и топлината, това сж храна за душата. Това сж храни, които идатъ отъ Любовта. Свѣтлината е плодъ отъ Любовта. И топлината е плодъ отъ Любовта. Свѣтлитѣ мисли и свѣтлите чувства, това сж нѣща, които хранятъ човѣшката душа. И следъ като се е нахранила душата съ свѣтлина и топлина, следъ като се е хранила съ хубавитѣ мисли и чувства и добритѣ постѣпки, следъ това ид-

ва вече Любовта. Тогазъ вече за човѣка се отваря едно ново поле. Единъ новъ свѣтъ се явява предъ него. И апостолъ Павелъ казва: „Око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ.” Та цѣлия свѣтъ, всичката природа - това сж възможности за проявление на Божията Любовъ, която има да опитаме. Несмѣтни богатства, несмѣтни възможности има. И за пѣвци, и за музиканти, и за бащи, и за майки, и за слуги, и за художници, за всички хора има несмѣтни богатства, въ каквото и положение да сж.

Дръжете мисълта, че Богъ дава всички възможности на тебе. Богъ е обмислилъ за тебе и ти не трѣбва да се обезсърдчавашъ. Всѣки единъ човѣкъ, какъвто и да е, да бжде за тебе единъ стимулъ за единъ стремежъ. Та, всички хора, които срѣщате, сж едно благо за васъ, ако разбирате. А пъкъ всички хора, които срѣщате, ако не разбирате, сж една спжнка за васъ. Та, ако разбирате, свѣтлината, доброто и силата сж едно благо за васъ. И въ добрия животъ, въ разумния животъ и въ силния животъ е Богъ. Въ тѣхъ Богъ се проявява. И всички хора, които носятъ въ себе си доброто, разумното и силата, тѣ сж едно благо за васъ, съ което Богъ всѣки день ви посреща.

Та рекохъ, като се срѣщаме сега на планината, имайте желание тази година да се възобновите съвсемъ. Нѣкои отъ васъ сте остарѣли и мислите, че сте стари. Не. Да остарѣе човѣкъ е много мжчно. Най-мжчната работа е да остарѣе човѣкъ. Откакъ е свѣтътъ създаденъ, въ небето има само 24 старци. Много мжчно човѣкъ става старецъ. И сега се приготвява онзи старецъ, за да станатъ 25. А пъкъ тукъ на земята ги е наспорилъ Господъ, съ милиони старци има. Вие се откажете отъ тази идея. За подмладяването - може, а за остаряването - оставете това. Всички станете кандидати за младостта, а пъкъ за старостта, то е много за васъ, непостижимо е за васъ. Единственото нѣщо, което е непостижимо за васъ, то е старостта. Ако искате да остарѣете, то невъзможно. Но ако искате да се подмладявате, то е възможно.

Затова, обновявайте се въ вашата мисъл, въ вашето

чувство и въ вашата сила и бждете като децата. И да носите Божественото Знание, Божествената Любов и Божествената Сила.

Отче нашъ

Сега, като тръгнете нагоре къмъ „Езерото на чистотата”, не бързайте. Нѣкои бързатъ да стигнатъ първи. Като се запъхтите нѣкъде, спрете се и починете си малко. Защото има нѣкои сестри, които мислятъ, че сж стари. И мислятъ, че не могатъ да ходятъ. Като се запъхтите, кажете: „Младъ съмъ!”

6ч.30 мин.

(Веднага отъ Молитвения връхъ отидохме при „Езерото на чистотата”. На полянката надъ езерото се направиха паневритмичнитѣ упражнения и следъ това при езерото си умихме лицето, краката.)

*Беседа от Учителя
държана на 2 августъ 1939 г., сръда, 5 ч.с.
Молитвениятъ връхъ при Седемтѣхъ Рилски езера*

ТЪРПЕНИЕ

*Добрата молитва,
Духътъ Божий.*

Ще прочета 14 глава отъ Йоана.

„Всичко въ живота е постижимо”

Хората на новата култура трѣбва да се отличаватъ съ търпение. Единственото нѣщо, което хората сега нѣматъ, е търпението. Много рѣдко ще се срещне нѣкой, който да е търпеливъ. Сѣнката на търпението хората носятъ, това е неволята, мъчението, страданието. Тѣхъ издържатъ и мислятъ, че сж търпеливи. Има едно вжтрешно мърморене. Търпи нѣкой и недоволенъ въ себе си.

Питамъ: ако васъ ви дадатъ една програма да създадете свѣта, какъ ще го създадете? Вие сте недоволни, но ако вие създадете един свѣтъ, какъ ще го създадете? Ако вие създадете свѣта, ще турите себе си на първо мѣсто. Тогава другитѣ хора кжде щѣха да бждатъ? Всѣки от васъ има създаденъ свой свѣтъ, въ който той е на първо мѣсто. Свѣтътъ страда все отъ първенци. Двама хора спорятъ, защото сж първенци. Сега туй, което става въ васъ, виждате не всичкитѣ несъобразности. Виждате, че нѣкой съ васъ не постжпва, както вие разбирате. Какъ трѣбва да постжпи човѣкъ? Ако въ една мрачна нощъ, азъ ви оставя да ходите по земята и ви казвамъ: „Право ще ходите, нѣма да се спъвате”, ще може ли да не [се] спъвате? Питамъ: пусна ви въ една тъмна стая, дето има столове, маси, какъ ще минете? Ще направите доста бели. Ако има вази, чаши, всичко ще бутате на земята. Кой е причината? Не, че вие искате. Значи въ тъмната нощъ не трѣбва да се движите. Когато е тъмно мѣстото, трѣбва да седите на едно мѣсто. Всѣкога, когато двама ду-

ши се каратъ, тѣ сж въ тъмна мебелирана [стая]. Понеже нѣматъ свѣтлина, блѣскаатъ се. Сега ако живѣте въ единъ уреденъ свѣтъ, вие нѣмате никаква заслуга. Ако сте добъръ, тази добрина не произтича от васъ. Когато на една каменна статуя нѣкой великъ архитектъ или скулпторъ даде една хубава форма и всички я уважаватъ, почитатъ, достойнството не е на самата статуя, достойнството е на самия художникъ, който я направилъ такава красива. Тя е само едно обявление.

Веднажъ гледахъ един царь, който се разхождаше изъ града Бостонъ, величественъ царь. На бой имаше два метра височина, облѣченъ съ царска мантия корона на главата, разхожда се изъ улицитѣ и никой отъ американцитѣ не му обръща внимание. Чудя се, какъ американцитѣ, които сж толкова любопитни, не обръщатъ внимание на царя. Като гледамъ гърба му - цѣлиятъ грѣбъ написанъ съ обявления, разбрахъ работата. Той е царска статуя. Американцитѣ казватъ: „Ние сме свикнали, доста ги имаме такива статуи.“

Та рекохъ, същественото въ съвременниятъ свѣтъ представя хората, не статуи. Хубаво нѣщо сж статуитѣ, но въ тѣхъ животъ нѣма. Въ човѣка вжтре, колкото и скромень да е, въ човѣка има една душа, има духъ, има умъ, има едно сърце, има една воля вжтре, които човѣкъ трѣбва да ги обича.

Та, първото нещо на човѣка това е търпението, онова съзнание, че ти, при най-голѣмитѣ несподи на живота, си умень, да може да минешъ тѣй, че да не направишъ пакостъ. Като поставишъ нещо, да го поставишъ точно на мѣсто. Като обърнете вашата дреха наопаки и излѣзете съ нея между хората, какво ще кажатъ? Нѣкой пжтъ хората носятъ нѣкоя добродетель наопаки обърната. Обърнатата добродетель това е нетърпението - една обърната добродетель. Нѣкои хора сж много нетърпеливи, търпението е обърнато наопаки. Защото законътъ на търпението, ти трѣбва да се спрешъ на едно мѣсто. Търпеливъ може да бждешъ до време, не всѣкога търпеливъ може да бждешъ. Докато се премахнатъ всич-

китъ препятствия, докато има тъмнина въ твоя умъ, ще бжде- шъ търпеливъ, ще чакашъ да се махне тъмнината, тогава ще вземешъ твоео движение. Нетърпеливитъ хора се движатъ въ тъмнината. А въ тъмнината се зараждатъ всички съвре- менни недоволства, които имате. Да допуснемъ, че въ човъ- ка има желание да се храни - туй е единъ неестественъ живо- тъ, желанието. Яденето е законъ на опознаване. Ти не може да опознаешъ единъ плодъ, ако не го изядешъ. Следовател- но като изядешъ плода, ще го опознаешъ, обича ли те пло- дътъ или не. Ако ти причини болка въ стомаха, този плодъ не те обича; ако ти донесе радостъ въ стомаха, този плодъ те обича, ти ще се запознаешъ съ него. Следъ като те обича, той ще отвори мѣсто, ще влѣзе въ мозъка вътре, ще го раз- ведешъ въ онзи великъ свѣтъ. Този плодъ ще започне да се учи въ тебе.

Та рекохъ, всички онѣзи хора, които не сж търпеливи, причиняватъ голѣми смущения въвъ невидимия свѣтъ. Зато- ва всичкитъ хора, които сж дошли тукъ на земята, които сж изпратени на земята, сж отъ нетърпеливитъ. Отъ невидимия свѣтъ всѣки, който е нетърпеливъ, пращатъ го тукъ да се прероди, да се учи на земята. Тѣй щото щомъ сте слѣзли на земята, вие не сте отъ търпеливитъ. На земята сте дошли да научите закона на търпението. И всичкитъ несгоди на живо- та сж училище, дето искатъ да ви покажатъ, да ви научатъ на търпение. Защото всичко въ свѣта, което е създадено, е на мѣстото си. Едно ваше страдание е благо за другитъ. Ни- ма мислите, когато изядамъ една ябълка, не е благо заради мене. Ако ябълката не разбира, ще страда. Какъ посрѣщате вие ябълката. Най-първо вие сте много мекъ. Като погледне- те, поглаждате я. После я стискате, опитвате дали тя търпи и чувате единъ малкъ звукъ. „Колко е хубава любовта ти”- казва тази ябълка. Зжбитъ представятъ човѣшкитъ доброде- тели. Ти посрѣщашъ ябълката съ зжбитъ. Казвашъ: „Добъръ день, добре дошла, радвамъ се, че Господъ те изпратилъ при мене на гости.”

Аз може да ви приведа единъ примѣръ отъ живота на Еликтета. Той билъ робъ при единъ римски патриций. Но

господарът бил много недоволен от своя роб, че той никога не се оплаквал. Като биели, другите роби охкали, викали, плакали, а този, когато господарът го наказвал, той се усмихвал. Искал да му каже: „Макар да си патриций, внимавай, защото един ден и ти може да се намъриш в моето положение.” Чудил се на този упорит човък. Един ден искал да го наказва, започнал да му натиска крака, той му казал спокойно: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш.” След като му счупил крака, този патриций се обърнал, освободил Епиктета от робство, дал му голъма сума и го изпратил да си отива в Гърция. И написва много интересни работи. Туй е търпение. Оттам насетне този патриций и Епиктет станали приятели. Питамъ: вашият крак когато натискат, какво трѣбва да кажете вие? Аз съм виждал нѣкои, като се приближи при тѣх нѣкой, казватъ: „Какво ме натискаш, не виждаш ли?” Дрехата като докоснатъ, не може да търпи, че се приближилъ. Тия камъни, на които седимъ, тѣ сж единъ върху други, какво мислите учатъ - търпение. Каква тежестъ седи отгоре имъ. Тѣ търпятъ спокойно. Камънитѣ сж много търпеливи. На Епиктета философията да имате.

Азъ считамъ единъ човък, който нѣма търпение, нему му липсува едно качество - устойчивостъ, твърдостъ на характера. Човък безъ търпение, характерътъ му нѣма основа, нѣма на какво да се обосновава. Твърдостъта на човѣка представя едно отъ моралнитѣ качества. Твърдостъта е задна стража на Божествения свѣтъ. За Бога казваме, че Той е дълготърпеливъ. Богъ, който вижда всичкитѣ недостатъци на хората, Той взема само въ съображение отъ тия недостатъци да изкара нѣкаква добродетель. Ти си нетърпеливъ. Въ какво седи нетърпението ти? Само във една малка частица „не”. И в английски е „no”. Въ френски съ колко букви се различава? (-Въ две.)

Нетърпението има два елемента. Едното нетърпение отъ женитѣ, другото нетърпение иде отъ мъжетѣ. Отъ „Н” е на женитѣ, отъ „Е” на български е на мъжетѣ. Жената прави мостове - „Н” на български. Кждето и да е, жената прави

мостове да мине. „Е” - това е мъжът, който обича да заповѣдва. „Е” е законъ на разширение. Но мъжът като се ожени, иска жена му да се подчинява. Жената за да направи едно примирие, трѣбва да направи единъ мостъ. Кой е този мостъ? То е човѣшкото благоразумие. Тамъ, дето има благоразумие, противоречията въ живота се уреждатъ лесно; дето нѣма благоразумие, противоречия има. Следователно жената се явила въ свѣта, за да направи единъ мостъ, да внесе благоразумието въ човѣка, да го научи какъ да бжде търпеливъ. Жената създаде най-голѣмото главоболие на мъжа. Не на мъжа, мъжът и жената сега сж раздѣлени. Подъ думата „мъжъ”, тя е една санскритска дума, ние разбираме едно сжщество, което трѣбва да мисли. Но има единъ мъжъ на нетърпението; има и една жена на нетърпението. Тия мъжъ и жена се каратъ цѣлия день и се разправятъ. Единиятъ иска да гради мостове, нѣма материалъ, не може да прави мостове. Другиятъ иска да се разшири, но нѣма мѣсто, нѣма кому да заповѣдва. Жената нѣма материалъ да направи мостове. Единъ мостъ да направишъ, въ себе си да се примиришъ. Колко е мъчно хората да се примирятъ! Рекохъ: „Примири се!” Не може. Той е нетърпеливъ. Рекохъ, примирете се. Трѣбва да примиришъ два брѣга на рѣката. Тия брѣгове нѣма какво да примиришъ, искашъ да се примиришъ, ще направишъ единъ мостъ отъ единия брѣгъ до другия. Понеже водата ги раздѣля, искатъ да се приближатъ. Казватъ: „Тѣ се скарали.” Какъ се скарали? Тѣ никога не сж се виждали, водата ги раздѣля. Двама братя се каратъ, понеже водата минала между тѣхъ.

Разправятъ за търпението на двама аскетически философи, които се състезавали за голѣмо търпение. Единиятъ се отличавалъ съ голѣмо търпение, другиятъ казалъ, че и той може да търпи като него. Отишълъ единъ просякъ да ги опита, колко могатъ да търпятъ. Отивалъ при единия 19 пѣти да проси и той все го приемалъ любезно и му услужвалъ. При другия като отишълъ петъ пѣти да го посети, той му казалъ: „Все съ тебе ли ще се занимавамъ?” Просякътъ му казалъ:

„Не те бива тебе. Азъ 19 пѣти ходихъ при твоя приятель и той все ме посрѣщаше весель, петъ пѣти при тебе дойдохъ и ти вече кипна.“

Та сега и вие се състезавате въ търпението. Азъ считамъ, че въ свѣта има само две сѣщества: единъ мъжъ и една жена. Азъ считамъ всичкитъ хора копие на тия, както въ единъ домъ децата сѣ копие на бащата и майката. Щомъ има баща и майка, има деца; щомъ нѣма баща и майка, нѣма деца. Щомъ има скулптури, ще има и статуи; щомъ нѣма скулптори, нѣма статуи. Ако има архитекти, ще има къщи; ако има земледѣлци, ще има ниви да се оратъ. Ако има писатели, има книги, ако нѣма философи, нѣма философия въ свѣта. Следователно търпението ли трѣбва да сѣществува по-напред или търпеливитъ сѣществуватъ? Търпението това е едно отъ основнитъ качества на Любовта. Ти не може да обичашъ, ако не търпишъ. То е едно неразбиране. Вие всѣкога сте готови да приемете единъ богатъ човѣкъ. Съ четири очи ще гледате да дойде въ къщи, той носи провизии, всичкитъ богатства. Ако дойде въ къщи единъ бедень, не ви е приятно. Двама бедни хора на едно мѣсто не могатъ да живѣятъ. Вие сега, които сте нетърпеливи, събрани сте съ друго нетърпение. Нетърпението на мъжа се е събрало съ нетърпението на жената и като се събрали, не могатъ да се търпятъ. Търпението на мъжа се е събрало съ търпението на жената и като се събератъ, могатъ да се търпятъ. Азъ ви казвамъ произхода. Ти не може да бждешъ търпеливъ, докато нѣмашъ една жена. Ти не може да бждешъ търпеливъ, докато нѣмашъ една сестра. Ти не може да бждешъ търпеливъ, докато нѣмашъ една майка. Ти не може да бждешъ търпеливъ, докато нѣмашъ единъ баща. Ти не може да бждешъ търпеливъ, когато нѣмашъ единъ учителъ. Ти не може да бждешъ търпеливъ, докато нѣмашъ единъ слуга.

И тогава Христосъ рече: „Азъ ще изпратя духа си.“ Щомъ дойде Духътъ въ тебе, то е мощното, силното, което ще създаде търпението. Ние виждаме какъ Слънцето изрѣ тази сутринъ, какъ се показа. Ученитъ хора казватъ, че то е

една топка, материал, нѣма съзнанието въ него. То е горещо вещество на бунтъ. Най-голѣмитѣ бунтовници сѣ въ Слънцето. Тамъ има такива избухвания на лава по на 200-300 хиляди километра. Около стотина, 150, 180 избухвания. Ако сме на Слънцето, ще извъркнемъ нѣкъде и нѣма да ни види никой. Има нѣщо въ Слънцето, което кипва, но то не е такава. Въ Слънцето има единъ стремежъ на любовъ, да изпрати своята помощъ къмъ онѣзи, които се нуждаятъ. Следствие на това има едно вътрешно състезание, кой да иде понапредъ да слугува. Ако вие можехте да виждате, щѣхте да видите, то сѣ хиляди и хиляди разумни същества, които излизатъ като слънчеви лѣчи, облѣчени съ своитѣ мантии, тичатъ по вселената и разнасятъ свѣтлина. После пакъ се показватъ въ Слънцето. Има теория, че тия петна, които се явяватъ на Слънцето, сѣ ангелитѣ, които се връщатъ, отварятъ се слънчевитѣ врати и хората виждатъ само тъмнитѣ врати. Тѣ сѣ си свършили работата, затова тъмни стават, голѣми отвърстия има.

Та понѣкога, когато вие седите и нѣмате смисълъ въ живота, защо идатъ страданията? Тѣ идатъ да ви дадатъ работа. Радостта това е една работа външна, страданието е една работа вътрешна. Следователно казватъ: „Защо сѣ страданията?“ Една вътрешна работа сѣ. Страданието е една Божествена вътрешна работа. И ти още не разбирашъ Божиитѣ пѣтица. Нали учителитѣ ви даватъ домашни работи, дадатъ ви една мъчна задача, ти решавашъ по единъ начинъ, по втори, не може да решишъ, лѣгашъ да спишъ, не може да спишъ, ставашъ, хванешъ си главата, пакъ седнешъ. Като решишъ задачата, стане ти радостно. Като идешъ въ училище, задачата е лесна. Страданията, това сѣ домашни упражнения. Отъ решаването на тия задачи зависи вашиятъ прогресъ.

Сега споредъ васъ, какво искате вие. Ако нѣма страдание, нѣма и радостъ. Щомъ има страдание, ще има и радостъ; щомъ има радостъ, ще има и страдание. Сега, който не разбира, ще счита, че страданието е зло. Страданието е най-голѣмото благо на съвременнитѣ хора. Христосъ, като дей-

де отъ небето, съ какво го посрѣщнаха хората? Направиха ли го царь? Имаше ли нѣкой апартаментъ? Носѣше ли такава тога като римскитѣ патриции, нѣкой вѣнецъ, корона? Действително, Той имаше царска мантия, Той бѣше облѣченъ съ най-хубавата мантия на Любовта. На земята като дойде много облѣченъ бѣше, изпродаде си всичкитѣ дрехи, за да помага на хората. Най-после даде и последната си мантия и си замина голъ отъ земята. Съблѣкоха Го, всичко му взеха и така си замина. По човѣшки говоря сега.

Рекохъ, понѣкой пѣтъ нѣкои проповѣдватъ, учатъ че Христосъ се отличавахе съ голѣмо търпение. Има единъ образъ, че една жена чула, че Христосъ лѣкувалъ и носила своя синъ при Христа да го излѣкува. Едва пристигнала, когато Той билъ закованъ на кръста и започнала да плаче на Христа. Христосъ се помолилъ да му отковатъ ржката, турилъ ржката на детето и то оздравѣло. После пакъ му заковали ржката. Колцина отъ васъ сте готови да отковете ржката и да направите едно добро и пакъ да ви заковатъ ржката. Гледамъ тукъ за какви малки работи се безпокоите. Че не го погледнали хубаво, безпокои се. Отъ [де] знае, каква наука има? Казва: „Криво ме погледнаха.“ Де намѣри този жгълъ. Казва: „Направо не ме погледна. Топлина нѣма въ погледа.“ Какъ измѣри температурата, казва, че топлина нѣмало въ погледа. Съ каквъвъ уредъ измѣрилъ, че топло не го погледналь?

Да ви кажа самата истина какъ седи: Не може хората да ви обичатъ, ако не ги обичате. Който пръвъ оценява любовта той е, който раздава любовта. Който втори оценява любовта, кой приема любовта. Следователно въ единъ и сжщъ моментъ не може да дадешъ своята Божествена любовъ отъ себе си. Ако не може да възприемешъ отъ друго, ти не може да имашъ любовъ. Два момента сж тѣ въ характера на човѣка. Защото Богъ е скритъ и въ добритѣ и въ лошитѣ хора. Но да ви кажа сега: Богъ е скритъ въ едно сжщество, наречено мжжъ. Той си мисли, че е мжжъ. Богъ е скритъ въ едно сжщество, което е наречено жена. Мжжътъ е, който излѣзалъ отъ областта на мисълта. Жената е излѣзла изъ областта на живота. Събрали се на едно мѣсто, за да бж-

датъ мисль и животъ, въ съдружие влѣзли и завзели мѣсто. Мжжтъ завзель ума, жената - сърдцето. Каратъ се, кой да има първото мѣсто. Питамъ сега: какъ ще примирите, имате два крака, ако дѣсниятъ е пръвъ въ единъ моментъ, втория моментъ какъ ще бжде - лѣвиятъ ще бжде пръвъ, а дѣсниятъ вторъ, понеже движение трѣбва да има. Лѣвиятъ кракъ е жената, дѣсниятъ е мжжтъ - мжжтъ ще иде назадъ, жената напредъ. Кой ще бжде пръвъ? Мжжтъ ще бжде пръвъ, после жената ще бжде първа. Какво се разрешава въ този въпросъ. Съ дѣсния кракъ ще мислишъ, съ лѣвия кракъ ще чувствувашъ. Съ дѣсния кракъ ти ще говоришъ разумно, съ лѣвия кракъ какво ще правишъ? Съ лѣвия кракъ ти ще утешавашъ беднитъ, страдащитъ, ще ги прегърнешъ, ще ги цѣлунешъ, ще ги лѣкувашъ. Съ дѣсната ржка се дава, съ лѣвата се радва. Съ дѣсния кракъ се туря общия капиталъ въ една банка, съ лѣвия кракъ този капиталъ се разпредѣля, кому какво трѣбва да се даде. Ако въ тебе сърдцето не е развито, капиталтъ, който имашъ, нѣма да знаешъ какъ да го раздадешъ.

Сега вие сте се събрали тукъ на планината и азъ искамъ да бждете както тази утрешното Слънце. Днесъ Слънцето казало на вѣтъра: „Ще търпишъ, ще дадешъ добъръ примѣръ.“ Защото много спривавъ е вѣтърътъ. Сега ще го разгнѣватъ нѣкъде, ще започнете да чувате шепота му, тук-тамъ да се кара. Мине покрай нѣкое дърво, казва: „Какво търсишъ тука?“ Мине покрай камъче, задигне праха. Ще мине покрай васъ и казва: „Какво сте дошли тукъ на планината!“ Ще ви дигне дрехата, шапката. Той казва: „Ха, махайте се отъ тукъ вече.“ Що е вѣтърътъ? То е човѣшката мисль. Понѣкой пжтъ човѣкъ трѣбва да спре своята мисль.

Вие понѣкой пжтъ имате единъ човѣкъ до васъ, когото не можете да търпите, казвате: „Нетърпимъ.“ Или ржцетъ много твърди, или отъ него излиза нѣкое ухание, нѣма хубаво ухание, или въ очитъ има нѣкъде нѣкой дефектъ, има нещо, което васъ ви смущава. Помнете: този човѣкъ е недовършена картина. Ако идете при единъ художникъ, който рисува, ще видите, че има известни щрихи, грозна е карти-

ната. След време ще стане отлична картина, милиони ще струва. Вие имате един човѣкъ, Господь сега го направилъ. Вие сте влѣзли въ ателието на Бога преди да е довършилъ тази картина. Не е ваша работа да критикувате, че картината не е довършена. Не си давайте мнението за картини, които не сж довършени. Тамъ е вашата погрешка. Ти казвашъ сега, че не може да търпишъ нѣкого. Помисли, че ти си при Господа. Мислишъ ли, че всичко онова, което ти мислишъ и чувствувашъ Господь го удобрява? Ти виждашъ много дефекти. Не е довършенъ човѣкътъ. Мислите ли, че когато Господь правѣше Адама, когато Господь създаде Адама, вземаше онази прѣстъ и го прави веднажъ, дважъ, трижъ, много рѣдка бѣше тази прѣстъ. Единъ негъръ, като проповѣдвалъ какъ Господь създаде човѣка, казалъ, че три дни на единъ плетъ, три дни го сушилъ. Другъ негъръ го питалъ: „Ами плета кой го направилъ?“ Казва: „То не е ваша работа.“ Едни казватъ, че първото същество, което е създадено, е човѣкътъ, плетътъ кой го е създаде? Все таки този плетъ съществува. Всѣкога нетърпението се ражда при единъ плетъ. Понеже като се направи между двама съседи една преграда, единъ плетъ и започватъ да спорятъ. На плета се опознаватъ. Питатъ: „Защо поставили плета?“ Или пита: „Защо влѣзълъ въ къщи?“ Значи една врата трѣбва да има. Всѣкога, щомъ влизашъ въ единъ домъ безъ любовь, ще те питатъ: „Кой ти даде правото да влизашъ.“ Щомъ влизашъ съ любовь, никой нѣма да те пита. Хората на любовьта сж добре дошли, но хората на безлюбието никой не ги иска. Много естествено. Ако ви дамъ единъ диамантъ, добре дошълъ е, нѣма да ви обидя. Ако ви дамъ единъ диамантъ като кокошо яйце, ще го считате за голѣма привилегия. Ако ви дамъ едно паче яйце или единъ простъ камѣкъ, ще бжде обидя.

Рекохъ, сжщиятъ законъ е: Ако ти отивашъ въ единъ домъ, трѣбва да носишъ подарѣцитѣ на любовьта. Влизашъ въ който и домъ да е, ще носишъ скжпоценноститѣ на любовьта. Тогава ще бждешъ добре дошълъ. Ако носишъ просити камѣни, никой не ги иска. Ние сме богати съ човѣшки

подаръци, ние нѣмаме нужда отъ тѣхъ. Трѣбва да се откажемъ. За бждеще подарявайте си скъпоценнитѣ камъни, направени отъ любовѣта. Първиятъ камъкъ да бжде на вашето Божественото търпение.

Отче нашъ

Имайте търпението на майката, която по десетъ пѣти става за онова кречатало и като го погледне, помилва го и казва: „Отъ тебе човѣкъ ще стане.” Рекохъ, слушайте когато вашата майка ви говори. Благодарете на Бога за онова, голѣмото търпение.

*Беседа държана на 4 августъ 1939г.
Петъкъ 5 ч.с.
на Молитвения връхъ*

СВЪТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

*Небето чисто синьо.
Времето меко, слабъ вѣтъръ.
Слънцето изгрѣ в 5 и 31 часа сутринта*

Нека всѣки тайно да прочете Отче нашъ.
Ще прочета 18 глава отъ Евангелието на Иоана.

„Духътъ Божи“

Въ свѣта има три важни работи. Всѣки, който иска да следва Божествения пѣтъ, или да бѣде ученикъ, да държи умътъ си, сърдцето си и волята си въ изправно положение. Щомъ маслото изтича изъ гърнето, гърнето не е здраво; щомъ водата изтича изъ шишето, шишето не е здраво. Има две опасности. През пукнатинитѣ водата изтича. И щомъ изъ шишето изтече водата, отвънъ ще се влѣе нѣщо, което е мѣтно. И цѣлиятъ животъ е създаденъ отъ противоречия. Вземете семейството. Майката съ любовъ ражда децата, сѣщо и бащата съ любовъ се отнася къмъ тѣхъ. Децата сѣ като ангелчета. Но следъ време се ражда едно недоразумение и между родителитѣ и дѣщерята или сина. Може бащата или майката, или синътъ, или дѣщерята да сѣ пукнати шишета. Може майката да е здрава, а бащата да е пукнатъ; или може би дѣщерята да е здрава и синътъ да е пукнатъ. Но питамъ: ако допуснемъ, че всички шишета сѣ здрави и нѣма споразумение, какъ ще си го обясните? Няма споразумение между тѣхъ. Питамъ: когато двама хора се каратъ за имуществото на баща си, кѣде е причината? Причината е въ следующото. Причината седи въ това, че бащата умира. Бащата е виноватъ, че умира. Защото, ако бащата не бѣше умрѣлъ, синоветѣ не щѣха да се каратъ. Въ притчата на блудния синъ се разказва,

че младият синъ искалъ наследството си. И бащата го изпраща, за да не го обиди, да не мисли синътъ, че баща му е лошъ. Синъ му отива и похарчва всичко. Връща се и вижда, че баща му е правъ. И съзнава погрѣшката си. Най-първо той е мислилъ, че баща му не е толкова добъръ и че той трѣбва да бѣде свободенъ. Но щомъ се връща назадъ, бащата се примирява съ малкия синъ, а пъкъ се скарва съ голѣмия. Го-лѣмиятъ вижда, че бащата дава угощение на малкия си синъ и казва: „Какво има? Азъ толкова години работихъ и никакво угощение не ми даде, а сега, като дойде младиятъ, ти устрои угощение.” Баща му казва: „Защо се сърдишъ, всичко каквото имамъ е твое.”

Сега вие, които ме слушате, нѣкои сте отъ младитѣ синове, а нѣкои отъ старитѣ. Когато баща му даде паритѣ на младия синъ, младиятъ синъ каза, че баща му е много добъръ. И като се върна позна погрѣшката си. Голѣмиятъ синъ не призна, че баща му е правъ.

Сега вие искате да отидете въ свѣта да носите Новото учение. Въ какво седи Новото учение? То не е бит-пазарско учение. Ако отидете въ свѣта, да турите редъ и порядъкъ, да турите редъ и законность, тѣ си иматъ много по-добри закони. Тѣ си иматъ редъ. Определятъ автомобилитѣ отъ коя страна да се движатъ отъ лѣво или отъ дѣсно. После иматъ къщи построени, плащатъ определени данъци, иматъ си свещеници и училища, на какво ще ги учишъ? Или ако влѣзешъ въ нѣкой домъ, пакъ какво ще ги учишъ? Какъ да се обичатъ ли? Тѣ знаятъ какъ да се обичатъ. На какво ще ги учишъ? Не трѣбва да правите погрѣшката, която направи стариятъ ракъ. Стариятъ ракъ казалъ на сина си, като излѣзе изъ рѣката: „Синко, право ще вървишъ. Всички да видятъ, че право вървишъ.” Малкиятъ ракъ казалъ: „Я, ми покажи! Азъ подиръ, ти отпредъ.” Стариятъ тръгналъ и синътъ казалъ: „И азъ вървя като тебе.” На кжде върви стариятъ ракъ: въ дѣсно или въ лѣво? Въ лѣво. Като отидешъ въ нѣкои държави, ще вървишъ въ лѣво. И като се връщаш - въ дѣсно.

Кое въ свѣта е криво? Погрѣшката е, когато едно благо го търсишъ за себе си, не искашъ това благо да го споделе-

лять и другитѣ хора, ти считаашъ, че ти си достойниятъ, а пъкъ другитѣ не сж достойни. Напримѣр вие може да спорите тази сутринъ кой отъ васъ видѣлъ по-добре изгрѣва на Слънцето. Това зависи отъ вашитѣ очи. Художникътъ, като погледне Слънцето, другояче ще го види. Мнозина отъ васъ, които не сте художници, сте го видѣли малко по-другояче. Вие обичате Слънцето, но къмъ обѣдъ не може да го погледнете. Не е приятно да го гледашъ. И колцина може да гледате това Слънце 5 минути? Сега, отъ кжде произтичатъ противоречията? Петъръ минаваше за единъ смѣлъ човѣкъ, който обичаше Христа. И казваше Петъръ: „Ако всички се отрекатъ отъ Тебе, азъ не!“ Това казваше мощниятъ, знаменитиятъ Петъръ. И като дойдоха да го хванатъ, този смѣлчакъ извади ножъ и отсече ухото на Малха. Той не му блѣсна главата, но му отсече ухото. Искаше да му каже: „Ти уменъ ли си, ти слушаашъ ли, знаешъ ли кого хващашъ? Христосъ му каза: „Тури си ножа въ ножницата! Съ едно отсичане на ухото, не се оправя тази работа. Трѣбва да умре нѣкой.“ Петъръ искаше съ много малко, съ едно ухо, да се уреди цѣлата война и враговетѣ да се побѣдятъ. Христосъ казва: „Не, единъ трѣбва да умре най-малко въ една война. И ако не умре, отъ тая работа нищо не става.“

Вие понѣкой пжтъ искате да изправите себе си само съ едно ухо. А трѣбва да се мре. Знаете ли, какво значи умирането? Ако ти не можешъ да умрешъ за умразата, за безвѣрието, за всички противоречия въ свѣта, които смущаватъ душата ти, тази работа нѣма да се свърши. Съ едно ухо не се свършва. Умиране азъ вземамъ въ следниятъ смисълъ: да минешъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Умиране не значи да умрешъ и да изчезнешъ, а да минешъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Отъ едни разбирания въ други, отъ смъртъ къмъ животь. Има едно умирање отъ животь въ смъртъ, то е друго.

Та рекохъ, всичката мжчнотия е въ следното: помнете едно - човѣкъ никой не може да го изправи, ако той самъ не иска да се изправи. Невъзможно е по никой начинъ да изправишъ нѣкого. По законъ не можешъ да го изправишъ. Даже и единъ синъ, който е роденъ отъ баща си, бащата не може

да го изправи. Нѣкой пѣтъ ние искаме да изправимъ хората. И привидно се самозаблуждаваме, че можемъ да ги изправимъ. Нѣкой пѣтъ и въ себе си мислимъ, че сме се изправили. Но когато дойде изпитанието, виждаме колко е слабъ човѣкъ. Я, на онази майка вземете красивата дѣщеря? Какво ще бѣде нейното положение? Казватъ, че човѣкъ трѣбва да бѣде философъ, хладнокрѣвно да посрѣща всичкитѣ работи. Но като вземете красивата дѣщеря, и майката нѣма да бѣде хладнокрѣвна. Вземете синътъ на бащата, и бащата нѣма да бѣде хладнокрѣвенъ; вземете паритѣ на богатия човѣкъ и той нѣма да бѣде хладнокрѣвенъ. Вземете красотата на момата и тя нѣма да бѣде хладнокрѣвна; вземете здравето на човѣка и той нѣма да бѣде хладнокрѣвенъ; вземете орѣжието на войника и той нѣма да бѣде хладнокрѣвенъ.

И какво разбирате подъ хладнокрѣвенъ? Казватъ: „Хладнокрѣвенъ.” Тая дума не е толкоз умѣстна. Казватъ: „Трѣбва съ хладнокрѣвие да постѣпваме.” Нима рибитѣ не сѣ хладнокрѣвни? Казватъ, че нѣкой билъ хладнокрѣвенъ и търпеливъ. Че нѣма по-хладнокрѣвни отъ рибитѣ. Тѣ гълтатъ рибитѣ цѣли. Хладнокрѣвно ги гълта[тъ] цѣли. Единственото добро нѣщо въ хладнокрѣвието е следното: на човѣка, като му изстинатъ рѣцетѣ, не може да кради. Като му изстинатъ устата, не може да яде. И вълкътъ, като замрѣзне, светия става. Но като го размразишъ, вълкъ става. И овцата, като я замразишъ, светия става. Трева не пасе. Но като я размразишъ, пакъ е овца. Пакъ пасе. Какво трѣбва да яде вълкътъ? Ако тази овца имаше 500 градуса топлина, би ли я ялъ вълкътъ? Понеже овцата има температура близо до човѣшката, 37 градуса, вълкътъ я яде. Вълкътъ казва: „Погрѣшката на овцата е, че има малка топлина. А пѣкъ азъ обичамъ студени работи, за разхлаждане.” Нали ако отидете въ Америка лѣтно време, когато е горещо, обичатъ да пиятъ студени напитки отъ портокали, отъ лимони, вишни, ябълки, круши. Като пиятъ студени питиета, на всички американци стомаситѣ сѣ все развалени отъ студеното. Права ли е философията на вълка? Не е права. Питам сега: ако седне човѣкъ и почне да възпитава вълка и му казва: Ти нѣма да ядешъ ов-

цетъ”, вълкът какво ще каже? Той ще каже: „Какъ нѣма да се ядатъ овцетѣ, я ми кажи!”

Тогазъ законътъ е този: Този вълкъ, който е изялъ хиляди овце, какво ще стане с него? Какъ ще оправдаете противоречията? Вълкътъ казва: „Ние ядемъ овци, за да станемъ овци, понеже сме много лоши.” Вълкътъ яде овци, за да стане овца. Тогава ако единъ вълкъ яде овци, за да стане овца, какво лошо има въ това? И ако всички овци сж били вълци и сж станали овци, тогазъ какво лошо има въ това, че сж яли овце? Отъ какво станаха вълцитѣ? Вълцитѣ казватъ: „Всички ние станахме вълци по единствената причина, че се отказахме да ядемъ овце. И понеже съзнаваме своята погрѣшка, започнахме да ядемъ овце.” Ако не ядешъ овце, вълкъ ще станешъ. Ако ядешъ овци, овца ще станешъ. Ако се откажешъ от Любовта, вълкъ ще станешъ. Ако почнешъ да ядешъ Любовта, овца ще станешъ. Въ живота противоречие нѣма. Не, че нѣма противоречие, но има нѣщо друго. Питамъ едного, на когото ржцетѣ сж изстинали, той казва: „Не ми е студено.” После казва: „Не мога да свиря, защото ржцетѣ ми сж премръзнали.” Той казва, че не му е студено, а не може да свири. Като е студено, не може да свири. Като дойде топлината, ще свиришъ. Въ самия човѣкъ, когато той пожертвува въ себе си най-хубавата своя мисълъ за една лоша мисълъ, какво постигашъ?

Азъ знамъ единъ примѣръ, който се е случилъ въ България, въ турско време. Единъ голѣмъ търговецъ въ Варна се е научилъ да играе на комаръ. Това е хазартна игра. Като залагалъ, залагалъ, заложилъ всичко и най-после заложилъ и жена си. И като заложилъ и жена си, тя тогава се развѣла съ него, нищо повече. Отказала се отъ него. И ако ти, като заложилъ всичко, заложилъ и най-хубавото въ себе си, тогава съ тебе ще стане това, което стана съ този гъркъ, че жена му се отделила отъ него. И тогава ще изгубишъ. Ти казвашъ: „Защо изгубихъ тази добродетель?” - Защото си я заложилъ. Че ако момата заложилъ своитѣ убеждения за чернитѣ очи на единъ момѣкъ, ако тя заложилъ всичкитѣ си добродетели, какво ще ѝ донесатъ тѣзи черни очи? Ще я почернатъ, нищо

повече. И всѣка една мома, която е заложила своитѣ добродетели, за чернитѣ очи на момъка, той я почерня. И следъ като се ожени, той ще тури на гърба ѳ всичкитѣ ѳ престѣпления, които има въ нея, нѣма да остави престѣпление, което той да не ѳ препише. Обходете цѣлия свѣтъ и ще видите, че младитѣ момци приписватъ на младитѣ моми всичкитѣ престѣпления. Нѣкоя мома пожертвува всичкитѣ добродетели за рѣцетѣ на единъ момъкъ. Казва тя: „Неговитѣ рѣце сѣж ангелски, колко сѣж красиви прѣститѣ му. Първиятъ прѣстъ, вториятъ, третиятъ, четвъртиятъ, палецѣтъ му! Прѣсти на художникъ!” А пѣкъ следъ като се ожени за него, този художникъ става като капелмайсторъ. И казва: „Разъ, два, три и прочие.” И тя почва да пѣе. Нѣкои казватъ, че тя плачела. Всѣки би плакалъ отъ такива „ангелски рѣце”.

Рекохъ, младиятъ момъкъ трѣбва да препише на своята възлюблена всичкитѣ добродетели. Това е възвишеното и благородното. Младиятъ момъкъ не трѣбва да става капелмайсторъ, но да стане художникъ. И художно да ѳ каже: „Я, ми позирай.” И тя да позира, и той да направи хубави картини. Той ще ги продава и хубаво ще живѣятъ. И той ще казва: „Каква красавица е тя! Какъвъ ангелъ!” А пѣкъ сега младиятъ момъкъ скрива четкитѣ и боитѣ, затваря всички врати и ѳ казва: „Ти вече нѣма да отивашъ никѣде! Никой да не те вижда.” И тя остава затворница.

Сега азъ ще ви кажа следното, не зная какъ ще ме разберете: Отъ васъ по-хубави хора не съмъ виждалъ въ свѣта. И съмъ намислилъ да ви рисувамъ вече. Художникъ съмъ вече. Следъ като мислихъ, мислихъ, рекохъ си: Ще взема вече четката. Тѣзи хора трѣбва да се рисуватъ, че свѣтътъ да види какви хора има. Това сѣж красиви ангели, нищо повече. Че така е! Разбира се, така е. Нали казватъ, че всички хора сѣж отъ Бога направени. Че имали калъ, това - онова, ще изчистимъ калъта и ще видимъ Божественото въ тѣхъ. Ще почнемъ съ хубавото, Божественото въ тѣхъ. Човѣкъ има единъ Божественъ Духъ, душа, умъ, сърдце и воля. Човѣкъ има едни Божествени уста, единъ Божественъ носъ, има едно Божествено тѣло. Всичко въ човѣка е Божествено. Въ еди-

нъ смисълъ азъ говоря вѣрно. Единъ човѣкъ и като е лошъ, да види[шъ] доброто въ него. Азъ гледахъ единъ момѣкъ, неговата възлюблена мяза на арабкиня, черна е, а пѣкъ той казва: „Каква красота е тя! Какъвъ ангелъ е тя!“ Какво ще му кажешъ? Ако му кажешъ, че не е красива, той ще се нахвърли отгоре ти. Той казва: „Красива е! Колко е сръчна!“ А пѣкъ азъ гледамъ сръчността ѳ, че най-първо кърпата на главата ѳ не е завита както трѣбва. Виждамъ, че косата ѳ не е вчесана както трѣбва. А пѣкъ той казва, че е вчесана добре.

Защо на нѣкои хора коситѣ сж кѣдрави, а на други - гладки. Защо на нѣкои хора коситѣ сж меки, а на други сж твѣрди и остри? Защо на нѣкои хора ноктитѣ сж широки, а пѣкъ на други - тесни? Защо на нѣкои хора ноктътъ е тесенъ, а на други е широкъ; на нѣкои - кжсъ, а на другъ - дѣлъгъ. Има единъ анекдотъ: Единъ американецъ ималъ единъ изкуственъ носъ, направенъ. Той повикалъ единъ знаменитъ художникъ, който започналъ да го рисува. И като го рисувалъ, онзи човѣкъ въ кжщи побутне носа си малко и на другия день художникътъ почва да поправя носа. Човѣкътъ у дома си пакъ побутне носа и на другия день художникътъ пакъ си го поправи. И следъ единъ мѣсець художникътъ му казва: „Ти си единствениятъ човекъ, чийто носъ не мога да нарисувамъ. Бамбашка носъ имашъ! Какъ ще го рисувашъ!“

Искамъ да река следното: Не рисувайте изкуствени носове! Не ще можешъ. Никога не примирявай това, което не може да се примири. Ти казвашъ: „Азъ имамъ да ти давамъ, но ми прости.“ Не, не. Плати на човѣка, нищо повече. Никога въ свѣта ти не можешъ да се примиришь съ Бога, докато не Го обичашъ, нищо повече. Можешъ да се разкайвашъ, можешъ да плачешъ. Любовта е, която примирява нѣщата въ свѣта. При тая Любовьъ всичко може да стане. Двама души се каратъ само за сто лева. Двамата 20 години не се срѣщатъ за тия пари. Когато дойде Любовта, тя ще ги примири. Какво е това да се карашъ за сто лева? Може ли да става въпросъ за сто лева? Казалъ ти нѣкой нѣкоя обидна дума. Че ако те бѣше обидилъ на френски или английски, щѣше ли да се обидишь? -Не. Но шомъ ти говори на разбра-

нъ български езикъ, ти се обиждашъ. И ако бѣше ти говори-
лъ хубави думи на френски езикъ, не щѣше да разберешъ.

Има единъ анекдотъ: Отива единъ богатъ американецъ въ небето и казва: „Много добрини направихъ въ свѣта.” Свети Петъръ го пита: „Какви добрини?” – „Направихъ църква.” Свети Петъръ му казалъ: „Но ти не я направи отъ Любовь, а за слава отъ хората. Не върви това тукъ.” Онзи казалъ: „Направихъ училище.” Апостолъ Петъръ му казалъ: „Училище си направилъ пакъ за слава отъ хората. Това пакъ не върви. Кажи нѣщо, което си направилъ, безъ да е за слава отъ хората.” Онзи мислилъ, мислилъ, той голѣми работи направилъ, но все за слава отъ хората. Най-сетне дошло му на умъ следната добрина, казалъ: „Единъ день отивахъ на работа и една вдовица вървѣ подире ми и азъ ъ дадохъ единъ доларъ, за да не ме смуцава.” И апостолъ Петъръ казалъ: „Сега вече мога да те заведа при Господа и Той може да те приеме. За други добрини нѣма да те приеме Господъ, но за този доларъ ще те приеме.” Петъръ го завѣлъ при Господа и разправилъ на Господа всичкитѣ му добрини. Господъ казалъ: „Дайте му два долара и го пратете на земята.”

Рекохъ сега, азъ бихъ ви препоръчалъ всички да станете сега художници! Доста художници има тукъ. Четири, петъ, шесть художници има, но бихъ желалъ всички да станете художници и да рисувате най-хубави работи. Задайте си единъ въпросъ имате ли поне единъ човѣкъ въ свѣта, когото да обичате толкозъ, че сте готовъ отъ любовь къмъ него на всички жертви. Не двама, но единъ поне, но да го обичате така, че да сте готови да направите всички жертви за него. Този идеалъ за васъ може да бжде или Богъ или вашия ближень или вие самитѣ. Но и себе си ако обичате, любовьта къмъ себе си да бжде такава, че да пожертвувате всичко за нея. И себе си ако обичате, и Бога ако обичате, и ближния ако обичате, любовьта ви да бжде такава, че да сте готови на всички жертви, за този когото обичате. От дето и да започнете е добре. Та започнѣте или съ себе си, или съ ближния си, или съ Бога. Но да обичате едного. И за любовьта да сте готови да направите всички жертви. Въ това е силата на чо-

вѣка. Когато човѣкъ съ своята воля може да пожертвува всичко, той е художникъ. Когато човѣкъ съ своето сърдце може да пожертвува всичко, той е художникъ; когато човѣкъ съ своя умъ може да пожертвува всичко, той е художникъ. Веднѣжъ азъ гледахъ единъ американски художникъ, който даваше изложба. И въ време на изложбата той покани публиката да му начертаятъ каквато и да е линия и той, изхождайки отъ тая линия, туряше я така на мѣсто, всички линии така намѣстваше, че излизаше нѣщо красиво. Туриха му стотина линии, криви. И съ тѣхъ той изрисуваше нѣщо много хубаво. Ето единъ майсторъ!

На всѣка една погрѣшка, която е турена въ васъ, вие да ѳ намѣрите мѣстото. Защото и погрѣшкитѣ сж части отъ нѣщо хубаво. Всичко, което е безобразно въ свѣта, е излѣзло отъ Любовта. И ако е турено на мѣсто, то не е вече единъ недостатѣкъ, но една добродетель. А всѣка една добродетель, която е излѣзла отъ цѣлото, минава вече за престѣпление. Следователно престѣпленията, които сжществуватъ в свѣта, сж добродетели извадени отъ цѣлото. Престѣпление е ако прехранишъ единъ човѣкъ. Туришъ му повече отколкото той може да яде. Престѣпление е когато една майка храни детето си съ твърда храна. Въ дадения случай тя трѣбва да го храни съ млѣко. Ако го храни въ първия мѣсець съ твърда храна, може да го умори. Следователно всички лоши работи сж лоши по единствената причина, че не сж на своето време. Сегашното лошо, ще бжде следъ време добродетель. Твърдата храна, която за едно малко дете не е на мѣсто, следъ време, когато заякнатъ зѣбитѣ му, тя ще бжде на мѣсто.

Та рекохъ, нѣкой пѣтъ се случва да действува този законъ: Най-първо вие въ живота си може да не чувствувате никакви страдания, а все радости. Но колкото повече пораствате, идватъ и страданията. Сега идва твърдата храна, която трѣбва да се дѣвче. Зѣбитѣ сж бѣли. Това е добродетельта. Ако вашата храна не можете да я дѣвчете съ вашитѣ зѣби, вие сте слабъ човѣкъ. Ако можете да я дѣвчете, вие сте силенъ човѣкъ. Вземете вжгледвуокиса, който уморява хората, а дава животъ на растенията. Растенията отъ този вжглед-

вуокись изкарватъ хубавата храна. Та трѣбва да дойдатъ ге-
ниални хора и сегашното зло да го превърнатъ въ добро. За
въ бждеще ние ще бждемъ силни и мощни и ще можемъ се-
гашното зло да го превърнемъ въ добро и да дадемъ на хо-
рата тѣзи плодове. Както растенията превръщатъ вжгледву-
окиса въ сладки плодове, така правете и вие. И желая на всин-
ца ви да бждете герои и да можете, подобно на растенията,
да превръщате вжгледвуокиса на сладки плодове.

Добрата молитва

Отъ тъмнината къмъ светлината!
Отъ студа къмъ топлината!
Отъ безсилието къмъ силата!

6 и 30 часа

(Упражненията при третото езеро.)

*13 планинско слово отъ Учителя
недѣлно утринно слово
6 августъ 1939г. 5 часа сутринта
Рила, на Молитвенія върхъ*

ПОСТОЯННОТО ВЪ ЖИВОТА*

Съществуватъ два вида прояви въ живота: неизмѣнни или постоянни и измѣнни или непостоянни. Когато изучаватъ човѣшкия характеръ, ученитѣ намиратъ и двата вида прояви въ човѣка. Тѣ знаятъ причинитѣ за тѣзи прояви. Същевременно тѣ знаятъ и мѣстата на центроветѣ, които сж свързани съ тия прояви. Запримѣрь, на вѣтрешната частъ на прѣститѣ въ човѣшката рѣка има особени гѣнки, особени линии, които мѣчно се измѣнятъ. У нѣкои хора тия линии се завиватъ въ видѣ на спирала, на охлювъ и т.н. По тѣхъ се познава характера на човѣка. Криминалната психология използва тия линии за откриване на престѣпницитѣ. Тѣ взиматъ печатъ отъ палеца на престѣпника и така откриватъ престѣплението му. Въмѣсто подписъ, както правятъ сега, въ старо време хората сж се подписвали съ печатъ отъ своя палець. Този подписъ е по-постояненъ отъ сегашния. Сегашниятъ подписъ може да се фалшифицира, но печатътъ на палеца - никога.

Като говоримъ за постоянни и непостоянни нѣща въ живота, имаме предъ видѣ устойчивостта и неустойчивостта на нѣщата. Устойчивостта на нѣщата се дължи на постояннитѣ величини, а неустойчивостта - на непостояннитѣ. Устойчивата, постоянна величина е единица, съ която мѣримъ нѣщата. Ние наричаме тази единица мѣрка - „право”. Всѣка човѣшка мисль, всѣко човѣшко чувство и всѣка човѣшка постѣпка, които отговарятъ на тази единица, сж добри. Не отговарятъ ли на единицата мѣрка, тѣ не сж добри. Значи въ живота има единица мѣрка, съ която се измѣрватъ нѣщата. Тя опредѣля, кое е добро и кое - зло. Добро е онова, което дава условия на човѣка да расте; добро е онова, което дава просторъ на човѣшкия умъ да се развива. Доброто вна-

---

*Поради липса на оригиналь, беседата е препечатана от първото издание - София 1939г., силно редактирано отъ Паша Теодорова.

ся свѣтлина въ човѣшкия умъ. Добро е онова, което дава условия на човѣшкото сърдце да се прояви. Доброто внася топлина въ човѣшкото сърдце. Свѣтлината и топлината, които доброто внася въ ума и въ сърдцето на човѣка, се казватъ: „свѣтлина и топлина на доброто”. Тѣ представятъ обективната страна на живота. Когато Божествената свѣтлина отсъствува, човѣкъ винаги прави погрѣшки. Той не може правилно да разсуждава. Когато Божествената топлина отсъствува, човѣкъ всѣкога боледува.

Мнозина искатъ да бждатъ здрави, богати и красиви. Здраве, богатство и красота сж синоними. Който е здравъ, той е едновременно богатъ и красивъ. Обаче, човѣкъ може да бжде здравъ само при известни условия. Следователно човѣкъ може да бжде здравъ и богатъ, само ако има чистъ въздухъ, чиста храна и хигиенично жилище. Нѣма ли тѣзи основни условия, той не може да бжде здравъ. Истински здравиятъ човѣкъ е здравъ въ физическо, въ умствено и въ сърдечно отношение. За да бжде умствено здравъ, човѣкъ трѣбва да има устойчиви и положителни мисли, да не се безпокои за дребни нѣща. Нѣкой се безпокои отъ мисълта, че ще умре. Щомъ се безпокои отъ мисълта за смъртъта, това показва, че той не знае какво нѣщо е смъртъ.

Въ единъ отъ анекдотитѣ за Настрадаинъ Ходжа усмихватъ схващанията на нѣкои хора за смъртъта и за онзи свѣтъ. Единъ денъ Настрадаинъ Ходжа отишълъ въ близката гора да сѣче дърва. Той се качилъ на едно дърво, стжпилъ на единъ клонъ и започналъ да го сѣче. Въ това време единъ пжтникъ видѣлъ Настрадаинъ Ходжа на дървото и му казалъ: „Какво правишъ тукъ?” - „Дърва рѣжа.” - „Знаешъ ли, че като отрѣжешъ клона, на който си стжпилъ, ще паднешъ на земята?” - „Това не е твоя работа.” Настрадаинъ Ходжа продължилъ работата си, но щомъ отсѣкълъ клона, заедно съ него и той падналъ на земята. „Чудно нѣщо! Точно така излѣзе, както каза пжтникътъ. Щомъ знае, че ще падна отъ дървото, той ще знае, кога ще умра.” Настрадаинъ Ходжа стигналъ пжтника и му казалъ: „Като знаешъ толкова много, я ми кажи кога ще умра?” - „Следъ три деня.” Настрадаинъ Ходжа отишълъ

у дома си и казалъ на жена си: „Жена, знаеш ли, че следъ три дѣня ще умра?“ Жена му го изслушала, но нищо не отговорила. Той взелъ торбичката си въ ржка, простилъ се съ жена си и съ децата си и излѣзълъ вѣнъ отъ града, въ подножието на близката планина. Тамъ, на една полянка, подъ една круша, той си изкопалъ гробъ и легналъ въ него. Отъ време на време отъ дървото падали круши, съ които той разхлаждалъ устата си и си мислѣлъ: „Ако това е смъртъта, не е страшна. Лежиш подъ крушата и ядешъ круши.“ Така изминали два дни. На третия дѣнь той чулъ около себе си голѣмъ шумъ. Дигналъ главата си да види какво става. Той видѣлъ нѣколко камилари съ камили, натоварени съ грѣнци. Като видѣли, че човѣкъ подалъ главата си отъ земята, камилитѣ се уплашили и хукнали да бѣгатъ. Въ бѣгането си тѣ изпочупили много грѣнци. Недоволни отъ това, камиларитѣ хванали Настрадаинъ Ходжа и го набили добре. Тогава той излѣзълъ отъ гроба и трѣгналъ за дома си. Като видѣлъ жена си, той казалъ: „Жена, върнахъ се вече отъ онзи свѣтъ.“ - „Какво има тамъ?“ - „Докато крушитѣ падаха отъ дървото и се разхлаждахъ съ тѣхъ, добре бѣше. Ако така се умира, нищо лошо нѣма въ смъртъта. Но, когато дойдоха камиларитѣ и ме набиха, положението се влоши. Не струва съ бой да отидешъ на онзи свѣтъ.“

Смѣшни сж разсжжденията на Настрадаинъ Ходжа за онзи свѣтъ, но мнозина иматъ подобни схващания. Като се намѣрятъ предъ мжчнотиитѣ въ живота, хората търсятъ начинъ да се освободятъ отъ тѣхъ. Ако не могатъ правилно да ги решатъ, тѣ търсятъ разрешение въ смъртъта. И тогава се създаватъ различни теории за смъртъта. Нѣкои казватъ, че смъртъта е илюзия, други казватъ, че смъртъта е сънъ.

Какво представя сънътъ? Споредъ нѣкои сънътъ е илюзия, а споредъ други - предсказание. Сжществуватъ разни теории за съня, но въпрѣки всички теории има случаи, когато човѣкъ сънува нѣщо, което се сбждва въ действителность. Единъ отъ египетскитѣ фараони сънувалъ, че отъ рѣката Нилъ излѣзли седемъ тлѣсти крави, а следъ тѣхъ други седемъ - мършави. Мършавитѣ крави изяли тлѣститѣ. Фараонътъ из-

викалъ всички египетски мъдреци и сънотълкуватели да изтълкуватъ съня му, но никой не могълъ. Тогава фараонътъ извадилъ Иосифа отъ тъмницата, да му разтълкува съня. Иосифъ казалъ: „Седемтѣ тлъсти крави представятъ седемъ плодородни години, а седемтѣ мършави - седемъ неплодородни, гладни години. Неплодороднитѣ години ще се ползуютъ отъ изобилието на плодороднитѣ.” Както изтълкувалъ съня, така се случило. Въ Египетъ настанали седемъ плодородни години, а следъ тѣхъ - седемъ неплодородни. Ако нѣкой сънува, че го гони змия, това показва, че въ скоро време ще срещне човѣкъ, който има характеръ на змия, и ще му причини нѣкаква неприятностъ. Чрезъ съня го предупреждаватъ, да знае, какъ да се справи съ този човѣкъ.

Преди години въ Америка се явилъ единъ професоръ, който се занимавалъ съ укротяването на звѣроветѣ. Той правилъ опити за обуздава лоши коне, които обичатъ да хапятъ. Има коне съ лошъ характеръ. Като се доближи човѣкъ до тѣхъ, тѣ хапятъ по носа, по ухото, ритатъ дето имъ падне. По едно време при професора довели единъ много лошъ конь - никой не се наемалъ да се приближи до него. Професорътъ успѣлъ да го укроти по оригиналенъ начинъ. Той заповѣдалъ да сварятъ цвекло. Следъ това хваналъ лошия конь за юзда-та. Въ момента, когато конътъ се готвѣлъ да хапе, професорътъ извадилъ отъ врѣлата вода една голѣма глава варено цвекло и я пѣхналъ въ устата на коня. Като направилъ това три - четири пжти, конътъ се отказалъ отъ обичая си да хапе.

Това е единъ отрицателенъ методъ за укротяване на животнитѣ, но той не е Божественъ. Често прилагатъ този методъ и къмъ човѣка. Има една разумна, Божествена страна въ живота. За да попадне въ тази областъ човѣкъ трѣбва да живѣе добре. Добриятъ животъ крие въ себе си условията на вѣчния животъ. Ако не искашъ скоро да умирашъ, ти трѣбва да живѣешъ добре. Ако искашъ по-скоро да умрешъ, можешъ да не живѣешъ добре. Защо трѣбва да живѣешъ добре? За да бждешъ силенъ по умъ, по сърдце и по воля. Съ други думи казано: Ти трѣбва да правишъ добро, за да имашъ свѣтли мисли, чувства и постжпки. Силниятъ по умъ се от-

личава съ своята свѣтлина. Силниятъ по сърдце се отличава съ топлина и устойчивостъ на чувствата. Топлината и свѣтлината сж творчески сили. Човѣшкиятъ умъ не може да се просвѣти, ако нѣма свѣтлина въ себе си. Човѣшкото сърдце не може да се обработи и облагороди, ако нѣма топлина въ себе си.

Съвременнитѣ учени сж успѣли да разложатъ свѣтлината на седемъ цвѣта, които съставятъ първата гама. Отъ тия седемъ цвѣта нагоре има по-високи гами, съ сжщитѣ цвѣтове, но по-фини. Ако човѣкъ концентрира ума си и се изолира отъ всички външни впечатления и се вгълби въ себе си, той ще усѣти, че потъва въ единъ гжстъ, непроницаемъ мракъ. Следъ това въ него започва да изгрѣва, да се зазорява нѣщо, и той се намира въ свѣтлина, по-голѣма отъ физическата. Тази свѣтлина може да се разложи на сжщитѣ седемъ цвѣта, както и физическата, само че тоноветѣ ѹ сж по-меки и приятни. Като излѣзете отъ концентрирането, вие пакъ ще минете презъ сжщата тъмна зона. Всички хора, които умираатъ, минаватъ презъ тази тъмна зона. Безъ да е умрѣлъ човѣкъ може да се излжчи, да отиде въ тъмната зона. Ако се излжчва съзнателно, той пакъ може да се върне на физическия свѣтъ. Ако излжчването става несъзнателно, човѣкъ мисли, че е умрѣлъ и не може да се върне назадъ.

Наскоро въ Америка се е случило нѣщо особено. Единъ индусъ правѣлъ опити да приспива хората чрезъ внушение и хипноза. Една госпожица отъ присжтствуващитѣ на опита казала, че не вѣрва на тия работи. Индусътъ я поканилъ да направи опита съ нея, да се увѣри въ силата на внушението. Той ѹ опредѣлил часъ да се яви въ хотела, дето се е установилъ. Въ уречения часъ тя се явила въ хотела. Индусътъ направилъ опита съ момата, приспалъ я, но забравилъ да ѹ внуши времето за събуждането. Понеже му се явила нѣкаква работа, той излѣзълъ отъ хотела само за половинъ часъ. Обаче, случило се нещастие съ него: автомобилъ го прегазилъ. Тѣй като индусътъ не се върналъ въ хотела, момата останала въ спящо състояние. Властѣта опредѣлила голѣма сума на онзи, който може да я събуди.

Законъ е: Никой не може да освободи човѣка отъ онази мисль, която той самъ си е внушилъ. Като знае това, той трѣбва да бжде внимателенъ, да не допуща всѣкакви мисли въ ума си. Ако нѣкой допусне въ ума си мисльта, че отъ него човѣкъ не може да стане, той започва да вѣрва въ тази мисль и никой вече не може да му помогне. Защо трѣбва да допуща човѣкъ въ себе си мисльта, че отъ него нищо не може да стане? Защо не допусне мисльта, че отъ него може да стане човѣкъ? Колкото е вѣрно едното, толкова е вѣрно и другото. Защо тогава той не допуща положителната мисль, че отъ него може да излѣзе нѣщо?

Помнете: много отъ мислитѣ, които минаватъ презъ вашия умъ, сж чужди. Мисльта, че отъ тебе нищо не може да стане, е чужда. Богъ е създалъ човѣка, за да стане нѣщо отъ него. Всѣки човѣкъ е надаренъ съ известни дарби и сили, които трѣбва да развие. Това е негово гражданско право. Всѣки, който отнима това право на хората, той върши престѣпление. Всѣки, който отнима правото на хората да вършатъ добро, той самъ върши престѣпление. Следователно когато живѣе добре, човѣкъ върши волята Божия. Щомъ изпълнява волята Божия, той е здравъ, силенъ, богатъ.

Много отъ съвременнитѣ хора сж болни. Защо? Защото не знаятъ какъ да се ползуватъ отъ слънчевитѣ лжчи. Слънцето съдържа всички медикаменти въ себе си. Нѣма болестъ, която да не се подчинява на действието на слънчевитѣ лжчи. За да се лѣкува човѣкъ трѣбва да прекарва слънчевитѣ лжчи презъ известни призми. Тѣзи призми могатъ да бждатъ физически, а могатъ да бждатъ и умствени. За да може болниятъ да приеме свѣтлината отъ слънцето, тя трѣбва да мине презъ мозъка на нѣколко души, като презъ призма. Сжщото става и съ свѣтлината, която приемаме отъ Слънцето. За да дойде слънчевата енергия до нашитѣ очи като свѣтлина, тя минава презъ нѣколко трансформатора. Тѣй щото ние възприемаме пречупена, рефлектирана свѣтлина отъ Слънцето, а не права. По тази причина ние виждаме нѣщата относително, а не абсолютно. Ние не виждаме нѣщата такива каквито сж въ действителность.

Хората, които виждаме около себе си, не сж еднакви. И за тѣхъ ние имаме относителна представа. Запримѣрь срѣщате единъ човѣкъ, който има носъ дългъ 3 см., а широкъ - 2; другъ има носъ дългъ 4 см., а широкъ- 2.5; трети има носъ дългъ 5-6 см., а широкъ 3 см. Тѣзи хора иматъ различенъ характеръ. Характерътъ имъ се опредѣля отъ дължината и широчината на носа. Това не зависи отъ самия човѣкъ. Много поколѣния преди него сж работили за създаването на този носъ. Дължината на носа показва развитието на ума, а широчината - развитието на сърдцето. Значи, дължината на носа е барометъръ, който показва състоянието на ума; широчината на носа е хигрометъръ, който опредѣля състоянието на сърдцето.

Съвременнитѣ учени си служатъ съ барометъръ за опредѣляне на атмосферното налѣгане и хигрометъръ - за опредѣляне количеството на влагата въ въздуха. Когато налѣгането и въ барометъра, и въ хигрометъра се увеличава, непременно ще вали дѣжд. Ако налѣгането въ хигрометъра не се увеличава, а въ барометъра се увеличава, ще има вѣтъръ. Като прави наблюдения надъ барометъра и хигрометъра, човѣкъ познава и най-малкитѣ промѣни на времето. Ако това е възможно да стане съ външни уреди, много по-лесно и точно може да стане съ човѣшкия носъ, който представя едновременно барометъръ и хигрометъръ. Скъпо струва този инструментъ. Скъпо струва носътъ, но човѣкъ не може да го оцени. Много барометри има въ човѣка. Запримѣрь колѣното е единъ добъръ барометъръ на човѣка. При най-малката промѣна на времето той чувствува въ колѣното си или въ ставитѣ нѣкъде известна болка. Тази болка опредѣля, че ще вали дѣждъ, снѣгъ, градъ. Щомъ времето започне да се подобрява и болката престава. Тѣй щото дали ви боли гърло, кракъ, ржка или друго нѣщо, ще знаете, че вашиятъ барометъръ се обажда. По този начинъ вие можете да станете пророкъ, да предсказвате времето. Ако ви боли гърлото, времето ще се развали по единъ начинъ; ако ви боли кракъ - по другъ начинъ и т.н.

Съвременнитѣ хора търсятъ начинъ да се освободятъ отъ своитѣ барометри. Каквото да правятъ, все ще иматъ нѣкакъвъ барометъръ въ себе си. Ако нѣматъ никаква болка, т.е. нѣматъ никакъвъ барометъръ, тогава мѣстото подъ лъжичката ще играе роля на барометъръ. Като болни или като здрави все ще иматъ нѣкакъвъ барометъръ. Запримѣръ забелязано е, че между промѣната на времето и човѣшкитѣ чувства има известно съотношение. Безъ нѣкаква външна причина човѣкъ изпитва известна приятностъ подъ лъжичката. Причината за това се крие въ подобряване на времето. Другъ пътъ човѣкъ става отъ сънь, вижда, че времето е ясно, свѣтло, а подъ лъжичката си чувства нѣкаква тежестъ. Той се пита защо му е мжчно, търси причината за това, но нищо не разбира. Обаче, следъ нѣколко часа времето се разваля. Следъ това неразположението му изчезва. Отъ своитѣ вътрешни разположения и неразположения човѣкъ дохожда до правилни психологически заключения.

Едно семейство, състоящо се отъ шесть члена - майка, баща и четири деца, описватъ своитѣ наблюдения по отношение закона на влиянието. Тѣ сж забелязали следното: ако бащата е неразположенъ въ понеделникъ, майката е неразположена въ вторникъ, голѣмиятъ братъ - въ срѣда, голѣмата сестра - въ четвъртъкъ, малкиятъ братъ - въ петъкъ, малката сестра - въ сѣбота. Въ недѣля всички иматъ добро разположение. Цѣлото семейство е радостно. Дойде ли понеделникъ, дежурството започва отново. Бащата се чуди какво да прави, за да избѣгне дежурството. Казвамъ му, че щомъ забележи известно неразположение въ себе си, да вземе раницата си и да отиде на екскурзия. Изобщо почувствува ли човѣкъ нѣкакво неразположение, нека се заеме за работа, да впрегне енергията си. Законъ е: Когато се обичатъ, хората предаватъ настроенята и разположенията си единъ на други. Въ това отношение човѣкъ е предавателъ и възприемателъ на енергии. Когато между двама души сжществува известно подобие, тѣ взаимно си предаватъ своитѣ мисли и чувства: каквото единиятъ мисли, другиятъ ще го възприеме.

ме; каквото единиятъ чувствува - и другиятъ ще чувствува. Ако единиятъ има лошо разположение, ще предаде разположението си на другия; ако е добре разположенъ, ще предаде доброто си разположение на другия. Като знае това, човѣкъ трѣбва да търси причината на своето лошо разположение. Като намѣри причината на лошото разположение, той може да се освободи отъ него. По този начинъ човѣкъ лесно може да се справя съ своитѣ мжчнотии.

Бждещата хигиена изисква хора съ развити чувства, по вътрешенъ пжтъ да познаватъ каква храна да употребяватъ и отде да я приематъ. Кажете ли ви нѣщо отвжтре да не ядете известна храна, или да не отивате въ известна гостилница, слушайте този гласъ. Не го ли послушате и влѣзете въ гостилницата, въ която ви се забранява да влизате, вие ще изпитате голѣмо неразположение. Вслушвайте се въ вътрешното си чувство, което всѣкога ви подсказва, какво да ядете, кжде да отидете, съ кого да дружите и т.н. Има гостилничари, които не влагатъ добри енергии въ яденето. Ядете ли тѣхната храна, непременно ще се разстроите. Този законъ има приложение навсѣкжде въ живота. Отивашъ ли въ магазинъ да купувашъ нѣщо, вслушай се въ своето вътрешно чувство, имашъ ли разположение къмъ човѣка, отъ когото купувашъ. Свързвашъ ли приятелство съ хората, прилагай сжщия законъ. Свързвай приятелство съ хора, къмъ които имашъ добро разположение. Срещнешъ ли човѣкъ, който произвежда нѣкакво вътрешно противоречие въ тебе, не свързвай приятелство съ него. Не произвежда ли никакво противоречие въ тебе, имашъ ли разположение, свържи приятелство съ него и не се страхувай. Този човѣкъ ще остане вѣренъ презъ цѣлия ти животъ.

Следователно не свързвайте приятелство съ човѣкъ, който произвежда стѣгане на сърдцето и противоречие въ ума. Защо е така, не питайте и не правете опитъ да се пресилвате, да преодолявате това чувство. Ако посѣтете жито на пѣсъка въ пустинята, какво ще получите? Колкото да разоравате пѣсъчната почва, житото не вирѣе въ нея. Искате ли

житото да ви даде плодъ, посѣйте го въ черноземъ. Отъ хиляди години насамъ черноземътъ е обработванъ съ целъ да се подобрятъ условията за добро жито.

Съвременнитѣ хора сж дошли до закона на хармонията въ живота и казватъ, че всичко трѣбва да почива на този законъ. Очакват ли приятелство между двама души, вижте дали тѣ си хармониратъ. Искате ли да слушате музика, вижте дали хармонира съ вашето разположение. Когато твори, музикантътъ прилага закона на хармонията въ тоноветѣ. Ако два или повече тона не си хармониратъ, той не ги съчетава, не образува отъ тѣхъ никакви акорди. Пѣте ли, свирите ли, говорите ли, навсѣкжде трѣбва да спазвате закона на хармонията. Безъ хармония животътъ се обезсмисля. Обаче, колкото да се стреми къмъ хармония, човѣкъ не може абсолютно да избѣгне дисхармонията. Лошитѣ хора не сж нищо друго, освенъ дисхармонични тонове. Ако не може абсолютно да избѣгнете дисхармоничнитѣ тонове, т.е. лошитѣ хора, вие трѣбва да знаете, кжде да ги поставите. По отношение на добритѣ хора, тѣ сж тонове отъ други гами, които нѣматъ нищо общо съ тѣхъ. Дойдете ли до лошия човѣкъ, оставете го настрана, не свързвайте приятелство съ него. Нѣкой момъкъ се влюби въ една упорита мома и мисли, че ще я превъзпита, ще я настрои на гамата, въ която той пѣе и свири. Упорството е дисхармониченъ тонъ въ живота, за който се изисква особена гама. Опитвали ли сте се да превръщате дисхармоничната гама въ хармонична, да видите какъ става това превръщане?

Единъ българинъ страдалъ отъ жена си, понеже била много упорита. Каквото ѳ казвалъ, тя всичко вършела наопаки. Единъ день, като вадѣла вода отъ кладенеца, той ѳ казалъ: „Внимавай да не паднешъ вжтре.“ Тя нарочно се хвърлила въ кладенеца и не излѣзла вече оттамъ. Мжжътъ започналъ да плаче за жена си, че го оставила самъ, съ нѣколко деца. Следъ половинъ часъ той видѣлъ да излиза отъ кладенеца единъ дяволъ, цѣлъ побѣлѣлъ. „Кжде отивашъ? Защо бѣгашъ?“ - „Остави се, преди единъ часъ падна въ кладенеца една жена, много нѣщо изпатихъ отъ нея - главата ми

побълблѣ.” Като чуль, че и дяволътъ бѣга отъ жена му, мжжътъ си казалъ: „Азъ ще се заема съ лѣкуването на хората. Щомъ дяволътъ бѣга отъ жена ми, и болеститѣ ще бѣгатъ отъ нея.” Той тръгналъ изъ града да лѣкува. Като влизалъ въ нѣкой домъ, дете имало болень, той сѣдалъ близо до болния, на-веждалъ се до ухото му и тихо му пошепвалъ: „Жена ми иде!” Щомъ чувала тия думи, болестъта веднага напушала болния. Въ скоро време той забогатѣлъ и подобрилъ положението си.

Какво означава побѣляването? Бѣлиятъ цвѣтъ е здравословень, той е цвѣтъ на щедрость. Докато косата е черна, човѣкъ събира само въ себе си. Щомъ побълблѣ косата му, той започва да раздава. Мнозина мислятъ, че като побълблѣ, човѣкъ осиромашава. Не, хората съ бѣли коси сж много богати. Тѣ сега именно започватъ да раздаватъ. Хората съ черни коси почватъ да забогатяватъ, но докато коситѣ имъ не станатъ съвършено бѣли, не могатъ да се нарекатъ богати. Хората съ черни коси сж нетърпеливи, избухливи. Тѣ изразходватъ много енергия напразно. Хората съ бѣли коси сж кротки. Тѣ не изразходватъ енергията си напразно, защото знаятъ, че мжчно се печели. Следователно за да поумнѣе човѣкъ, косата му трѣбва да побълблѣ. Черниятъ цвѣтъ е цвѣтъ на възприемане и на почивка. Който иска да си почине, той трѣбва да има черень цвѣтъ. Затова е създадена нощъта. Нѣкой гледа на черния цвѣтъ като на зло, като носител на нещастие. Черниятъ цвѣтъ има и добра страна. Когато иска да си почине, да приема по-малко впечатления, човѣкъ търси нощъта. Когато човѣкъ приема много впечатления, когато има много желаня, косата му побѣлява. Нѣкои казватъ, че косата на човѣка побѣлява отъ много тревоги и безпокойства. Такъвъ човѣкъ побѣлява преждевременно. Значи, той е побълблѣлъ преди на поумнѣе. Това показва, че не всички хора съ бѣли коси сж умни и не всички хора съ черни коси сж лоши.

И тѣй, като ученици спазвайте следния законъ: Оценявайте Божественото въ себе си - своя умъ, своето сърдце, своята воля, своята душа и своя духъ. Щомъ оценява ума

си, човѣкъ ще го прилага навсѣкѣже въ живота си. Чрезъ своя умъ той може да трансформира отрицателнитѣ мисли, чувства и постѣпки въ положителни. Който не може да превръща отрицателнитѣ прояви въ себе си въ положителни, той нищо не разбира отъ висша математика.

Въ единъ санаториумъ въ Южна Америка имало двама паралитици, болни цѣли 20 години. Като ги преглеждали, лѣкаритѣ се произнесли най-после, че сж неизлѣчими. Въ тази област, дето билъ санаториумътъ, се вѣдѣли много голѣми змии. Единъ день една отъ тия змии, голѣма боа, напуснала мѣстото, дето живѣла и тръгнала къмъ болницата, да покаже своето геройство. Хората хукнали да я гонятъ, но тя успѣла да се скрие въ стаята, дето лежали двамата паралитици. Като видѣли боата срещу тѣхъ, двамата паралитици скочили отъ леглата си и избѣгали вѣнъ отъ болницата. Като видѣли, че стѣпили на краката си, тѣ благодарили на боата, че влѣзла въ болницата да ги изплаши, за да разбератъ, че сж здрави.

Тѣй щото, когато се намѣри предъ голѣми противоречия и неприятности, човѣкъ трѣбва да знае, че тѣ не сж нищо друго, освенъ благословения. Въ време на мжчнотии и неприятности, човѣкъ се концентрира. Чрезъ страданията човѣкъ се учи и вижда, че всичко въ живота е целесъобразно. Нѣма нищо нецелесъобразно. Когато казвате, че нѣкой човѣкъ е глупавъ, а другъ уменъ, това сж относителни преценки. Въ природата и глупавиятъ върши важна служба. Нима сжществуването на Ниагарския водопадъ не е целесъобразно? Като слиза отъ голѣма височина, водата на Ниагарския водопадъ пробива нѣкѣже земята, но сжщевременно тя се използва за разумни цели. Запримѣръ, американцитѣ сж направили много канали, презъ които сж прекарвали частъ отъ водата на водопада. Днесъ тѣ се освѣтяватъ отъ енергията на тѣзи канали.

Мнозина сж посещавали Ниагарския водопадъ, около който се разказватъ различни истории. Двама млади американци посетили водопада и се установили въ единъ отъ близкитѣ хотели, дето хапнали и пийнали добре. Като се напили,

дошла имъ идеята да се разходятъ съ лодка по единъ отъ каналитѣ. По едно време лодката се блъснала въ една канара и се разбила. Единиятъ отъ тѣхъ останалъ на счупената лодка и течението на водата го понесло надолу. Другиятъ скочилъ на канарата, дето останалъ известно време. Водата слизала отъ височината на водопада съ силенъ ревъ, а хората стояли на брѣга и не знаели, какъ да помогнатъ на младия човѣкъ. По едно време на одного отъ тѣхъ дошла идеята да хвърлятъ едно вжже на канарата. Тѣ хвърлили на канарата едно металическо вжже, по което младиятъ човѣкъ преминалъ водопада.

Другъ американецъ пожелалъ да опита мощната сила на Ниагарския водопадъ. За тази цель той купилъ една голѣма бѣчва, която осмолить отвѣнъ и отвѣтре добре. Следъ това обвилъ бѣчвата съ непромокаема материя, влѣзалъ въ нея и се спусналъ отъ горното течение на водата. Следъ дълго люшкане отъ водата на една и на друга страна, американецътъ стигналъ най-после на брѣга на канала и като излѣзълъ отъ бѣчвата, казалъ: „Цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, втори пжтъ не влизамъ въ бѣчва да измѣрвамъ мощьта на Ниагарския водопадъ.”

Съвременнитѣ хора, поради неразбиране на Божиитѣ закони сами се излагатъ на ненужни страдания, като тия американци. Има страдания, които сж полезни, но има ненужни, изкуствено създадени страдания, които не сж полезни. Дойде ли до тия страдания, човѣкъ трѣбва да ги избѣгва. За да избѣгне ненужнитѣ страдания човѣкъ трѣбва да има свѣтълъ умъ. Мнозина мислятъ, че по-разумни сжщества отъ хората на земята нѣма. Разумни сжщества има не само въ Слънчевата система, но и въ другитѣ системи. Сжществата, които населяватъ другитѣ системи, сж по-разумни даже отъ тия на слънчевата система. Ще кажете: „Отде знаешъ това?” Представете си, че между стотина хора има единъ съ отворени очи, който вижда всичко. Той вижда чудни нѣща около себе си и говори за тѣхъ. Какъ вижда тия нѣща? Съ очитѣ си. Той има очи и вижда, а другитѣ нищо не виждатъ. И тѣ иматъ очи, но още не сж отворени. Единъ день, когато очитѣ

имъ се отворятъ, и тѣ ще виждатъ. Всичко седи въ виждане-то. Било е време, когато хората сж виждали само три цвѣта, после - четири, петъ, шесть, а днесъ виждатъ седемъ цвѣта. Ще дойде день, когато тѣ ще виждатъ повече цвѣтове отъ тия, които днесъ виждатъ. Тѣ ще виждатъ цвѣтове подъ ултрачервената и надъ ултравиолетовата свѣтлина.

Известно е на всички, че освенъ съ физическа храна, човѣшкиятъ умъ се храни и съ особена свѣтлина, която едва сега хората изучаватъ. Безъ да познава това човѣкъ е изпитвалъ действието на тази свѣтлина. Запримѣрь нѣкой ученикъ решава една мжчна задача, но тъмно е въ ума му, не може да я реши. Дълго време мисли върху задачата си, докато най-после въ ума му проникне нѣкаква свѣтлина и той я реши. Значи има една свѣтлина въ свѣта, която разрешава всички мжчнотии. Докато тази свѣтлина не проникне въ умоветъ на хората, тѣ ще живѣятъ въ тъмнина и безъ да искатъ ще се сблъскватъ и ще се чудятъ, коя е причината за това сблъскване. Много просто. Причината за сблъскванията между хората е вътрешната тъмнина, която сжществува въ тѣхнитъ умове.

Сега азъ говоря за онази култура, която не носи свѣтлина на човѣчеството. Само любовта и свѣтлината, която новата култура носи, сж въ състояние да направятъ нѣщата ясни. Когато влѣзе въ единъ домъ, тази свѣтлина учи хората какъ да живѣятъ братски. Домъ, въ който тази свѣтлина не влиза, е осжденъ на голѣми раздори и недоразумения. Въ който домъ, въ което общество влѣзете днесъ, навсѣкжде има раздори.

Съвременнитъ хора се събиратъ въ общества, образуватъ градове и села, както и вие сте се събрали на планината. Защо се събиратъ хората? По две причини: или за добро или за зло. И вие сте се събрали тукъ или за добро, или за зло. Както виждате лесно се разрешава въпросътъ. Друго разрешение нѣма. Щомъ нѣщо е добро, въ всички случаи е добро; щомъ е зло, въ всички случаи е зло. Обаче, задачата на човѣка е да превърне злото въ добро. Всички хора сж длъжни да изучаватъ силитъ на злото, да знаятъ какъ да ги превръщатъ,

понеже и тѣ сѣ Божествени. Ето, съвременнитѣ лѣкари взиматъ една отрова въ хомеопатическа доза и съ нея лѣкуватъ известни болести. Въ дадения случай отровата представя злото. Човѣкъ трѣбва да знае, въ каква доза да употрѣби злото, за да се ползува отъ него. Вие трѣбва да разбирате злото като творческа сила въ свѣта, а не както днесъ го разбиратъ. Който не разбира законитѣ на злото, той става на пепель, т.е. разрушава се. Затова Христосъ казва: „Не се противи на злото.“ Съ други думи казано: Не се бори съ злото. Който се е опиталъ да се бори съ злото, той самъ е подписалъ присъдата си. Никой човѣкъ досега не е победилъ злото.

Единствената сила, която може да победи злото, е Божията Любовь. Помнете, че Богъ е между васъ, живѣе въ васъ, въ душата на всѣки човѣкъ. Като знаете това, благодарете на Бога за живота, за ума, за сърдцето, за духа и за душата, които ви е далъ. Ако искате да бъдете щастливи, слушайте Неговия гласъ. Слънцето грѣе, вѣтрѣтъ вѣе, водитѣ текатъ, земята дава своитѣ плодове, майкитѣ раждатъ, бацитѣ отглеждатъ децата си, защото Богъ повелява това. Каквото Той казва, това става. Той е нареченъ Баща на всички. Всички трѣбва да изпълняватъ Неговитѣ закони и да Го обичатъ. Не казвамъ, какъ трѣбва да Го обичате. Обичайте Бога, както вие знаете да обичате; вѣрвайте въ Бога, както вие знаете да вѣрвате и нѣма да бъдете далечъ отъ истината. Ако не обичате баща си, майка си, братъ си и сестра си и ако не вѣрвате въ тѣхъ, какъ ще обичате другитѣ и ще имъ вѣрвате? Ако не обичате близкитѣ си, вие не можете да обичате и чуждитѣ. Хранете свещени чувства първо къмъ баща си, майка си, брата си и сестра си, за да храните сжщитѣ чувства и къмъ окръжаващитѣ. По този начинъ само ще дойдете до новата култура, която ще обедини всички хора.

Задачата на всѣки човѣкъ е да знае своето име, своето мѣсто въ цѣлото, както евреитѣ, които бѣха 12 племена, знаяха кой каква часть носи от скинията. Когато спираха на почивка, тѣ събираха частитѣ на цѣлата скиния, съединяваха ги въ едно цѣло, и тамъ се покланяха и благодарѣха на Бога. Днесъ всѣки човѣкъ казва: „Азъ нося Божественото въ себе

си.” Ти носишъ часть отъ Божественото. Единъ день, когато всички хора се събератъ на едно мѣсто, и всѣки донесе своята часть, ще образуватъ новата скииния, въ която всички ще се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина. Законътъ на Любовта ще бжде законъ на разбирателство. Този законъ трѣбва да се приложи още тази година. Не се ли приложи тази година, ще чакате 1999 година и ще започнете отново.

Помнете, че бждещето е за умнитѣ, за добритѣ и за силнитѣ хора. Ако не вѣрвате въ това, което сега ви казвамъ, единъ день ще повѣрвате и ще видите, че това, което ви говоря, е сто и едно на сто вѣрно. Всички хора, семейства, общества, народи, които сж умни, добри и силни, ще иматъ Божието благословение. Това започва отъ тази година. Дали думитѣ ми сж вѣрни, това ще видятъ онѣзи, които служатъ на Бога, но и онѣзи, които не Му служатъ. Въ продължение най-много на десетъ години отъ днесъ всички ще провѣрятъ истинността на моитѣ думи. Богъ е турилъ вече закона на любовта въ действие и които не се подчинятъ на този законъ, ще изпитатъ последствията на своето непослушание. Дойдете ли до този законъ, нѣма два пжтя.

Съвременнитѣ хора се намиратъ предъ едно свѣтло бждеще. Всичко лошо ще изчезне. Земята коренно ще се промѣни, а заедно съ нея и луната. Богъ е приготвилъ новъ свѣтъ, нови условия за ония, които Го любятъ. Като наблюдавамъ сегашнитѣ хора, виждамъ, че тѣ едва изкарватъ прехраната си. Тѣ ходятъ отъ кжща на кжща да просятъ. Тѣ сж царски синове, но сж забравили това. Кой е царски синъ? Царски синъ е онзи, който служи на Любовта, на Мждростта и на Истината. Царски синъ е онзи, който служи на живота, на знанието и на свѣтлината. Царскиятъ синъ служи и на свободата.

Сега, желая ви да бждете царски синове, да бждете братя помежду си. Това изисква Богъ отъ всички хора. Братъ е онзи, който обича живота, знанието, свѣтлината и свободата, както за себе си, така и за другитѣ. Въ бждеще ще имате такава музика, отъ която умрѣлитѣ ще оживяватъ. Отъ картинитѣ на бждещитѣ художници мъртвитѣ ще оживяватъ.

Статуитъ на бждещитъ скулптори ще възкръсватъ хора. За да оздравѣе болниятъ, достатъчно е единъ отъ бждещитъ лѣкари да мине край кжщата му. Ако красивитъ моми и момци на бждещето минатъ край хора, които се каратъ, тѣ веднага ще се примирятъ. Новитъ хора - хората на бждещата култура, ще носятъ навсѣкжде любовь, радость и веселие.

Хората на бждещето ще се отличаватъ съ голѣма сиромашия и голѣмо невежество. Тѣ ще бждатъ бедни отъ пороци, но богати на добродетели. Тѣ нѣма да знаятъ какво представя лжжата, кражбата, насилието. Земята ще се превърне на райска градина. Хората ще се срѣщатъ братски, съ любовь. Тѣ нѣма да говорятъ много. Кажатъ ли си една дума, ще се разбератъ. Коя дума е най-силна? Въ български езикъ най-силна и съдържателна е думата „благость”. Въ тази дума нѣма никакво раздвояване. Благостьта е Божествено качество.

Бихъ желалъ всички да бждете благи. Бихъ желалъ всички българи да бждатъ благи. Висока е топлината на думата „благость”. Тя има 35 милиона градуса топлина. Дето мине благостьта, всички противоречия се стопяватъ. Благостьта съдържа всичко въ себе си. Благостьта изключва всички слабости. Благиятъ е разуменъ, добъръ и силенъ. Той едновременно е и господарь, и слуга. Той е най-добриятъ, най-умниятъ и най-силниятъ господарь и слуга.

Желая ви да бждете благи слуги и благи господари.

6 августъ 10 ч. пр. об.

ПЪРВИЯТЪ ПЛОДЪ НА ДУХА

*Небето прошарено, съ облаци.
Времето хладно. Слабъ вѣтъръ.
Слънцето изгрѣ въ 5.35ч.*

*Добрата молитва
„Въ начало бѣ Словото”*

Ще чета 19 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Всички хора сж на едно голѣмо изпитание въ свѣта. Нѣма човѣкъ, който да е спокоенъ. Нѣма нито единъ човѣкъ, който да е дошълъ на земята и да е свършилъ добре. А при това всичкитѣ хора все мислятъ, че добре ще свършатъ. Сега, когато страда несправедниятъ или грѣшниятъ човѣкъ, разбираме - има си причина, но когато страда праведниятъ, какви сж причинитѣ? Когато грѣшникътъ страда, той изправя грѣховетѣ си. А пъкъ когато страда праведниятъ, той се повдига, той печели. Та, по два начина човѣкъ страда: по единъ начинъ, за да изплати това, което е правилъ, да плати дълговетѣ си, а пъкъ при другия страда, за да спечели. А пъкъ онѣзи, които не искатъ да страдатъ по двата начина, тѣ тогазъ сж дошли и не знаятъ защо сж дошли на земята. Трета категория има, но за тѣхъ бюджетъ нѣма. Съвременната държава има бюджетъ само за два вида хора. Тя има бюджетъ за затворитѣ. Като хванатъ нѣкой престѣпникъ, турятъ го въ затвора. Има бюджетъ за болницитѣ. Има бюджетъ и за училищата. Децата ги пращатъ на училище. А пъкъ за онѣзи, които не искатъ да се учатъ и не искатъ да бждатъ въ затвора, за тѣхъ нѣма бюджетъ.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да си състави една философия за живота, съ която той трѣбва да бжде съобразенъ, ако иска живота му да има смисълъ. Все таки вие още нѣмате една ясна представа, отъ кжде идете и на кжде отивате. Когато единъ човѣкъ има ясна представа за единъ предме-

тъ, той може да направи нѣщата. Напримѣръ ако имашъ единъ инструментъ, да кажемъ цигулка на Страдивариусъ, можешъ да я извадишъ отъ кутията, можешъ да държишъ лѣжка, но ако не можешъ да свиришъ, тази цигулка ще бѣде безпредметна. И можешъ тогава да я продадешъ, да вземешъ пари и да си услужишъ физически.

Животътъ по три начина може да се разбере. Има една физическа страна, най-близката страна, както ние живѣемъ на земята. Ние чувствуваме освенъ това нѣщо и това, което чувтувашъ не го виждашъ. Това е втората страна. Имашъ нѣщо въ ума си, което представяшъ на себе си, но както го представяшъ на ума си, отвънъ не можешъ да го видишъ. Та рекохъ, човѣкъ е съставенъ отъ много разнородни материали, разнородна материя, разнородни сили, разнородни мисли и разнородни чувства. Всичко това трѣбва да се изучава, за да се разбератъ законитѣ, по които е създаденъ самия човѣкъ. Писанието казва, че Богъ е създалъ човѣкъ отъ прѣстъ и вдѣхналъ въ него дихание на животъ. И станалъ човѣкъ жива душа. Единъ човѣкъ, който е дошелъ на земята, за да помогне на човѣчесвото, какво трѣбва да прави? Вие ако бѣхте на мѣстото на Исуса Христа, какво щѣхте да правите? Човѣкъ може доброволно да постъпи, а пъкъ може и на сила. Щѣхте да минете по сѣщия пѣтъ както и Той.

Ако единъ човѣкъ минава отделенията и не учи, минава въ прогимназия и не учи, и въ гимназията и не учи, минава въ университета и не учи, презъ всичкото време ако не е училъ, какво ще придобие? Представете си, че въ отделенията го прекарваха отъ едно отделение въ друго даромъ. Въ прогимназията, въ гимназията и въ университета пакъ даромъ и му дадатъ диплома, какво щѣше да го ползува тая диплома. Сега всички не могатъ да си дадатъ отчетъ защо трѣбва да страдатъ? А пъкъ не може да си дадете отчетъ и защо трѣбва да се радвате? Странанията и радоститѣ, това сѣ дветѣ страни на живота. Животътъ другояче не може да се развива. Тамъ дето нѣма страдания, нѣма и радости. Дето нѣма радости, нѣма и страдания. И виждаме, че на земята животъ и смъртъ вървятъ заедно. Смъртъта - това е опакитѣ

на живота. А животътъ - това е лицето на живота. Вие знаете какво нѣщо е опаки. Ако имате две ржкавици и ги обърнете наопаки, дѣсната ржкавица е за лѣвата ржка и обратно. Питамъ тогазъ: каква е разликата? Разликата е, че дѣсната ржкавица се е превърнала въ лѣва и обратно. Мога да ви превода много примѣри. Но единъ примѣръ ще ви даде една ясна представа: да отиде дѣсната ви ржкавица на лѣвата страна, това значи да натоваришъ коня, а пъкъ да отиде лѣвата ржкавица на дѣсната ржка, това значи да разтоваришъ коня. Да си изплатишъ дълговетъ и да спечелишъ, това е обръщане на ржкавица.

Да допуснемъ, че вие сте богатъ въ свѣта, имате знания. Всичкото знание, което придобивате, вие все го придобивате за външния свѣтъ и за себе си, за да може да уредите вашитѣ работи. Напримѣръ ако азъ развивамъ своето зрение, то е заради мене самия, понеже безъ очитѣ си ще влизамъ въ голѣми спѣнки съ външния свѣтъ. А ако очитѣ ми сѣ добре отворени, ще се избавя отъ много мѣчнотии. Ако азъ развивамъ своя слухъ, това е най-първо заради мене, понеже така ще се избавя отъ много неприятности въ свѣта. И онова, което ще ми се каже, ако не е развитъ слухътъ ми, не ще го чуя. И ако развивамъ моя говоръ, пакъ ще се избавя отъ много мѣчнотии. Също така, ако развия своя усетъ, много пѣти хората страдатъ понеже у тѣхъ усетитѣ не сѣ правилни. Ако хората бѣха запазили впечатленията отъ страданията, по-малко престѣпления щѣха да направятъ.

Често ние се намираме въ положението на едно месоядно животно. Единъ вълкъ хване една овца, разкъса я и я яде. Приятно му е. Той ни най-малко не чувства страданията на овцата. Вие колкото и да разправяте на този вълкъ, че не трѣбва да яде овце, той ще каже: „Господъ така създаде свѣта, че азъ трѣбва да ямъ овци, иначе ще умра гладенъ.” Вълкътъ мисли, че Господъ създалъ свѣта, за да яде той овци. Това ни най-малко не е правилно. Въ никоя свещена книга не е казано, че на вълкътъ е дадено право да яде овци. Той самъ си е позволилъ това. На вълкътъ и на овцата Господъ е далъ трева, корени да ядатъ. Вълкътъ се е научилъ отъ после

на този занаят. И на първия човък Богъ не бѣше позволилъ да яде месо, но човъкъ самъ е направилъ това. Физиологически разгледано месната храна е най-нечистата, понеже всички клетки, които живѣятъ въ животинското тѣло иматъ нечистоти, извержения, микроби и прочие. Колкото и да е чисто месото, все има извержения. Мислите ли, че при такава храна чо-вѣкъ може да бѣде здравъ? Сегашнитѣ физиолози казватъ, че сегашната месна храна на човѣка трѣбва да се замѣни. Съ какво трѣбва да заменимъ? А пъкъ за да се измѣни режима на яденето, трѣбватъ убеждения. Човѣкъ трѣбва да знае, съ какво да се храни? И за сега по-здравословна храна отъ житото нѣма. Хлѣбътъ не е приготвенъ сега както трѣбва. Голѣма частъ отъ хранителността на житото изчезва, както сега приготвяватъ хлѣба. И както сега се обработва житото. Ако ти орешъ нивата съ любовъ, ако я посѣешъ съ любовъ и не измжчвашъ добитѣка и не го ругаешъ, както сега го ругаятъ, ако ти поженешъ нивата съ любовъ, ако ти овѣршѣешъ житото съ любовъ, ако ти не го мѣлишъ съ камъни, ако направишъ хлѣба съ любовъ, то ти ще добиешъ 10 пѣти по-голѣма хранителностъ отъ житото, отколкото хората сега добиватъ.

Мжчно е понѣкой пѣтъ хората да се убедятъ въ правдоподобността на това. Защото каква е задачата ни на земята? Защо сме дошли на земята? Съ каква цѣль? Вие сте дошли на земята да се учите, за да придобиете онзи животъ, който не се измѣня, Божествения животъ и да се избави човѣкъ отъ робството на смъртъта. Ние сме дошли на земята, за да воюваме и да се освободимъ. Ние не сме свободни хора. Нѣкой минава за свободенъ, но въ сжщностъ никой не е свободенъ. Защото свободниятъ човѣкъ трѣбва да бѣде господарь на себе си и слуга на себе си. Който не е научилъ законитѣ да бѣде господарь и слуга на себе си, той малко разбира отъ живота. Защото, за да бждешъ слуга, трѣбва да си свършилъ 4 факултета по 4 години, тѣ сж 16 години. Само въ университета трѣбва да си свършилъ 4 факултета. За да бждешъ слуга въ духовния свѣтъ, трѣбва да си свършилъ 4 факултета. Тамъ за най-простата работа, напримѣръ за

хлѣбаря трѣбва 4 факултета. За простъ писарь трѣбва 4 факултета. За единъ обикновенъ, какъвъ да е човѣкъ трѣбватъ 4 факултета, а пъкъ за по-висши длѣжности се изисква особена специализация, за да се приспособишъ за работата си. Та, сега нѣкой отъ васъ искате да бждете щастливи. Колко факултети сте свършили? Ти, като свършишъ 4 факултета, ще знаешъ малко само да вкусишъ отъ физическитѣ приятности на живота. Ще разберешъ земята. Ако свършишъ 4 факултета, тогава камънитѣ ще почнатъ да ти говорятъ. Сега нѣкои се чудятъ какъ камъкътъ може да говори. Че какъ плочитѣ могатъ да ви говорятъ! Азъ сега виждамъ, че турятъ плоча, завиятъ я и тя почне да говори, като се върти. И пѣе, и говори, и представлява драматически работи. Та рекохъ, учения човѣкъ, който е свършилъ 4 факултети, туря този камъкъ, завъртява го и се чува музика. (*Учительтъ посочи единъ отъ камънитѣ на молитвенія върхъ.*) Ако дойде невежиятъ, той ще хвърли камъка и ще мисли, че камъкътъ не знае нищо. Тукъ има доста голѣми плочи. Азъ ви казвамъ това, не за да вѣрвате. Най-първо можешъ да вѣрвашъ, но като не чувашъ, какъ ще убеждавашъ, че може да говори една плоча. Онзи ще каже: „Азъ съмъ човѣкъ на 60, 70 години и не съмъ чувалъ такова нѣщо. Я да чуя.”

Като занесли първия фонографъ въ Турция, турили една плоча на турски езикъ и единъ турчинъ казалъ: „Кога дойде и кога научи турски?” Понѣкой пжтъ на плоча можемъ да научимъ френски езикъ да говоримъ правилно за единъ день. Но трѣбва единъ много уменъ професоръ да ти говори чрезъ тази плоча. Плочата каквото е чула, всичко това го отбелѣзва. И може да повтори всичко това, което професорътъ е казалъ.

Та рекохъ, въ свѣта има една невидима страна, която ние още не сме изучавали и не я разбираме. Това е духовния животъ. Трѣбва да изучаваме вжтрешнитѣ възможности на живота. Въ всѣки единъ отъ васъ има скрити голѣми богатства, които трѣбва да изучавате. Какъ? Нѣкой ученъ професоръ трѣбва да дойде. Ако детето нѣма една учена майка, то учено не може да стане. Ако синътъ нѣма единъ ученъ ба-

ща, той ученъ не може да стане. Кравата ражда телета. Нѣма условия за друго. Има вътрешни възможности, но нѣма условия. Има хиляди възможности, но трѣбватъ отлични майки и отлични бащи, за да се родятъ такива деца. Не само родители трѣбватъ, но трѣбватъ и учители. Човѣкъ много пѣти трѣбва да се ражда, да стане такъвъ какъвто трѣбва. И Христосъ казва: „Ако не се родите изново не можете да влѣзете въ Царството Божие.“ Човѣкъ трѣбва да се роди веднѣжъ, за да стане гражданинъ на земята. А пъкъ, за да стане гражданинъ на духовното царство, трѣбва да се роди отъ вода и Духъ. Духътъ е най-разумното, най-силното, най-мощното, което въвежда човѣка въ Царството Божие. Та всички вие трѣбва да се научите да служите на Божественото въ себе си.

Рекох сега, онова, което водата за васъ може да извърши, кой другъ може да извърши? Онова, което въздухътъ може да извърши, кой другъ може да извърши? Онова, което свѣтлината може да извърши, кой другъ може да извърши? И онова, което сѣщинскиятъ животъ може да извърши, кой другъ може да извърши? И онова, което Духътъ може да извърши, кой другъ може да извърши? Духътъ дава най-великото. Любовта е плодъ на Духа. И докато човѣкъ не дойде въ съприкосновение съ Духа, докато не се нахрани съ плода на Духа, той не може да разбере тайнитъ на Царството Божие. И само Любовта е въ сила да освободи човѣка отъ всички съвременни ограничения, въ които се намира. И когато човѣкъ възприеме тази храна - Любовта, тогава той ще стане господарь и слуга на себе си. И щомъ стане това, това ще бѣде най-щастливото време, което ние очакваме. И като сме се хранили съ плода на Духа - Любовта, ще станемъ слуги на Бога. Богъ иска слуги, които слугуватъ съ любовъ и господари, които господаруватъ съ любовъ!

Отче нашъ

Слушайте и внимавайте на поучението на Духа, който ви говори отъ вътре.

6.14 ч.с.

*9 августъ 1939г.,
срѣда 5ч.с.
Молитвенъ върхъ*

ГОСПОДАРЪ И СЛУГА

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”*

Ще ви прочета глава на мъглявата любовь.

Азъ наричамъ мъглява любовь неразбраната любовь. Мъглявата любовь е както днесъ, времето е облачно. И да искаме да видимъ Слънцето, не може да го видимъ.

Ще прочета 13-а глава отъ посланието къмъ Коринтянитѣ.

Значи ако имаме всичкото знание, а Любовь нѣмаме, ще сме мечъ що звънти и кимвалъ, що дрънка. Любовъта дълготърпи. Търпението е на физическото поле. Любовъта е благосклонна. Любовъта не завижда, не се превъзнася. Когато нѣкой отпадне, мисли, че е загубилъ любовъта си. Любовъта никога не отпада, значи отпадне ли, не е имало тази Любовь. Има едно небе, което не се засѣнчва отъ облаци. То е Божественото. Никакви облаци нѣма тамъ.

Да имаме едно малко размишление.

Сега може да видите малко червена любовь. *(На изтокъ подъ облацитѣ Слънцето е огрѣло полето съ червенъ цвѣтъ.)*

Сега ще ви дамъ само нѣколко правила. Не трѣбва да правите погрѣшката на онзи виртуозъ, който отишълъ въ Парижъ. Единъ виртуозъ отива въ Парижъ да даде единъ концертъ. Събира се много голѣма публика да го слуша. Той така се захласналъ въ свиренето, свирилъ толкозъ дълго, че публиката се уморила да го слуша и напуснала залата. Най-после останалъ само служителътъ въ театъра, който иде съ ключа и казва: „Господине, когато свършите, заключете салона.” Сега може да попитате, защо свирилъ толкозъ дълго време. Да покаже, че много знае да свири. Питамъ: ако вие сте на такъвъ дълъгъ концертъ отъ 5-6 часа, втори пѣтъ ще идете ли? Често сегашнитѣ вѣрващи току цитиратъ, така е

казалъ апостолъ Павелъ, така е казалъ Христосъ, еди кой си светия. Всички много добре сж казали, но тия светии свириха много кратко. Говориха много кратко, говориха много малко и вършиха повече работа, пъкъ сегашнитъ се отли[ча]ватъ съ това, говорятъ повече, вършатъ по-малко. Едно време светииитъ ядъха много малко, постъха. Светии имаше, които въ седмицата взимаха само по единъ обѣдъ. По единъ обѣдъ въ седмицата, значи въ месеца четири обѣда. Сега по три пѣти на день ядемъ и въ месеца вземаме 90 обѣда и при това имаме извънредни закуски. И по една закуска на день, значи 120 пѣти въ месеца ядемъ.

Питамъ въ материалистическо отношение каква е разликата? Светииитъ взимаха за месецъ четири обѣда, а ние вземаме 120 обѣда. Кой харчи повече? Ние сме много разточителни. 120 обѣда по една английска лира, 120 английски лири разходъ, а светииитъ - четири лири. Тогава светииитъ работиха повече, взимаха по-малко. Онзи, който много яде, много разточава, малко работи, пъкъ 120 лири да му плащатъ на месецъ само за ядене. Питамъ сега: кой е по-уменъ светииитъ ли или съвременнитъ хора, които не сж светии? Казва: „Азъ не съмъ светия.“ Именно свѣтътъ страда, защото хората не сж светии. Ако всички бѣха светии, свѣтътъ щѣше да се оправя. Влизашъ въ единъ домъ, каратъ се двама мжжъ и жена. Защо се каратъ? - Защото не сж светии. Влизашъ въ една църква, двама свещеници се каратъ, защо? - Защото не сж светии. Двама вѣрващи се каратъ, защо? - Защото не сж светии.

Сега турили една теория, казватъ, че имало еволюция. Като се каратъ хората, съ караница се възпитаватъ, ставатъ по-добри. Турцитъ казватъ : „Ола белирь.“

Единъ отъ турскитъ султани далъ едно обявление, че ще даде награда на онзи, който му каже една сжщинска лъжа. Ще му плати за лъжата. Започнали да се изреждатъ, да го лъжатъ. Турцитъ ги казватъ „масали“. Ще каже нѣкой нѣщо съ нѣкаква вѣроятностъ. Иде единъ и носи едно кокошо яйце и казва на султана: „Майка ми тури това яйце подъ квачката и като го измжти, излѣзе цѣла камила.“ Турчинътъ каз-

ва: „Може да стане, Божа работа.” Иде единъ и носи единъ косъмъ отъ брадата на баща си и казва: „Този косъмъ е отъ брадата на баща ми и когато султанътъ воюваше съ московеца, като го тури на Дунава, мостъ стана и московцитъ минаха.” Казва: „Ола белиръ.” Нарездали се разни и му казватъ, но султанътъ не ги признава за лъжи. Най-после идатъ двама хамали и носятъ единъ голъмъ кюпъ, който събиралъ 500-600 кила вода. Казва му турчинътъ: „Баща ми, въ време на войната съ московеца, зае пари на заемъ на твоя баща, султана - този кюпъ съ пари. Казва: „Това е една лъжа.” Ако каже, че може да бжде, трѣбва да плати дълга на баща си. Питамъ, защо султанътъ искалъ да му кажатъ една лъжа, сжщинска лъжа?

Ние всички страдаме. Въ лъжата се съдържа нѣщо, което не е вѣрно. Ти казвашъ: „Азъ съмъ господаръ на себе си.” Вѣрно ли е това? Ако си господаръ на себе си, ти трѣбва да бждешъ най-умния човѣкъ, здравъ - да не страдашъ, да бждешъ независимъ. Щомъ си зависимъ, ти не може да бждешъ господаръ. Казвашъ: „Азъ съмъ слуга.” И това не е вѣрно. Понеже ако бѣше вѣрно, ти не трѣбваше да се нуждаешъ отъ другитѣ да ти слугуватъ. Ако си отъ онѣзи, които знаятъ да слугуватъ, ти нѣма да имашъ нужда отъ слугуванетоъ на другитѣ хора. Следователно нали когато единъ лѣкаръ отива да помага нѣкому, той става слуга на болния. Но болниятъ трѣбва да се разболѣе. За бждеще, когато ти отивашъ да слугувашъ нѣкому, ти трѣбва да слугувашъ отъ любовъ. Отъ Невидимия свѣтъ слугуватъ нѣкому отъ любовъ. Безъ любовъ никой никому не слугува. Единствено слугуванетоъ въ свѣта става по закона на любовта. То е заплатата.

Сега, когато хората слугуватъ съ заплата, даватъ ти повече пари - повече слугувашъ; даватъ ти по-малко пари - по-малко слугувашъ. Даватъ ти по-малко пари - по-малко учишъ; даватъ ти повече пари - повече учишъ. Плащатъ ти по-малко - по-малко говоришъ; плащатъ ти повече - повече говоришъ. Този законъ е вѣренъ и въ духовния свѣтъ. Който много те обича, много му слугувашъ. Който малко те обича, малко му слугувашъ. После и господаруванетоъ е по закона

на любовта. Който много те обича, много му господарувашъ; който малко те обича, малко му господарувашъ. Който никакъ не те обича, никакъ не му господарувашъ. Който никакъ не те обича, никакъ не му слугувашъ. Това сж сега максими. Очаквате, какъ може да се поправи животът ти въ свѣта. Сжщиятъ законъ е: Ти, ако не обичашъ Бога, Богъ на тебе не ти слугува. Нали казва Христосъ: „Синь челоувѣчески не дойде да му слугувать, но да послужи.”

Всички вие, които се оплаквате въ свѣта, всички се оплаквате, че страдате отъ нѣщо. Защо идатъ вашитѣ страдания? Страданията идатъ отъ две нѣща: отъ господаритѣ и отъ слугитѣ. Господаритѣ и слугитѣ сж създали всичкитѣ страдания. Ти страдашъ, понеже нѣма кой да ти слугува. Болень си страдашъ, понеже нѣма кой да ти служи. Ти страдашъ, понеже имашъ господарь, който те ограничилъ, не те оставя свободно да мислишъ. Ти страдашъ, понеже си слуга и господарьтъ не те оставя свободно да постѣпвашъ, навсѣкъде ще ти тури ограничение.

Сега да допуснемъ, че това става въ външния свѣтъ. Но, когато въ себе си човѣкъ се безпокои, кой е причината? Ако ти се смущавашъ, че нѣкои хора сж казали нѣщо лошо за тебе, ти страдашъ, понеже си чулъ. Ако бѣше глухъ, щѣше ли да се смущавашъ? Ти се смущавашъ, че си видѣлъ нѣщо, но ако бѣше слѣпъ, щѣше ли да се смущавашъ? Или страдашъ, защото си ялъ нѣщо, не си сдѣвкалъ добре храната. Ако нѣмаше уста, щѣше ли да се смущавашъ? Сега кое е по-добре, защо трѣбва да страдаме? Ти имашъ уста, но тази уста ти носи страдания, още не се е научила устата ти. Трѣбва да имашъ една учена уста, която дълготърпи, която е благосклонна, която не завижда. Устата много завижда. Като дадешъ ядене въ чинии на две деца, то гледа въ чинията на другото и се сърди, ако на другото дете е дадено повече ядене. То даже и половината отъ това ядене не може да изяде. Гледайте съвременния свѣтъ, той толкозъ провизии иматъ, цѣла година не могатъ да ги изядатъ, мислятъ, че нѣма да имъ стигнатъ. Други иматъ за сто години да ядатъ и пакъ мислятъ, че нѣма да имъ стигнатъ. Нѣкои иматъ единъ ми-

лионъ, два милиона, сто милиона и мислятъ, че пакъ нѣма да имъ стигнатъ.

Въ времето на коронацията на Кралица Виктория или Едуардъ единъ английски милионеръ отъ Австралия, който отивалъ за коронацията и който ималъ 350 милиона лири стерлинги, се хвърлил въ морето, понеже мислилъ, че паритѣ му нѣма да му стигнатъ. Всички вие, които ме слушате, сте толкозъ богати. Колко струва вашиятъ умъ? Знаете ли колко струва вашето сърце? Знаете ли колко струва вашето тѣло? Има известни нишки въ вашия организъмъ, които сж донесени отъ толкова далече отъ пространството, че даже една нишка струва единъ милиардъ да се направи на онѣзи сжщества. Вие имате едно тѣло, което струва милиарди, вие гледате на себе си и мислите, че нищо нѣмате. Когато човѣкъ загуби тѣлото си, тогава вижда какво грамадно богатство изгубилъ. Ако се освободите отъ физическото тѣло, физическиятъ свѣтъ ще се затвори за васъ. Всичкитѣ нѣща въ физическия свѣтъ нѣма да струватъ нищо, благодарение на тѣлото, което ни е дадено, тѣ сж ценни.

Сега всички отъ васъ искате да бждете щастливи. Въ ума си имате нѣщо, търсите щастието нѣкъде, дето го нѣма. Вие мислите, че като станете ученъ човѣкъ, вие ще бждете щастливи. Вие мислите, че като станете богатъ човѣкъ, ще бждете щастливи. Вие мислите, че ако сте силенъ, ако сте красивъ, ще бждете щастливи. Всички тия нѣща сж вѣроятни само външно. При това вие сте заблудени, вие сте богати и не съзнавате, че сте богати, търсите вашето богатство отвънъ. Всички знаете, че въ Бога живѣемъ и се движимъ и сжществуваме. Проповѣдниците досега цитиратъ стиха: „Въ Бога живѣемъ и се движимъ и сжществуваме. Богъ е Любовь.“ Богъ е Любовь и при това ние страдаме. Какъ е възможно човѣкъ да живѣе въ Бога и да страда, да бжде недоволенъ? Казваме, че любимъ Бога. Какъ е възможно човѣкъ да люби Бога и да бжде нещастенъ. Отъ недоимъка на Любовета човѣкъ страда. Павелъ схваща, че човѣкъ всичко може да има, ако любовь нѣма, той ще бжде като нѣкой неодушевенъ предметъ.

Едно правило ви трѣбва. Трѣбва да знаете, че онова богатство, което ви е далъ, да се върнете съ ума си, съ сърцето си, съ душата си, съ духа си, съ тѣлото си при Бога и да Му благодарите. Като погледнешъ ржката си, да благодаришъ на Бога. Като пипнешъ ухото си, да благодаришъ на Бога. Като пипнешъ устата си, да благодаришъ на Бога, като пипнешъ носа си, веждитѣ си, за всичко да благодаришъ на Бога. Да благодаришъ на Бога за сърцето си, да благодаришъ на Бога за ума си, за душата си, за духа си, за всичко онова, което Богъ ти е далъ. Това е новото учение. Който може да повѣрва въ любовта, той ще се освободи отъ всичко. Той ще се освободи, както змията се освобождава отъ своята стара кожа. Ще дойде до едно мѣсто, дето кожата ще се изхлузи, ще остане новата кожа. Стара кожа азъ наричамъ всички наши недоволства, недоразумения, караници. Човѣкъ и съ себе си се кара. Казва на себе си: „Колко невежа съмъ, колко простъ съмъ, това не можахъ да използвамъ.“

Кой е недоволенъ и кой е ученъ? Единиятъ е господарь и другиятъ е слуга. Господарьтъ се кара на слугата, че той това не направилъ. Слугата казва: „Ти не ми плати.“ Господарьтъ и слугата се каратъ вжтре. Сега виждали ли сте вашия слуга? Гледали ли сте вашия слуга? Може ли да нарисувашъ себе си като слуга и като господарь. Сега, когато си господарь, изпъчишъ се, вземешъ една поза, важенъ си. Станешъ слуга, свиешъ се. Азъ това наричамъ актьорство на сцената. Ти вече играешъ ролята като господарь. Нѣкой пжтъ има роля на царь, написалъ нѣкой и ти се обличашъ като царь, съ корона, съ венець, съ мантия на сцената играешъ, мислишъ, че си царь. Ти се вълнувашъ. Колко ти плащатъ за една вечерь да играешъ на сцената. Доста голѣма сума плащатъ.

Да ви приведа единъ примѣрь. Нѣкой ангажиралъ Аделина Пате да пѣе въ една опера. Понеже тя знаела, че онзи директорь не обичалъ да плаща, публиката дошла въ театъра, ржкоплѣска, а тя си обула само едната обувка и седи съ единъ кракъ необутъ. Като ў плаща 25 хиляди, тя обува и другия кракъ и излиза да пѣе. Пѣе защо? Защото ў дали 25

хиляди лева да си обуе обувката. Рекохъ, всички ние, които пъемъ, каквото и да правите въ свѣта, все ви плащатъ. То не е лошо, то е хубаво. Ако тя не бѣше направила тъй, азъ не щѣхъ да ви говоря. Азъ я похвалявамъ, че малко го попекла. Този директоръ да плати, понеже той иска да я използува. Тя казва: „Тогава и азъ ще те използувамъ.” Нѣкой казва сега: „Ти не ме обичашъ.” - Плати 25 хиляди лева, да видишъ какъ ще те обичамъ.

И втори примѣръ ще ви приведа за Аделина Пате. Доста примѣри има за нея. Отива веднѣжъ въ Нью-Йоркъ, не познава никого, трѣбвало да изтегли една крупна сума, не я познаватъ, казва: „Дайте си свидетелството, че сте Аделина Пате.” Тя се спира въ пощата и започва да пѣе. Директорътъ казва: „Дайте ѱ паритѣ!” Изпѣва една пѣсенъ и ѱ даватъ паритѣ. Пакъ пѣе за 25 хиляди лева. Онзи не ѱ дава паритѣ, защото нейнитѣ билети сж много скжпи въ театъра, тя трѣбва да пѣе, за да ѱ дадатъ паритѣ. Първиятъ пжтъ, за да тури едната си обувка, директорътъ трѣбваше да ѱ даде 25 хиляди. Втория примѣръ този директоръ въ пощата, той е сжщиятъ директоръ, казва: „Не си Аделина Пате”, трѣбва да пѣе безъ 25 хиляди. Втория пжтъ този директоръ въ пощата, той е сжщия, казва: „Не си Аделина Пате, трѣбва да пѣешъ безъ 25 хиляди.” Рекохъ, когато пѣете преди да сте си обули обувката, на мѣсто е, защото пари ще вземете, второто когато пѣете, че ви даватъ паритѣ, кое по-хубаво? Хубаво пѣе, тя казва, че за да тури обувката си: „Енергията, която ще употребя, струва 25 хиляди.” Директорътъ трѣбва да плати, за да дойде тази енергия, да си обуе обувката. Директорътъ на пощата казва: „Азъ, за да заповѣдамъ да ти платятъ, трѣбва да пѣешъ, да покажешъ, че може да пѣешъ, за да вземешъ 25 хиляди.” Тя пакъ пѣе.

Сега ще ви наведе на онзи Божественъ законъ: Всички хора, трѣбва да бждатъ съвършени. Съвършенството човѣкъ може да го придобие само въ Любовьта. Ние живѣемъ въ Любовьта и трѣбва да възприемемъ всичко онова, което Богъ е създалъ и да нѣмаме две мнения за живота. Сега ние за единъ човѣкъ пренебрѣгваме Божията Любовь. Вземете ед-

на дъщеря, за единъ свой възлюбленъ мисли, че ще бжде щаслива, напуща бащиния си домъ. Отива съ единъ непознатъ, който ѝ казва, че е нейнъ възлюбенъ. Може да е. По какво ще познаешъ единъ човѣкъ възлюбленъ ли е? По два начина може да го познаешъ. Ако може едновременно да ти стане слуга и да ти стане господарь, той е твой възлюбленъ. И едновременно, ако ти може да му станешъ слуга и да му бъдешъ господарь, вие сте единъ за другъ. Но щомъ той не може да ти стане слуга и господарь и щомъ ти не може да му станешъ слуга и господарь, вие не сте единъ за другъ.

Сега ще ми кажете: „Какъ да го разбираме?“ Вечерно време нѣма да ходишъ да копаешъ на нивата. Въ мрачната нощь, когато има отвѣнь 25 градуса студъ, нѣма да ходишъ да копаешъ на нивата. Когато нѣмашъ нито петъ пари въ джоба на гостилница нѣма да ходишъ да ядешъ. Когато нѣмашъ петъ пари въ джоба, хубави дрехи нѣма да туряшъ на гърба. Когато нѣмашъ петъ пари въ джоба, въ отлични апартаменти нѣма да живеешъ. Значи, когато деньтъ е свѣтъль, ходи да работишъ. Когато деньтъ е топъль, иди да работишъ. Когато имашъ всички благоприятни условия, иди да работишъ. Или казано въ новото разбирање - върши всѣка работа съ любовь, съ любовь и отъ любовь. Отъ Бога и за Бога, от себе си и за себе си, отъ ближния и за ближния си.

Тази е много неразбрана работа. Запримѣрь има нѣща, които хората разбиратъ, има нѣща, които не разбиратъ. Вземете сега ще ви приведа единъ примѣрь. Запримѣрь въ козметика[та] могатъ да направятъ лицето си много красиво, червеничко, бѣличко, бръчкитѣ да ги нѣма. Но това е външна козметика. Ако имъ кажешъ отъ вѣтре да се подмладятъ, не знаятъ. Отвѣнь знаятъ да се подмладяватъ, отвѣтре не могатъ. Знание ли е това? Козметиката е само за единъ день. Сутринъта като туришъ, вечеръ като се измиешъ, пакъ наново трѣбва. Тѣй щото въ годината 360 пѣти трѣбва да се подмладявашъ, да туряшъ козметика. Не е лошо, хубаво е, но знаете колко трѣбва да платишъ, да ти турятъ козметика. Ходили ли сте въ Париж, да знаете колко взематъ, ако не знаешъ, ако трѣбва отвѣнь да те гримиратъ. Азъ ги похваля-

вамъ.

Единъ младъ момъкъ се подигравалъ съ една стара баба, не българска, но парижка, француска подигравка, много деликатна, тъй фина, едва да я намеришъ. Тя решила да си отмъсти на този младъ момъкъ. Съ козметика поправила лицето си на една млада мома и започнала да му хвърля такива много любвеобилни очи, усмивки, това-онова и той се влюбилъ. Загорява сърцето му, пише писма, че не може да живѣе безъ нея и най-после тя се съгласява да се оженятъ. Оженватъ се. Вечерята, като влиза вжтре той мисли, че е щастливъ. Тя, за да му покаже, сменя козметиката, сменя зжбитъ, всичко изкуствено. Като видѣлъ това, излиза изъ стаята навънъ, да го нѣма.

Азъ ви привеждамъ единъ примеръ. Туй е съ насъ. Всички хора ще видятъ своитъ заблуждения. Въ края на краищата ще видятъ, че за стара баба са оженени. Старата баба, това е живота на плътта. Единъ день, като видятъ колко е грозна, ще избѣгатъ изъ стаята навънъ. Нѣма да ни има тамъ. Рекохъ, човѣкъ като не търпи, става нервенъ. Като не е благосклоненъ, той създава своето нещастие. Като завижда, създава положителното въ свѣта. Виждате, че изтокътъ е свободенъ отъ мъглитъ. Около насъ е само тази мъгла. То сме ние. Ние сами на себе си препятствуваме да видимъ истината. Надалече Слънцето грѣе. Колко е хубаво и красиво. Който е художникъ една хубава картина е това. Азъ, ако имамъ време и ако знаехъ, щѣхъ да си взема четката. Пъкъ ще я нарисувамъ.

Сега ви казвамъ две нѣща: Благодарете на Бога за всичкитъ страдания. Благодарете на Бога за всичкитъ ваши радости. Благодарете на Бога за всичката ваша сиромашия, благодарете на Бога за всичкото ваше богатство. Благодарете на Бога за всичкото ваше невежество, което имате. Благодарете за знанието, за всичко Му благодарете. Вие считате, че сте невежи. Въ невежеството е скрито знанието. И въ знанието е скрито невежеството. Въ сиромашията е скрито богатството и въ богатството е скрита сиромашията. Сиромашията това е слугата, богатството това е господаря. И двамата,

като се събератъ на едно мѣсто, отъ господаря - капитала, отъ слугата - работата, тогава работата върви. Настоящото е богатство, миналото е сиромашия. Настоящата сиромашия ще бжде бждещето богатство, настоящето невежество ще бжде бждещото знание. Сегашното знание е миналото невежество.

Понеже живѣете въ Бога, научете се на новото въ свѣта. Тази глава азъ я наричамъ главата на мъглявата любовъ. Имате заторяване, имате и мъглява любовъ. Надъ васъ има нѣщо както тази мъгла. Въ всѣки одного отъ васъ е тази мъгла. Колко е тази мъгла нагоре? - На два километра, надъ три километра е ясно. Отдолу подъ три километра е, има мъгла. Сега туй е дълготърпението. Трѣбва да търпишь, че се лишавашъ отъ слънчевата свѣтлина. Пъкъ трѣбва да бждешъ благосклоненъ. Мъглата казва: „Почакайте да се постоплимъ, ще бждете добри ние да се постоплимъ, после ние ще отсѣпимъ, пъкъ вие ще се топлите.” Може да се разсърди мъглата, ще започне да плаче. Снощи колко плакаха. Казватъ: „Позволете на нашитѣ ученици ни[е] днесъ да се погрѣемъ, вие отдолу да почакате.” Рекохъ, тѣй да бжде. Вие сега може да мислите, може ли човѣкъ да се разговаря с мъглата. Тѣ сж все сжщества разумни, които сж дошли. Днесъ сж дошли на екскурзия, идатъ тѣ отъ невидимия свѣтъ на екскурзия на планината. Екскурзианти сж, искатъ да видятъ Слънцето какъ изгрѣва, другъ пжтъ не сж го виждали. Казватъ: „Ще оставимъ една малка врата, безъ да видите слънцето, само свѣтлината ще видите.” Днесъ трѣбва да се радваме въ тѣхната радость.

На голѣма почитъ сте. Когато се даваше на Мойсея закона, планината бѣше обвита съ такава мъгла долу и Богъ даваше закона на Мойсея. Сега ви се дава единъ законъ безъ гърмотевици - законътъ на Любовта. Законъ се дава. Безъ Любовъ - подъ мъглигѣ, съ Любовъ - надъ мъглигѣ. Безъ Любовъ - въ сиромашията, съ Любовъ - надъ сиромашията, въ богатството. Безъ Любовъ - въ болестята, съ Любовъ - надъ болестята, въ здравето отгоре.

Рекохъ, единствениятъ законъ, съ който трѣбва да слу-

жите на Бога, е Любовта. Любовта никога не отпада. Имай-те тогава пълна вѣра, пълна надежда и Любовь въ Бога и всички ваши копнежи, които имате изведнѣжъ нѣма да се постигнатъ, но имате велико бждеще. Ще видите онази велика благодѣ, която Богъ приготвилъ заради васъ.

Гледайте добре да посрещнете сжботата. Сжботата е день на Любовта.

Отче нашъ

*Беседа държана на 11 августъ 1939 г.
Молитвенія връхъ
Петъкъ, 5 ч.с.*

ОПОЗНАВАНЕ

Добрата молитва
„Духът Божии“
„В начало бе Словото“

Ще ви говоря тази сутринь върху опознаването. Въ опознаването има четири състояния, четири положения. Опознаване безъ съзнание не може да се прояви. Значи има четири състояния, презъ които човѣкъ минава: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Сега ще направя едно разграничение. Подсъзнанието е подобно на състоянието, когато детето е въ утробата на майка си. Съзнанието е подобно на състоянието на дете, което е родено вече. Самосъзнанието е дете, което се изправило на краката си и ходи на училище да се учи. Свръхсъзнанието е състояние, въ което човѣкъ служи на Бога. Отъ тѣзи четири състояния се ражда стремежъ, отъ тѣхъ произтича животътъ. Сега азъ говоря за единъ животъ не на страдания и на изпитания, но за единъ организиранъ животъ. Организираниятъ животъ е съчетание на мислитъ, чувствата и постѣпкитъ, въ него има пълно единение. Съвременното човѣчество е вече минало двата етапа.

Въ първа глава на Битието е казано, че Богъ е направилъ човѣка отъ прѣстъ. Прѣстъта показва едно бременно състояние. Първоначално човѣкъ не е съзнавалъ живота, той билъ въ положението на почвата, върху която ние сега живѣемъ, въ положението на камънитъ, на водата, която тече, на вѣдуха и следъ като Богъ вдъхналъ дихание на човѣка чрезъ носа, тогава идва съзнанието. Носътъ показва съзнанието на човѣка, устата му показва подсъзнанието, ушитъ му показватъ самосъзнанието, а очитъ му показватъ свръхсъзнанието. Тѣзи четири състояния се обединяватъ чрезъ закона на Любовта. Когато човѣкъ стѣпва на краката си вече, той трѣбва да съзнава онова положение, отъ което е изваде-

нъ - първото положение. Второто положение е, когато ние срѣщаме животнитѣ. Животнитѣ представятъ съзнанието: рибитѣ, птицитѣ, млѣкопитающитѣ.

Една малка бележка ще направя: тъй както сж езицитѣ на всички съвременни народи, тѣ нѣматъ точнитѣ думи, съ които да си изразяватъ идеитѣ.

Човѣкътъ самъ представя самосъзнанието. Самосъзнанието се отличава съ две качества. То носи въ себе си радости и страдания. Страданията произтичатъ отъ онзи неестественъ, неорганизиранъ животъ. Радостта пъкъ е онзи организиранъ животъ. Значи организиранитѣ и неорганизиранитѣ животъ се срѣщатъ въ човѣка. Неорганизиранитѣ животъ е въ страданията, а организиранитѣ - въ радоститѣ. Великото, безпредѣлното, Богъ, като се е ограничилъ, е създалъ малкитѣ форми, докато настани хората. И съ това се изгубва вѣчното. Когато хората се ограничаватъ, раждатъ се страданията. Представете си сега, че вие идете отъ Парижъ, отъ мѣстото на всичкитѣ удобства, а тукъ нѣмате такива удобства: нѣмате тѣзи люлѣещи легла, автомобили, хубави апартаменти. Тукъ апартаментитѣ ви сж съ стени нѣколко милиметра дебели.

Опознаването носи една велика идея - възприемане на Любовта. Въ Любовта има нѣколко елемента: слизане и качване. Първо Любовта слиза. Само разумниятъ човѣкъ, само Богъ може да слиза въ свѣта. Само разумниятъ, само Богъ може да възлиза. Тамъ, дето Богъ може да слиза, и тамъ, дето Богъ може да възлиза, никой другъ не може да слиза, никой другъ не може да възлиза. Любовта се изразява чрезъ живота. Това че Богъ е слѣзълъ, показва живота, който имаме сега. Това е присѣтствието на Бога въ насъ. И понеже Той е слѣзълъ отъ единъ възвишенъ свѣтъ, дошълъ е въ единъ свѣтъ, както вие сте дошли тукъ въ планината. За да слѣзе въ този свѣтъ, Той се е приспособилъ, за да намѣри едно малко мѣсто въ насъ, въ което да се настани. Значи Богъ се самоотрича отъ своята слава, величие, отъ всичко, което има и слиза да живѣе между своитѣ деца. И ние може да кажемъ, че Богъ живѣе както човѣкъ, както ние живѣемъ. После пъкъ

ние ще отидемъ при Бога, ще живѣемъ въ Бога като човѣци. Значи Богъ живѣе въ насъ като човѣкъ, а ние живѣемъ въ Бога като човѣци. Богъ, който е слѣзълъ у насъ, носи всички свои благословения и търси начини да ни предаде своитѣ благословения, за да не злоупотрѣбимъ съ всичко онова, което Той ще ни даде. Следователно чрезъ закона на страданията и радоститѣ, Той е почналъ да ни учи да оценяваме Неговитѣ блага.

Страданието произтича отъ известно вътрешно пресилване. Ако претоварите стомаха си, вие ще имате страдания. Ако пресилвате сърдцето си, вие ще имате страдания. Ако пресилвате ума си, ще имате потъмняване или неврастения. Всѣкога, когато човѣкъ се заеме да извърши нѣщо, за което не е готовъ, той страда. И всѣкога, когато се заеме да извърши нѣщо, което той знае, той се радва.

И тъй законътъ на юбовѣта, който сега влиза въ свѣта, ще преобрази свѣта. Първоначално човѣкъ се е стремѣлъ да живѣе за себе си. Божествено качество е да живѣешъ за себе си. И Богъ не може да живѣе за другитѣ. Да живѣешъ за себе си, това е едно отъ най-великитѣ качества. И Богъ като нѣма за кого да живѣе, иска да живѣе за онѣзи, които е създалъ. Ето защо Богъ е започналъ съ самоограничението. Той се е радвалъ въ органичението, че може да слѣзе, да опознае онѣзи сжщества, които е създалъ. Но присѣтствието на Бога въ малкитѣ сжщества е причинило тѣхнитѣ страдания. Това ограничение е подобно на състоянието ви, когато се намирате предъ нѣкоя голѣма планина, която хвърля сѣнка отгоре ви. Тя непремѣнно ще ви причини известно страдание, понеже не може да имате такъвъ голѣмъ просторъ. Вие страдате отъ това, че нѣкой ви е засѣнчилъ. Децата страдатъ отъ майкитѣ си, които ги засѣнчватъ. Синовеѣтѣ страдатъ отъ бацитѣ си, които ги засѣнчватъ. Слугитѣ страдатъ отъ господаритѣ си, които ги засѣнчватъ. Ученицитѣ страдатъ отъ учителитѣ, които ги засѣнчватъ. Цѣлиятъ свѣтъ е пѣленъ само съ засѣнчване. И когато хората искатъ да се освободятъ отъ засѣнчването, изсичатъ горитѣ. Когато хората искатъ да се освободятъ отъ засѣнчването на кжщитѣ, събарятъ ги. Следова-

телно за бждаще кжщитѣ ни трѣбва да бждатъ прозрачни, да не засѣнчватъ никого. Майкитѣ трѣбва да бждатъ прозрачни, да не засѣнчватъ никого. Бащитѣ трѣбва да бждатъ прозрачни, да не засѣнчватъ никого. Господаритѣ и учителитѣ трѣбва да бждатъ прозрачни, да не засѣнчватъ никого. Най-после и самитѣ ученици трѣбва да бждатъ прозрачни, да не засѣнчватъ никого. Прозрачността може да се образува само по закона на Любовта. Азъ употребявамъ думата прозрачностъ въ смисълъ да нѣма никакво съпротивление въ човѣшкитѣ мисли, въ човѣшкитѣ чувства и въ човѣшкитѣ постѣпки.

Сега азъ разглеждамъ живота отъ едно ново становище тѣй, както днесъ може да се прояви. Ние живѣемъ въ единъ неоцененъ свѣтъ. Запримѣрь нито единъ отъ васъ не е доволенъ отъ състоянието, въ което се намира. Майката не е доволна отъ синоветѣ и дъщеритѣ си, понеже не я обичатъ тѣй, както тя желае. И децата не сж доволни отъ майка си и отъ баща си, защото не сж такива, кавито тѣ ги искатъ. Понѣкога бащата и майката ставатъ капелмайстори. Децата трѣбва да пѣятъ, а тѣ не знаятъ още добре пѣенето. Тогава майката е принудена да прави нѣкаква забележка на децата си.

Сега ще ви задамъ въпроса: Какъ трѣбва човѣкъ да живѣе? Първоначално като човѣкъ ти се намирашъ затворенъ въ яйце и трѣбва да знаешъ, какъ да счупишъ черупката. Който не знае, той счупва яйцето, а който знае, той разтваря яйцето. Следователно разтварянето на яйцето, това е основниятъ тонъ на живота. Това наричатъ и въ музиката основенъ тонъ. И тогава, който взима основния тонъ на живота правилно, той не боледува. Когато направите една погрѣшка, вие боледувате. Всѣко боледуване показва, че вие не сте взели основния тонъ на живота.

Сега ние говоримъ за опознаването. Да опознаешъ себе си или да опознаешъ другитѣ, това значи да дадешъ на този, когото обичашъ, всички условия да се прояви въ умствено, сърдечно и физическо отношение. Това, което видѣхте тази сутринъ на изгрѣва, това бѣше една художествена картина, която показваше какъвъ е билъ свѣта, когато вие

сте били създавани. Сега пъкъ времето показва, кжде отивате, какво ще бжде бждещето. Съвременнитѣ хора иматъ нужда отъ трансформиране на езицитѣ, за да се разбиратъ. Въ новия животъ Богъ ви дава вече условия да се опознаете. И първиятъ процесъ на опознаването седи въ това, че онзи, съ когото трѣбва да се опознаете, той ще ви проговори. И тогава цѣлата природа представя съвокупность отъ всички елементи: като започнемъ отъ физическия свѣтъ, органическия и дойдемъ до човѣшкия. Туй показва възможноститѣ за човѣшката душа, които предстоятъ въ бждеще да се проявятъ. Всѣка форма е възможность на душата да придобие известно богатство. Запримѣрь вие се намирате при едно дърво и мислите, че това дърво е неразумно. Не, това дърво е много чувствително. Много примѣри въ живота потвърждаватъ това. Ако единъ престѣпникъ отиде при нѣкое дърво, това дърво непременно ще умре, изсѣхва. Има случаи, когато нѣкой праведенъ или светия отиде при нѣкое сухо дърво, дървото оживѣва. Значи когато дърветата изсѣхватъ, престѣпления се вършатъ. Когато дърветата израсватъ, добро се върши въ свѣта. Кагато хората умиратъ, престѣпления се вършатъ. Когато хората се раждатъ, добро се върши въ свѣта.

Въ единъ разказъ отъ древността се разправя за трима учители, които се състезавали за една и сѣща мисия въ свѣта. За тази цель заставили и тримата да гласуватъ, да избератъ одного между тѣхъ. Следъ гласуването намѣрили три бюлетини, всѣки гласувалъ за себе си. Случило се това, което е станало нѣкога въ миналия вѣкъ при посрещането на единъ европейски кракъ. За тази цель били избрани дванадесетъ красиви моми, всѣка отъ които носѣла букетъ, но една отъ тѣхъ, трѣбвало да ги предаде на краля. Чрезъ гласуване трѣбвало да бжде избрана една отъ тѣхъ. Като гласували, намѣрили дванадесетъ различни бюлетини - всѣка гласувала за себе си. Сега какъ бихте разрешили вие тази мѣчнотия? Трѣбваше да дойдатъ дванадесетъ крале, че всѣка една отъ тѣхъ да му поднесе букетъ. И понеже това противоречие е сѣществувало и сѣществува и до днесъ е така наредено, че за хората, които се женятъ, всѣки мжжъ да бжде краля, кого-

то посрѣщатъ, а жена му да бѣде младата мома, която ще му предаде букета. Детето, което майката ражда, е кралтъ, който иде, а майката предава букета. Следователно за да нѣма противоречие въ човѣшкия животъ, за всѣки даденъ случай, всѣки човѣкъ трѣбва да има само една идея, която да посрещне като краля. Мисълта - това е синтъ, който трѣбва да се роди. Той е кралтъ, цартъ е Божественото, което трѣбва да дойде въ човѣка. Въ сърдцето пѣкъ трѣбва да се роди само едно хубаво чувство, това е дъщерята. Дъщерята се ражда въ сърдцето. Това е царицата, която трѣбва да дойде, това е княгинята, която трѣбва да дойде.

Та рекохъ, сега трѣбва да имате едно ново разбиране за Любовта. За да обичашъ нѣкого, ти трѣбва да слѣзешъ на неговия уровеньъ. За да обичашъ нѣкого, трѣбва да му занесешъ отъ своитѣ блага, които имашъ, и да го научишъ какъ да ги употребява. И най-после да обичашъ нѣкого това значи да го приемешъ въ себе си и да го заведешъ на гости въ своето отечество. Тогава всички вие се приготвявате да отидете тамъ, отдето сте излѣзли, т.е. да се върнете изново въ рая, въ райската градина на всичкитѣ възможности, на всичкитѣ блага, които сте имали. Между земята и рая, дето ще влѣзете, има една тъмна зона, за минаването на която трѣбва да имате една модерна запалена свѣщъ, най-малко отъ 25 милиона свѣщи. Това е необходимо, за да минете тази зона. Като влезете въ другия свѣтъ, въ Божествения свѣтъ тази свѣщъ ще представя една малка червена свѣтлинка. Тамъ тази свѣтлина нѣма да бѣде необходима. Тази зона се отличава не само съ своята тъмнина, но тя е толкова студена, че всичко замръзва. Тамъ студтъ е по-голѣмъ отъ 273 градуса. Презъ тази зона само Любовта е въ състояние да ви даде онази топлина, за да не изстинете.

А онова, което ви задържа още на земята, това е човѣшкиятъ егоизъмъ. Двата полюса показватъ егоизма на мъжетѣ и женитѣ. Северниятъ полюсъ показва мъжкия егоизъмъ, който се състои отъ натрупани снѣгове и ледове. Южниятъ полюсъ показва женскиятъ егоизъмъ. Значи има два вида егоизъмъ: егоизъмъ на ума и егоизъмъ на сърдцето. Азъ

мога да ви кажа, какво представя егоизъмът на северния полюс. Ако си представите всичкия събранъ ледъ на северния полюсъ разпръснатъ изъ цѣла Европа, той би образувалъ една планина отъ две хиляди метра. Ако пъкъ този ледъ се разпростре по цѣлата земя, тя би била покрита отъ единъ леденъ пластъ, дебелъ 40 метра. Това е мъжкиятъ егоизъмъ. Сѣщо толкова е и женскиятъ егоизъмъ, ледена планина две хиляди метра. Това не е нещастие. Това е едно благо. Изкуство е да знае човѣкъ какъ да използва това благо. Егоизъмътъ, това е богатството, което мъжетъ и женитъ сж събрали отъ хиляди години на земята, следъ като сж излѣзли отъ рая. Значи всичкото това богатство, складирано отъ хиляди години насамъ, е натрупано на северния и южния полюсъ. И хората понѣкога искатъ да премахнатъ този егоизъмъ. Опасна работа е да се премахне този егоизъмъ. Кѣде ще се тури този ледъ? Цѣлата земя ще се затрупа, цѣлата култура ще спре. Пъкъ ако речемъ да го стопимъ ще стане цѣлъ потопъ на земята. Единственото нѣщо, което може да се справи съ този ледъ, това е любовта. Малко по малко постепенно тя ще го стопи.

Сега азъ не искамъ отъ васъ отведнажъ да разтопите своя егоизъмъ. По никой начинъ не ви препорѣчвамъ да разтопите вашия егоизъмъ, защото ще настане цѣлъ потопъ. Ако пъкъ речете да го разхвърлите у васъ, цѣлата ви еволюция ще спре. Нека седи на своето мѣсто, кѣдето си е. А понеже умътъ и сърдцето представятъ двата полюса на вашия животъ. Въ ума е събранъ всичкиятъ егоизъмъ на мъжа, а въ сърдцето всичкиятъ егоизъмъ на жената. И Богъ, който вижда опасността за човѣка, не казва: „Сине мой, дай ми ума си”, но казва: „Дай ми сърдцето си.” Богъ иска сега женитъ да отидатъ при Него, да се справи съ тѣхния егоизъмъ, да го организира. И тѣй отъ хиляди години насамъ се стопява егоизъмътъ на жената. Този егоизъмъ, който сега се завършва, е егоизъмътъ на женитъ. Новата епоха, която иде, започва съ епохата на мъжа, да се организира мъжкия егоизъмъ. Понеже женитъ вече сж освободени отъ своя егоизъмъ, тѣ ще дойдатъ да помагатъ на мъжетъ да се освободятъ. Затова всѣки

мжжъ изисква жена му да го [обича], понеже тя ще даде тази топлина, която ще стои егоизъмът му. Затова мжжът се нуждае от любовта на жената. Азъ употребявамъ думитъ мжже и жени въ много широкъ смисълъ, не въ този ограниченъ смисълъ, както сега се разбира. Съ други думи казано, човъшкото сърдце трѣбва да помага на човъшкия умъ. Това е жената, това е девата.

Та сега всички, които сте дошли тукъ, всички имате голѣми дарби, способности, сили вложени въ васъ, но още не ги съзнавате. Понѣкога вие се движите въ единъ илюзоренъ свѣтъ, да мислите, че нищо нѣма у васъ. Нали сте наблюдавали зимно време, като гледате земята, казвате, че нищо нѣма въ нея, но пролѣтно време, щомъ дойде топлината, свѣтлината, влагата, всичкитъ цвѣтя израстватъ. Сега ще направя едно сравнение. Едновременно въ човѣка има две движения, както и земята. Земята има две важни движения: тя се върти около Слънцето, върти се и около себе си. Отъ движението около Слънцето се образуватъ годишнитъ времена. Отъ движението около себе си се образуватъ день и нощъ. Радостта това е освѣтлената страна на вашия животъ. Страданието, това е тъмната, неосвѣтлената страна на вашия животъ. И затова ние казваме, че когато радостта, освѣтлената страна се движи, ще дойде въ областта на страданието. И страданието като се движи, ще дойде въ областта на радостта. Трѣбва да знаете закона, че радоститъ и скърбитъ се смѣнятъ, понеже вашиятъ животъ се движи около себе си, движи се и около Бога.

Ето сегашнитъ наблюдения показватъ, че Марсъ, който бѣше най-близо до земята, последните 15 години се е измѣнилъ. Астрономитъ сж намѣрили, че инженеритъ на Марсъ сж много по-напреднали отколкото тия на Земята. Тамъ има такива грандиозни канали, каквито на земята нѣма. Тамъ има два пѣти повече обработена почва отколкото на Земята. Това сж предположения. Като четете Сведенборга, виждате, че той ходилъ на Марсъ, на Юпитеръ, на Венера, на всичкитъ планети и описва какъвъ е животътъ тамъ. Това сж човъшкитъ способности, човъшкитъ чувства, човъшкитъ си-

ли, които могат да се събудят. Щомъ се събудят, съ тѣхъ ще изучавате живота и на другитѣ планети.

Дали това е вѣрно или не, единъ день вие ще знаете положително. Представете си, че по нѣкакъвъ начинъ ви упо- яватъ и вечеръ, както спите, ви пренасятъ отъ вашата стая въ нѣкоя друга кѣща. Вие се намирате въ чудо, не знаете дали тази кѣща е ваша или не. Какъ е станало премѣстване- то не знаете. Но ако съзнателно ви премѣстватъ отъ една кѣща въ друга, вие ще виждате пѣтя, по който сте минали. Единъ день, когато израснете още повече, може би въ да- лечното бѣдше, вие ще имате по единъ свободенъ билетъ за екскурзия и ще можете да ходите по която планета иска- те, както нѣкои отъ васъ, сте дошли отъ Парижъ въ Бълга- рия. И тогава ще ходите по Марсъ, по Венера, дето искате. Единъ день ще има посетители на земята и отъ другитѣ пла- нети, но днесъ още не могатъ. Ако сега слѣзе некой отъ дру- гитѣ планети на земята и кажатъ, че сѣ дошли отъ Юпитеръ, ще кажатъ, че сѣ лѣжци и измамници и ще ги турятъ въ зат- воръ като луди. Ако отидете въ Парижъ и сте слѣзли отъ Слънцето, ще ви повѣрватъ ли? А човѣкъ трѣбва да отиде до Слънцето и да се върне. Има едно Слънце, на което човѣкъ трѣбва да отиде. Има едно Слънце, чийто жители, като дой- датъ у насъ, тѣ подигатъ човѣшкия животъ. Тѣ сѣ братя на любовта, които сега слизатъ. Тѣ идатъ, ние имаме изпрате- нъ авангардъ отъ тѣхъ. Когато тѣ слѣзатъ на земята, цѣлата земя ще се преобрази, тогава всички хора ще говорятъ на единъ езикъ. Всички хора ще се наричатъ братя и сестри. Всички майки и бащи ще образуватъ само единъ баща и ед- на майка.

Сега вие ще запитате откъде ще дойдатъ. Отгоре ли? - Не. Тѣ ще излѣзатъ отъ човѣшката глава, презъ тамъ ще ми- натъ. Човѣшкитѣ очи ще бѣдатъ вратата, презъ която тѣ ще дойдатъ въ свѣта. Тѣ сѣ толкова фини, че презъ никое друго мѣсто освенъ очитѣ нѣма да минатъ. Презъ ушитѣ нѣма да минатъ. Тѣ трѣбва да дойдатъ презъ очитѣ. И затова казва псалмопѣвецътъ: „Когато видя Господа, душата ми ще се изпълни съ радость.” И онова, което сега вжтрешно съзер-

цаваме, което виждаме, това е, което произвежда въ насъ радость. И това, което отпосле чувствуваме и виждаме, това произвежда радость.

Сега тази свѣтлина, която ние виждаме, тя е излѣзла отъ очитѣ на други. Ние схващаме свѣтлината на онѣзи, които седятъ по-горе отъ насъ. Ние възприемаме тази свѣтлина като външна. Свѣтлината пѣкъ, която ние издаваме, животнитѣ я схващатъ като външна свѣтлина. Животнитѣ не виждатъ нѣщата тѣй както ние ги виждаме, понеже вече тя претърпява две пречупвания. Вие знаете, че когато свѣтлината минава отъ по-рѣдка въ по-гѣста срѣда, се пречупва. Щомъ турите една прѣчка въ водата, тя се показва пречупена. Това сж подробности, обширни работи, технически работи, отъ които всинца не може да се ползвате. Запримѣръ вземете единъ цигуларъ, който е техникъ, майсторъ на цигулки. Той се интересува отъ какъвъ материалъ е направена. Като вземе цигулката въ рѣчка, той ще я разглови и пакъ ще я сглоби. Който се интересува отъ струнитѣ, той ще гледа струнитѣ на цигулката; който се интересува отъ лѣжка, ще гледа какъ е направенъ този лѣжкъ. Обаче обикновенитѣ хора, които искатъ реалността, те искатъ да знаятъ какъвъ тонъ, каква музика може да излѣзе отъ цигулката.

Ние сме различни инструменти. Важно е сега, каква музика ще излѣзе отъ насъ, какви мисли ще излѣзатъ отъ насъ и какви чувства ще излѣзатъ отъ нас. Мисълъта на човѣка зависи отъ онова предразположение, да възприеме тѣзи братя, които идатъ отгоре - Братята на Любовта. И всички вие имате опитността, когато сте били млади, виждате единъ младъ човѣкъ и го обикнете. Като остарѣете, както сега нѣкои мислятъ, че сж остарѣли, вече не виждате тази красота. Азъ наричамъ млади хора ония, които иматъ градини, пълни съ плодни дървета и сами кѣсатъ плодоветѣ отъ своитѣ дървета. Стари хора сж ония, които сж минали презъ своитѣ градини вече, тѣ не живѣятъ вече въ градинитѣ си, понеже сж консервирали вече своитѣ плодове и се занимаватъ съ своитѣ тенекии.

Сега ние вече сме се отегчили отъ консервитѣ. Нѣкои

отъ тѣзи консерви сѣ развалени. Въ новия животъ ние влизаме пакъ въ Божественитѣ градини и ядемъ отъ тѣхнитѣ плодове. Сега ние всички ви поканваме да излѣзете отъ вашето положение, да влѣзете въ Божественитѣ градини и да си откажнете отъ новитѣ плодове. Времето помага, и ние ще ви помогнемъ, като влѣзете въ градинитѣ, да знаете какъ да си изберете отъ тѣзи плодове. Всѣки ще си избере споредъ вкуса на своя умъ, споредъ вкуса на своето сърдце. Сега всички бждете готови за онѣзи блага, които ще ви донестъ вашитѣ братя, които идат отгоре. От хиляди години насамъ цѣлото човѣчество ги очаква и тѣ ще дойдатъ. Това го наричатъ: „второто пришедствие”, но ония, които не го разбиратъ. Това го наричатъ: „свършване на свѣта”, но ония които не го разбиратъ. А ние го наричаме: „начало на новия животъ”.

Отче нашъ

*Беседа държана отъ Учителя
предъ палатката му въ 6 ч. с.
12 августъ 1939г.
сѣбота*

ВЪЧНИЯТЪ ЖИВОТЪ

*Небето ясно, времето меко, приятно.
При Учителя на върха 5 ч.с.,
размишление преди изгръвъ на Слънцето.*

*Добрата молитва
„Духътъ Божий”
„Въ начало бѣ Слово”*

Ще прочета само частъ отъ 12 гл. на Йоана.

Тази картина, която е предъ васъ сега, тя е подобна на онзи стихъ: „Истината ще ви направи свободни.” Тази картина това означава. Вие Слово трѣбва да го раздавате тъй, както като бѣха при Христа имаше голѣмо болшинство и имаше 5 хлѣба, че го раздаваха на ученицитѣ. Всѣки каквото е чуль да го раздава на другитѣ. Всѣки, който пѣе, пѣвецъ става. Но който не пѣе, пѣвецъ никога не става. Всѣки, който говори, ораторъ става, но който не говори, нищо не става. Всѣки, който учи, ученъ става; който не учи, нищо не става. Всѣки, който обича, оживява, придобива животъ; който не обича, умира. Всѣки, който обича Истината, свободенъ става; който не обича Истината, робъ става. После всѣки отъ гоститѣ французи нека си прочете 12 глава отъ Йоана. (*Учительтъ чете главата.*)

Много малко трѣбва на човѣка. Само едно духане трѣбва: ху-у! Ще ви приведа единъ примеръ. Единъ младъ български момъкъ искаль да изучи грънчарството. Отишьль при единъ голѣмъ български майсторъ на грънци. Три години училь какъ да се правятъ грънцитѣ. Следъ три години той почувствуваль, че се е научиль какъ да се правятъ грънцитѣ. И затова поискаль отъ господаря си, от учителя си да го направи и него майсторъ, да го произведе и него майсто-

ръ. Поискалъ да се извини, че по-дълго време не може да седи, понеже мислил вече да се ожени, тъй че да си спечели малко парици. И учителят му го произвълъ майсторъ. Зарадвалъ се той, че е свършилъ той училището и вече свободно може да прави грънци, както иска. Обаче какво било неговото очудване, когато направилъ всичкитъ свои грънци и ги опекаръ, всичкитъ се напукали до една. И видълъ, че работата не върви. Пукнати грънци хората не купуватъ. Отива той при учителя си и казва: „Голѣмо нещастие ме сполетя, грънцитъ ми се напукаха!” Учителятъ му казалъ: „Ще дойдешъ при мене да служишъ още три години.” – „Какъ три години и 10 години ще служа, стига да не се пукатъ грънцитъ.” Вториятъ пътъ билъ много внимателенъ, внимавалъ какъ учителятъ му събиралъ пръстѣта, какъ я пресъвалъ, какъ я замѣсва. Мислилъ, че вече не е пропусналъ нищо, навсѣкжде очитъ му били отворени. Той мислилъ, че учителятъ му ще му разкрие нѣкаква голѣма тайна, нѣкаква книга ще му отвори отъ вѣтре, ще му покаже нѣкаква формула. Следъ изминаването на три години, учителятъ му направилъ 300 грънци и ги турилъ въ пещъта, да се пекаръ. Когато се опекали грънцитъ, той го повикалъ и му казва: „Ела самъ тукъ!” Хваналъ едно гърне и като го извадилъ отъ пещъта, духналъ тъй: „ху-у”! И го оставилъ настрана. Хваналъ второто гърне, духналъ и го турилъ настрана. Не се пука гърнето. Духа, 300 грънци не се пукатъ! - „Чудна работа, за едно „хуу” три години отидоха напразно.” Учителятъ му казалъ: „Ти, казва, не знаешъ езика на грънцитъ. Гърнето, като го извадишъ, трѣбва да му кажешъ, че го обичашъ, това гърне да не се пука. Като се духа, въ духането значи, казвашъ: Обичамъ те гърне! И като му кажешъ, че го обичашъ, гърнето не се пука. Ако не му кажешъ, че го обичашъ, пука се. Иди, казва, и духай на всичкитъ грънци, които правишъ. Казвай имъ, че ги обичашъ.” Всѣки домъ, дето грънцитъ се духатъ, не се пукатъ. И всѣки домъ, дето грънцитъ не се духатъ, се пука. Всѣки животъ основанъ на Любовта, успѣва. И всѣки животъ, дето нѣма основа любовта, той пропада. Пука се.

Правилото е: Любовта не търпи никаква отрицателна мисъл. Или другояче казано, вие ще разберете криво мисълта, тъй както е поставена, криво ще я схванете. Любовта никога не взема една отрицателна мисъл да я постави въ градежа на своето здание. Ако вие поставите какъвто и да е предметъ въ една здрава ржка, този човѣкъ нѣма да почувствувува никаква болка. Даже ще почувствува една приятностъ, че има единъ предметъ въ ржката си. Ако поставите единъ предметъ въ една ржка, която е обѣлена, на която кожата е обѣлена, има рана, той ще почувствува болка. Всѣки човѣкъ, който казва, че не може да обича, кожата му се охлузва. Всѣки, който казва че обича, неговата кожа се възстановява и животътъ му става приятенъ.

Да обясня малко, едно малко обяснение. Единъ младъ момъкъ отъ княжеска фамилия, нѣкъде въ Европа се е случило. Може би въ Франция, може би въ Англия, може въ Германия, може би въ Америка, но се е случило. Влюбва се въ една красива мома пакъ отъ княжеска фамилия. Но единъ день той се усъмнилъ, че тя обича друго. Но понеже билъ много благороденъ, за да не ѝ създаде неприятностъ, казалъ: „Нека си обича друго, но азъ нѣма защо да живѣя.” Намислилъ да се хвърли въ ржката и да се удави. И тръгналъ по пѣтя да иде на екскурзия. Защото въ тази мѣстностъ имало една голѣма ржка, въ която той можело да се удави, тъй както той мислилъ. Дошълъ до брѣга и гледа ржката бистра, обръща се назадъ, гледа че тя идва. Тя идва и му пришепча нѣщо на ухото. Той се засмѣлъ и се върналъ, не се удавилъ. Какво му е казала тя? Питали го: „Какво ти каза момата?” - „Каза ми, че ако влѣзна въ водата безъ да я обичамъ, ще ме изхвърли навѣнка. И ржката ми каза, че тя обича да влиза, а не обича хората въ нея да влизатъ.” Азъ да ви кажа сега, какво му казала момата. - „Азъ ви обичамъ. Не съмъ обичала друго освенъ васъ и за бждеще нѣма да обичамъ.” Какво е казалъ момъкътъ тогава? „Азъ, казва той, ще изправа своята погрѣшка, пѣкъ азъ ще обичамъ отъ сега нататъкъ всички.”

И всички хора страдатъ отъ сжщата болѣстъ. Всички мислятъ, че Богъ не ги обича и отиватъ да се давятъ. Слѣн-

цето, тази сутринъ изгрѣ и каза: „Богъ ви обича! Затова азъ дойдохъ да ви кажа, че Богъ ви обича, ако не ви обичаше, азъ не бихъ дошълъ.”

Сега нѣма да ви кажа, да се не съмнявате. Извадете сами съмнението вѣнка отъ себе си. Не се давете въ съмнението си. Защото всѣки човѣкъ, който не вѣрва, се дави въ съмнението. Богъ има три дъщери въ свѣта. Първата дъщеря е Надеждата на физическия свѣтъ. Всѣки, който иска да забогатее, той трѣбва да се запознае съ тази дъщеря - Надеждата на земята. Отъ нея зависи всичко. Втората дъщеря е Вѣрата. Всеки, който иска умѣтъ му да просвѣтне, да добие знание, трѣбва да се запознае съ дъщерята Вѣра. Третата дъщеря е Любовьта, която живѣе въ Божествения свѣтъ. Всѣки, които иска да добие живота, вѣчния животъ, той трѣбва да се запознае съ дъщерята Любовь.

Сега има единъ стихъ, който казва: „Това е животъ вѣченъ да познаятъ Тебе Единнаго Истинаго Бога.” И рекохъ, въ новия животъ запознайте се, надѣвайте се съ тази, която се надѣва; вѣрвайте съ тази, която вѣрва; любете съ тази, която люби. Това е Вѣчниятъ Животъ!

Отче нашъ
7 ч.с.

12 недѣлно утринно слово 13 августъ 1939 г., 5 ч.с.
Рила, Второто езеро на върха
при палатката на Учителя.

(На третото езеро упражненията! Отлично време, слънце и много гости отъ чужбина.)

ГЛАСЪТЪ НА ЛЮБОВЪТА

„Бахаръ Бену Аба“

Ще ви приведа два примѣра, за да обясня една обикновена истина. Презъ единъ зименъ день единъ момъкъ излѣзълъ да се разходи. Той не предвиждалъ никаква опасностъ, заради което не си взелъ никакво оръжие. Но ето, че се явила една глутница вълци и той билъ заставенъ да се качи на едно дърво да се спаси. Следъ единъ часъ вълцитѣ си заминали, но въ това време той вижда, че една мечка тича къмъ него, отива къмъ дървото, иска и тя да се качи, да се спаси отъ вълцитѣ, които отново идатъ. Като се качила на дървото, мечката вижда, че на сжщото дърво надъ нея седи единъ момъкъ. Тя разбрала, че той се страхува отъ нея, безпокои се нѣщо. Тя го погледнала и му казала: „Не бой се, защото и двама сме на сжщата опасностъ. И азъ трѣбваше като тебе да си почина презъ нощъта, но излѣзохъ да се разходя, та и мене погнаха.“ Следъ единъ часъ вълцитѣ си заминаха. Тогава мечката се обърна къмъ момъка и му каза: „До виждане!“ Като слѣзе отъ дървото момъкътъ, се обърна къмъ него и му каза: ”До виждане!“ Животътъ представя дървото, а момъкътъ - умътъ на човѣка. Мечката е сърдцето на човѣка. Когато умътъ и сърдцето на човѣка едновременно се намиратъ въ опасностъ, тѣ не трѣбва да се борятъ.

Другъ примѣръ. Презъ единъ лѣтенъ день единъ младъ момъкъ отишълъ по работа въ гората. Но ето по едно време къмъ него иде една мечка съ дигнатъ кракъ и съ силенъ ревъ. Съ това тя го поздравила, като искала да му обърне внимание. Той погледналъ къмъ лапата ѝ и видѣлъ, че въ нея се забилъ единъ голѣмъ трънъ. Той се навелъ къмъ нея, извадилъ тръна отъ лапата ѝ и следъ това намазалъ мѣстото съ масло, превързалъ раната ѝ и я освободилъ. Той направилъ добре своята операция. Следъ това мечката го хванала съ

предния си кракъ и го повела следъ себе си. Той се чудиль какво иска мечката отъ него, но тръгналь подиръ нея. Следъ като пжтували половинъ часъ, мечката го завела при едно голѣмо дърво, дето отъ една година имало една голѣма пчела и му каза: „За голѣмата услуга, която ми направи, вземи си отъ този медъ, колкото искашъ.“

Следователно когато твоео сърдце е наранено, извади тръна му. То ще ти покаже кжде живѣятъ пчелитѣ. Мечката завела човѣка при меда, искала да му даде единъ добъръ урокъ. Тя искала да му каже: „Бъди работливъ и чистъ като пчелата!“ Това, което понѣкога човѣшкиятъ умъ може да разбере за хиляди години, за разумното човѣшко сърдце е нужно само единъ день. Това, което сърдцето е научило отдавна, човѣшкиятъ умъ едва сега го учи. Нѣкои мислятъ, че човѣшкиятъ умъ върши всичко. Това отчасти е вѣрно. Умътъ върши всичко, но по инициатива на сърдцето. Затова човѣкъ първо трѣбва да разбере истината съ сърдцето си, а после да я разбере съ ума си. Човѣкъ трѣбва първо да възприеме любовта съ сърдцето си, а после съ ума си.

Сега, като ви се превежда, трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ има и свой вжтрешенъ преводчикъ. Следъ като преведете една истина на човѣка, оставете го да я разбере той вжтрешно, както тя е създадена. Какъ може единъ човѣкъ да ме убеди, че ме обича? Той може да ми даде една дреха, но това ни най-малко не е любовъ. Той обралъ вълната отъ овцата и направиль дреха, но вълната не е негова. Другъ нѣкой може да ми даде 10, 20 или сто хиляди лева, за да покаже, че ме обича, но тѣзи пари не сж негови, той е обралъ земята. Той може да ме угости съ едно агне, да ми покаже любовта си, но това не е неговата любовъ, това е любовта на агнето. Когато човѣкъ ми дава дреха, азъ познавамъ любовта на овцетѣ. Когато ми дава пари, азъ познавамъ любовта на земята. Когато ме угощава с агне, азъ познавамъ любовта на агнето. Но какъ ще ми покаже своята любовъ? Той трѣбва да ми покаже, своето добро сърдце. Той трѣбва да ми покаже, че ме обича, тѣй както Богъ ме обича. Той трѣбва да ме обича така, както майка ми и баща ми сж ме обичали. Той трѣбва

да ме обича така, както братъ ми и сестра ми сж ме обичали. Това сж понятия само на ума, но въ помощъ на тѣхъ трѣбва да дойде сърдцето. Единственото нѣщо въ човѣка, което се жертвува, това е сърдцето. Всички прегрѣшения на човѣка произтичатъ все отъ жертвитѣ, които сърдцето е направило. Затова именно, Богъ извинява погрѣшкитѣ на сърдцето, понеже то ги е направило отъ любовъ.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, за да изясня тази идея. Единъ отъ великитѣ Учители на древността изпратилъ единъ отъ своитѣ ученици да проповѣдва. Сжщевременно той му далъ сила да лѣкува слѣпи, глухи, куци, хроми, съ една дума да лѣкува болни, да дава здраве на хората. Но какво било очудването му, когато колкото слѣпи срещналъ и отворилъ очитѣ имъ, всичкитѣ започнали да го преследватъ, да го гонят. На онѣзи, на които отворилъ ушитѣ и устата, почнали да говорятъ противъ него. На онѣзи, на които излѣкувалъ ржцетѣ и краката, започнали да го налагатъ на общо основание. Той се върналъ при учителя си и му казалъ: „Свѣтътъ не е готовъ още за моето учение.” Учителътъ му го запиталъ: „Защо свѣтътъ не е готовъ за твоето учение?” - „Защото на всички онѣзи, на които възвърнахъ зрението, слуха, говора, движението на ржцетѣ и на краката, станаха мои неприятели.” Тогава Учителътъ ме отговорил: „Ти направи първата погрѣшка съ това, че първо отиде да отваряшъ очитѣ на слѣпитѣ, да отваряшъ ушитѣ на глухитѣ, да освобождавашъ ржцетѣ и краката на ония, които бѣха вързани. Ти трѣбваше първо да проповѣдавашъ на ония, които иматъ здрави очи и уши, които иматъ здрави ржце и крака. Първо трѣбваше да проповѣдавашъ на здравитѣ, а после, като нѣмаше какво да правишъ, тогава трѣбваше да отваряшъ очи на слѣпи, уши на глухи, да раздвижвашъ ржце и крака на сакатитѣ. И най-после, като си свършеше работата, трѣбваше да се върнешъ при мене. Едно време всички тия слѣпи, глухи, нѣми, хроми бѣха твои неприятели. Азъ ги вързахъ, за да не те спъватъ въ свѣта.”

Рекохъ, сжщо така и вие имате една слѣпа мисль въ себе си. Трѣбва ли да ѱ отваряте очитѣ? Вие трѣбва да услу-

жите само на онази ваша мисъл, на която очитъ сж здрави. И следъ като помогнешъ на всички свои добри мисли, като нѣма какво да правишъ, тогава можешъ да отворишъ очитъ на онази своя мисъл, която е останала слѣпа. Вие трѣбва да знаете, че всѣка ваша слѣпа мисъл е вашъ неприятель. Когато дойде до своето сърдце, човѣкъ трѣбва да помага на всички онѣзи чувства, на които очитъ и ушитъ сж здрави, които сж здрави чувства. На тѣхъ трѣбва първо да помага човѣкъ. Сжщото се отнася и до човѣшкитѣ мисли и постѣпки. Ако ти помагашъ на едно нездравословно, на едно болно чувство въ себе си, ти трѣбва да знаешъ, че помагашъ на своя неприятель. То е твой неприятель.

Сега всички вие сте изпратени като ученици въ свѣта да проповѣдвате. Едно обяснение. Тази мисъл, че трѣбва да проповѣдвате на беднитѣ хора, ми се вижда малко странна. Питамъ: кои бѣха причинитѣ, дето малкиятъ синъ, за когото се говори въ Библията, останалъ последенъ сироммахъ? Баща му сироммахъ, беденъ ли бѣше? Боленъ ли бѣше? Слѣпъ ли бѣше? Глухъ ли бѣше? Не, той бѣше най-здравиятъ и най-благородниятъ човѣкъ. Ако бѣха съжалили този, младиятъ момъкъ и бѣха му дали още толкова пари, колкото баща му даде, какво щѣше да прави той? Той и досега още щѣше да се забавлява съ младитѣ моми. А младитѣ моми не искатъ глупави ученици. Нѣма мома въ света, която да не е дала пѣтя на единъ глупавъ момъкъ. Следователно ония моми, които бѣха много умни, накараха младия момъкъ да изхарчи паритѣ си и да стане свинаръ, за да дойде на себе си.

Сега, азъ ще се отклоня малко отъ мисълта си. Мислите ли, че ако единъ ученикъ е богатъ, ще учи по-добре? Ако това бѣше вѣрно, Христосъ трѣбваше да се роди въ нѣкой царски домъ. Тогава Той щѣше да има на разположение властѣта и нѣмаше да го гонятъ и разпѣватъ на кръстъ. Но при това положение Христосъ никога нѣмаше да свърши тази работа, която свърши. Той щѣше да се научи да се облича добре, какъ да туря корона на главата си, какъ да заповѣдва, но никога нѣмаше да знае, какво нѣщо е страданието, какво нѣщо е жертва за другитѣ. Въ Библията имаме два примѣра

за Давида и за Соломона. Давидъ бѣше бедень овчарь, но като стана царь на Израиля, при всичкитѣ си добродетели, при всичката си доброта, той направи толкова много погрѣшки, за които и до днесъ говорятъ. И най-после му се роди единъ синъ, който минаваше за най-голѣмия мѣдрецъ въ свѣта. Въпрѣки това той имаше 300 жени и 900 наложници. Питамъ: ако всички мѣже биха желали да иматъ постиженията на Соломона въ това отношение, отде щѣха да се намѣрятъ толкова жени въ свѣта? Съвременнитѣ хора, въ своитѣ ненаситни желанія мязатъ на Соломона. Ние виждаме, че всички ония велики, грамадни животни предипотопни, които имаха голѣми желанія, природата ги изтребѣ. Сега като най-голѣмо животно е останалъ слонътъ, който въ сравнение съ предпотопнитѣ голѣми животни е като едно малко теленце.

Сега ще ви приведа другъ единъ примѣръ. Единъ турски паша посетилъ едно варненско село. Селянитѣ го приели много добре и въ знакъ на благодарность той имъ изпратилъ единъ слонъ подарѣкъ. Знаете ли колко килограма оризъ изязжда единъ слонъ на день? За единъ день той изязжда 50-60 килограма оризъ. Въ две години селото обеднѣло отъ поддържането на този слонъ. Следъ известно време пашата срещналъ единъ отъ селянитѣ на това село и го запиталъ: „Доволни ли сте отъ слона?“ - „Много сме доволни.“ - „Добре ли го гледате?“ - „Много добре го гледаме.“ - „Тогава да ви изпратя още единъ.“ Като чулъ тия думи селянинътъ и веднага избѣгалъ. Питамъ: кжде е погрѣшката сега, въ пашата или въ селянина? Половината погрѣшка е въ пашата, а другата половина въ селянитѣ, че не знаели какъ да употребятъ слона, какъ да го впрегнатъ на работа. Пашата представя човѣшкия умъ, а селянитѣ - човѣшкото сърдце. Та рекохъ, когато умътъ прави подарѣци на сърдцето, не трѣбва да му дава слонове. По-добре да му даде като подарѣкъ една пчела. Тя ще му принесе нѣкаква полза, ще му даде медъ.

Сега да дойдемъ до основната мисль. Въ живота на всѣки човѣкъ има три мощни нѣща. Нѣма по-мощно нѣщо отъ една свѣтла мисль; нѣма по-мощно нѣщо отъ едно доб-

ро чувство и нѣма по-мощно нѣщо отъ една благородна постѣпка. Днесъ всички хора сѣ подложени на едно вътрешно изпитание, на едно вътрешно недоволство. Това недоволство не може да се премахне по другъ начинъ, освенъ чрезъ свѣтлата мисль, чрезъ доброто чувство и чрезъ благородната постѣпка. Какво трѣбва да прави благородниятъ човѣкъ? Трѣбва ли той да търси своитѣ мисли отвънъ? Единственото благо, което Богъ ни дава въ ума, това сѣ свѣтлитѣ мисли, които идатъ отъ Божествения свѣтъ. Добритѣ желанія, които Богъ ни дава на нашето сърдце, това е нашето богатство. Благороднитѣ постѣпки, които ни изпраща Богъ, това е нашето богатство. Ако въ твоята свѣтла мисль ти не можешъ да видишъ Бога; и ако въ твоето добро чувство ти не можешъ да видишъ Бога; и ако въ твоята благородна постѣпка ти не можешъ да видишъ Бога, кжде ще Го видишъ тогава?

Следователно въ всѣка свѣтла мисль, отдето и да иде тя, ако ти не можешъ да видишъ Богъ - остава безпредметна. Свѣтлитѣ мисли идатъ и отъ животнитѣ и отъ въздуха и отъ растенията. И въздухътъ мисли и свѣтлината мисли. Често вие се оплаквате, че имало вѣтъръ или буря, че ви хапѣли комари и т.н. И при мене сѣ идвали комари, кацатъ на ржката ми. Тѣ сѣ учени сѣщества, искатъ да направятъ сондажъ, да изследватъ кръвта ми. Азъ духна само и тѣ изхвъркватъ. И следъ това слушамъ тия учени комари, като се връщатъ отъ своитѣ научни изследвания, какво разправятъ на своитѣ си. Тѣ имъ казватъ, че е дошла голѣма буря, която е развалила научнитѣ имъ изследвания. А пъкъ азъ виждамъ, че тѣ искатъ да правятъ научни изследвания безъ да ме питатъ. Азъ намирамъ, че комаритѣ сѣ доста невъзпитани, защото досега нито единъ комаръ не ме е питалъ, като е кацвалъ на ржката ми. Нѣкой пжтъ ги духамъ, а нѣкой пжтъ не ги духамъ и тѣ мислятъ, че нѣкой голѣмъ метеоръ ги е ударилъ. Това е най-голѣмиятъ метеоръ, почти нѣкоко хиляди пжти по-голѣмъ отъ тѣхъ самитѣ. Азъ ги удрямъ така, че тѣ не умиратъ. И следъ това тѣ се чудятъ какъвъ метеоръ е билъ

този, който не ги е умъртвилъ. И тѣ се чудятъ на себе си, колко сж били силни, да издържатъ на такива удари.

И тѣй помнете, силата ви седи въ вашитѣ свѣтли мисли. Какви сж качествата на свѣтлата мисль? Свѣтлата мисль е онази, която дойде ли въ човѣка, при каквито условия и да се намира, той никога не губи своето равновесие. И доброто си чувство ще познаете по това, че при каквито условия да се намирате, дойде ли едно добро чувство въ сърдцето ви, вие никога нѣма да изгубите своето равновесие.

Сега азъ ще ви приведа още единъ примѣръ, за да изясня силата на вашата мисль и на вашето чувство. Единъ великъ учителъ изпратилъ единъ отъ своитѣ ученици въ свѣта да се учи. Той му казалъ: „Ще срещнешъ на пѣтя си единъ воененъ и ще му ударишъ една плесница.“ Ученикътъ направилъ както учителътъ му казалъ. Военниятъ се обърналъ къмъ ученика, ударилъ му две плесници и два пѣти го обърналъ на земята. Той отишълъ при учителя си и му казалъ: „Азъ ударихъ на военния една плесница, но той ми удари две и два пѣти се търкулихъ на земята.“ Следъ това учителътъ му го изпратилъ при единъ брамининъ, който се молилъ въ храма и му казалъ и на него да удари една плесница и да види, какъ ще му отговори. Ученикътъ направилъ каквото учителътъ му казалъ, ударилъ и на браминина една плесница. Въ първия моментъ брамининътъ дигналъ ржката си да го удари, но веднага я спусналъ надолу и продължилъ молитвата си. Ученикътъ се върналъ пакъ при учителя си и му казалъ, какво направилъ съ браминина. Той казалъ на учителя си: „Много слабъ човѣкъ е този брамининъ. Дигна ржката си да ме удари, но веднага я свали долу, нѣма сила да ме удари.“ Най-после учителътъ му го пратилъ при другъ единъ учителъ - адептъ, да удари и на него една плесница и да види, какво ще направи. Ученикътъ ударилъ на адепта една плесница, но той билъ така вгльбенъ въ своитѣ размишления, че нищо не забелязалъ, даже не се мръдналъ отъ мѣстото си. Като се върналъ при учителя си, ученикътъ казалъ: „Този последниятъ пѣкъ е съвсемъ слабъ човѣкъ, даже не се

мръдна, като че нищо не видъ.” Тогава учителят му казалъ: „Докато не придобиешъ качествата и на последния, ти никога нѣма да имашъ успѣхъ въ свѣта.”

Сега приложението. Всички съвременни хора се намиратъ въ изпитанията на ученика и на тия, които сж получава-ли плесници. Едни други си служатъ като предметно уче-ние. Питамъ: следъ като ученикътъ отиде да удари една плес-ница на военния, изпълни ли заповѣдта на учителя си, както трѣбва? Ученикътъ се е намиралъ въ голѣми заблуждения. Сега ще ви приведа другъ единъ примѣръ. Другъ единъ уче-никъ отивалъ десетъ години наредъ при този великъ учителъ, да го пита, какво представя любовта. Учителътъ му все мъл-чалъ, но ученикътъ постоянноувалъ той искалъ да разбере какво представя любовта. И на десетата година ученикътъ пакъ задалъ сжщия въпросъ на учителя си, който постоянно мълчалъ, нищо не казалъ. Учителътъ билъ високъ, снаженъ, силенъ човѣкъ. Той хваналъ този пжтъ ученика за ржка и го завелъ при ржката Гангъ, дето го потопилъ. Ученикътъ за-почналъ да рита усилено, да се освободи отъ мощната ржка на учителя си. Най-после учителътъ му го извадилъ отъ во-дата и го запиталъ: „Какво чувствувахъ въ водата?” - ”Чувст-вувахъ, че се задъхвахъ, въздухъ ми липсваше.” Учителътъ му отговорилъ: „Когато ти дойдешъ до положение да се за-дъхвашъ, да чувствувахъ нужда отъ въздухъ. Тогава ще раз-берешъ какво нѣщо е любовта.”

Ние се движимъ между три категории хора: едната ка-тегория мяза на офицера, на когото ако ударишъ една плес-ница, той ще ти удари две и ще те обърне два пжти на земя-та. Втората категория сж подобни на брамина, на който ако ударишъ една плесница, той само ще дигне ржката си и вед-нага ще я свали долу. Третата категория хора сж ония, на които ако ударишъ една плесница, даже нѣма да обърнатъ внимание на тебе, нито на постжпката ти. Тогава учителътъ извикалъ ученика си и му казалъ: „Ти трѣбва да бждешъ смѣлъ и силенъ като военния, който служи на закона. Законътъ [е] такава нѣщо: ако го нарушишъ, като му ударишъ една плес-ница, той ще ти удари две. После трѣбва да бждешъ като

брамина, като онѝзи хора, които сж излѝзли вече отъ закона и искатъ да бждатъ свободни. По старъ навикъ този човѝкъ си дигналъ ржката [да] отговори, но като си помислилъ, че служи на другъ законъ, той веднага си свалилъ ржката, като видѝлъ, че има по-важна работа да върши, отколкото да се занимава съ старото. Затова му казалъ: „И ти въ бждеше не се занимавай съ чуждитъ работи.” Третата кагегория хора представятъ хората, които служатъ на любовѝта, тѝ не се интересуватъ отъ крамолитъ въ свѝта. Единъ день, когато и вие се върнете въ другия свѝтъ и ви изпитватъ, ще видятъ доколко сте служили на закона на любовѝта. Ако вие сте стотина, говорили сте противъ тѝхъ, ще ви питатъ какви сж били научнитъ основания на вашата критика. Какво ще отговорите? Ще кажете, че сте искали да ги оправите. Но веднага ще ви питатъ: „Вие оправихте ли себе си?” И когато вие започнете да давате своитъ научни доводи, тѝ ще ви кажатъ, че вие сте се намѝрили въ положението на точилото, което остри ножоветъ на хората. Вие сте наострили точилото, за да рѝжете главитъ на хората.

Сега ще ви приведа още единъ примѝръ, за да изясня положението. Представете си, че отнѝкъжде ви се пада едно наследство отъ десетъ милиона, но вие срѝщате едного, който ви дължи сто лева. Трѝбва ли да го хванете и да искате паритъ си отъ него или да го оставите настрана, да не искате стотъ лева, а да си вземете своето наследство? Ако речете да се занимавате съ стотъ лева, ще изгубите десетътъ милиона, ще изгубите падежа, който е опредѝленъ за тѝхното изплащане. Сега ние сме дошли на земята да вземемъ своето наследство. Голѝмо е това наследство. Трѝбва ли при това богатство да се занимаваме съ погрѝшкитъ на хората, съ дребнавоститъ на живота? Това сж уловки и всѝки, който се занимава съ тѝзи уловки, той е изгубилъ своето наследство. Питамъ: ако вие носите едно шише отъ единъ килограмъ вмѝстимостъ, пълно съ вода и по пѝтя ви срещне човѝкъ, който иска да пие отъ вашата вода, мислите ли, че съ това ще ви причини нѝкаква пакостъ? Той ви прави една услуга, понеже вие сте близо до извора и като отидете при него и

безъ това ще излѣте водата отъ шишето си. Следователно каквито пакости и да ви правятъ хората, тѣ сж за ваша полза. У васъ се създава едно противоречие и вие се чудите, какъ е възможно хората да ви причиняватъ пакости и вие да не се защищавате. Мислите ли, че царскиятъ синъ, като тръгне занѣкжде, той самъ трѣбва да се защищава? Около него има доста голѣмъ екскурдъ хора, които ще го защищаватъ. На сжщото основание и около васъ има сжщества отъ невидимия свѣтъ, които ви придружаватъ и защищаватъ.

Бащата на едно дете билъ машинистъ нѣкжде въ Америка. Детето често си играело край линията, дето минавалъ тренътъ. Единъ день детето пакъ си играело на линията, но случило се, че въ този моментъ, именно минавалъ тренътъ. Като видѣлъ детето си на линията, бащата извикалъ: „Лѣгай!“ Детето легнало на линията, тренътъ миналъ отгоре му и то се спасило. Ако детето се бѣше спрѣло да пита баща си, защо да легне, шѣше ли да се спаси? Ето защо, каже ли ви Любовта нѣщо, слушайте гласа ѳ. Каже ли ви Любовта: Лѣгай - лѣгай! Ставай - ставай! Мълчи - мълчи! Говори - говори! Слушайте каквото Любовта ви разказва: Лѣгайте - лѣгайте! Ставайте - ставайте! Говорете - говорете! Мълчете - мълчете! Въ това седи разрешението на въпроситѣ въ живота. Вие ще запитате какъ трѣбва да стане това. Ще влѣзете въ техническото училище и тамъ ще ви кажатъ какъ трѣбва да стане. Това е теория сега, а това става на практика. Слушайте гласа на Любовта и ще приемете истинския животъ. Слушайте гласа на Истината, и тя ще ви даде истинската свобода. Слушайте гласа на Мѣдростта и тя ще ви даде истинската свѣтлина. Това е великото благо, което вие сте призвани въ новата епоха да приемете.

„Богъ е Любовь“

Ако възприемете това Слово и живѣте споредъ Него, тогава Духътъ ще дойде, ще живѣе у васъ и ще се изпълнятъ думитѣ: ”Духътъ ще дойде и всичко, каквото желаете, ще

бжде постигнато.” Дето да сте, при най-лошитѣ условия, прилагайте това Слово и ще видите добрата страна. Азъ вѣрвамъ, че всички вие ще го приложите.

*Беседа държана отъ Учителя на 13 августъ
10 часа преди обѣдъ предъ палатката Му
недѣля*

РАЗНООБРАЗИЕТО В ЖИВОТА

*Добрата молитва
„Духът Божий”
„В начало бѣ Словото”*

Размишление

Ще прочета нѣщо, което е казано преди нѣколко хиляди години, въ началото на християнската епоха. Ще прочета десета глава отъ Евангелието на Йоана.

Йоанъ минава за апостолъ, за носителъ на Любовта. Първия пътъ, когато Любовта се яви въ него и го посрещна, той остави дрехата си и избѣга. Като му взеха дрехата, той остана голъ. Затова той остана дълго време на земята, да си направи нова дреха. Той е единъ отъ апостолитѣ, който е живѣлъ най-дълго време на земята, повече отъ 80 години. Тази глава е писана отъ него. Той е писалъ, какво е говорилъ неговиятъ Учителъ. Йоанъ дълго време се е занимавалъ съ богинята Венера. Сега и вие сами можете да си прочетете тази глава. „Истина, истина ви казвамъ...”

Христосъ казва, че всички ония, които сж дошли въ свѣта безъ Любовь, тѣ сж крадци и разбойници. А всички ония, които сж дошли чрезъ закона на Любовта, тѣ сж пастери на овце. „Крадецътъ не иде, освенъ да открадне, да заколи и да погуби”. Всѣки, който носи Любовта, той носи животъ въ себе си. Той иде да раздава животъ, а не да взима животъ. Ще взема само думитѣ: „Истина, истина ви казвамъ.” Ако се спра да говоря само върху миналото, отъ него можете само да се ползвате, но никакъвъ новъ животъ не можете да възпримете. Миналото мяза на умрѣлъ човѣкъ, когото погребватъ. Той е добре облѣченъ, всички се грижатъ за него, отъ любовъ къмъ него плачатъ. Той лежи съ затворени очи и не обръща никакво внимание на всички плачове, на всички болки на ближнитѣ си. Той мълчи, за да види,

дали могат да го съживят. Най-после, като видят, че не могат да го съживят, решават се да го пожертвуват. Тъ го заравят въ земята и казват: „Ако си юнакъ, стани?“ И следъ това, като му изпѣят нѣколко пѣсни и прочетатъ нѣколко молитви, оставатъ го и си заминаватъ. Всички, които живѣятъ безъ любовъ, това ще ги постигне. Човѣкъ, който е разбралъ истината, не може вече да се занимава съ сухитѣ корици на живота. Човѣкъ, който е разбралъ истината, не може да се занимава съ корицата на плода. Този човѣкъ не се занимава съ коритѣ на плода, но се занимава съ сока на плодоветѣ.

Сега азъ искамъ да ви говоря за работи, които да ви бждатъ понятни, защото азъ мога да ви говоря за нѣща, които да не ви ползватъ. Азъ мога да ви говоря за работи, които да ви поставятъ въ затруднение. Запримѣрь ако ви говоря за Слънцето, че тамъ живѣятъ сжщества, хора, вие ще се намѣрите въ противоречие, какъ е възможно да живѣятъ тамъ сжщества, когато се казва, че на повърхността на Слънцето има повече отъ десетъ хиляди градуса топлина? Има видни астрономи, които даватъ различни теории за слънцето. Споредъ едни въ центъра на слънцето има топлина около сто хиляди градуса, споредъ други - около 25 милиона, а споредъ трети - около 42 милиона градуса. Когато се превежда отъ единъ езикъ въ другъ, това е мжчно, понеже всички езици нѣматъ съответни думи, съ които да се предадатъ известни мисли. Когато се предава една истина отъ Духовния или отъ Божествения свѣтъ, това е много мжчно. Мжчно е да се предаде сжщата мисълъ на човѣшки езикъ. Човѣкъ не може да разбере истината безъ любовъ. Безъ любовъ той спи. Съ любовъ той се събужда. Безъ любовъ той е неподвиженъ. Съ любовъ той е подвиженъ.

Въ движението има четири форми: Първото движение е наречено механическо. Второто е органическо. Третото е психическо, а четвъртото движение е на Духа. Следователно в света има една механическа любовъ, която хората доста добре разбиратъ. Тази любовъ е толкова твърда, че много хора сж осакатени отъ нея. И думитѣ на тази любовъ сж много

твърди Всички имате опитността на тази любов. Всъщи е опиталъ тежитѣ думи на онзи, който го е обичалъ. Тази любовъ трѣбва да се превърне въ органическа. Органическата любовъ трѣбва да се превърне въ психическа. А психическата любовъ трѣбва да се превърне въ любовъ на Духа. Първиятъ день - сѣботата представяше механическата любовъ. Вториятъ день - недѣлята представяше органическата любовъ. Днешниятъ день - понеделникътъ представя психическата любовъ. Днешниятъ день е день на новата любовъ, която влиза въ свѣта. Както виждате, нѣма никакви облаци на небето. Всичко е тихо и ясно. Разгледайте небето и го запомнете. Запомнете какъ изгрѣ Слънцето. Слънцето на всички, които сѣжъ подъ насъ и надъ насъ говори на единъ езикъ. Понеже въ вѣтрешното разбиране нѣма никакво различие. Всички схващатъ нѣщата еднакво, на всички сега е приятно. Сега, както и да прежеждате нѣщата, вѣтрешнитѣ преводчици ще ви ги преведатъ най-добре.

Въ време на севастополската война, когато французитѣ заедно съ англичанитѣ се биха противъ Русия, като минавали французкитѣ войници презъ едно варненско село, единъ войникъ се отбилъ въ една българска къща и започналъ да разправя на селянина, че е гладенъ, че иска да пие млѣко. Той разправялъ, разправялъ, но селянинътъ не го разбралъ. Той му казалъ: „Синко, какъ баща ти не те е прашалъ въ таква училище, че да говоришъ на единъ разбранъ езикъ? Искамъ да ти услужа, но не те разбирамъ.” Най-после французинътъ направилъ една дупка на земята, като чиния, като сѣждъ и съ прѣста си започналъ да прави движение, като че дои. - „А, така ми кажи, че искашъ млѣко да пиешъ.” Селянинътъ го потупалъ по гърба и му казалъ: „Бацитѣ ни направиха една погрѣшка, че мене изпратиха въ едно училище да науча единъ езикъ, а тебе въ друго училище, да научишъ другъ езикъ, че днесъ не си знаемъ езицитѣ и не можемъ да се разберемъ.” Рекохъ, всичко онова, което е станало досега въ свѣта и което сега става, и което има да стане, е добро. Въ новата епоха хората не само че трѣбва да влѣзатъ презъ вратата на любовта, но тѣ трѣбва да знаятъ какъ да излѣзатъ.

Човѣкъ не само, че трѣбва да възприеме любовта, но той трѣбва да я оцени и приложи. Това сж три важни положения.

Често въ живота, между малкитѣ деца се [случва] следното: първото дете, което се ражда въ единъ домъ, е много добре прието отъ родителитѣ си. Следъ нѣколко години, като израстне първото дете, се ражда второ дете, което е пакъ на особено внимание предъ родителитѣ си. Но първото дете не е доволно отъ второто и не го милва, не му се радва, но го бие, недоволно е отъ него. Първото дете се сърди на родителитѣ си, на второто дете. И между възрастнитѣ хора понѣкога се заражда сжщото чувство. Обаче въ психическата епоха, въ която влизате, това чувство трѣбва да се избѣгва. Въ новата епоха, всѣки човѣкъ, когото срещнете, е едно ново откровение на Божествената Любовь. Въпросътъ вече се поставя другояче. Не е важно, какви сме били въ миналото, но какви трѣбва да бждемъ сега и какви трѣбва да бждемъ въ бждеще.

Ако въ всѣка дума, която човѣкъ изказва, не вложи известно съдържание, известни трептения, тази дума не може да има никакъвъ смисълъ. Запримѣрь какъ ще предадете мисълта за червения цвѣтъ на единъ слѣпъ човѣкъ? Вие можете да предадете този цвѣтъ на слѣпия само чрезъ известно размърдване, като му покажете, че той размърдва нѣщата. Тогава той ще мисли, че дето има размърдване, има червенъ цвѣтъ. Досега ние сме разбирали любовта по особенъ начинъ. Вие сте мислили, че онзи, който ви обича, ще ви приеме добре у дома си, ще ви нагости, ще ви даде вода, ще ви даде легло да спите, ще ви изведе изъ града, ще се разговори съ васъ и ще ви изпрати да си отидете.

Представете си сега, какво нѣщо е езикътъ. Дойдете ли до единъ езикъ, той си има своя азбука и то различна, споредъ езика. Въ френски езикъ, запримѣрь, има 26 букви, въ български езикъ - 32, а въ еврейски езикъ - 22 и то всички сж съгласни, нѣма гласни букви въ азбуката. Сега, ако азъ произнеса всички френски букви, това показва ли, че зная френски езикъ? Мога да произнеса и нѣкои френски думи, но това показва ли, че зная френски езикъ? Значи когато поч-

на да съединявамъ известни букви и да изучавамъ тѣхнитѣ механически, органически и психически свойства, това показва вече, че азъ зная единъ езикъ и мога да говоря. Запримѣрь въ френски езикъ има една буква „е мюе“*, което показва известно свиване. Буквата и въ френски езикъ показва готовъ ли си да възприемешъ това, което ще ти кажа? Буквата „а“, която е отворена, показва, че ти всѣкога трѣбва да носишъ известенъ товаръ, да бждешъ натоваренъ съ нѣщо. Много пѣвци искатъ да пѣятъ добре. Тѣ не могатъ да пѣятъ добре, докато не могатъ да произнасятъ звука „а“, както трѣбва. Тѣ не могатъ да внесатъ това съдържание, което е необходимо. Като пѣятъ, тѣ не могатъ да дадатъ форма на тона. Защо? Защото не могатъ да произнесатъ правилно звука „о“. Нѣкои пѣвци не могатъ да придадатъ интензивность на тона по единствената причина, че не могатъ да произнесатъ правилно звука „е“. Нѣкои хора не могатъ да дадатъ сила на тона „си“, понеже не могатъ да произнасятъ тона „и“ добре. Запримѣрь ако пѣете думата „Махаръ“ силно и тихо, има известна разлика въ това пѣние. При силното пѣние ти казвашъ на онзи, който е падналъ въ кладенець: „Защо не си отваряшъ очитѣ, но си допусналъ да паднешъ вжтре?“ Като пѣешъ тихо, съ това искашъ да му кажешъ: „Не бой се, азъ ще ти пусна вжже да излѣзешъ.“ Сама по себе си Любовта носи Божествена мекота въ всички произношения.

Сега, за да изясня сжщинската мисль, ще ви дамъ едно сравнение. Представете си, че имамъ едно дете на петъ години, друго - на десетъ години, на 15, на 20 и най-после имамъ единъ възрастенъ човѣкъ на 85 години. На всички давамъ по едно златно перо да пишатъ. Представете си, че това перо е Любовта. Ако дамъ значи това перо въ ржката на тия хора отъ различни възрасти, какъ мислите, кой по какъвъ начинъ ще изрази Любовта? Ако перото е въ ржката на единъ религиозенъ човѣкъ, той ще напише: „Богъ е Любовь.“ Ако перото е въ ржката на единъ ученъ, той ще напише: „Слънцето свѣти.“ Ако е въ ржката на единъ мжжъ, когото

---

*e muet - (фр.) няма „е“

жена му не го обича, той ще напише: „Жена ми не ме обича.“ Ако е въ ржцетъ на единъ обуцаръ, той ще напише: „Не ми платиха за обуцата.“ Ако е въ ржцетъ на единъ ученикъ, той ще напише: „Учителът се обхожда зле съ мене.“ Ако е нѣкой философъ, той ще напише: „Любовта е начало на живота.“ Любовта не се предава, любовта се живѣе. Никой човѣкъ не може да обича човѣка. Нѣкой пжтъ искате нѣкой човѣкъ да ви обича. Това е невъзможно. Любовта е качество само на Бога. Само Богъ може да обича. Нашата любов е само отражение на Божията Любов. Следователно казвайте ли, че нѣкой не ви обича, вие се самозаблуждавате.

Той и да иска, не може да ви даде. Може ли месечината да ви даде сжщата свѣтлина, каквато Слънцето ви дава? Могатъ ли плодоветъ да зрѣятъ на свѣтлината на месечината? Каква е службата на месечината въ човѣшкия животъ? Тя изтегля всички отрови отъ човѣшкия организъмъ. Тя изтегля лошото отъ човѣка, но нищо не може да му даде. При сегашнитъ условия човѣкъ безъ месечината би се намѣрилъ при много трудни условия. Затова младитъ моми излизатъ на месечината да се лѣкуватъ. Когато искатъ да живѣятъ, тѣ излизатъ на слънчевата свѣтлина, но се пазятъ да не ги изгорятъ. Всички религиозни вѣрвания, [които] сегашнитъ религиозни хора иматъ, се дължатъ на месечината, на свѣтлината на месечината. Всички мисли и чувства, които иматъ за живота, се дължатъ на свѣтлината на Слънцето. Всички любовни форми, които иматъ за любовта се дължатъ на Венера. Венера е модистката на любовта. Основното нѣщо е, че трѣбва да се изучава свѣтлината на онова духовно слънце, което сега изгрѣва въ свѣта. Когато говоримъ за любовта, ние разбираме, че въ съзнанието на хората се явява едно ново слънце, което внася нова свѣтлина, отъ което свѣтътъ се разбира другояче, отколкото ние сме го разбирали въ миналото.

Миналата вечеръ единъ братъ отъ французитъ чете своята речъ на български и доста добре я чете. Българитъ, които го слушаха, разбраха всичко. Ония пкъкъ братя французи, не го разбраха. Другъ единъ братъ французинъ чете своята

речъ на френски, но я преведоха на български. Въ този случай българитъ взеха два дѣла, а французитъ само единъ. Сега ние се радваме на всички приятели, които сж дошли отъ далечни страни, че сж се отзовали на поката на Божествения свѣтъ, че ставатъ проводници на новата любовъ, която иде въ свѣта. Ние считаме, че чрезъ тѣхъ присѣтстватъ всички французи. Ние считаме, че чрезъ латвийцитъ присѣтствуватъ всички латвийци. Ние считаме, че и всички италианци присѣтствуватъ тукъ, че и всички англичани присѣтствуватъ тукъ, ние считаме, че и всички руснаци присѣтствуватъ тукъ, ние считаме, че и всички финландци и всички холандци присѣтствуватъ тукъ. Ние считаме, че и всички гърци присѣтствуватъ тук. На тѣзи, на които не сме споменали имената и на тѣхъ въ бждеще ще пишемъ по едно любовно писмо. Сжщественото, което е между всички народи на земята, това е голѣмото разнообразие, което сжществува въ Божествения свѣтъ. То е изразено чрезъ голѣмото разнообразие.

Сега ще ви приведа единъ малъкъ анекдотъ. Събиратъ се въ единъ ресторантъ четирима души отъ различни нации: единъ французинъ, единъ англичанинъ, единъ германецъ и единъ руснакъ. Като обѣдвали, тѣ видѣли, че нѣщо се виело изъ въздуха - два орли. Като видѣлъ това нѣщо французинътъ веднага отишълъ да види какво се пише въ вестниците по това. Германецътъ веднага отишълъ въ библиотеката да види, какво се пише въ книгитъ по този въпросъ. Англичанинътъ веднага си взелъ чантата съ бинокла и отишълъ да види какво се вие изъ въздуха. Но руснакътъ спокойно се излегналъ на гърба си и казалъ: „Орли сж това.”

Сега ние ви поздравяваме съ новия день на Любовта. Желая ви сърдцата ви да бждатъ свободни отъ всички тревоги. Не изпждайте тревогитъ си, но ги оставете отвънъ, а въ сърдцата си да имате радостъ. Вземете думитъ на единъ отъ великитъ Учители, Който е казалъ: „Както ме Отецъ възлюби, така и азъ ви възлюбихъ.” Помнете сжщо така думитъ, които Той е казалъ: „Синъ чловѣчески е дошълъ да даде животъ на хората.” И този сжщиятъ, Който е говорилъ преди хиляди години, пакъ ви говори, че иде да даде любовъ въ

сърдцата на всички хора. И всички, които върват, това е вашето бждеще. Днешният ден показва вашето бждеще, нѣма защо да се обезсърдчавате. Денът е хубавъ, слънчевъ, тихо, приятно време. Въ бждеще вие ще вкусите всички Божи блага, така както никога не сте ги вкували. Предъ васъ седи едно велико бждеще - бждеще, въ което Любовта иде да се изяви въ всички народи. Всички хора ще си подадатъ ржка като братя и ще се поздравятъ съ Божията Любовь. Тѣ ще се поздравятъ като братя и сестри и ще бждатъ близки единъ къмъ другъ. Това е Божието благословение, [...] поздравътъ на всички братя, които ви поздравяватъ отгоре.

Отче нашъ

Богъ е Любовь. Богъ е животъ. Богъ е Мждростъ. Богъ е свѣтлина. Богъ е Истина. Богъ е Свобода.

*Беседа отъ Учителя, държана на 14 августъ 1939г.
5 ч.с. предъ изгрѣва надъ палатката на Учителя*

НА СВОЕТО МЪСТО

Тази сутринъ ще ви дамъ една много малка закуска, за да може да работите добре. Ще ви изнеса единъ малкъ примѣръ. Когато Богъ създаде свѣта, всичкитѣ хора били щастливи, но нѣмали какво да работятъ. Затова започнали да се молятъ да имъ изпрати Господъ какво да правятъ. Затова Господъ изпратилъ единъ ангелъ съ една много голѣма торба да даде наставления на хората, кой какво да работи. Хората не били тогава толкозъ много колкото сега. Тѣ били на брой около хиляда души. Като тръгналъ ангелътъ, понесълъ торбата, която била пълна съ пакети. Всичкитѣ подаръци седѣли въ тѣзи пакети. Когато тръгналъ, ангелътъ приближавалъ земята, разглеждалъ я, той видѣлъ една красива мома. Тя била царска дъщеря, която се кжпела въ единъ хубавъ изворъ. Той се така захласналъ въ нейната красота, та забравилъ чувала си и изпопадали всичкитѣ пакети по земята. Хората се разтичали и всѣки взелъ каквото му попаднало, разграбили пакетитѣ, не както било предназначението, всѣки не отишълъ на своето мѣсто и затова се родило разногласие между хората. Върналъ се ангелътъ при Бога. Попиталъ го: „Раздаде ли пакетитѣ на хората?“ Ангелътъ казалъ: „Господи, видѣхъ една красива девица, която Ти си създаде, че забравихъ да ги раздамъ.“ Господъ му казалъ, че ще го прати втори пжтъ на земята, да се научи да не ги забравя. И досега този ангелъ въ всинца ви учи да не ги забравя. Този ангелъ все и той е недоволния въ васъ. Всички вие носите торбата, която Господъ ви е далъ, като ви е изпратилъ отъ Небето да раздадете тия блага и тѣ сж изпопадали безъ да отидатъ на своето мѣсто.

Въ новата епоха този ангелъ ще се освободи, ще се върне въ своето отечество и за толкозъ хиляди години той ходи отъ човѣкъ на човѣкъ, за да провѣржава кой пакетъ е

взелъ. Всичкиѣ пакети сѣ били надписани. Вие се захласвате всички въ тази красивата царска дъщеря. А, знаете ли коя е тя? То е свѣтътъ. Свѣтътъ, в всичкиѣ свои проявления, въ които ние се захласваме нѣкой пѣтъ, той е царската дъщеря. Не е лошо човѣкъ да се захласва. Човѣкъ има право да се захласва, само когато изпълни своята длѣжностъ. Той трѣбваше да раздаде всичкиѣ подарѣци и тогава да се захласва. Въ новата култура човѣкъ има да изучава четири нѣща: да оцени богатата на своя духъ; да оцени богатата на своята душа; да оцени богатата на своя умъ и да оцени богатата на своето сърдце и да послужи на Господа съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа, съ всичкия си духъ. Тѣ сѣ четиритѣ прѣста. Силата на палеца, силата на показалеца като се събератъ, тогава може да работятъ всичкиѣ.

Първиятъ прѣстъ, това е неговиятъ духъ, вториятъ прѣстъ, това е неговата душа, третиятъ прѣстъ е неговиятъ [умъ] и четвъртото, малкото прѣстче е неговото сърдце. Палецътъ показва Божествениятъ духъ, Божествениятъ свѣтъ, това е Любовта. Тѣ винаги трѣбва да се събератъ съ голѣмия прѣстъ да събератъ сила чрезъ него. Ако не ги подкрепи, тѣ сѣ безсилни. Тогава, когато вие отслабнете, съберете прѣститѣ, турете палеца и кажете: „Азъ ще работя съ моя духъ, съ моята душа, съ моя умъ, съ моето сърдце ще работя за Бога.“ Нали сте видѣли хората какъ събиратъ прѣститѣ си. Какво искатъ да кажатъ? - Знаете ли азъ какво имамъ? И азъ не го зная. За да се създаде първиятъ прѣстъ, всички мощни духове сѣ работили за създаванетоъ въ фабрицитѣ. Той се нарича прѣстъ на Юпитеръ - едно отъ великитѣ божества на миналото. За да се образува вториятъ прѣстъ всички възвишени души сѣ работили да създадатъ този прѣстъ. Този прѣстъ е на Сатурнъ - на едно паднало божество. То е прѣстътъ на чо-вѣшката разумностъ, на човѣшката съвестъ, на човѣшката справедливостъ. За третия прѣстъ сѣ работили всички възвишени умове, той е прѣстътъ на Слънцето. Той е прѣстътъ на хубавото, красивото, възвишеното въ свѣта, прѣстътъ на науката. За малкия прѣстъ сѣ работили всички възвишени сърдца да направятъ малкия прѣстъ. Той е прѣс-

тъ на Меркурий, тъй наречениятъ секретаръ на боговетъ.

Та вие често трѣбва да попипвате малкия си прѣстъ и да кажете: „Моля, кажи ни какво трѣбва да правимъ.” Този, малкиятъ прѣстъ се занимава съ всичкитѣ материални работи въ свѣта. Голѣмиятъ прѣстъ това е Божественото въ човѣка, Божественото сърдце, отъ което излизатъ всичкитѣ енергии и се подкрепятъ прѣститѣ въ човѣка.

Вие не трѣбва да правите погрѣшката на единъ царъ въ древността. Азъ ще ви кажа каква погрѣшка е направилъ. Погрѣшката, която царътъ направилъ, е погрѣшката, която единъ отъ неговитѣ поданици направилъ. Той си посадилъ една градина и посадилъ три дръвчета отъ череши, най-хубавитѣ череши, които ималъ. Когато черешитѣ узрѣли, той напълнилъ една табла, турилъ я на главата си и тръгналъ да иде при царя да занесе тия плодове. Но по пътя вземалъ по една череша - дали сж сладки, дали ще ги хареса царътъ. Докато иде до царя вземалъ и опитвалъ и останали само две череши. Като отишълъ при царя, царътъ го попиталъ: „Какъ се яде това нѣщо?” Той взелъ и изялъ и дветѣ череши. Царътъ видѣлъ какъ се яде, но сега сами ще си теглите заключението.

Отче нашъ

*Вторникъ, 15 августъ 1939г.
На билото надъ палатката на Учителя*

ВЪЗМОЖНОСТИТЪ НА ЛЮБОВЪТА

*Полянката надъ палатката на Учителя
5.30 ч. сутринта. Слънцето изгрѣ 5.31м
Небето чисто, синьо. Времето тихо
и меко. Хубавъ изгрѣвъ.*

*„Духътъ Божий”
Добрата молитва*

Малко размисление

Ако ви запитатъ защо ходите на планината, какъвъ отговоръ бихте дали? Ако попитатъ ученика, защо ходи въ училище, той ще каже: „Да се уча.” Ако попитатъ молящия се: „Защо ходите въ църква?” Той ще каже: ”За да се моля, за да се науча да се моля.” Ако попитатъ гладния защо ходи въ гостилницата той ще каже: „За да се храня.”

Но тѣзи процеси не сж статически. Тѣ не сж само за единъ моментъ. Тѣ сж процеси непреривни. Човѣкъ презъ целия си животъ трѣбва да ги изучава. Който ходи въ училище, все си взема по една книга, изнася отъ училище по една книга, носи я въ торбата си. И казва: „Отъ тая книга азъ се уча.” Който излиза отъ църква си носи единъ молитвеникъ и казва: „Отъ тази книга се уча да се моля.” Който излиза изъ гостилницата, носи хлѣбъ и казва: „Отъ този хлѣбъ ще се уча какъ да се храня.” Нѣкои хора се раздѣлятъ на две категории: Има хора, които излизатъ изъ училището и вѣрватъ и нищо не носятъ, но отподирѣ имъ има единъ човѣкъ, който имъ носи букваря. Има хора, които излизатъ изъ църквата, има слуги, които имъ носятъ молитвеника отподирѣ. Сега има едни, които излизатъ изъ гостилницата и иматъ слуги, които имъ носятъ хлѣбоветъ.

Сега вие, като дойдохте на планината най-първо ви предупредиха, че сами трѣбва да си носите и букваря и молит-

веника и хлѣба си съ себе си. Тогазъ въ живота кое е по-добре: самъ ли да си носишъ букваря или да ти го носятъ? Самъ ли да си носишъ молитвеника или да ти го носятъ? Хлѣба самъ ли да си го носишъ или да ти го носятъ? Да ти носятъ и да носишъ това сж два велики процеса въ природата. И двата процеса изискватъ най-умни хора за слуги. Може ли вие да поставите глупавия за учителъ? Можете ли да вземете за слуга хилавия? (*Учителятъ се обърна къмъ преводачката и каза:*) -Вие нѣкой пжтъ не се безпокойте за превода си. Попитали единъ българинъ, знае ли френски. Той казалъ: „Зная разбира се: Мон пер, мон мер.” -Знаете ли английски? -„Зная разбира се: Май фадър, май мадър.” - „Повече знаешъ ли?” -„Имахъ много работа, само това чухъ и само това научихъ и лесно азъ уча езицитѣ. Само като ги чуя, говоря ги вече.” Това може да го вземете като сериозно или като анекдотъ. Дали се е случило, то е въпросъ.

Но сжществуватъ два велики закона въ свѣта, които направляватъ човѣшкиятъ животъ. То е закона за човѣшката мисль и закона за човѣшкитѣ чувства. Тѣзи закони се отличаватъ съ следнитѣ качества: Когато влезешъ въ първия законъ на човѣшката мисль, ти усѣщашъ всичкото разположение, не може да имашъ безпокойствие на мисльта си. Когато влезешъ въ втория законъ, имашъ всичкото разположение на чувствата си. И човѣкъ се намира въ процеситѣ на постоянно вдъхновяване, както го наричатъ поетитѣ. Ако поканитѣ на гости единъ французинъ и единъ англичанинъ и имъ кажете: „заповѣдайте”, то на англичанина ще го кажете по английски, на французина по френски, на българина по български. Какъ ще започнатъ тѣ яденето? По различни начини ли? Тѣ ще нарушатъ единъ законъ на съвременната етика. Тѣ ще почнатъ и тримата да си кривятъ устата. И следъ като сж си кривили устата за половинъ часъ, ще ви кажатъ: „Благодаримъ.” Французинътъ ще каже: „Мерси боку.” Англичанинътъ ще каже: „Ай танкъ ю вери мъчъ.” Българинътъ ще каже: „Азъ ви благодаря много.” Тѣзи хора, които говорятъ така, сж разбрали вътрешното съдържание на храненето и понѣкой пжтъ, когато хората сж повикани да живѣя-

тъ, тѣ се кривятъ, както хората, които ядатъ. И нѣкои ще кажатъ: „Какво се кривятъ тѣзи хора?“ Нѣма да бързашъ. Ще чакашъ додето дойде до: „Ай танкъ ю.“ Можешъ да учишъ българина, англичанина и французина какъ да говорятъ, но какъ да ядатъ, нѣма да ги учишъ.

Въ живота, нѣкои постѣпки на нѣкои хора ни се виждатъ неестествени. Художникътъ най-първо започва съ цапането на платното. Поетътъ се учи да драска по чистата си книга, която има. Но художникътъ разумно цапа. И поетътъ разумно драска. Разумнитѣ и неразумнитѣ цапания и разумнитѣ и неразумнитѣ драскания, се отличаватъ по това, че едниѣ се прочитатъ, а пъкъ другитѣ не могатъ. Сегашната свѣтлина, която влиза въ човѣшкитѣ очи, произвежда едновременно 7 процеса. Тѣзи процеси само разумнитѣ хора ги разбираатъ. Тѣзи процеси сж процеси на червената свѣтлина, на портокалената, жълтата, зелената, синята, тъмно синята и виолетовата. Червената свѣтлина е процесъ на сърдцето. Портокалената е процесъ на ума. Зелената е процесъ на сърдцето. Жълтата е процесъ на ума. Синята е процесъ за душата. Виолетовата е процесъ на духа. Червената свѣтлина има особенъ езикъ, който трѣбва да се знае. Свѣтлината едновременно говори на 7 езици на човѣка. И който разбира тия 7 езика, той е здравъ, ученъ и философъ. А пъкъ който не ги разбира, не може да има постижения. Онѣзи, които изучаватъ езика на червената свѣтлина, като не го знаятъ, взематъ само да ядатъ и да дѣвчатъ съ шумъ. Тѣ изучаватъ науката за храненето. И почти цѣлото човѣчество е занято съ науката за храненето - учатъ това. Ония, които започватъ съ портокалената свѣтлина, понеже не знаятъ езика ѳ да го говорятъ, тѣ вдѣхватъ въздуха - учатъ учението на дишането. Тѣ сж ученици на науката за дишането. И човѣкъ, следъ като е ялъ дълго врѣме, ще каже: „Тенкъ ю, мерси, благодаря.“ А пъкъ онѣзи, които знаятъ езика, благодарятъ преди да сж яли. Онѣзи, които не знаятъ, благодарятъ следъ като сж яли.

Ние въ свѣта обичаме онѣзи, които сж ни обичали, онѣзи, които сж свършили нѣщо за насъ. Това е законъ за учени-

цитъ, въ какъвто и да е смисълъ на думата. А пъкъ Богъ обича хората, преди да сж направили нѣщо, когато сж били грѣшни. Нищо не сж направили и пакъ Богъ ги обича. Това сж два въпроса: Въпросъ на знайното и въпросъ на незнайното. Да учишъ това, което не знаешъ и нѣма какъ да ти го разправа и нѣма какъ да го изучишъ.

Въпроса на знайното и въпроса на незнайното другояче може да се изрази така: Единиятъ процесъ е човѣшки, а пъкъ другиятъ процесъ е Божественъ. Невъзможното въ единия процесъ е възможно въ другия процесъ. И въ Писанието е казано: Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Невъзможното за омразата е възможно за Любовта. Невъзможното за невежеството, е възможно за знанието. Невъзможното за слабостта е възможно за силата.

Напримѣръ колко е мжчно да направишъ услуга на единъ човѣкъ, който ти е направилъ пакостъ. Въ какво седи мжчнотията? Ако спуснете единъ човѣкъ въ кладенеца съ едно вжже, това вжже е на мѣстото си. И ако речете да отрежете вжжето, ще направите една голѣма пакостъ на човѣка. Ще трѣбва да спуснете човѣка съ здраво вжже и да го извадите. Вжжето не трѣбва да се реже. Но следъ като сте го спуснали и сте го извадили вече навънъ, тогазъ може да отрежете вжжето. Защото въ втория случай, ако вие не отрежете вжжето, той не ще може да ходи по пжтя, ще се спъне. Въ първия случай, ако сте отрѣзали вжжето когато той е спуснатъ вече долу, пакъ нѣма да свършите работата - той ще остане долу.

Всичкитѣ противоречия, които се случватъ въ живота ви, да не ви смушаватъ. Това, което ви смушава, това е работа за Бога. Работа за Бога е това, затова ви смушава. Това, което не ви смушава, това е вашата работа. Погрѣшката е тамъ, че хората се занимаватъ съ Божиитѣ работи, а пъкъ сж оставили съ тѣхнитѣ работи Богъ да се занимава. Това е все едно децата отъ първо отдѣление да се занимаватъ съ работата на учителя си, а пъкъ да оставятъ буквара си, той да учи за тѣхъ. И ако ме попитате, какъ ще се оправи свѣтътъ,

ще кажа: вземете буквара и учете буквитѣ и оставете фило-софскитѣ въпроси на ученитѣ. Не ви съвѣтвамъ да вземете ученитѣ книги. Букваритѣ да вземете.

Ще завърша само съ едно изречение, времето напредва. Защо трѣбва да заключа? Понеже приближава вече една зона, дето Господь трѣбва да работи и ние трѣбва да прекратимъ нашата работа.

Въ Америка единъ богатъ банкирнъ се отличавалъ съ своята стиснатостъ, скържавостъ. Думата скържавъ не е хармонична. И думата стиснатъ не е хармонична. Тогава може да кажемъ: „единъ човѣкъ, който не е щедъръ”. И всѣкога той не давалъ повече отъ 1 доларъ. Когато отивали при него отъ името на нѣкое благотворително дружество, не давалъ повече отъ 1 доларъ. Следъ като му говорять 10-15 госпожи, ще имъ даде 1 доларъ. Единъ день влиза една млада мома и му казва: „Господине, искамъ да ви кажа само една дума на ухото. Никой да не чуе.” Следъ като му казала тази дума, която никой не слушалъ, той изважда и ѳ дава 25 000 долара. Неговитѣ приятели, като го видѣли, казали: „Защо давашъ толкозъ много?” Той казалъ: „Тя знае какъ да говори.” Азъ никога не съмъ слушалъ такива думи като нейнитѣ. Сега оставамъ вие сами да си разрешите какво му е казала тя.

Приложете тая постѣпка на младата мома.

Отче нашъ

(Упражнения при третото езеро.)

22 Рилска беседа
Срѣда, 16 августъ 1939г.

НЕ ДИРИ СВОЕТО СИ

На билото надъ палатката на Учителя

*Добрата молитва
„Благословенъ Господъ”
Размишление*

Само ще цитирамъ едно изречение отъ свещенитѣ книги: „Любовта не се превъзнася, не дири своето си, не се радва на злото, но се радва на доброто. На всичко хваща вѣра.” Ще ви приведа единъ примѣръ. Кратъкъ ще бжде. Въ единъ манастиръ живѣели калугерици, учили се на благочестивъ животъ. Игуменката била добра жена. Имала доста кокошки въ манастира, които снасяли изобилно яйца. Обаче тя забелязала, че яйцата изчезватъ нѣкъде. Подозирала, че калугерицитѣ пекатъ яйцата, безъ да ги вижда да ги пекътъ. Заповѣдала да се не пали огънь въ никоя калугерска килия. Така тя мислила, че никъде нѣма да се пекатъ яйцата. Но за нейно учудване забелязала, че яйцата изчезватъ нѣкъде. Една вечеръ тръгнала тя отъ килия на килия да наблюдава какво правятъ калугерицитѣ. Нѣкъде калугерицитѣ се молили, нѣкъде се смѣли, нѣкъде се разговаряли. На едно мѣсто забелязала две калугерки свързали едно яйце на единъ телъ и го пекатъ на една свѣщъ. Тя извикала: „Този дяволъ на какъвъ мурафетъ ги е научилъ!” Дяволътъ казалъ: „Не ме обвинявайте, този мурафетъ и азъ за пръвъ пжтъ го виждамъ.” Игуменката запитала тогава дявола какво да прави. -,Не отглеждай кокошки въ манастира.” -,Менъ ми трѣбватъ малко яйца.” -,Щомъ, казва, на тебе ти трѣбватъ и на калугеркитѣ трѣбватъ.”

Отче нашъ

Четвъртъкъ, 17 августъ 1939г.

НОВИЯТЪ ЗАКОНЪ

На билото надъ палатката на Учителя

*Добрата молитва
„Богъ е Любовь”
Малко съзерцание*

Ще ви прочета втора глава отъ Второто послание къмъ Коринтянитъ.

Здравето, на кой да е човѣкъ на физическото поле, зависи отъ въздуха, зависи отъ храната. Когато човѣкъ правилно диша и правилно се храни, той е здравъ. Тия двата процеса сжществуватъ и въ духовния свѣтъ. Когато правилно мислимъ, това е вжтрешния духовенъ свѣтъ - дишането. Когато правилно чувствувавме, това е яденето, храната. Та онѣзи, които разбиратъ, има една връзка между дишането и мисълъта и между яденето и чувстването на човѣка. Защото яденето безъ едно вжтрешно чувствуване на сърдцето е безполезно. Дишането безъ една правилна вжтрешна мисълъ и то е безполезно. Когато свържемъ яденето съ стремежа на сърдцето и дишането съ мисленето, ние вече имаме единъ правиленъ процесъ.

Страданията произтичатъ отъ две нѣща: неправилно ядене и неправилно дишане, отъ неправилно чувствуване и неправилно мислене. Следователно яденето е свързано съ сърдцето, дишането е свързано съ мисълъта. Процесътъ на сърдцето е свързанъ съ душата. Процесътъ на ума е свързанъ съ духа. Когато човѣкъ урегулира тия два процеса по отношение на човѣшката душа и по отношение на човѣшкия духъ животътъ е правиленъ. Въ първия процесъ свържете себе си съ всички хора, които сж здрави, които ядатъ добре. Никога не наблюдавайте единъ боленъ човѣкъ, когато яде. Вие наблюдавайте единъ здравъ човѣкъ, когато диша. Никога не наблюдавайте единъ боленъ човѣкъ, когато диша. Наб-

людавайте единъ човѣкъ, който добре проявява своитѣ чувства. Той е здравъ. Не наблюдавайте човѣкъ, който сърдечно не се проявява добре. Наблюдавайте единъ човѣкъ, който добре мисли. Никога не наблюдавайте човѣкъ, който не мисли.

Да ви дамъ едно сравнение. Ще кажете: „Защо е така?“ Понеже имаме облачно време, не разполагаме съ много време, ако наблюдавате една празна кесия, какво ще придобиеете? Ако наблюдавате една пълна кесия, има какво да вземете. Какво ще се ползвате, ако наблюдавате една суха чешма. Ако наблюдавате единъ живъ изворъ, който извира, има какво да вземете отъ извора. Болнитѣ хора сж празни кесии. Здравитѣ хора сж пълни кесии. Болнитѣ хора сж сухи извори, здравитѣ хора сж живи извори. Празната кесия трѣбва да иде при пълната. Сухиятъ изворъ трѣбва да иде при живия. Това е правиятъ Божественъ процесъ, който сега действа във свѣта. Сега има една погрѣшка въ схващането на съвременнитѣ хора. Тѣ държатъ празнитѣ кесии затворени и следствие на това не може нищо да влѣзе въ тѣхъ. Празнитѣ кесии това сж празни щерни, които очакватъ да се напълнятъ съ вода. Но тази щерна трѣбва да е свързана съ една кжщца. Ако нѣма тази връзка съ кжщцата, тя винаги остава празна. Ако човѣкъ не е свързанъ съ разумния животъ, той всѣкога остава една празна щерна. Процесътъ на невѣрието въ свѣта прѣкъсва връзката между живота и човѣка. Въ Писанието се казва: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога.“ Но ако човѣкъ нѣма една вътрешна връзка съ туй движение, той ще остане една празна щерна.

Вземете едно житено зърно, което е поставено въ единъ сухъ хамбаръ. Представете си, че туй житеното зърно има всичкитѣ възможности. Но ако туй житено зърно се откаже да излѣзе, да се посѣе въ почвата, то ще остане безплодно. Ако се свърже съ почвата, то плодъ ще даде. Малкитѣ страдания представятъ благоприятната почва за растенето на това семе. Защото всички Божествени страдания сж малки, всички човѣшки страдания сж голѣми. Страданието, то е една възможность, която сжществува въ живота. Дото-

гава, докато тя остане неразбрана, то е страдание. Когато страданието стане разбрано, то е радост. Следователно човъкът всъкога трѣбва да се стреми да разбира малките страдания, които му сж дадени отъ Бога. Ако вие въ живота си не може да поставите любовта тамъ дето трѣбва да действува тя, какъвъ резултатъ ще получите? Ако поливате единъ камъкъ съ прѣсна вода всѣка сутринъ, какво ще му придадете? Или ако го прегръщате и го цѣлувате какво ще му придадете. Ако това го правите хиляди години, ще направите една малка трапчинка, въ която ще се събира вода. Цѣлувката и прегръдката не сж за камънитѣ. Ако единъ човъкъ мяза на камъкъ, тогава защо ще ходите да го прегръщате и да го цѣлувате? Ако нѣкой не ви обича, защо трѣбва да го обичате. Съвременнитѣ хора искатъ да накаратъ камънитѣ да ги обичатъ. Всѣки, който се е опитвалъ да накара камънитѣ да го обичатъ, главата винаги му се е пукала. И онова забраненото дърво въ свѣта на познанието доброто и злото, това сж лошитѣ хора. Богъ е казалъ отъ тѣхнитѣ плодове да не ядете, а да се храните отъ плодоветѣ на добритѣ хора. И на васъ ви рекохъ: Не се хранете съ плодоветѣ на лошитѣ хора, а се хранете съ плодоветѣ на добритѣ хора. Това е новиятъ законъ въ свѣта на физическото поле.

Азъ виждамъ едно противоречие въ васъ. Да ви дамъ едно изречение: Не очаквайте нѣкаква помощъ отъ вашитѣ лоши чувства и лоши мисли, които сж въ васъ. Очаквайте добро отъ вашитѣ добри чувства, отъ вашитѣ добри мисли. Сега е малко по-ясна мисълта. Лошитѣ хора не сж отвѣнъ, тѣ сж вѣтре въ васъ. И добритѣ хора не сж вѣнъ отъ васъ, но сж вѣтре въ васъ.

Петъкъ, 18 августъ 1939г.

НОВОРАЖДАНЕ

Небето облачно. Времето тихо и меко.

*Отче нашъ
„Духътъ Божий”*

Ще прочета трета глава отъ Евангелие на Иоана.

Малко размисление

Сжществува едно голѣмо противоречие въ човѣшката природа. Въ миналото и въ настоящето ученитѣ хора различно го обясняватъ. Когато се извади, гроздовиятъ сокъ най-първо е сладъкъ, но следъ 5-6 или 10 дена той се вкисва. Това вкисване не става отъ самия сокъ. Намѣрено е, че нѣкои малки квасни гжбички оставятъ своитѣ дарования. Много сж щедри. Като турятъ своите дарования, своитѣ подарѣци, последнитѣ вкисватъ сладкото вино. Тѣзи квасни гжбички, като влѣзатъ въ сладкия сокъ, почватъ да се миятъ тамъ, иматъ си банята, кжпалнята, иматъ си своитѣ клозети. И при такива блага какъ нѣма да се вкисне сладкиятъ сокъ.

Всѣка една човѣшка мисълъ, каквато и да е тя, всѣко едно желание, оставя своитѣ утайки въ живота. Затова въ невидимия свѣтъ, разумнитѣ сжщества сж приготвили филтри и тѣзи филтри се състоятъ въ това, че единъ човѣкъ, който живѣе въ материалния свѣтъ, въ тѣлото, трѣбва да се роди изново.

Ако гроздовиятъ сокъ, който е придобитъ отъ гроздето, се тури веднага въ нѣкое запушено шише, за да не могатъ да проникнатъ тѣзи малкитѣ сжщества, той остава сладъкъ.

Най-голѣмото противоречие на човѣка произтича отъ неговото хранене. Всичкитѣ други противоречия сж външни, а пкъ яденето е единъ процесъ, който произвежда едно

вътрешно противоречие. Вземете напримеръ въ съвремения животъ месоядците, които ядатъ месо. Тѣ иматъ толкова нечистотии вътре въ себе си, толкова отрови, че тѣ развалятъ живота. Защото месото носи всичкитѣ качества на онова животно, отъ което произлиза. Месото носи всичкия мисловъ и сърдеченъ свѣтъ на животното, та каквото е животното, отъ което е месото, такъвъ става и човѣка. Ако единъ човѣкъ би се хранилъ цѣлия си животъ съ свинско месо, той щѣше да добие качества на свинята. Да ви представя следното: Когато една свиня намѣри подъ едно дърво нѣкои плодове, веднага ги изяжда, такива каквито сж си - кални. И следъ това почва да рови около дървото и като рови почватъ да падатъ круши отгоре и тя мисли, че тя ги е изровила отъ земята. Въ нея нѣма желание да измие плодетѣ. Тя мисли, че като рови изъ земята, всичко може да направи, че всичко става съ ровене.

Сега съвременнитѣ хора понѣкога мислятъ като свинята. Тѣ, като изоратъ земята и хвърлятъ житото, казватъ: „Ние накарахме житото да расте.“ А пъкъ било е време, когато житото е расло, безъ да го садятъ хората, само си е расло. Първоначално зрънцата на житото сж били така едри както ябълкитѣ и както крушитѣ. И колкото хората ставали по-умни, толкова житото почнало да се смалява. Като станали по-умни отъ свинитѣ, житнитѣ зърна станали като сливитѣ. Като станали по-умни отъ слона, житнитѣ зърна станали като дрѣнки. То е най-якото дърво. Това дърво цѣфти най-рано и зрѣе най-късно. Има единъ анекдотъ. Той е следниятъ: Дрѣнътъ цѣфтялъ най-рано. Искаль да си свърши работата. Дяволътъ, като видѣлъ, че той цѣфти най-рано, казалъ: „Това дърво е мое.“ Той си мислелъ, че дрѣнътъ като цѣфти най-рано, ще узрѣе и най-рано и че той ще може да яде отъ дрѣнкитѣ. Обаче какво било учудването му когато узналъ, че най-послѣ узрѣва. Този е първи пжтъ, когато дяволътъ се е излъгалъ въ своя изборъ. И като се разгнѣвилъ дяволътъ, направилъ дрѣнътъ много твърдъ, че който човѣкъ биятъ съ него, да знае, че късно зрѣе. И за това писалъ една теза: „Не вѣрвайте въ дърветата, които рано цѣфтятъ.“

Но дрѣнътъ, тези дрѣнки, иматъ едно лѣчебно свойство. Когато стомахътъ на единъ човѣкъ е разстроенъ, като яде дрѣнки се оправя стомахътъ му. Дрѣнкитѣ и тиквата иматъ едно свойство - че много се обичатъ. Дрѣнката е много песелива, а пъкъ тиквата е щедра, въ нея има голѣмо тшеславие. А дрѣнката е много скромна. Попитали дрѣна защо не прави такива голѣми плодове. Той отговорилъ: „Голѣмитѣ работи само за шесть месеца издържатъ, а пъкъ дрѣбнитѣ - вѣкове.”

Да дойдемъ до филтрите: Никога не яжъ една храна, която не обичашъ.

Добрата молитва

*Полянката надъ палатката на Учителя
Събота, 19 августъ 1939г.
5.30 часа сутринта*

ОТНОСИТЕЛНИ И АБСОЛЮТНИ РАЗБИРАНИЯ*

Размишление

Въ древността ученицитѣ се спирали върху четиритѣ елемента на Аристотеля: вода, въздухъ, огънь и земя. Тѣ казвали, че човѣкъ не може да живѣе безъ тѣзи елементи. Той не може да живѣе безъ вода - отъ жажда ще умре; безъ въздухъ ще се задуши; безъ огънь ще замръзне и не може да се движи; безъ земя нѣма кѣде да стѣпи и да си почине.

Съвременитѣ учени казватъ, че тия четири елемента взиматъ голѣмо участие при образуването на органическия свѣтъ. Съ една дума, тѣ играятъ голѣма роля въ създаване на природата. Като сж изучили тия четири елемента, тѣ наречени въ широкъ смисълъ на понятието елементъ, казватъ, че водата е сложно тѣло, съставено отъ два обема водородъ и единъ обемъ кислородъ. Въздухътъ е смѣсь отъ $\frac{4}{5}$ азотъ и $\frac{1}{5}$ кислородъ. Земята пѣкъ представя смѣсь отъ всички елементи, взети въ различни количествени отношения. Това, което ученитѣ нѣкога считали за елементъ, днесъ се оказва, че не е елементъ. Защо? Защото може да се разлага на по-прости отъ себе си съставни части. Външно изглежда като елементъ, но не и вътрешно. И куклата външно прилича на човѣкъ, но не е човѣкъ. Тя има всички удове, каквито и човѣкъ има, но удоветѣ не я правятъ човѣкъ. Човѣкъ е сжщество, което има духъ, душа, умъ и сърдце. Духътъ е начало, което създава всичко; душата урежда всичко; умътъ извява всичко, а сърдцето стопява всичко.

Като сравняваме сегашния животъ съ живота на миналото, виждаме голѣма разлика и въ научно, и въ религиозно

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана от първото издание - София 1939г., силно редактирано отъ Паша Теодорова

отношение. Сегашнитъ научни разбирания се различаватъ коренно отъ тия на миналото. И сегашнитъ религиозни вѣрвания на хората се различаватъ коренно отъ миналитъ. И бждещитъ научни и религиозни възгледи на хората ще се различаватъ коренно отъ сегашнитъ. Запримѣрь, малкитъ деца вѣрватъ, че като тѣхнитъ майки, бащи, братя и сестри нѣма въ свѣта. Вѣрно ли е това? Разбиранията имъ сж такива. Понѣкога и възрастнитъ хора правятъ подобни заключения. Защо? Разбиранията имъ сж такива. Когато не разбира нѣщата, човѣкъ си представя това, което не е.

Въ времето на френската революция единъ младъ турчинъ казалъ на единъ старъ турчинъ: „Въ Франция има революция.” Стариятъ се хваналъ за брадата, замислилъ се и казалъ: „Благодаря на Бога. Дано това, което става тамъ, да дойде и къмъ насъ.” Защо казалъ така? Не разбира човѣкътъ. Той мислѣлъ, че нѣкакво голѣмо благословение е сполетѣло Франция. Като му обяснили, че въ време на революцията нѣщата се обръщатъ съ главата надолу, той казалъ: „Дано Богъ ни запази, да не изпраца и къмъ насъ това, което става въ Франция. Сега разбирамъ вече, какво представя революцията.”

Какво означава думата „революция”? Революция означава, че всички нѣща се въртятъ около свой центъръ, около себе си. Колелото не се ли върти около себе си? Ако не се върти около себе си, ако не прави революция, то не може да се движи. Въ революцията има и добро и зло. При доброто човѣкъ забогатява, при злото - осиромашава; при доброто човѣкъ оживява, при злото - умира. Въ природата сжществувва привидна смъртъ. Когато едно сжщество умира, друго оживява. Злото обаче, трѣбва постоянно да умира. Ако злото въ човѣка не умира постоянно, той не може да живѣе. Въ човѣка има нѣщо, което постоянно умира, но има нѣщо, което постоянно оживява. Запримѣрь днесъ вие не сте това, което сте били въ детинството си, нито въ зародишното си състояние. Когато сте били въ зародишъ, вие сте били почти безъ тегло и постепенно сте увеличавали теглото си. Днесъ имате тегло повече отъ 60 килограма. Колкото повече расте

тълото, толкова повече се увеличава теглото му. Докато има малко тегло, детето не помни нищо от своя животъ. Колкото повече расте, съзнанието му се пробужда и то започва да помни. Като порасне, детето проявява сила, въ зависимост отъ увеличаване на материята си. Обаче материята се измърва съ една мърка, а енергията - съ друга. Материята произвежда единъ родъ налѣгане, а енергията - другъ.

Съвременнитѣ учени говорятъ за атмосферното налѣгане и казватъ, че това налѣгане върху човѣка се уравновесява съ неговото вътрешно напрежение. Ако нѣмаше вътрешно напрежение, външното налѣгане би го сплескало. Човѣкъ е изложенъ не само на физически, но и на психически налѣгания. Злото запримѣръ е външно налѣгане върху човѣка, а доброто - вътрешно. Ако нѣмаше външно налѣгане, човѣкъ би се прѣсналъ; ако нѣмаше вътрешно напрежение, той би се сплескалъ. Значи външното и вътрешно налѣгане сж необходими.

Днесъ на злото и на доброто се гледа като на особенъ родъ налѣгания върху човѣка. Споредъ нѣкои злото е сила, която се проявява безъ законъ, а доброто - съ законъ. Какво лошо има въ това, че една сила се проявява безъ законъ или съ законъ? Ето индуситѣ гледат на живота като на зло, независимо това дали се проявява съ законъ или безъ законъ. Зло и добро сж относителни понятия. Когато разбойникътъ ограбва богатия човѣкъ, това наричаме зло. Защо? Защото го лишава отъ богатството му. Богатиятъ страда, защото разбира цената на богатството. Ако не даваше цена на богатството си, той нѣмаше да страда. Ако разбойникътъ върне богатството назадъ, богатиятъ ще се радва. Въ този случай злото изчезва. Това показва, че понятията за зло и за добро сж относителни и се мѣнятъ споредъ разбиранията на хората.

Сега ще дамъ друго опредѣление за злото и за доброто. Ако правишъ зло безъ любовъ, това е зло; ако правишъ добро безъ любовъ и това е зло. Запримѣръ ако оберешъ нѣкой човѣкъ и не му върнешъ паритѣ, това е зло. Ти си направилъ зло безъ любовъ. Обаче, ако оберешъ човѣка и върнешъ паритѣ му назадъ, ти си направилъ добро. Това е зло,

направено съ любовь. Ако правишъ зло съ любовь, това е добро; и ако правишъ добро съ любовь, това е пакъ добро.

Често хората говорятъ зле за себе си. Запримѣрь нѣкой казва: „Не съмъ способенъ човѣкъ. Защо ми е животъ пъленъ съ страдания? Защо ми е това богатство, като нѣма кой да ме обича? Защо ми е това знание, като нѣма кѣде да го приложа? Защо ми е даденъ този хубавъ гласъ, като нѣма кой да ме слуша?“ Онѣзи отъ васъ, които сте дошли на планината, пѣйте за самата планина, за камънитѣ, за водитѣ. Тѣ сж най-добритѣ слушатели. Започнете да пѣете и ще видите, че водитѣ ще се плискатъ, малкитѣ камъчета ще подскачатъ. Ако вие пѣете и сами не се слушате, отвѣнъ никой нѣма да ви слуша. Вие ще бждете едновременно изпълнителъ и слушатель. Ако вие сами нѣмате добро мнение за себе си и хората нѣма да иматъ добро мнение за васъ. Като имате добро мнение за себе си, ще имате добро мнение и за окръжаващитѣ.

Мнозина се мислятъ за сиромаси и казватъ, че нѣматъ срѣдства за учители, да ги учатъ. Тѣ не знаятъ, че Онзи, Който учи всички хора, това е Богъ. Той учи човѣка отвжтре чрезъ самия животъ. Той го учи чрезъ злото и чрезъ доброто. Той го учи чрезъ всички блага и чрезъ всички несгоди. Следователно Богъ иска отъ човѣка да има пълна вѣра и пълно упование въ Него. Богъ иска човѣкъ да прилага любовьта, както Той я прилага. Богъ е толкова снизходителенъ, че не иска отъ човѣка да бжде дълготърпеливъ, но поне търпеливъ. Той не иска отъ човѣка да бжде вселюбещъ, но да бжде поне любещъ.

Като ученици, отъ васъ се иска разумность, да използвате това, което днесъ ви се дава. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка, колкото да сж малки, използвайте ги въ дадения моментъ. Не отлагайте нѣщата за бждеще. Настоящето е ваше, а не бждещето. Така постѣпватъ разумнитѣ, добритѣ, любещитѣ хора.

Благодарете за всичко, което ви се случва въ живота.

20 августъ, 5 ч.с.

МАЛКАТА МОЛИТВА

На билото надъ палатката на Учителя

Ще ви цитирамъ единъ стихъ отъ епохата на Християнството: „Любовъта никога не отпада.”

Едно малко цвѣтенце въ планината така се е молило на Бога: „Господи, посещавай ме съ Своята роса и съ небесната Си свѣтлина, да се радва моето малко сърдце на Твоитѣ блага. Азъ, Господи, ще се обличамъ въ най-хубавитѣ си дрехи да посрѣщамъ Твоята свѣтлина. Който минава покрай мене, азъ ще го поздравлявамъ въ Твоето име.”

Понедѣлникъ, 21 августъ 1939г.

ЦАРЬ И СЛУЖИТЕЛЪ

На билото надъ палатката на Учителя

*Добрата молитва
„Богъ е Любовь”*

Ще взема думитъ, които Христосъ казва: „Азъ съмъ пжтътъ, истината и животътъ.”

Какво може да научите отъ днешния день? Днешниятъ день показва, че когато човѣкъ живѣе само за себе си, такава е неговото положение, както днешниятъ день. Богъ, Божественото слънце не може да го озарява. Той мъчно може да се ориентира въ живота. Всѣки единъ отъ васъ може да мисли, че цѣлата земя е обвита съ мъгла. Това е заблуждение. Може да е било време, когато е била така обвита, но това е било преди милиони години. Днешниятъ день показва, че много нѣща въ живота на хората има, които да устояватъ. Времето бѣше сухо, земята доста суха и се нуждаеше отъ дъждъ. Малкитъ изпитания въ живота, които дойдатъ, ще бждатъ като тази мъгла. Вие трѣбва да имате вѣрата на житното зърно. То, когато влѣзе въ земята презъ зимата, си почива и мисли какво да прави. То даже когато вали снѣгъ, употребява го за юрганъ, почива си и благодари, че има такъвъ юрганъ. Когато завали дъждъ ни най-малко не се бои отъ дъжда, но се радва, че Богъ размеква сърдцето на сухата прѣстъ и прѣстъта става любвеобилна, не го стиска. Когато земята размекне, изниква нагоре, пок[аз]ва се, започва пакъ да расте. Когато вече се отстрани мъглата, изгрѣе слънцето, то дава плодове.

И човѣкъ при всичкитъ условия на живота трѣбва да благодари на Бога, защото всичко туй ще се превърне за едно велико благо въ неговия животъ. Въ свѣта има много сълзи, които Богъ [е] избърсалъ, има много страдания, които Богъ е отстранилъ, има много несгоди, които Богъ е подоб-

рилъ. Има много недоразумения, които Богъ оправилъ. Даже такива недоразумения, че човѣкъ понѣкой пжтъ съ себе си се кара, недоволенъ е отъ себе си. Недоволенъ е нѣкой пжтъ, че не е достатъчно високъ; недоволенъ е нѣкой пжтъ, че ржцетъ му не сж красиви. Недоволенъ е нѣкой пжтъ, че лицето му е малко жълто, почернѣло. Недоволенъ [е] понѣкой пжтъ, че храната му не е такава, каквато иска. Той иска да яде като царъ. А колко хора въ свѣта могатъ да бждатъ царе? Ед[в]а въ свѣта има свободни мѣста за царе. Около стотина мѣста може да има за царе. Другитъ какво трѣбва да правятъ? Има едно вакантно мѣсто за царъ, всѣки може да бжде царъ на себе си. Сега азъ ви препоржчвамъ да станете царе на себе си. Пъкъ да станете служители на Бога, тогава Божието благословение ще дойде върху ви.

Отче нашъ

Вторникъ, 22 августъ 1939г.

ТРИТЪ НЪЩА

*Добрата молитва
Молитвата на Царството
91 псаломъ
„Духътъ Божи”*

Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ да възприеме правилно нѣщата, които Богъ праща.

Ще взема първитѣ десетъ стиха отъ десетата глава отъ Евангелието на Иоана. Ще взема тия думи, както тѣ сж излъзли отъ Бога.

Размишление

Три нѣща има въ живота, които човѣкъ трѣбва да знае. Тѣ сж основа, върху която всичко може да се съгради. Любовта е, която носи ценноститѣ на живота. Всичкитѣ блага на живота сж скрити въ Любовта. Любовта има две страни: тамъ дето излиза, то е даване. Богъ е, Който дава Любовта. Отъ Духа излиза Любовта. Второто е: да се възприеме Любовта - възприятието. Човѣшката душа е, която възприема Любовта. Трѣбва да има нѣкой, отъ който Любовта да дойде, и да има нѣкой, които да възприеме Любовта. И силата на човѣка седи въ възприемането на Любовта. Когато възприемешъ Любовта, въ тебе ще настане миръ и радостъ и всичкитѣ противоречия на живота ще изчезнатъ. Когато изчезнатъ всичкитѣ противоречия, ти правилно си възприелъ Любовта. Дотогава, докато не се махнатъ противоречията, това показва, че ти не си възприелъ Любовта. Не, че нѣма Любовь, но причината трѣбва да търсишъ въ себе си. Не, че ти си виноватъ. Стѣклата, които имате на вашитѣ къщи, може да се покриятъ съ влага, че да не може свѣтлината да влиза. Следователно трѣбва да ги изчистите, не съ

нѣкоя груба кърпа, но съ нѣкоя много деликатна, защото ако триете прозорцитѣ съ груба, прозорцитѣ ще се развалят.

Второто ценно нѣщо е Мѣдростѣта. Тя носи ценноститѣ на свѣтлината и на знанието. Свѣтлината и знанието сѣ ценни по това, че въ тѣхъ се крие силата на човѣшкия животъ.

Третото нѣщо е Истината. Тя носи ценноститѣ на свободата. Значи ти, за да възприемешъ Истината, трѣбва да възприемешъ нейнитѣ ценности. Ценноститѣ ў седятъ въ свободата. Ако ти не си свободенъ, ти нѣмашъ ценноститѣ на Истината. „Истината ще ви направи свободни.“ Само свободниятъ човѣкъ може да се движи. Само свободниятъ човѣкъ може да прилага Любовѣта. Само свободниятъ човѣкъ може да прилага свѣтлината, знанието. Само свободниятъ човѣкъ може да живѣе.

Рекохъ, всички вие, които ме слушате, трѣбва да ме слушате чрезъ закона на Любовѣта, трѣбва да ме слушате чрезъ закона на Мѣдростѣта и трѣбва да ме слушате чрезъ закона на Истината. Ако не слушате по тия три закона, най-първо вие нѣма да разберете ценноститѣ, които Любовѣта носи, нѣма да разберете ценноститѣ, които Мѣдростѣта носи, нѣма да разберете ценноститѣ, които Истината носи. Всѣки единъ отъ васъ може да произнесе думата Истина, може да произнесете думата Мѣдростъ и думата Любовь може да произнасятъ. Но всѣко произношение си има единъ вжтрешенъ смисълъ. Всѣки може да пѣе, но каква грамадна разлика има между единъ добъръ пѣвецъ и единъ обикновенъ пѣвецъ. Каква грамадна разлика има между единъ гениаленъ художникъ и единъ обикновенъ художникъ. Каква грамадна разлика сѣществувва между единъ гениаленъ говорителъ и единъ обикновенъ говорителъ. Обикновенитѣ говорители въ свѣта само прахъ дигатъ. Тѣ, като влѣзатъ въ свѣта, пълнятъ само съ прахъ и калъ. Хубаво нѣщо е прахътъ, понеже следъ този прахъ идатъ дѣждовнитѣ капки. Следъ като сѣ паднали дѣждовнитѣ капки, иде калѣта. Който е гениаленъ майсторъ, трѣбва да дойде и да направи грън-

ци отъ тази калъ. Ако вие този прахъ не може да го впрегнете да направите дъждовнитѣ капки и ако отъ калъта не може да направите грънци, вие не сте гениаленъ майсторъ. Нѣкой пжтъ вие казвате: „Обичашъ ли ме?“ Калъта обича само гениалнитѣ грънчари, които правятъ хубави съсжди отъ калъта. Прахътъ обича само гениалнитѣ грънчари, които могатъ отъ тѣзи разпръснатитѣ малки частици могатъ да ги събератъ на едно мѣсто и да направятъ воднитѣ капки, да ги изпратятъ по всичкитѣ малки растения, цвѣтенца, да ги полѣятъ.

Когато страдате, трѣбва да знаете, че вие сте обикновени хора, които дигате само прахъ и калъ. Не е лошо това, но сте обикновени хора. Ако отъ онзи материалъ, който Богъ ви е далъ, ако вие отъ него не може да направите, да извадете една свѣтла мисль, ако отъ тази калъ не може да извадите свѣтли чувства, ако отъ тази калъ не може да извадете една свѣтла постжпка, вие спадате къмъ обикновенитѣ хора въ свѣта. Азъ говорю сега не на човѣшки езикъ.

Казвате: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ.“ За мене добрина та не седи въ времето. Тя е извънъ времето. Любовьта действува извънъ времето, последствията оставатъ въ времето. Туй, което остава въ времето, то е вече проявеното. Ако искашъ да знаешъ онова непроявеното, то остава извънъ времето. Любовьта винаги се проявява извънъ времето. Но туй, което се проявява извънъ времето, то е вѣчно. То като се прояви, то пребждва всѣкога. Проявеното не пребждва всѣкога. Запримѣръ ако вие вечерно време сте въ единъ салонъ, имате едно представление, едно кино, представятъ се нѣкакви движения, нѣкакви планински мѣстности. Дотогава, докато свѣтлината функционира въ този салонъ, вие виждате изображението, когато свѣтлината престане, веднага всичко изчезва. Тогава вие не сте въ свѣта на реалноститѣ, вие сте въ свѣта на сѣнкитѣ, дето нѣщата изпадатъ. Значи има единъ животъ на сѣнкитѣ. Ти си щастливъ, но въ единъ моментъ всичкото твое щастие изчезва. Ти си се влюбилъ, но въ единъ моментъ всичката твоя любовь изчезва. Любовь, която изчезва, тя не носи ценноститѣ на живота. Знание, което изчезва, то не носи ценноститѣ на живота. Свобода, която из-

чезва, тя не носи ценноститѣ на Истината. Онова, което изчезва, то [не] носи ценности. Въ Истината нѣма коментарии, въ знанието нѣма коментарии, въ Любовѣта нѣма коментарии. Въ сѣнкитѣ има коментарии, колкото искате. Може да говорите, че любовѣта е идеална или обикновена любов. Идейната любов никога не престава, не се измѣня, тя постоянно расте и се усилва. Идейната любов обгрѣща всички сѣщества, които Богъ е създалъ. Азъ сега не говоря за нѣща, които Богъ не е създалъ. Има много работи, които Богъ не е създалъ. Азъ говоря за онова, което Богъ е създалъ. Реални сѣ нѣщата, които Богъ е създалъ. Всичкитѣ нѣща, които Богъ не е създалъ, това сѣ сѣнка, отражение на онова, което Богъ е създалъ.

Следователно турете въ себе си Любовѣта. Има нѣща, които вие сте създали, вашето разбиране. Има нѣща, които Богъ е създалъ. Ценното е онова, което Богъ е създалъ въ васъ. Кое е ценното въ васъ? Ценното е вашиятъ духъ. Кое е ценното въ васъ? Ценното е вашата душа. Кое е ценното въ васъ? Ценното е вашиятъ умъ. Кое е ценното въ васъ? Ценното е вашето сърдце. Кое е ценното? Ценното е вашето тѣло, въ което сега живѣете. Всичкитѣ неща, които Богъ е създалъ, това сѣ реалнитѣ нѣща, тѣ винаги оставатъ и въ тѣхъ седи вашето вѣчно благо.

Вие едва сега изучавате езика на вашето сърдце. Колко мжчно е човѣкъ да говори езика на сърдцето си. Може да питате: „Обичашъ ли ме ти?“ Рекохъ: „Обичамъ те.“ Казва: „Истина ли ми казвашъ?“ - „Какво ще ме пита?“ Казва ми пѣвецътъ: „Ще попѣя.“ Пѣе ми той. Азъ питамъ: „Правилно ли ми пѣешъ?“ Щомъ го питамъ, азъ съмъ глухъ. Питамъ го: „Ти пѣешъ ли тѣй както трѣбва?“ Щомъ го питамъ, значи азъ съмъ глухъ. Ухото ми трѣбва да знае, не трѣбва да питамъ. Когато пѣвецътъ пѣе, ухото, което слуша, знае пѣвецътъ пѣе ли хубаво. Ухото схваща езика на пѣвеца. Като туришъ дѣсното ухо или лѣвото ухо или ако слушашъ съ дветѣ уши, може да схванешъ пѣенето и ти разбирашъ. Пѣвеца нѣма да го питашъ. Ще му кажешъ: „Много добре пѣешъ.“ Когато пѣвецътъ пѣе на лѣвото ухо, то означава, че той те

обича, дава ти нѣщо в живота. Когато пѣвецътъ пѣе въ дѣсно-то ухо, той ще внесе въ тебе свѣтлина и знание. Ако единъ пѣвецъ не внася едновременно въ лѣвото ухо Любовь и ценноститѣ на живота, смисълъ на живота и презъ дѣсното ухо, ако пѣвецътъ не внася свѣтлина и знанието на Мъдростъта, той не е пѣвецъ. Ако азъ не мога презъ лѣвото ухо да възприема туй, което пѣвецътъ пѣе, азъ не съмъ разбралъ Любовьта и ако ми пѣе презъ дѣсното ухо и азъ не мога да възприема свѣтлината, както той, азъ не съмъ възприелъ свѣтлината и знанието на Мъдростъта.

Сега азъ говоря за Божествения свѣтъ. Когато хората говорятъ, азъ разбирамъ, е говорътъ е най-великото нѣщо въ свѣта. Следъ говора иде пѣнието, музиката на живота. Музиката е вѣчна и тя показва, че ти правилно си разбралъ. Тамъ, дето има музика, тамъ Богъ говори, тамъ, дето нѣма музика, не е Богъ. Тамъ, дето има говоръ въ пълния смисълъ, Богъ говори. Богъ е, Който говори въ свѣта и Богъ е, Който внася хармония, великата пѣсенъ на живота. Сега ако бѣха вашитѣ уши отворени, щѣхте да чуете гласа на ангелитѣ, които пѣятъ пѣсенъта на Любовьта. Тѣ пѣятъ и казватъ: „О, човѣци, които сте създадени по образъ подобие на Бога, слушайте гласа на вашия творецъ, слушайте гласа на вашия баща, който днесъ говори. Слушайте Го, както ние Го слушаме. Вършете волята Му, както ние я вършимъ. Това е смисълътъ на живота на безсмъртието.” Ето пѣсенъта на ангелитѣ, които пѣятъ сега.

Казва Христосъ: „Азъ съмъ вратата.” Тази врата това е Любовьта. Приемната стая това е свѣтлината и знанието. Стаята, въ която вие ще се запознаете съ Онзи, Който създаде свѣта, то е стаята на Истината, тамъ е свободата. Да бжде човѣкъ свободенъ, то значи да се запознае съ Бога. Да обича човѣкъ, значи да е възприелъ Божия животъ. За да познава Бога, трѣбва да е възприелъ свѣтлината и знанието, което е излѣзло изъ Бога.

Рекохъ, освободете се отъ вашитѣ обикновени говорители. Освободете се отъ вашитѣ обикновени пѣвци. Освободете си отъ вашитѣ обикновени бърборковци за свобода-

та, които дигатъ прахъ. Въ Истината човѣкъ става силенъ, свободенъ, става широкъ, въ Истината той всичко може да направи. Въ Мъдростъта човѣкъ става силенъ, всесиленъ. Знанието е, което дава сила. А въ Любовта той придобива щастieto, придобива блаженството, смисъла на живота и всичкитѣ страдания се стопяватъ. Всичкитѣ страдания се стопяватъ и отъ тия страдания излиза радостъ и веселие на човѣшката душа. Любовта е, която превръща несгодитѣ на живота и всичкитѣ страдания на радости. И азъ виждамъ, че вие сега като малкитѣ деца, започвате да чувствувате радостъ, започватъ да поникватъ малкитѣ цвѣтенца тукъ тамъ. Онѣзи изворчета започватъ да излизатъ, птичкитѣ пѣятъ и вие се вслушвате. Тамъ далече на хоризонта се вижда Божественото слънце вече на изгрѣване. Онзи първиятъ лжчъ, той е лжчъ на Божествената Любовь. Лжчътъ на центъра е лжчътъ на Божествената Мъдростъ. И тия двата лжча, които влизатъ, като се съединятъ, образуватъ Божиятъ лжчъ на Истината и на Свободата.

Сега ви пожелавамъ Божията Любовь да се съедини въ вашето сърдце и Божията Мъдростъ като се съединятъ въ вашия умъ и тия два лжча като се съединятъ да образуватъ и да ви дадатъ Божествената Свобода, въ която ще се изяви вашата сила. Ще почувствувате благата, които за бждеще ще ви трѣбватъ. Всички трѣбва да имате изобиленъ животъ. Всички трѣбва да имате изобилно знание и изобилна свобода. Този животъ, това знание и тази свобода [да посветите] въ служение на Бога, Онзи, Който ни е далъ всичко. Не чакайте, какво ще стане съ свѣта. Отъ този свѣтъ ще излѣзе единъ отличенъ свѣтъ. Отъ яйцето, което е подъ квачката, туй яйце отвънъ ще се развали, но ще излѣзе нѣщо отъ него, ще излѣзе едно пиле, единъ пѣтелъ, който ще пѣе и ще показва кога Слънцето ще изгрѣва. Бждещиятъ свѣтъ ще бжде свѣтъ на братство и свобода. Бждещиятъ свѣтъ ще бжде свѣтъ на Любовь. Бждещиятъ свѣтъ ще бжде свѣтъ на разбирателство. Нѣма какво да се примиряваме.

Сега приложете вашитѣ сили. Понеже всички се намирате въ едно изпитание. Васъ ви изпитватъ. Представете си

сега, че въ една стая се намиратъ сто души, хора на разни възрасти, едни на петъ години, други на 10, 15, 20, 30, най-после има и на 120 години. Представете си, че на тия хора имъ се даватъ дрехи, представете си, че имъ даватъ едно малко палтенце за най-малкото дете, после и за по-голѣмитѣ. Ако възрастниятъ вземе дрехата на малкото петъ годишно дете, какво ще се ползува отъ тая детинска дреха? Тази дреха е за друго отъ салона. Васъ често ви гледамъ, вземете една дреха на детето, турите я въ вашия долапъ и чакате да направите нѣкакъвъ пазарлъкъ. Изпратете дрехата на нейното мѣстоназначение. Туй дете я чака. Когато дойде старата дреха, че я дадете на малкото дете, то ще каже: „Тази дреха не е за мене, а за стария.“ Старитѣ дрехи да идатъ при старитѣ. Възрастнитѣ дрехи да идатъ при възрастнитѣ и детскитѣ дрехи да идатъ при децата. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣка постъпка според своята форма да иде на своето мѣстоназначение.

Страданията на земята произтичатъ отъ това, че ние вземаме ония Божии блага, които не сж заради насъ. Божиитѣ блага ще дойдатъ при тебе и ти ще ги изпратишъ. За тебе Божието благо ще дойде най-после. По това се познава. Въ едно угощение искашъ да завземешъ първо мѣсто. Ти не си разбралъ Божия законъ. При Бога ти ще завземешъ последното мѣсто и като дойде Богъ, ще ти даде мѣстото, което е предназначено за тебе. Твоятъ духъ, твоята душа, твоятъ умъ, твоео сърдце опредѣлятъ твоео мѣсто въ свѣта. Каквото е твоео сърдце и каквато е твоята душа, какъвто е твоятъ умъ и какъвто е твоятъ [духъ], такова ще бжде и твоео предназначение въ свѣта. Радвайте се, че е така. Онова, което Богъ ви е далъ по този начинъ, никой не е вече въ сила да ви го отнеме. Само когато вашето сърдце се постави на своето мѣсто, само когато вашиятъ умъ се постави на мѣсто, само когато вашата душа се постави на мѣсто и само когато вашиятъ духъ се постави на мѣсто, вие тогава ще познаете Бога, Той ще ви говори. Той ще ви посети тогава. Богъ посещава само ония, на които сърдцето е на тѣхното мѣсто. Той ги посещава по другъ начинъ, но ще имате страдания. Ако

искате Богъ да ви посети и да имате радостъ, вашето сърдце трѣбва да бжде на мѣсто, на работа.

Туй сърдце, което е въ васъ, каква грамадна работа върши, то трѣбва да изпраща кръвьта. Но тази кръвь то не задържа за себе си, тази кръвь изпраща по цѣлото тѣло, за да може всички безбройни жители на твоето тѣло да приематъ своята храна и да благодарятъ на Бога. И вашиятъ умъ трѣбва да изпрати мислитѣ, да изпрати храна за мисълъта на всичкитѣ жители. Умътъ има свое предназначение. Истината и тя има предназначение въ вашия свѣтъ, да освободи всѣка една клетка въ човѣшката душа. Защото въ всѣка клетка въ тѣлото седи една малка душа, която за бждеще ще бжде така велика, както вие сте велики. Та рекохъ, вие трѣбва да освободите всички ония души, които живѣятъ и работятъ въ васъ, тѣ да познаятъ, че иматъ единъ господарь, който е гениаленъ, който мисли за тѣхната свобода. Каквото е Богъ заради насъ, Който търси нашето благо, такова трѣбва да бжде нашето поведение спрямо себе си, да освободимъ доброто вътре. Доброто вътре трѣбва да се прави. Всичкитѣ ония жители, които сж недоволни вътре въ насъ, трѣбва да ги направимъ доволни, да ги превъзпитаеме, че единъ день да ни признаятъ за господари. Сега половината жители не ни признаватъ. Тѣ казватъ: „Нѣма го господарьтъ, тукъ цари една анархия. Кой яде и кой плаща, не се знае.

„Азъ съмъ вратата.” Това е Любовьта. Презъ тази врата ако влѣзе нѣкой, ще влѣзе, ще излѣзе и п-ша ще намѣри. П-шата това е Божествената Мждрость, благата, които сж създадени. Вие днесъ сте се събрали. Кой ви е събралъ? - Събрали сж ви вашитѣ сърдца, събрали сж ви вашитѣ умове, събрали сж ви вашитѣ души, събрали сж ви вашитѣ духове. Всичкитѣ сърдца, всичкитѣ умове, всичкитѣ души, всичкитѣ духове Богъ ги е създалъ и събралъ въ свѣта. Щомъ сме събрани отъ нашитѣ сърдца, щомъ сме събрани отъ нашитѣ умове, щомъ сте събрани отъ нашитѣ души, щомъ сме събрани отъ нашитѣ духове, тогава Богъ е съ насъ.

Желая ви днесъ да видите Божието присѣствие въ свѣта и да направите туй, което досега не сте направили: да

възкръсите мъртвитѣ, да просветите невежитѣ, да освободите робитѣ и да ги направите свободни. Това е Божието присѣтствие. Освободете вашето сърдце, освободете вашия умъ, освободете вашата душа, освободете вашия духъ и станете служители на Господа, Който днесъ ви говори.

Отче нашъ

Който сега не може да направи това, нека остави Господъ въ него да направи това, което той не може да направи.

*Беседа, държана на първия день на събора
сѣбота 26 августъ 1939 г.
Изгрѣвъ*

ЗАПАЛКАТА НА СВЕЩЕНИЯ ОГЪНЬ

*Времето тихо и меко. Небето прошарено съ
леки облаци тукъ-таме. 5.30 часа сутринта.*

*Добрата молитва
Молитвата на Царството*

*91 псаломъ
„Богъ е Любовъ”*

Ще ви прочета първитъ 10 стиха отъ 12 глава отъ Евангелието на Лука.

Размишление

Има едно начало въ свѣта. Това начало го наричатъ Любовъ. Има едно изявление въ свѣта. Това хората наричатъ Мъдростъ. Има едно освобождение въ свѣта, спасение. Това наричатъ Истина. Това сж думи. Човѣкъ трѣбва дълго време да е училъ, за да разбере тѣхния вжтрешенъ смисълъ. Любовта безъ свещения огънь не може да се разбере. Въ древнитъ времена е имало училище, дето се е учило за свещения огънь. Огънь, който постоянно е горѣлъ. То е външната страна. И всички хора сж искали да знаятъ какво нѣщо е свещения огънь. Тѣ сж го търсили въ светилището на храма - отвънъ. А пъкъ свещения огънь всѣкога го има въ вашето сърдце. И онѣзи, които не сж изучили закона на свещения огънь, много страдания сж преминали. А пъкъ онѣзи, които сж изучили закона на свещения огънь, на тѣхъ сж дошли много радости. Ще ви прочета отъ книгата „Учителятъ говори” за свещения огънь. (*Прочете се отъ тая книга стр.138 отъ начало до новия редъ: „И всички...”*)

Този огънь е билъ отъ най-силнитъ оржжия на тези, които идатъ отъ Бога. (*Продължи се четенето до последния новъ редъ на същата страница.*) Той изпѣлва цѣлото пространство. И то равномерно. Той е скритъ. Не нѣкъжде да е по-силенъ, а нѣкъжде по-слабъ. (*Учителятъ продължи четенето до края на тая глава.*) Човѣкъ може да знае всички теории, които днесъ сжществуватъ въ музиката. Може да

знае, какъ сж построени извѣстни ноти, какви отношения има между тоноветъ. Това е само теория. Накарайте този, който говори тази теория да пѣе. Хубави сж хипотезитъ, хубави сж теориитъ, хубава е науката, хубаво е приложението, хубава е работата. Всички тѣзи работи сж хубави, но да знае човѣкъ да пѣе безъ погрѣшка, това е най-хубаво.

Сега мнозина сте отскачали отъ огъня, когато се приближите до него. Като се запали една свещъ, детето най-първо иска да побутне този пламъкъ. У българитъ майката ще му каже: „Гш!“ Детето не разбира тази, първата дума - ”гш”. Тая дума е ватанска. Тя значи на ватански нѣщо, което не разбиратъ. Това значи: Проучи нѣщата добре и тогазъ ги пипай. Не ги пипай, за да се научишъ. Защото ако ги пипнешъ, ще се случи това, което никога не си усѣщаль и не си чуваль. Майката казва: „Гш”, а пъкъ детето мисли, че му казватъ: „Дръжъ!” Три пѣти като бутне детето, често „Гш”, то почва да разбира и не бута. И на васъ на ватански езикъ ви казватъ често „Гш”. И ако вие не послушате този гласъ на „Гш”, веднага ще имате опитността, която всички имате като деца. Всѣко страдание не е нищо друго освенъ, че сте бутнали една запалена свѣщъ. Една свѣщъ като гори, тя говори. Но мнозина не разбиратъ езика на пламъка. Нѣма подобъръ езикъ отъ езика на свѣтлината. Когато идва свѣтлината, това е една горяща свѣщъ, свещенъ пламъкъ е това. Това, което се излъчва отъ пламъка, идва въ вашитъ очи. Вие нѣкой пѣтъ искате да хванете пламъка, нѣкой пѣтъ искате да хванете нѣкоя дума. Тукъ е туренъ единъ микрофонъ и всичко каквото правитъ се филмува. Всичко се записва и съ музиката и съ движенията и съ всичкитъ му украшения на този апаратъ. Вие казвате: „Какво ли нѣщо е животътъ?” Единъ день ще отворятъ тази лента и колелото ще почне да се върти и ще видите, че всичко тайно, което е било въ васъ, ще се яви тамъ. Нѣкой нѣща ще се харесатъ на васъ, а нѣкои - не.

Та рекохъ, силата на човѣка седи въ онова знание на онзи, свещения огънь. Човѣшката мисль е една форма, чрезъ която се познава свещения огънь. Човѣшкитъ чувства сж друга форма, чрезъ която се познава свещения огънь. Човеш-

китъ постѣпки, това е една форма, чрезъ която да знаешъ какъ да употрѣбишъ свещения огънь. Това, което вие наричате Любовь, чувства въ свѣта, това се дължи на свещения огънь. Ако вашитѣ чувства нѣматъ свещенъ огънь, тѣ сж неустойчиви. Често казватъ: „Моятъ възлюбленъ нѣма сега ония чувства, които имаше къмъ мене.” - „Нѣма я оная първоначална топлина, която чувствувахъ въ сърдцето си.” Чувствуващъ, че отъ твоята възлюблена, която те е стопляла, лѣха нѣщо студено, подобно на севѣрния полюсъ. И всичко тамъ е замръзнало. Всичко тамъ е бѣло. Отвѣнь е бѣло, а пѣкъ отвѣтре е черно. Въ тебе огъньтъ е започналъ да изгасва, а пѣкъ отвѣнь остава това, което е било едно време. Сега бѣлиятъ цвѣтъ и черниятъ цвѣтъ, тѣ сж две състояния. При свещения огънь тѣ сж на мѣстото си. При свещения огънь черниятъ цвѣтъ означава, че трѣбва хармонично да възприемашъ нѣщата въ живота. И да благодаришъ за онова, което си приелъ. А пѣкъ бѣлиятъ цвѣтъ показва, че хармонично трѣбва да предавашъ това, което си приелъ и после отивашъ да учишъ. Нѣкой пжтъ ти роптаешъ и казвашъ: „Защо да ходя да уча, да си губя времето, когато моитѣ другарчета играятъ, а пѣкъ азъ да се ограничавамъ съ единъ букваръ, съ една книга!” И често децата, като излѣзатъ отъ дома за училище, отиватъ съ два реда сълзи. И младата невѣста си бърше очитѣ нѣкой пжтъ. И нѣма нито единъ отъ васъ, който да не си е бърсалъ очитѣ. Какво означава бърсането? Свещеникътъ, който едно време е отивалъ при свещения огънь, е намокрялъ лицето съ вода. Той си е носилъ една кърпа, понеже водата, която е турялъ на лицето си, била свещена, да не капне нито една капка на земята. И вие всички сте свещеници, като се миете сутринта, вие се бършете съ кърпа, но капки падатъ на земята. Значи водата не е свещена.

Вие всички сте били свещеници, жреци. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да не е билъ жрецъ. Нѣма нито единъ отъ васъ, който не е клалъ този свещения огънь. Едно време сте туряли дървата, вжглищата и тѣ сж изгаряли. Ти казвашъ: „Това е празна работа.” Това е външната страна на живота. Вие обичате нѣкого и следъ това го разлюбите. Това какво

показва? Той е изгорѣлъ. Вие сте го изгорили. И изгорениятъ казва: „Изгори ме.” Младата мома, която е изгорѣла, казва: „Изгори ме!” И младиятъ момъкъ и той казва: „Изгори ме!” И майката казва: „Изгори ме!” И синътъ казва така. И бащата казва: „Изгори ме!” Свещеникътъ, господарътъ, слугата, всички казватъ така. Всички се оплакватъ въ свѣта. Нѣма нито единъ отъ васъ, който да не е изгорѣлъ.

Сега азъ говоря за вашата минала опитностъ. Изгорениятъ човѣкъ въ миналото трѣбва пакъ наново да влѣзе въ огъня. Писанието казва: „Онѣзи, които спатъ въ гробоветѣ.” Тѣ сж изгорѣлитѣ, тѣзи, които сж паднали. Свещениятъ огънь иска пакъ наново да ги възкреси. Човѣкъ като е страдалъ дълго време, то е хубаво, защото въ него идва съзнание. Защото той най-първо мисли, че животътъ нѣма смисълъ. Той не знае какво нѣщо е основата на живота. Цѣлиятъ свѣтъ, това сж възможности, които сж създадени отъ свещения огънь, за да се повдигнатъ човѣшкиятъ духъ, душа, умъ и сърдце и за да се изгради красотата на човѣшкото тѣло, за да може човѣкъ да види хубостта на Божествения свѣтъ около него, който се изявява чрезъ ушитѣ му, очитѣ му, устата му, ржцетѣ му, краката му, чрезъ всѣка клѣтка, която сжществува, той се изявява.

Та рекохъ, та чрезъ свѣщения огънь най-неприятнитѣ работи, които се случватъ във вашия свѣтъ, добиватъ дълбокъ смисълъ. Нѣкой пжтъ се чудите и казвате: „Защо ми дойде това на главата?” Сжщиятъ въпросъ може да го зададе и закланата кокошка. Тя може да каже: „Защо ли трѣбваше да ме колятъ?” Това е едно престѣпление, отъ гледището [ў] е едно престѣпление, а пѣкъ отъ гледището на онѣзи, които я изяждатъ - една кокошка, за да живѣятъ, това е едно благо. Следователно страданието, което изпитвате въ живота си, то е сжщевременно едно благо за други сжщества, които се въздигатъ. И ако една кокошка е изядена, за да се повдигне единъ човѣкъ, тогава смъртъта е на мѣстото си.

Разправя Буда единъ примеръ отъ своя животъ. Ученицитѣ му намѣрили, че той не постѣпва справедливо. При него идвали князе, брамини, високостоящи и той не ги прие-

малъ. Той не обръщаль внимание, макаръ и да били богати. Но дошълъ единъ голѣмъ беднякъ при него и той обърналь голѣмо внимание на него като на единъ възлюбленъ ученикъ. Ученицитѣ му казали: „Защо сте така пристрастенъ? И онѣзи хора търсятъ истината.” Буда казалъ: „Тѣ търсиха истината за себе си. Тѣ никога добро не сж правили. А пѣкъ този преди 400 прераждания ми направи едно добро. Преди толкозъ прераждания азъ бѣхъ единъ браминъ и като си четѣхъ молитвитѣ, бѣхъ изгладнѣль до такава степенъ, че не можахъ да си кажа молитвата. А пѣкъ този беденъ човѣкъ тогава бѣше единъ заякъ, той се хвърли въ огъня, опече се и азъ го изядохъ. И си свършихъ молитвата, която трѣбваше да кажа предъ Бога. И затова сега се отплащамъ за голѣмата услуга, която ми направи. Азъ съмъ се повдигналь и той се повдигна.

И вие като този заякъ, ако не можете да се хвърлите въ този свещения огънь, за да ви изядатъ другитѣ, не можете да се повдигнете. Вие ще кажете: „Какъ да ме изяде?” Вниманието, съ което Буда посрѣщна този човѣкъ, се дължало на това, че той се жертвалъ въ огъня. Азъ съмъ представилъ единъ малъкъ примѣръ, нѣкои високопоставени личности - князе, графове, барони и прочее намислили да направятъ зимно време една екскурзия. Тѣ били млади мъже и жени. Тѣ носили всичко: и за ядене, и за пиене, и дрехи, били хубаво облѣчени. Дрехитѣ имъ били дебели, но забравили да си взематъ запалка, кибритъ. Станало голѣма буря въ планината и тѣ се прибрали въ единъ спасителенъ домъ. На всички измръзнали ржцетѣ. И винце имали за пиене, и хлѣбъ има и всичко има, но огънь нѣма. Идва единъ господинъ, който нищо не носи. Тѣ го виждатъ, че е беденъ човѣкъ. Тѣ го питатъ: „Отъ къде идешъ?” Той казва: „Идвамъ и азъ въ спасителния домъ.” Онѣзъ му казали: „Ние всичко имаме, но едно ни липсва - запалка.” Той казалъ: „Азъ нося запалка, кибритена кутия.” Тѣ му казали: „Дайте ни отъ вашия огънь, а пѣкъ ние ще дадемъ другото - и храна и дрехи и всичко друго.”

Въ свѣта всичко има, но съвременния свѣтъ едно нѣма: запалкитѣ на Свещения огънь. И на васъ ви препорѣчвамъ

това, нищо друго не ви трѣбва, носете вие само запалкитѣ на Свещения огънь. Сега нѣкои отъ васъ може да попитатъ: „Кѣде са тия запалки? Огънятъ не обича ли всички работи?“ Каквото и да туришь, той не го изхвърля. Едни нѣща ще стопи, а други ще изгори. Когато вие обичате нѣкого, вие изхвършвате едно свещено дѣло. Не е ли хубаво да запалишь неговото сърдце, да го запалишь безъ да изгаря? Не е ли хубаво да запалишь Свещения огънь въ него и той да свети безъ да изгори? Не е ли хубаво да запалишь човѣшката душа, но не да я опетнишь, да стане тя чиста облѣчена съ онзи, бѣлия цвѣтъ.

Бѣлиятъ цвѣтъ е емблема. Всички Божии блага се събиратъ въ бѣлия цвѣтъ. Когато разложите вие бѣлия цвѣтъ, ще намѣрите въ него всички други цвѣтове, цѣлиятъ спектъръ на слънчевата свѣтлина. Ученитъ хора още не знаятъ какво е приложението на червения цвѣтъ. То е външната страна. Тѣ не знаятъ какво е приложението на портокаления цвѣтъ, на жълтия, зеления, синия, тъмно синия и виолетовия. Тѣ знаятъ отъ колко билиона трептения е съставенъ този или онзи цвѣтъ, но какво е употреблението не знаятъ. Само посветенитѣ, само истинскитѣ учени, само гениитѣ знаятъ донѣкъде какъ да употребятъ свещения огънь, а пѣкъ талантливитѣ едвамъ сега сж почнали да го изследватъ. А обикновенитѣ хора едвамъ сега го сънуватъ. Когато вие казвате, че тѣзи нѣща сж непонятни, вие сте обикновени хора. А пѣкъ когато сте заинтересувани, вие сте талантливи. Когато почнете да правите първитѣ опити, вие сте гениални. Когато направите първия опитъ, вие сте вече светия. А пѣкъ когато манипулирате съ свещения огънь, вие може да бждете Учителъ.

Единъ човѣкъ, който не е билъ обикновенъ, не може да бжде талантливъ и единъ, който не е билъ талантливъ, не може да бжде гениаленъ; и който не е билъ гениаленъ, не може да бжде светия. И който не е билъ светия, не може да бжде Учителъ. Не е само да учителствува човѣкъ, това е външната страна. За да бждешъ братъ, какво ти трѣбва? За да бждешъ сестра, какво ти трѣбва? За да бждешъ слуга, какво ти трѣбва? За да бждешъ баща, какво ти трѣбва? Всички се-

гашни хора имат голѣмо желание да бждатъ бащи, то е една почетна длѣжностъ да бждешъ баща или майка. Но, за да бждешъ баща, трѣбва да носишъ образа на Бога и въ Духа си, и въ душата си, и въ ума си, и въ сърдцето си. И за да бждешъ майка трѣбва сжшо да носишъ образа на Бога. И ако ти не носишъ образа на Бога въ душата си, ти ще си създадешъ голѣмо нещастие: ще родишъ единъ грѣшникъ. Какво нѣщо е грѣшникъ? Грѣшенъ е човѣкъ, въ когото свещениятъ огънь е загасенъ, а пѣкъ има той обикновенъ огънь, въ който всичко гори и изгаря. А пѣкъ праведенъ е онзи, въ когото гори свещения огънь и всичко ти е приятно. Безъ Любовьта всичко ти е противно въ живота, всичко виждашъ мрачно, тъмно, нечисто и когато изгасне свещениятъ огънь, тогава наставатъ всички катаклизми въ свѣта, въ живота.

Та, свещениятъ огънь не да го палите, но трѣбва да го поддържате. Вие нѣкой пжтъ оставяте вашитѣ слуги да отиватъ да поддържатъ свещения огънь. Това е погрѣшно. Никого не пращай при свещения огънь. Ти си жрецъ, ти си свещеникъ, ти си ангелъ, ти си серафимъ, ако служишъ при този Свещения огънь. Но ако пѣкъ занемаришъ и се отдалечишъ самъ отъ него, ти си последенъ. Вие сте чудни нѣкой пжтъ. Казвате: „Не ме обичатъ хората.“ Азъ съзнавамъ, че е хубаво да те обичатъ. Ти казвашъ: „Никой не ме обича.“ Не е вѣрно, че никой не те обича. Най-първо тебе, който мислишъ, че никой не те обича, Богъ те обича. Защото ако Той не те обича, ти не би се явилъ на свѣта. И като казвашъ: „Никой не ме обича“, ти говоришъ първата лъжа. Та и ти си първиятъ, който никого не обичашъ, защото ако ти си обичалъ като този заякъ и ако бѣше се хвърлилъ въ огъня, както този заякъ се хвърли, за да може Буда да си свърши молитвата, Богъ щѣше да ти даде почтено мѣсто. Ти си живѣлъ и хората сж живѣли презъ хиляди години само за себе си. Добродетелитѣ на всички хора сж наши добродетели. И престжпленията на всички хора сж наши престжпления. И добринитѣ на всички хора сж и наши добрини. И тѣхнитѣ лоши дела сж наши. Та, като видите нѣкого, че върши престжпление, кажете на себе си: „Трѣбваше да го завзема азъ, да изправя тая

моя погрѣшка. Въ погрѣшката на брата си трѣбва да видишъ, че трѣбва да се поправишъ. Като видишъ една ябълка, да кажешъ: „Кол-ко е благородно това ябълково дърво, че е създало този плодъ и го дава безъ пари!” И нѣкоя свиня да дойде и нѣкоя гарга да дойде и нѣкоя сврака или мечка, тя се радва на всички. Не прави никакво различие. Разбира се, ако единъ човѣкъ я изяде, ще бжде по-добре. Ти отивашъ при единъ изворъ. Ако не извираше извора, ти щѣше да умрешъ отъ жажда. Той ти казва: „Ела, братко, Господъ ме създаде, понеже знае, че ти си жаденъ. Азъ се много радвамъ, че си дошълъ. Пийни отъ тази водица, която нося, и която съмъ взѣлъ отгоре, отъ невидимия свѣтъ.”

Та, сърдцата ви да бждатъ мѣста на добритѣ извори. Умоветѣ ви да бждатъ прекрасни градини съ всички плодове. А пѣкъ душитѣ ви да бждатъ едно хубаво училище, дето всичко добре се учи. А пѣкъ духоветѣ ви да бждатъ мѣста дето всичко се прилага за слава на Бога, за доброто на ближния и за благого на насъ, които живѣемъ.

Сега ви пожелавамъ на васъ да поддържате вашия Свещенъ огънь. Само по този начинъ може да поддържате Любовта. Трудна наука е това, азъ съзнавамъ. Азъ съмъ миналъ по този пѣтъ. Докато не знаешъ, е мъчна работа. Че я вижте онази младата мома най-първо. Азъ намирамъ следующето противоречие въ нейния животъ. Тя, най-първо като вземе иглата, веднага вдѣва конеца през ухото ѳ. Като нѣкоя стрелець удря точно на цѣльта. Но като стане на 85 години старича, баба, приближава конеца при иглата, обаче конецътъ все настрани отива. Българската дума „баба” на стария свещенъ езикъ значи „голѣмъ” - „ба”. Бабата казва: „Каква е тази игла. Дайте друга игла, съ по-голѣмо ухо.” И съ нея не може. Тя казва: „Дайте една губерка!” Пакъ не може. Азъ да ви кажа коя е причината. Тази баба много се е занимавала съ младитѣ момци. И затова сж отслабнали очитѣ ѳ. И не може да вдѣне конеца въ иглата. А ако е дѣдо, той се е занимавалъ съ момитѣ.

И ако вие не можете да направите едно добро, много се се занимавали съ свѣта и този свѣтъ ви е отвлѣкълъ вни-

манието. Не е лошо, да се занимава човѣкъ съ свѣта. Не е лошо човѣкъ да се занимава съ младитѣ моми. Тѣ сж професори. И толкозъ чувствителни, че ако не направишъ това, което професорѣтъ казва, веднага се обижда. Младата мома е толкозъ чувствителна, че ако момѣкътъ не знае да я погледне геометрически, по диагоналъ, тя казва: „Ти защо ме погледна?“ И ако той не разбира математика, тя веднага ще му забелѣжи. И ако той не знае да си тури връзкитѣ както трѣбва, тази младата мома ще види. Тя ще види, че не е свързанъ чорапѣтъ както трѣбва, че палтото му не е ушито както трѣбва, но грубо. И азъ уважавамъ тази млада мома.

Когато нѣкой възвишенъ духъ дойде до васъ, ще ви погледне отъ главата до петитѣ и ще каже: „Обичайте хората!“ Той ще ви говори деликатно. Той е най-деликатенъ. Щомъ нѣкой ми каже: „Обичайте хората“, това е вече единъ малѣкъ упрекъ. Значи хора [...]. Нѣкой може да ви каже: „Вие постѣпвате много добре, но нѣкъде сте пропуснали. Това е единъ малѣкъ упрекъ пакъ. Нѣкой може да ви каже: „Много добре сте облечени, но има нѣщо въ дрехитѣ ви.“ Това е пакъ единъ упрѣкъ. Нѣкой казва: „Много добре се наядохме.“ Това е пакъ единъ упрекъ. Човѣкъ, който добре се е наялъ, трѣбва да направи едно угощение на бѣднитѣ. Учениятъ да събере и той да даде едно угощение. Но угощавайте хора, които се нуждаятъ.

Нѣкой пѣтъ мнозина сж ме питали: „Какво да правя?“ Какъ да обръщатъ хората? Най-първо научи се да обръщашъ кесията си. Ако искашъ да обръщашъ хората, научи се да обръщашъ кесията си. Ако искашъ да отворишъ сърдцата на хората, научи се да отворишъ сърдцето на кесията си. И като бръкнешъ въ кесията си, каквото хванешъ, не го връщай, но го дай. А пѣкъ ти, като бръкнешъ и извадишъ, пакъ го туришъ обратно. И въ кесията ти има три отделения: За десетачета, за левчета и за петолевки. Нѣкой пѣтъ имашъ и златни монети, но колцина биха бръкнали и дали отъ четвъртото подразделение на златнитѣ монети. Като дойде просякъ, започватъ съ първото подразделение на кесията, на левчетата или на половинъ левчетата. А пѣкъ златнитѣ монети

ги изваждат при особени случаи. Когато отиват да купуват дрехи за себе си. Тогава отварят четвъртото подразделение на кесията. И другитѣ иматъ за тѣхъ високо мнение. Въ Божествения свѣтъ започватъ с обратния пѣтъ: Като срещнешъ единъ грѣшникъ, ще бръкнешъ въ четвъртото подразделение на кесията си. А пѣкъ като срѣщнешъ праведния, ще бръкнешъ въ първото. Като срѣщнешъ праведния, малко ще му дадешъ. Праведния, който иска много, той не е праведникъ.

Хубостъта на живота седи само въ онази, първата клечка. Всички клечки въ една кибритена кутия не сж за тебе. Едната клечка - отъ нея може да се ползува цѣлиятъ свѣтъ. И ако вие въ цѣлия си животъ направите само едно добро, вложете всичката си Любовь, вложете всичкото си знание и всичката си свобода. Само една клечка запалете. И тя ще ви придружава презъ цѣлата вѣчностъ. Та рекохъ, всичко каквото вършите, трѣбва да бжде цѣнно. Въ него трѣбва да присѣтствуватъ сърдцето ви, умътъ ви, душата ви и Духътъ ви. И когато правите едно добро дѣло и ангели, и серафими, и херувими да надникнатъ и да присѣтствуватъ. И Богъ да види и да присѣтствува. Този подвигъ азъ го наричамъ възкресение на човѣка! И когато човѣкъ направи този подвигъ, той възкрѣсва и Богъ тогава Го приема въ дома си. Като добре дошълъ, че е направилъ едно добро дѣло въ името на Любовьта, на Мждростъта и на Истината. Че е внесълъ животъ, свѣтлина и знание и свобода въ свѣта за Славата на Бога, за славата на ближнитѣ си, за своя слава.

Отче нашъ

Когато обичате, да привлечете погледа на Бога. Когато учите, да привлечете погледа Му. И когато обичате Истината, да привлечете погледа Му!

6.32 часа сутринта

*Втори съборенъ день - 27 августъ 1939г.,
недѣля 5.30 часа сутринта*

ЕДНООБРАЗИЕ И РАЗНООБРАЗИЕ*

Еднообразието води къмъ недоволство, къмъ разочарование въ единичния животъ, въ живота на народитѣ, както и въ живота на човѣчеството. Разнообразието обаче, носи постижения. Еднообразието е човѣшки процесъ, а разнообразието - Божественъ. Нѣкой день човѣкъ е недоволенъ отъ хората, отъ животнитѣ, отъ растенията. Защо е недоволенъ, и той не знае. Много просто, попадналъ е въ еднообразието на живота. Той търси причината вънъ отъ себе си и желае всички да се съобразяватъ съ негово разположение. Щомъ влѣзе въ разнообразието, човѣкъ осмисля всичко. Той намира смисълъ и разумность и въ най-голѣмитѣ противоречия. Живѣе ли въ разнообразието, човѣкъ намира смисълъ и въ дисхармонията, и въ злото, и въ безпорядка на живота. Една руска поговорка казва: „И въ безпорядка има порядкъ.“ Оттукъ и ние казваме, че и въ злото има добро и въ доброто има зло. Запримѣрь, богатството на богатия е съблазнь за сиромаха и за крадеца. Щомъ се чуе думата „крадецъ“, всички хора настрѣхватъ отъ страхъ. Какво страшно има въ тази дума? Почти всички хора обичатъ да взематъ нѣщо безъ позволение. Значи всѣко нѣщо, което хората взиматъ безъ позволение, е кражба. Всѣко нѣщо, което хората взиматъ съ позволение, наричатъ придобивка или печалба.

Като изучаватъ човѣка, френолозитѣ обясняватъ кражбата съ силно развитъ центъръ въ човѣка за придобиване на нѣщо: пари, ядене, имоти. Нѣкои хора обичатъ да се обличатъ добре. Това се дължи на чувството на красота, което е силно развито въ тѣхъ. Това чувство е силно развито и въ птицитѣ. Ако птицитѣ обичатъ да се обличатъ добре, защо и човѣкъ да не се облича добре? Всички птици не сж еднакво

---

*Поради липса на оригиналъ, беседата е препечатана от първото издание - София 1939г., силно редактирано отъ Паша Теодорова

облѣчени. Тѣ се различаватъ едни отъ други и по облѣклото си. Отъ всички птици царската птица е най-добре облѣчена. По облѣкло тя надминава даже царицитѣ. Има пеперуди, които по краскитѣ си надминаватъ царицитѣ. Онѣзи хора, които не разбиратъ смисъла на разнообразието въ живота, намиратъ голѣмо противоречие въ това, че нѣкои птици сѣ красиво облѣчени съ пѣстри шарки, а други минаватъ съвсемъ незабелязани. Разнообразието въ свѣта има за цѣль да застави хората да мислятъ. Ако всичко бѣше еднообразно, мисълта на хората щѣше да бжде въ застои, нѣмаше да има подтикъ, движение въ нея. Въпрѣки голѣмото разнообразие въ живота, въпрѣки възможността на човѣка да мисли, той пакъ се е спрѣлъ върху еднообразната мисълъ: „Какъ ще преживѣя?“ Подъ думата „преживяване“ човѣкъ мисли какъ да нареди живота си: да има апартаментъ, да яде по три пѣти на день, да се облича хубаво, да живѣе богато, макаръ и съ дългове, да се облича и съблича по нѣколко пѣти на день и като умре, да го погребатъ тържествено.

Когато умре нѣкой, близкитѣ му казватъ, че е заминалъ въ свѣта на разочарованието. Докато живѣе въ свѣта на еднообразието, независимо отъ това дали е въ този или въ онзи свѣтъ, човѣкъ все ще минава презъ разочарования. Какво ще бжде положението на човѣка въ онзи свѣтъ, не е нужно сега да се говори. Който отиде тамъ, ще види какво го очаква. Въ който голѣмъ градъ отидете днесъ, тамъ ще видите и рай и ада. Ако отидете въ Парижъ, въ Берлинъ, въ Лондонъ, или въ Ню Йоркъ и посетите главнитѣ улици, ще видите, че всички сѣ добре послани, чисти, съ високи здания. Отидете ли въ нѣкой краенъ кварталъ, ще видите, че улицитѣ сѣ нечисти, прашни, безъ никакъвъ паважъ. Ако сте добре облѣченъ, децата ще ви замѣрватъ съ камъни, апаши ще ви нападатъ и каквото сте имали въ джобовѣтъ си - пари, часовникъ, всичко ще ви взематъ. Страшно е самъ човѣкъ да се движи изъ тия квартали. И въ София има такива квартали. Тѣ представятъ ада въ живота, което показва, че адѣтъ и райтъ се намиратъ на едно и сѣщо мѣсто, близо единъ до другъ. Отъ човѣка зависи, кжде ще живѣе.

И тъй всичко, което съществува въ външния животъ, съществува и въ самия човѣкъ, въ неговия умъ и въ неговото сърдце, въ неговитѣ мисли и чувства. Запримѣрь, въ сърдцето на човѣка се намира и раятъ, и адътъ. Влѣзете ли въ ада на човѣшкото сърдце, тамъ всичко се обръща съ главата надолу. Като се намѣрятъ предъ нѣкаква мъжнотия, хората казватъ, че трѣбва да се констатиратъ известни факти, да се убедятъ въ известна истина. Тѣ констатиратъ нѣкои факти, но пакъ не постигатъ целта си. Запримѣрь когато се извърши нѣкакво убийство, съвременното сждопроизводство прибѣгва до особени изследвания, да констатира известни факти, какъ е извършено престѣплението. Въ помощъ на сждопроизводството идатъ лѣкари. Тѣ правятъ аутопсия на трупа, да разбератъ, какъ е действувалъ престѣпникътъ. Какво се постига следъ констатацията. Доказватъ какъ е извършено престѣплението, нищо повече. Убитиятъ си остава убитъ, престѣплението е извършено вече, безъ особени постижения. И въ личния, и въ семейния, и въ обществения животъ се констатиратъ фактитѣ, какъ е направена известна погрѣшка или нѣкое престѣпление, но това не е достатъчно. Важно е да се изправятъ погрѣшките и престѣпленията. Това търсятъ днесъ всички хора, всички семейства, всички общества и народи.

Срѣщате нѣкой човѣкъ, който се сърди, гнѣви се, недоволенъ е отъ всички хора. Защо се гнѣви? Има причини за това. Другъ нѣкой пѣкъ обича много да говори. Защо? Защото центърътъ на речта е силно развитъ въ него. Значи и за това има причини. Дали умно говори, това не е важно. Има папагали, у които този центъръ е сждо силно развитъ, вследствие на което и тѣ повтарятъ едни и сжди думи.

Единъ англичанинъ чулъ единъ папагалъ да повтаря думитѣ: „Нѣма съмнение въ това.“ Харесалъ му папагала и го купилъ. Като го занесълъ у дома си, той се похвалилъ на жена си, че направилъ нѣщо хубаво - купилъ единъ папагалъ. Веднага папагалътъ се обадилъ: „Нѣма съмнение въ това.“ Значи и той одобрилъ постѣпката на господаря си. Така продължавалъ папагалътъ да одобрява постѣпките на гос-

подаря си, който билъ доволенъ отъ него. Единъ день англичанинътъ направилъ нѣкаква погрѣшка и като се върналъ у дома казалъ на жена си: „Днесъ не съмъ доволенъ отъ себе си, направихъ една глупостъ.” Веднага папагалътъ се обади-лъ: „Нѣма съмнение въ това.” Като чулъ потвърждението отъ папагала, англичанинътъ се ядосалъ и казалъ на жена си: „Не съмъ доволенъ отъ папагала, ще го продамъ.” Защо въ първо време англичанинътъ билъ доволенъ отъ папагала, а следъ това не е доволенъ вече? Много естествено. Човѣкъ не може да бжде доволенъ отъ погрѣшките си, както е доволенъ отъ добрите си постѣпки. Наистина всички добри постѣпки въ живота си човѣкъ ги чувствава като сладчина, като приятност, като хармония; всички криви, лоши постѣпки той ги чувствава като горчивина, като неприятност, като дисхармония. Еднообразните постѣпки внасятъ горчивина въ човѣка, а разнообразните - сладчина.

Следователно еднообразието деформира човѣка, а разнообразието го оформява, прави го красивъ. Ако живѣете десетъ години между грозни, лоши хора, които постоянно се каратъ, вие ще възприемете тѣхния характеръ, ще придобиее нѣщо отъ тѣхъ. Ако пъкъ живѣете десетъ години наредъ между благородни подигнати хора, по сѣщия законъ вие ще приемете нѣщо отъ тѣхъ, ще усвоите нѣкои добри прояви. Търсите ли красотата, ще я намѣрите въ разнообразието на живота, а не въ еднообразието. Като знаете това, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да придобиее красота. Дойде ли въ ума ви нѣкоя еднообразна мисль, турете я веднага настрана. Не обръщайте внимание на еднообразните мисли, чувства и постѣпки. Забелязано е, когато нѣкое дете се подсмива на недостатъка на друго дете, следъ извесно време, то ще придобие сѣщия недостатъкъ. Нѣкое дете заеква, а друго го имитира и му се подиграва. Следъ четири - петъ години и това дете ще почне да заеква. Не се свързвайте съ еднообразието на хората, за да не попаднете и вие въ него. Единственото нѣщо, което може да ви предпази отъ еднообразието, това е да не му обръщате внимание. Щомъ не му обръщате внимание, вие сте далечъ

отъ него. Щомъ се натъкнете на нѣкоя отрицателна мисль, поставете срещу нея положителна. Отрицателното въ живота произтича отъ еднообразието. Отбѣгвайте еднообразието, за да не изразходвате енергията си напразно.

Човѣкъ е дошълъ на земята да следва пѣтя на разнообразието, на Божественитѣ процеси, а не да се занимава съ несъобразноститѣ на живота. Занимава ли се съ несъобразноститѣ, човѣкъ носи отговорностъ за това. Човѣкъ е дошълъ на земята да се учи да минава отъ едно отдѣление въ друго, отъ единъ класъ въ другъ, а не да повтаря отдѣленията и класоветѣ. Той трѣбва да свърши висша наука, следъ което да влѣзе въ широкия свѣтъ, да приложи това, което е научилъ. Въ приложението на Божественитѣ процеси въ живота седи създаването на истинския човѣкъ, който има своето мѣсто въ свѣта. Мислите ли, че красивата мома и красивиятъ момъкъ сж дошли въ свѣта съ единственото предназначение да се женятъ? Нѣкои мислятъ, че като е дошълъ на земята, човѣкъ непременно трѣбва да се ожени. Тѣ мислятъ, че първата работа на човѣка е женитбата. Въ сжщностъ женитбата е последна работа. Човѣкъ е създаденъ първо да мисли, после да чувствува и следъ това да постѣпва. Мисленето, чувствуването и постѣпването сж Божествени процеси, а всичко останало е човѣшка работа.

Христосъ казва: „Ако не се родите изново отъ вода и отъ Духъ, нѣма да влѣзете въ царството Божие.“ Христосъ обръща внимание на новия начинъ на раждане, отъ вода и Духъ, а не отъ майка и отъ баща. Съвременнитѣ хора се намиратъ въ голѣми противоречия, вследствие на което сж дошли до заключение, че безъ пари не може да се живѣе. Това заключение донѣкъде е право. Въ сегашния редъ и порядъкъ на живота безъ пари не може, но какво правятъ растенията и животнитѣ? И тѣ живѣятъ при сегашнитѣ условия, но пари не имъ трѣбватъ. Значи паритѣ сж човѣшко изобретение, а не Божествено. Разбиранията на хората сж такива, че безъ пари не могатъ да живѣятъ. Ще дойде день, когато ще живѣятъ безъ пари. Тогава тѣ ще разбератъ, че сегашнитѣ имъ разбирания не сж прави. Паритѣ сж необходими за относи-

телния порядък на живота, но не и за абсолютния. Ще кажете, че животният сж низши сжщества, тѣ нѣматъ такива нужди, каквито човѣкъ има. Отъ друга страна, като разсжждаватъ, мнозина казватъ, че само невежитѣ хора могатъ да бждатъ религиозни. Ако това заключение е вѣрно, по-невежи сжщества отъ говедата нѣма. Религиозни ли сж тѣ? За религиозно чувство въ животниятъ не може да се говори. Тѣхната религия е идолопоклонство. Тѣ сж подигнали страха въ култѣ. Всѣко животно уповава на краката си. Който има дълги крака, той е спасенъ. Така мислятъ животниятѣ.

Сега азъ не се спирамъ върху личния животъ на човѣка, но върху двата важни процеса въ свѣта: процесъ на еднообразие и процесъ на разнообразие. Човѣшките разбирания се отнасятъ къмъ процеса на еднообразието, а Божественитѣ - къмъ процеса на разнообразието. Хората сж размѣсили тия два процеса въ живота си, вследствие на което на нѣкои човѣшки разбирания сж приписали Божественъ произходъ. Запримѣръ тѣ сами си създавали идоли, на които се кланяли като на божества. Единъ отъ вавилонскитѣ царе заповѣдалъ да изваятъ единъ идолъ отъ злато, на който да се кланятъ всички хора. Трима млади момци, които вѣрвали въ Единния Богъ, отказали да се поклонятъ на идола, направенъ отъ човѣшка ржка. За тѣхното непослушание царятъ заповѣдалъ да ги хвърлятъ въ огнена пещъ. Тѣ били хвърлени въ пещъта, но за чудо на всички, не изгорѣли. Наистина, който вѣрва въ Бога, огнь го не гори.

Днесъ всички хора минаватъ за вѣрващи, въпрѣки това боледуватъ, страдатъ отъ сиромашия и т.н. Рекохъ, който вѣрва въ Бога, той не може да бжде боленъ, не може да бжде невежа, не може да бжде и сироманъ. Вѣрващиятъ е силенъ, богатъ, здравъ човѣкъ. Който има вѣра, той се разбира съ хората; който нѣма вѣра, той съ никого не може да се разбере. Когато работитѣ на човѣка не се нареждатъ добре, той се сърди на Провидението, че не му помагало. Провидението е дало изобилно блага на всички хора, на всички живи сжщества. Всѣки човѣкъ разполага съ известни дарби, които не е разработилъ. Всѣка дарба е капиталъ, който трѣбва да

се тури въ обръщение. Сегашнитъ хора страдатъ защото не сж обработили капитала, който имъ е даденъ. Като погледнете челата на нъкои хора, виждате, че тѣ не сж мислили правилно. Като погледнете горната часть на главата имъ, виждате, че тия хора не сж работили въ духовно отношение. Главитъ имъ горе сж сплескани. Историята на човѣшкото развитие е написана на главата на човѣка. Като погледнете главата му, ще познаете добре ли е живѣлъ този човѣкъ или не. Всѣки удъ отъ човѣшкото тѣло сжщо така показва как се е развивалъ човѣкъ.

Ломброзо, който се е занимавалъ съ криминалната философия, намѣрилъ, че първата фаланага на палеца въ всички прстѣпници е деформирана. Тя има форма на малка топка, като чукче. По палеца на човѣка познавате, какъ сж живѣли неговитъ дѣди и прадѣди. Ако палецътъ на нъкого е деформиранъ, той е осъденъ на голѣми страдания и нещастия. Въ нъкои хора е деформиранъ показалецътъ, въ други - срѣдниятъ пръстъ, въ трети безименниятъ и т.н. Като вижда това, човѣкъ трѣбва да работи усилено върху себе си, да изправи погрѣшкитъ на своето минало. Ако влѣзете въ нъкоя кжща и видите, че стенитъ ѹ сж напукани, казвате, че гредитъ ѹ сж слаби. Тази кжща непременно трѣбва да се ремонтира, защото при най-слабото земетресение ще се събори и ще затрупа хората, които живѣятъ въ нея.

Следователно религията на човѣка трѣбва да бжде такава, че да го свърже съ Божествения свѣтъ. Законитъ на Божествения свѣтъ абсолютно не позволяватъ на жената да се ожени за мъжъ, когото не обича. Законитъ на Божествения свѣтъ не позволяватъ и на мъжа да се жени за жена, която не обича. Тия закони не позволяватъ на майката да роди дете, което тя не е обичала преди зачеването му. И на детето не се позволява да се роди, ако не е обичало майка си, преди да дойде на земята. Това сж максими, които трѣбва да имате предъ видъ. Ще кажете: „Отде знаемъ тия максими? Отде знаемъ, че Богъ сжществува?“ Мравитъ не знаятъ, че Богъ сжществува, защото не сж дошли до положението на човѣка. Човѣкъ обаче, знае и трѣбва да знае, че Богъ сжщес-

твува. Ние знаемъ това, понеже сме дошли отъ Божествения свѣтъ, ние сме били тамъ. Това, което виждаме около насъ, не е абсолютниятъ свѣтъ. Това наричаме ние свѣтъ на сѣнкитѣ. Онзи, който днесъ говори едно, утре - друго, е сѣнка на човѣка. Обаче, ние не се смущаваме отъ това, че сѣнката се топи и изчезва. Това е въ реда на нѣщата. Ние не се смущаваме отъ това, че хората се биятъ, че се каратъ, че умира-тъ, че губятъ богатството си. За насъ това е представление, театъръ. Това сж роли въ драмата на нѣкой авторъ, които трѣбва да се изиграятъ.

Ние се интересуваме отъ красивитѣ и благородни пост-тѣпки на хората. Нѣкой се оплаква, че го обрала. Този чо-вѣкъ се заблуждава. Ако следъ обирането се чувствува по-леко, той трѣбва да благодари, че сж снели частъ отъ товара му. Какво щѣше да стане съ него, ако съ този товаръ той плаваше по морето? Той можеше да се удави. Щомъ се е намѣриль човѣкъ, който може да вземе товара отъ гърба му, той трѣбва да благодари. Иначе щѣше да опита дълбочина-та на морето. Едно трѣбва да знаете: Реално е само това, което никой не може да го отнеме. Щомъ нѣкой вземе нѣщо отъ тебе, то не е реално. Всѣко богатство, което могатъ да ти отнематъ, не е твое. Ние вѣрваме въ онази собственостъ, която никой не може да отнеме. Единствената собственостъ на човѣка е неговия духъ, неговата душа, неговия умъ, него-вото сърдце и неговото тѣло.

Човѣкъ разполага съ тѣло, което никой не може да му вземе. Като умре, човѣкъ ще остане съ това тѣло. Засега той живѣе въ чуждо тѣло. Физическото тѣло, въ което човѣкъ живѣе, не е негово. То представя черупката на яйце, отъ ко-ето пилето излиза. Ето защо, като умре, човѣкъ излиза отъ своята черупка и влиза въ собственото си тѣло, въ което има условия да се развива. Това не трѣбва да ви смущава. Ще кажете, че вѣрвате въ Бога. Вѣрата подразбира познаване на Бога. Да познаете Бога, това значи, да влѣзете въ Божестве-ното училище и да прилагате Божията Любовь, Мѣдростъ, Истина. Като прилагате Божественитѣ принципи, вие ще придобиете истинско знание. Ако съ сегашното си знание

отидете на Слънцето, вие ще се намърите въ положението на деца, които едва започват да учатъ. Ще кажете, че знаете френски, нѣмски, английски езикъ. Какво представятъ тѣзи езици, въ сравнение съ ватанския езикъ, отъ който сж произлѣзли всички досегашни езици? Хората сж забравили ватанския езикъ, първоначалниятъ езикъ, на който сж говорили въ далечното минало. Има хора, които помнятъ този езикъ, но малцина сж тѣ.

Сега азъ не искамъ да внасямъ смущение въ умоветъ и сърдцата ви, но искамъ да ви застава да мислите. Смущенията произлизатъ отъ разбиранията на хората. Който ви обича, той никога не внася смущение въ душата ви. Следователно щомъ имашъ нѣкакво смущение въ душата си, или ти не обичашъ даденъ човѣкъ, или той не те обича. Въ Божествената любовъ и двамата обичатъ едновременно, но се проявяватъ различно: когато единиятъ дава, другиятъ взима. Следъ известно време смѣнятъ ролитъ си. Божествената любовъ подразбира правилна обмѣна, т.е. смѣна на полюситѣ. Сжщото явление става и въ електричеството: полюсотъ, който е билъ положителенъ, става отрицателенъ. Свѣтлината се явява всѣкога на отрицателния полюсъ. Засега слабото въ свѣта носи Божественитѣ прояви въ себе си. Силното пъкъ носи знанието. Човѣкъ дължи своитѣ придобивки на слабото въ себе си. Всѣка велика мисль е създадена отъ малки потици. Малкитѣ желаня и потици, които човѣкъ поддържа въ себе си, следъ време раждатъ нѣкаква велика идея. Човѣкъ трѣбва да работи десетки години върху известна идея, докато я реализира. Нищо въ свѣта не е произволно.

За да роди едно умно и красиво дете, майката е работила въ това направление десетки години. За да роди гениално дете, майката е поддържала тази мисль въ ума си съ вѣкове. Ако очитѣ на нѣкой човѣкъ сж красиви, това показва, че той е мислилъ дълго време въ това направление. Ако нищо не е мислилъ, очитѣ му не сж красиви. Тѣй щото, искате ли красиви очи, които да предаватъ Божественитѣ мисли, работете съзнателно върху това желание. Всѣка мисль, добра или лоша, която излиза отъ човѣка, следъ като направи единъ

кръгъ на движение, ще се върне пакъ към него. Доброто, което човѣкъ прави, следъ време пакъ ще се върне към него. Такъвъ е законътъ. Като знаете това, мислете, чувствувайте и постъпвайте добре, за да се върне всичко при васъ. Дъждътъ днесъ показва, че всички добри работи, които посѣвате, ще бждатъ полѣти, за да израснатъ и плодъ да дадатъ. Доброто, което посѣете въ себе си, ще израсте. Днешниятъ дъждъ е велико благословение за васъ. Богъ казва, че всичко, което сте пожелали отъ хиляди години насамъ, ще бжде благословено, при условие да следвате Божиитъ пѣтища. Не се страхувайте отъ дъжда. Презъ пролѣтътъ и презъ лѣтото, когато вали дъждъ, излизайте вънъ, да ви намокри добре. Ако сте на пѣтя нѣкъде, свалете шапката си, нека да се намокри главата ви добре. Този дъждъ е благословение за човѣка. Щомъ ви вали дъждъ, благодарете, че сте се окъпали, че сте направили една електрична баня.

Желая ви вашитъ мисли, чувства и постъпки да се окъпятъ. Дъждътъ, който иде отгоре, е разуменъ. Той носи въ себе си мощни сили. Растения, животни, хора, които сж намокрени и окъпани отъ този дъждъ, се благославятъ. Повечето хора иматъ неестественъ страхъ отъ дъжда, като че сж направени от захаръ. Ония, който сж направени отъ захаръ, не ги съветвамъ да правятъ дъждовни бани. Обаче ония, които сж направени отъ устройчива материя, трѣбва да правятъ всѣка година поне по десетина дъждовни бани.

Христосъ казва: „Ако не се родите изново от вода и отъ Духъ, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.” Значи водата, отъ която трѣбва да се родите, ще бжде вашата майка. Сега вие бѣгате отъ вашата майка. Духътъ ще бжде вашиятъ баща. Кой е виждалъ своята майка, т.е. любовта? Всички млади се влюбватъ, но не познаватъ любовта. Старитъ пкъ казватъ, че любовта не е за тѣхъ. Ако старъ човѣкъ се влюби, казватъ, че билъ глупецъ. Значи глупостътъ е за младитъ, а не за старитъ. На младитъ се позволява да любятъ, а на старитъ не се позволява. Въ сжщностъ човѣкъ може да бжде младъ само ако люби. Престане ли да люби, той остарява. За предпочитане е човѣкъ да носи всичкитъ глупости на мла-

достъта, но съ любовъ, отколкото всичкото богатство на старостъта, но безъ любовъ. Глупоститѣ на младостъта, но съ любовъ, представятъ добродетелитѣ на младостъта. Когато децата се каратъ, лесно се примиряватъ. Виждате, че две деца се каратъ, биятъ, скубятъ коситѣ си, но следъ една-две минути тѣ се прегръщатъ и цѣлуватъ. Ако двама стари се скаратъ, съ години не могатъ да се примирятъ. Хората сж разбрали криво и старостъта, и младостъта. Младъ човѣкъ е този, който приема. Старъ е този, който дава. Стариятъ трѣбва да предаде своята опитностъ на младия и да каже: „Синко, добъръ човѣкъ си. Пжтътъ, по който вървишъ, е правъ. Бжди благословенъ!” Нима децата не вървятъ по правия пжтъ?

Христосъ казва: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие.” Има деца, които не приличатъ на деца. Тѣ преждевременно сж остарѣли. Споредъ мене, деца сж само ония, които иматъ любовъ. Стари сж само ония, които иматъ любовъ. Следователно всички деца и всички стари, които нѣматъ любовъ, носятъ други имена. Децата безъ любовъ наричамъ „млади кукли”. Старитѣ безъ любовъ наричамъ „стари кукли”. Това се отнася и до мъжетѣ и до женитѣ. Всѣки трѣбва да си зададе въпроса: „Какво предпочитамъ да бжда - млада кукла безъ любовъ или стара кукла съ любовъ?” Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде или младъ или старъ, но непременно съ любовъ. Докато е кукла, нищо не може да се очаква отъ него. Каквито условия да създадете на куклата, тя всѣкога си остава кукла. Децата кжпятъ куклитѣ си, обличатъ ги съ модерни дрехи, разхождатъ ги съ колички, но все кукли си оставатъ. Ако се счупи крака на куклата, детето плаче, но куклата не се интересува за счупения си кракъ.

Сега нека остане въ ума ви мисълъта: Човѣкъ не може да бжде здравъ, ако не обича. Човѣкъ не може да бжде ученъ, ако не обича. Човѣкъ не може да бжде свободенъ, ако не обича. Изобщо човѣкъ не може да бжде щастливъ, богатъ, силенъ, здравъ, ученъ, ако не обича. Любовта трѣбва да присжтствува навсѣкжде. Ако имашъ любовъ въ знанието си,

ти ще бждешъ великъ ученъ. Ако имашъ любовъ въ свободата си, ти ще бждешъ неуязвимъ. Свободата, богатството, знанието, здравето може да се пази само чрезъ любовъ. Безъ любовъ свободата се превръща въ робство, знанието - въ невежество, любовта - въ мъчение.

Казано е въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” Познаването подрабира любовъ. Да обичашъ нѣкого, това значи да живѣешъ заради него. Любовта на Бога се заключава въ това, че при всичкитѣ несъобразности на човѣшкия животъ, Той гледа благосклонно къмъ човѣка. Като вижда всички криви постѣпки на хората, Богъ казва: „Този животъ не е за васъ. Азъ вѣрвамъ, че следъ време вие ще изоставите вашитѣ слабости.” Нѣма човѣкъ въ свѣта, който обича да яде развалено месо. Всички хора обичатъ хубави, нови, здрави дрехи, направени отъ скъпа, фина материя. Всѣки би желалъ да има украшения отъ злато направени, посипани съ диаманти. Най-хубавата дреха, съ която човѣкъ може да се облѣче, това е дрехата на любовта. Тя е украсена съ скъпоценни камъни и диаманти. Никой не е въ състояние да открадне дрехата на любовта на човѣка.

Нѣкои питатъ ще се познаватъ ли като отидатъ въ другия свѣтъ. Ако се обичатъ, ще се познаятъ; ако не се обичатъ, нѣма да се познаятъ. Ако тукъ се обичате, и на онзи свѣтъ ще се обичате. За разумния условията въ онзи свѣтъ сж подобри отъ тия на земята. На онзи свѣтъ хората иматъ подобри условия да се познаятъ и да се обичатъ. Въ онзи свѣтъ имате възможност да научите най-красивия езикъ, съ най-красивитѣ думи, които нѣкога сте търсили въ живота си. Предъ васъ ще се открие онова велико минало и велико бъдаще, да видите какъ сте се запознали и какво познанство ще направите въ бъдаще. Всѣки човѣкъ, когато обичате, ви е билъ полезенъ въ миналото. Той ще ви бжде полезенъ и въ настоящето и въ бъдещето. Следователно всички хора, които ви обичатъ, представятъ вашия капиталъ. За ония пѣкъ, които вие обичате, вие сте тѣхенъ капиталъ. Какво по-голъмо благо отъ това можете да очаквате? Вие сте капиталъ за

тѣзи, които обичате; тѣзи пъкъ, които васъ обичатъ, сж вашъ капиталъ. Тѣхното щастие е скрито въ васъ, а вашето - въ тѣхъ.

Щастието на всички хора е скрито въ Бога. Ако любите Бога, знайте, че бждещето ви е скрито въ Него. Ако Го любите, каквото пожелаете, ще ви се даде. Като знаете това, желайте отъ Бога само онова, което отговаря на васъ. Може ли малкото момиченце да иска да се облѣче въ роклята на майка си. Това желание не съответствува на него. Като стане 21 годишна мома, тогава може да облѣче роклята на майка си. Докато си петгодишно момиченце, не пожелавай майчината си рокля. Докато си петгодишно момченце, не пожелавай бащината си дреха. Докато си петгодишно дете, не пожелавай професорска катедра. Като станешъ голѣмъ, ще се облѣчешъ, въ каквито дрехи искашъ. Като станешъ голѣмъ, ще заемешъ и професорска катедра. Всѣко нѣщо ще дойде на своето време. Чакайте спокойно времето, което е опредѣлено за васъ. То ще донесе съответното за васъ благо.

„Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.” Това е животъ вѣченъ, да се възлюбите единъ другъ. Това е животъ вѣченъ, да живѣете единъ за другъ. Това е животъ вѣченъ, да изпълните волята Божия и да придобиете всичко онова, което желаете и да кажете: Вѣрни сж думитѣ на Христа, че каквото пожелаете въ името Божие, ще ви се даде.

Апостолъ Павелъ казва: „Око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за тѣзи, които Го любятъ.” Значи за всѣки човѣкъ сж опредѣлени блага, които ще дойдатъ на своето време. За да получи тия блага, той трѣбва да приложи любовта си. Че ще има мъжнотии, това е неизбежно. Безъ мъжнотии човѣкъ не може да живѣе. Мъжнотиитѣ сж пробниятъ камъкъ за човѣка. За да придобие едно благо на любовта, човѣкъ трѣбва да мине презъ 99 страдания. Ако намѣри човѣкъ, който не е миналъ презъ 99 страдания, любовта ще го стопи, нищо нѣма да остане отъ него. Срещне ли човѣкъ, който е миналъ презъ 99 страдания, лю-

бовъта ще ги съедини въ едно и ще образува отъ тѣхъ вѣчното благо на живота. Ако спазвате законитѣ на любовъта, тя ще преобрази всички ваши недоразумения, страдания, мъчно-тии и ще ги превърне въ вѣченъ капиталъ за васъ. Радвайте се, че иде любовъта, която ще ви освободи отъ сегашнитѣ непоносими условия на живота. Само Божията Любовь е въ сила да освободи човѣка отъ смъртъта - най-голѣмиятъ врагъ въ свѣта.

Това е животъ вѣченъ, да познаете Бога като Любовь.

Това е животъ вѣченъ, да познаете Бога като Мъдрость.

Това е животъ вѣченъ, да познаете Бога като Истина.

Желая ви въ бждеще да вървите по този пътъ.

Желая ви да станете господари съ любовъ, да станете и слуги съ любовъ.

*3-та Съборна беседа отъ Учителя,
държана на 27 августъ 1939г.,
10 часа преди обѣдъ
Изгрѣвъ*

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ

Добрата молитва

Молитвата на Царството

Евангелие отъ Матей гл.12, ст. отъ 1-10

Евангелие отъ Лука гл.12, ст.1-10

Евангелие отъ Марка гл.10, ст. отъ 1 до 10

Евангелие отъ Иоана гл.12, ст. отъ 10-20

„Духътъ Божи”

Едно малко сравнение ще направя. „Ако думитъ ми не пребждатъ въ васъ и вие не пребждете въ мене”, тази мисль ще взема въ една нова форма. Ако свѣтлината пребжде въ насъ и ние пребждемъ въ свѣтлината, свѣтътъ ще ни се изяви. Новото въ свѣта е следното: Всички сега мислятъ и казватъ: „Трѣбва да знаемъ, че тогава да правимъ работитѣ.” Пъкъ всичкитѣ нѣща започватъ съ знанието. Ти учишъ това, което знаешъ, но никога не учишъ това, което не знаешъ. То е невъзможно. Нима свѣтлината трѣбва да я изучишъ най-първо? Свѣтлината изведнажъ се явява, ти я знаешъ и отпосле я изучавашъ. Хлѣба, който ядешъ, сладкото, което ядешъ, ти го знаешъ непосредствено и после го изучавашъ. Ние се заблуждаваме, казваме: „Чакай да науча това нѣщо, че после да го правя.” Всѣки единъ отъ насъ знае да прави нѣщата, но въ човѣка има една зла воля, въ която той не иска да прави това, което знае. То е голѣмото нещастие, че не иска да прави това, което знае.

Има едно състояние, въ което човѣкъ забравя нѣщата. Забравилъ ги, но човѣкъ самъ става причина да забрави нѣщо, което е знаелъ. Представете си единъ трезвенъ човѣкъ влѣзе въ кръчмата, всичко знае. Най-първо той мисли за баща си, за майка си, мисли за жена си, ако е жененъ, мисли за децата си, но пие ли една чашка вино, започва да мисли за чашата. Пие втора, започне да мисли за втората чаша, пие трета, четвърта, пета, шеста, следъ като пие десетъ чаши, забравя ба-

ща си, майка си, жена си, всичко забравя и знае новото, което научилъ. Той забравя вече всичко, което знаеше и не познава другитъ.

Сега да ви приведа туй въ една нова форма. Сега ти седишъ и нѣкои нѣща виждашъ ги ясни сж предъ тебе. Туришъ една тънка площъ, нѣщата ставатъ тъмни, туришъ още по-дебела, казвашъ: „Нищо не виждамъ.” Кой е причината сега? Ти не си слѣпъ. Сега да ви изнеса едно друго противоречие, което ние си създаваме. Ние какъ изучаваме свѣтлината? Възприемаме свѣтлината и знаемъ. Да допуснемъ, че на единъ човѣкъ очитъ сж повредени, какъ ще изучава свѣтлината? Реалността може да се изучава по два начина; истината се изучава по два начина; знанието се изучава по два начина. Свѣтлината се изучава по два начина. Първиятъ начинъ е чрезъ самата свѣтлина. Туй, което присжтствува и отваря свѣта предъ тебе, дава ти свобода. Вие считате свѣтлина това, което ти дава свобода, дава ти ходъ да вървишъ, да се не спъвашъ. Представете си, че единъ човѣкъ нѣма понятие, какво нѣщо е свѣтлината, не влиза въ него, по никой начинъ не я познава. Чрезъ отсжтствие, той ще има понятие за свѣтлината, чрезъ тъмнината. Вие ще изучавате какво нѣщо е свѣтлината чрезъ закона на тъмнината.

Запримѣръ какъ ще познаешъ, че ти не си праведенъ човѣкъ? Не чрезъ правото, но чрезъ отсжтствието на правото. Когато отсжтствува едно право, то ще ти причини страдание. Що е страданието? Щомъ страдашъ, ти си кривъ. Вие ще цитирате нѣкои отъ пророцитъ, които не бѣха криви, праведни хора бѣха, ще цитирате Христа и пакъ страдаха. Криви бѣха, защото носѣха грѣховетъ на кривитъ хора. Щомъ ти гарантирашъ за единъ неправеденъ човѣкъ, който ялъ и пилъ, че ти му ставашъ гарантинъ, хване те законътъ, ти нито си ялъ нито си пилъ, хване те законътъ, осжди те ти да плащашъ. Пари на заемъ не си взелъ, другъ ги взелъ, ти трѣбва да ги плащашъ. Ти си станалъ гарантинъ. Банката оставя него свободенъ, понеже той ни кжща има, нищо нѣма, ти, който си гарантиралъ за него - хване те закона, хване те закона ти да плащашъ. Казвашъ: „Азъ пари не съмъ взелъ.” - Ти не

си взелъ, но ти си станалъ гарантинъ и на основание на твоето довъррие, ние му дадохме пари. Ти ще плащашъ заради него.

Сега приложението на закона. Често вие ставате причина сами да си създадете едно нещастие. Забележете защо хората гонятъ мухитъ. Една муха е много тщеславна, мухитъ сж крайно тщеславни. Като дойде, нѣма да кацне на рамото, на главата, ами ще кацне на носа ти. Казва: „Знаешъ коя съмъ! Ти имашъ ли понятие, какво нѣщо е мухата?“ Ще кацне после на веждата, на другата вежда, все на видни мѣста се качва. Понѣкой пжтъ туря си ржката на масата, мухата кацне на ржката ми. Казва: „Знаешъ ли коя съмъ азъ? Какво мислишъ за свѣта?“ Азъ я хвана съ другата ржка. Казвамъ ѱ: „Ами ти знаешъ ли кой съмъ?“ Тя брѣмчи въ ржката ми.

Ти, като влѣзешъ въ свѣта на закона, не кацвай на носа, не кацвай на веждата, но на рамото, последното мѣсто заеми нѣкъде, защото законътъ има ржка. Като кацнешъ, ще те хване и те държи. Туй държане е осжждането. Какво ще правишъ? Казвашъ: „Знаешъ каква муха съмъ.“ - Хубаво, ако си видна муха, излѣзъ изъ ржката ми. Тогава тя взема второто положение, започва да се моли, започва да ми пѣе. „Ако си музикантъ, казва, бжди малко милостивъ къмъ мене. Понеже ме хвана, едно малко сжщество съмъ, не ме стискай, защото ще ми счупишъ крилцата. Мислѣхъ, че съмъ била много голѣма, сега се научихъ, че не съмъ толкозъ голѣма.“ Когаво отварямъ ржката и тя изскача. Питамъ: Тази муха, като иде при другитъ мухи, какво ще разправя?

Когато вие обичате единъ човѣкъ, имате една слабостъ, да се приближите, да бждете или отлѣво или отдѣсно до рамото му, да сте много близо. Нѣкой пжтъ имате отъ далечното минало придобито желание да сте близо до рамото. Въ всичкитъ хора има едно желание, да дойдете близо до този, когото обичате. Вие искате все той да бжде пръвъ предъ вашитъ очи. Питамъ: ако си по-близо до очитъ на единъ човѣкъ, какво ще придобиешъ? Трѣбва да бждешъ близо въ ума, въ широкия свѣтъ, въ неговия умъ, въ неговото сърдце, но избѣгвайте да бждете близо до хората физически. Всич-

китъ нещастия, недоразумения, стълкновения, произтичатъ отъ физическата близость на хората. Двама хора сж близки както клонищата, търкатъ се, търкатъ се, осакащатъ се.

Най-първо хората започватъ съ идеалната любовъ. Вие имате единъ приятель, или младата мома и младиятъ момъкъ въ началото сж много срамежливи, благочестиви, иматъ нѣщо ангелско въ себе си. Като мине момъкътъ, хвърли единъ погледъ отдалече и цѣлиятъ день е доволенъ, че я видѣлъ, радва се. Най-първо иска да я зърне само веднажъ. Като хвърли единъ погледъ съ едното око, казва: „Стига ми толкозъ.” Целиятъ центъ върви радостенъ. Втория пжтъ иска да я види, но увеличава погледа, обръща си повече главата. Третиятъ пжтъ увеличава още повече, но не се спира и тамъ. Той започне да се приближава. По-напредъ отдалече я гледаше на стотина метра. Казва: „Тя е, приятно ми е.” Второто положение е, че иска да чуе гласа ѳ, какъ говори. Най-първо иска да чуе само една дума и е доволенъ. Втория пжтъ иде още по-близо. Сега не се задоволява какъ говори само да чуе, но иска на него да му каже една дума. Приятно му е най-първо да му каже една дума, после иска да му каже две, три. Щомъ започва да му казва повече отъ десетъ думи, тѣ се скаратъ. Скарването отъ какво произтича? Влюбенитъ хора иматъ едно ухо много развито, ставатъ много чувствителни. Двама души, които се обичатъ, ако повишатъ тона, ако вие погледнете въ духовния свѣтъ, ако на единъ възлюбленъ му проговоришъ силно, образува се цѣла рана. Казва: „Много лошо ми говори.” Тази дума е цѣлъ единъ ударъ въ духовния свѣтъ.

Рекохъ на онѣзи, когато влизатъ въ любовния [...] трѣбва да бждатъ много внимателни. Казва нѣкой: „Ние се обичаме.” Но погледътъ не е любовенъ, нито думитъ сж любовни. Така говори, че това е единъ дивашки жаргонъ на нѣкое предипотопно животно, на нѣкой мамонтъ, на нѣкой тигъръ, на нѣкоя мечка, която се разярила. Казва: „Азъ го обичамъ, знаешъ колко го обичамъ.” (*Говори грубо.*) То е законъ на тъмнота. Това не е любовъ. Рекохъ, едно време ученицитъ въ окултнитъ школи сж имали външна обхода. Нѣкой казва: „Не ми гледай външната обхода, азъ нѣмамъ външна обхода, но

вътрешна.” И външна обхода трѣбва и вътрешна обхода трѣбва.

Законътъ е следниятъ: Неизбежно е, помнете, всѣки единъ човѣкъ самъ начертава пѣтя, по който хората да го уважаватъ и какъ да го уважаватъ и да го почитатъ. Както се обхождашъ съ другитѣ хора, така ще се обхождатъ и съ тебе. Неизбѣжно е. Не само видимиятъ свѣтъ, но и невидимиятъ свѣтъ ще постѣпи точно съ тебе, както ти постѣпвашъ.

Тукъ има една сестра, която е въ събранието, ще ви приведа една нейна опитностъ. Вие не знаете името ѝ, ако сте ясновидци, ще знаете. Тя знае. Тя ми разправяше, че всѣки день, когато каже нѣкоя лъжа, нѣма да се мине много и тя ще падне, ще си блѣсне главата. „Наплашихъ се, казва, не искамъ да лъжа. Щомъ кажа една лъжа, ще падна нѣкъде.” Въ лъжата човѣкъ изгубва. Щомъ кажешъ една лъжа, много малка лъжа, бѣла лъжа, която съ микроскопъ трѣбва да я гледашъ да я познаешъ, че е лъжа, но лъжитѣ се размножаватъ като микробитѣ. Една малка микроба се размножава и тя ще остави своитѣ нечистоти въ ума ти, или въ сърдцето ти и ще причини вреда. Рекохъ, злото въ свѣта, отъ което ние страдаме, то не е дошло отвънъ, то съществува отвънъ като една възможностъ. Една микроба може да съществува, но ако ти не я приемешъ въ себе си, тя не е вредна за тебе. Но щомъ тази микроба влѣзе въ кръвта ти, тя се размножава. Отъ нечистотиитѣ на всичкитѣ микроби, които се размножаватъ, човѣкъ умира.

Човѣкъ не трѣбва да мисли лошо въ 1939г. Никаква лоша мисълъ! Понеже силата на нашия умъ, която Богъ ни е далъ, е само за добри мисли. Въ бюджета на невидимия свѣтъ е писано, че тебе ти се отпуска такава енергия за умствения свѣтъ, която е предназначена само за добро. Ти нѣмашъ право на най-малкото микроскопическо лошо желание да направишъ, понеже енергията, която Богъ ти дава въ сърдцето, тази енергия е само за добри чувства. Ти може да си позволишъ, но ти вече създавашъ карма. Тебе ти се дава сила въ живота да постѣпвашъ, както искашъ, но въ всичкитѣ ти постѣпки ти се дава тази енергия само за добри постѣпки. И

тогава като се върнете, вие ще давате отчетъ. Енергията, която ви даде Господъ за ума, за какво я употребихте. Казвате: „Азъ нали съмъ свободенъ да живѣя както искамъ.” Лъжете се. Никой въ свѣта не е свободенъ да живѣе както иска. Ти си свободенъ да живѣешъ, както Богъ изисква. Ако ти живѣешъ, както ти искашъ, ти ще бѣдешъ сѣденъ. Ти, ако влѣзешъ въ една съвременна гимназия или университетъ, ще учишъ не онова, което ти искашъ, но онова, което програмата изисква. Ако влѣзешъ въ една художествена академия, ти нѣма да рисувашъ картинитѣ, които ти мислишъ, но образитѣ, които се изискватъ.

Та рекохъ, ние сме пратени въ единъ свѣтъ да учимъ онова, което Богъ е предначерталъ. Погрѣшката произтича само отъ това, че ние не искаме да учимъ онова, което Богъ е предначерталъ. Казва: „Азъ имамъ предначертанъ пѣтъ.” Кой е предначерталъ пѣтя? Казва: „Азъ трѣбва да се ожени.” Да се женишъ, то не е твой пѣтъ. То е пѣтъ на Бога. Ако Богъ ти е предначерталъ да се женишъ, ще се женишъ; ако Богъ не ти е предначерталъ да се женишъ, нѣма да се женишъ. Но нѣкой пѣтъ Богъ е предначерталъ да се женишъ, пѣкъ ти не искашъ да се женишъ. Другъ пѣтъ Богъ не ти е предначерталъ да се женишъ, пѣкъ ти искашъ да се женишъ. Питамъ: въ тия два случая ти вършишъ ли волята Божия? И въ двата случая ако не извършишъ волята Божия, ти ще страдашъ.

Законътъ е следниятъ: Най-първо въ свѣта ако искашъ добре да ти върви, ще изпълнявашъ волята Божия. Или да преведа на вашъ езикъ: Ще изпълнявашъ най-първо волята на баща си, ще изпълнявашъ волята на майка си и на трето мѣсто ще изпълнявашъ своята воля. Следъ като изпълнишъ волята на баща си и той ти каже: „Много добре си направилъ.” Следъ като изпълнишъ волята на майка си и тя ти каже: „Много добре си направилъ”, тогава ще изпълнишъ и своята воля и Онзи, Който живѣе въ тебе ще ти каже, че добре си сторилъ. Ти вече си на правия пѣтъ.

Сега вие страдате. Защо страдате? Човѣкъ страда отъ три причини. Страда или защото не мисли право, или защото

то не чувствава право, страда защото не постъпва право. Следователно всъща една постъпка има три качества, всъща постъпка тръбва да е добре обмислена, тръбва да е добре почувствувана и тръбва да е добре направена. Всъщо нъщо, което е право обмислено, добре почувствувано и което е добре направено, то е правото въ свѣта.

Сега, за да ви говоря право, азъ тръбва да ви изнеса единъ законъ. Вие не мислете, че азъ искамъ да ви сжда. Ако осжда васъ, ще осжда себе си. Съ самото мое желание да ви сжда, азъ цапамъ себе си. Азъ не искамъ да сжда другитъ хора, понеже цапамъ себе си. Не искамъ да говоря лошо за другитъ, че тѣ не сж добри, понеже себе си цапамъ. Ако цапамъ себе си, какво се ползувамъ? Нъкой открадналъ единъ левъ. Дойде и ми казва: „Открадна ми единъ левъ.” Изваждамъ отъ джоба си и му давамъ единъ левъ. Азъ се радвамъ, че той ни открадналъ единъ левъ, другояче нъмаше да дойдешъ при мене, вземи моето левче. Азъ открадвамъ себе си. Де е сега погрѣшката? Погрѣшката не е въ откраднатия левъ, погрѣшката е въ това, че този, който открадналъ, той се е заблудилъ, той мисли, че като открадне единъ левъ, ще се уреди работата. Ти, като говоришъ за откраднатия левъ, туряшъ го предъ съзнанието, запушвашъ си очитѣ. Оставете откраднатия левъ. Има една неправда въ свѣта, но ако ти речешъ да говоришъ за тази неправда, ти ще направишъ две по-голѣми.

Въ свѣта има единъ законъ, който тръбва сега да учите. Защо страдате? Безъ страдания човѣкъ не може да се подигне на физическия свѣтъ. Ако се лишите отъ страдания, вие сте осждени, никакъвъ прогресъ не може да имате въ никакво отношение. За всъщо страдание, което ви се даде, ако го издържите, има едно голѣмо възнаграждение. Всъщо страдание, добре издържано, се възнаграждава десетъ пжти повече отколкото самото страдание. Ако нъкой ви обиди, да кажемъ, каже ви една лоша дума и вие го претърпите, ще дойдатъ следъ него десетъ души да ви кажатъ по една сладка дума. Една отъ тия думи, като заличи лошата дума, колко думи оставатъ печалба? Деветъ оставатъ печалба. Вие каз-

вате: „Защо да ме обиди?“ - За да забогатѣешъ. Този човѣкъ трѣбва да дойде да те обиди, понеже знае, че като каже една лоша дума, за тебе ще кажатъ десетъ добри. Той ви направи една услуга. Азъ ви виждамъ колко е умѣтъ ви. Казвате: „Какъ искашъ, Учителю, да ни подплъзнешъ да гонимъ Михаля.“ Не, не, азъ ви говоря една истина. Ще ходите да гоните Михаля, ако ходите да търсите правото си. Нѣкой, като го обидятъ, казва: „Нѣма ли Господь въ този свѣтъ!“ Щомъ предадешъ сѣдбата на Бога, ти се лишавашъ отъ своето право. Щомъ те обиди нѣкой благослови Господа, да дойде благословението. Щомъ ти взематъ единъ левъ отъ джоба, благослови Господа, ще дойдатъ десетъ.

Толкозъ години вие сте ученици, но и досега въ васъ има едно желание за успѣхъ. Понѣкой пѣтъ ви слушамъ да казвате: „Толкозъ години не може да успѣваме. Защо по-напредъ се обичахме повече, сега по-малко се обичаеме?“ Не, че сега не се обичате и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие нѣкои хора сте ги приближили въ ума си, повече, отколкото трѣбва. Има въ духовния свѣтъ единъ законъ: Ти никога не приближавай единъ човѣкъ по-близо, отколкото Господь го турилъ при тебе. Защото ако азъ дойда да ви говоря или да ви пѣя на ухото, ще ви бѣде ли приятно. Неприятно е да ви духамъ, да ви крѣскамъ на ухото. Знаешъ какво ще бѣде. Ако азъ ви пѣя на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ви бѣде приятенъ този гласъ, вие ще ме слушате. Колкото сме по-далечъ единъ отъ другъ, по-добре. Азъ говоря за действителния животъ. Ако искаме ние да се опознаемъ и ако искаме да се приближимъ, какво ще стане? Ако Слънцето Господь го тури на половината разстояние, отколкото е сега, ако стане 46 милиона мили, какво ще бѣде нашето положение? Колко ще бѣде по-голѣмо Слънцето? Представете си това Слънце да има сто метра въ диаметътъ на хоризонта, знаешъ какво ще бѣде нашето положение? Казвате: „Повече свѣтлина.“ Повече свѣтлина, но такава бомбандиране ще бѣде отъ слънчевата свѣтлина, ще ни ослѣпи. Венера, която е по-близо до Слънцето, за да се запази отъ слънчевата енергия отъ голѣмата любовъ на Слънцето, е увита

съ пари, че като минава тази енергия презъ паритѣ да се намали силата ѳ, за да бжде малко по-удобно за живѣене. Този законъ е вѣренъ.

Нѣкой пжтъ нѣкои хора искатъ много да ги обичаме. Не искайте въ свѣта да ви обичатъ. Да ви обичатъ толкозъ, колкото Богъ турилъ. Не искайте децата да ви обичатъ повече, отколкото Богъ турилъ. Не искайте приятелитѣ да ви обичатъ повече отколкото Богъ иска, ни бацитѣ ви, ни майкитѣ ви искайте да ви обичатъ повече. Защото ако майкитѣ ви обичатъ повече, отколкото трѣбва, ще страдате. Ако бацитѣ ви обичатъ повече, отколкото трѣбва, ще страдате.

Ако пребждемъ въ свѣтлината и свѣтлината пребжде въ насъ, свѣтътъ ще ни се изяви. Споредъ закона на любовта, за да се опознаешъ трѣбва да се поставишъ на своето мѣсто. За да бждешъ обичанъ отъ хората, трѣбва да се поставишъ на една разумна точка, на една дистанция, която е потрѣбна. Гледате единъ предметъ презъ единъ телескопъ, за да бжде този предметъ ясенъ, трѣбва да го нагласишъ на тази точка да бжде предмета, дето се вижда най-ясно. Нѣкои хора не може да ги виждаме, понеже не сж на тази точка. Тѣзи, които не обичашъ сж по-далечъ отколкото тѣзи, които обичашъ повече, които си поставилъ по-близо, отколкото трѣбва. Следователно, умниятъ ще се постави на тази точка на това мѣсто, дето трѣбва да обичашъ, колкото трѣбва. Ако обичашъ по-малко отколкото трѣбва, ти си по-близо отколкото трѣбва. Ти си виноватъ. Ти ще изменишъ реда на нещата. Ти ще се поставишъ на истинското мѣсто, дето ти ще обичашъ хората, както трѣбва и хората ще те обичатъ, както трѣбва.

Искамъ презъ 1939-та година да не правите погрѣшката на поляцитѣ, да не правите погрѣшката на германцитѣ, да не правите погрѣшката на англичанитѣ и да не правите погрѣшката на французитѣ, нищо повече. Поляцитѣ мислѣха: „Кой може да ни победи, само да ни бутне нѣкой.” Германцитѣ казваха: „Не сме ли ние силни?” Кой спечели? -Никой не спечели. Казвате: „Защо ставатъ тия работи?” Всѣки день вие по поляшки постѣпвате. И тукъ виждамъ поляшка не-

разбория, и английска неразбория има, виждамъ и французка неразбория. Казватъ: „Ще се биемъ.” Хубаво. Отиватъ англичанитъ съ Кърейджъсъ придружава го цѣлъ ескордъ, отиватъ да бомбардирватъ. Турятъ му нѣколко торпили и го потопяватъ. Следъ като се биятъ хората, какво придобиватъ? Кое е по-хубаво: да се биемъ ли или да вършимъ волята Божия? Да оставимъ външния свѣтъ.

Рекохъ, външниятъ свѣтъ да ни служи като примѣръ. Не отваряй война, безъ да питаешъ Господа! Рече Христосъ: „Не сждете, за да не бждете сждени.” Казвате: „Нѣмамъ ли право да си дамъ мнението?” Имашъ право да кажешъ Божието мнение. Да кажешъ своето мнение въ живота нѣма нужда. Свѣтътъ нѣма нужда отъ моето мнение, нѣма нужда и отъ вашето мнение. Свѣтътъ има нужда отъ Божието мнение. Ако всѣки единъ отъ васъ изразява Божието мнение, той е на мѣсто. Ако всѣки единъ отъ васъ изразява своето мнение, нѣма нужда свѣтътъ отъ него. Религиознитъ хора искатъ да си кажатъ мнението, искатъ да кажатъ какво казалъ Христосъ преди две хиляди години. Разглеждатъ Христа отъ две хиляди години. Значи той счита това, което детето говорило на петъ години за по-умно, отколкото когато е на 12 или 21 година. Казва: „Онова дете на петъ години какъ хубаво бърборѣше!” То най-първо не знаеше да говори граматически. Христосъ, който е най-добриятъ човѣкъ отъ всичкитъ хора и Той излѣзе отъ търпение, като влѣзе въ храма и видѣ онѣзи, които се бѣха курдисали и се занимаваха само съ вземане и даване, той взе камшика и започна да ги гони. Казватъ Му: „Кой ти даде тази властъ да ни биешъ?” Доста пжти азъ съмъ виждалъ Христа тукъ въ събранието съ камшикъ. Тогазъ съмъ се приближавалъ къмъ Него и съмъ казалъ: „Прости имъ, тѣ не разбиратъ, тѣ нѣма да продаватъ.” И Той събори камшика си.

Питамъ: Искате ли вие единъ Христосъ съ камшикъ или безъ камшикъ. По-добре законътъ на Любовта, по-добре е законътъ на Мъдростта, по-добре е законътъ на Истината, отколкото всички други закони. По-хубаво е законътъ на Любовта. Да прощаваме на себе си. Богъ, Който е всеоп-

рощаещъ, като направимъ погрѣшка, казва: „Поправи погрѣшката.” Богъ не ни сѣди. Щомъ ние искаме да сѣдимъ, сѣдбата се повръща и на насъ.

Рекох, отъ тази година оставатъ още октомврий, ноемврий и декемврий, три месеца. Азъ давамъ една премия отъ десетъ хиляди лева на онзи, който въ разстояние на тия три месеца не каже ни една лоша дума, да не обиди никого, да не почувствува лошо, да не помисли лошо. Десетъ хиляди лева ще получи, честна дума. На разположение оставамъ десетъ хиляди лева. Вие ще изпохарчите много повече. Онѣзи отъ васъ, които сѣ сиромаси, десетъ хиляди лева може да получатъ, какво има ако три месеца търпишъ. Какво има три месеца да не говоришъ! Три месеца да гледашъ само хубавото. Двама души както и да си говорятъ, да кажешъ: „Братски си говорятъ.” Като ги видишъ като се каратъ, ти отдалече ще се поставишъ, да не чувашъ, какъ се каратъ, само сладкитѣ думи да чувашъ.

Туй, което Богъ изисква отъ насъ, е да живѣемъ по любовъ. Невидимиятъ свѣтъ е ситъ на всичкитѣ безразборни мисли, безразборни чувствования и безразборни постѣпки. Нашитѣ мисли се отразяватъ въ онзи свѣтъ и произвеждатъ цѣли пертурбации и почти сѣ на мнение, тамъ законъ е издаденъ, че свѣтътъ ще го накажатъ. Не съ потопъ, но съ огънь ще се накаже. Кѣде ще се скриете? По на 25 метра се криятъ отъ задушливитѣ газове и отъ бомбитѣ, ами земята ще се разтопи на 25 метра, кѣде ще се криешъ? Огънятъ ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене нѣма, като дойде тази топлина какви трѣбва да бждете, какво ще остане отъ васъ, кажете ми. Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума. Но като го опитате, да ви дойде на ума да кажете: „Вѣрно е!” Всички трѣбва да бждемъ тѣй готови, че като онѣзи трима младежи, нали знаете отъ еврейската история, като ги хвърлиха въ пещъта не горѣха. И вие като влѣзете въ огъня да не може да ви гори. Ние сме въ пещъта, има единъ огънь, на който горимъ. Нѣкои отъ васъ сѣ доста изгорѣли. Доста е нажежена пещъта. Всѣки, като излѣзе отъ пещъта, мирише. По-добре да бждемъ въ пещъта безъ да горимъ.

Огънятъ е започналъ. Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешенъ огънь. Разстройството на нашитѣ мисли и на чувствата, то се дължи на този огънь, който иде и разстройва всичко. Онѣзи, които вѣрватъ по Божия пѣтъ, за тѣхъ този огънь ще бжде едно благословение. Онѣзи, които не вѣрватъ по Божия пѣтъ, ще бжде за тѣхъ страдание.

Рекохъ, ходете въ Любовта! Не, че не ходите въ Любовта, но имате криви разбирания. Искате да бждете много близо единъ до другъ, които се обичате, а пѣкъ нѣкои искате да сж по-далече. Не ви съветвамъ, нито много близо, нито много далече. Да мислите онова, което Богъ е вложилъ, да чувствувате онова, което Богъ е вложилъ, да правите онова, което Богъ е вложилъ. Нито далече, нито много близо. Нито да се укорявате, нито да се хвалите. Какво трѣбва да правимъ тогава? Като се срещнатъ двама души, опредѣлено е колко трѣбва да се приближатъ. Единиятъ е жаденъ, другиятъ носи вода. Колко трѣбва да се приближатъ? Той си подава чашата, азъ наливамъ водата въ чашата, за да може той да вземе чашата. Тази е дистанцията. Ако на тази дистанция спремъ, отношенията ни ще бждатъ много добри. Той ще вземе чашата, ще я изпие. Богъ е опредѣлилъ мѣрката - ржката е мѣрката. Азъ се приближавамъ, давамъ си ржката и той като си подаде ржката, ржкуваме се, това е естественото отношение, останете на туй мѣсто. Той като си проточи ржката и ти като си проточишь ржката, палецътъ да остане отгоре, не да е свитъ надолу, ще си подадешъ ржката право, нѣма да я свивашъ, нито прегъвашъ, ржкувате се и ти хванешъ горната частъ на ржката насрѣдъ. То е хубавото ржкуване. Нѣкой идва, дига ржката.

Въ любовта умътъ трѣбва да е добре поставенъ, въ любовта сърдцето трѣбва да е добре поставено, въ любовта волята трѣбва да е добре поставена. Или умътъ трѣбва да е на своето мѣсто, сърдцето трѣбва да е на своето мѣсто, волята трѣбва да е на своето мѣсто. Това е волята Божия, това Господъ всѣки день изисква отъ насъ. И тѣй като живѣемъ Нему Му е приятно, азъ зная. Защото всѣкога щомъ нап-

равимъ една погрѣшка, веднага въ насъ законътъ казва: „Това, което направи, не е право.” Както и да се разправяшъ, казва: „Туй, което направи, не е право.” Никой не е видѣлъ. Азъ понѣкой пжтъ, азъ, който съмъ толкозь внимателенъ, понѣкой пжтъ забелязвамъ една погрѣшка, даже и доброто, че съмъ го казалъ съ единъ по-високъ тонъ, нѣщо отвжтре казва: „Не е така, не е право.” Ще кажешъ доброто, правилно ще вземешъ тона. Азъ съмъ правилъ малко опити. Азъ ви проповѣдвамъ една наука, която е опитана. Азъ ви проповѣдвамъ една наука, която е вѣрна. Азъ наричамъ красиво „солъ”, когато съмъ изпѣвалъ „солъ” предъ грозна мома и като го изпѣя, момата стане красива, въ дадения моментъ лицето ѳ е красиво, червеничко. Престана да пѣя, тя пакъ остане сжщата.

Рекохъ, ако мислите както ви казвамъ, вие ще бждете красиви. Като мислите, мисълта има единъ тонъ, ако този тонъ не го вземешъ вѣрно, мисълта ти не може да бжде свѣтла. Като чувствувате, сърдцето има единъ тонъ, ако този тонъ не го вземете вѣрно, чувството ти не може да бжде добро. Волята и тя си има свой тонъ и него трѣбва да вземешъ вѣрно, за да бждатъ постжпкитѣ ти благородни. Нали имате въ музиката „до”, „ми”, „солъ”. Човѣшката воля, човѣшкото сърдце и човѣшкиятъ умъ, тѣ си иматъ основни тонове.

Рекохъ, като мислишъ, тебе да ти е приятно и да се радвашъ, че добре мислишъ. Като чувствувашъ, да ти е приятно, че добре чувствувашъ. И като постжпвашъ, да ти е приятно, че добре постжпвашъ. Да слушашъ онзи Божественъ гласъ, който ти казва: Добри и вѣрни рабе! Да чувашъ гласа на Господа: Добри синко, добри синко! Сега на български какъ казвате: дѣбри или добрѣ? Де трѣбва да турите ударението?

Ако вземете числа 1, 2, 3, 4, 5, 9, числото 1 е първо, първото мѣсто заема въ реда, но то е най-малкото отъ всички. Две, което заема второто мѣсто, е два пжти по-голѣмо отъ първото. Три, което заема трето мѣсто, е три пжти по-голѣмо отъ първото. Деветото заема девето мѣсто, но е де-

веть пѣти по-голѣмо отъ първото. Казвашъ: „Защо да не туримъ деветтѣ на първото мѣсто.“ Хубаво, ако ти имашъ да давашъ единъ левъ, понижишъ едното, туришъ го на мѣстото на деветтѣ, а деветтѣ туришъ на първо мѣсто, но какъвъ ще бѣде халтътъ ти, като имашъ да давашъ. Ако имашъ да вземашъ въ твой интересъ е деветтѣ да е на първото мѣсто, а пѣкъ едното на последното. Но то е користолюбие. Обаче много хора има, които иматъ да даватъ, ако деветтѣ е на първото мѣсто, искатъ да го турятъ на последното мѣсто, а пѣкъ едното на първото мѣсто, казватъ: „Правото въ свѣта.“ Кой търси правото? Никой не търси кривото въ свѣта, всѣки търси правото.

Сега като ви гледамъ лицата, виждамъ, че не пѣете право. Ще ме извините. Защото човѣкъ нѣкога не може да гледа правилно, ако той не пѣе право. Подъ думата пѣене азъ разбирамъ човѣкъ трѣбва да мисли право. Не може да пѣешъ, ако не мислишъ. Не може пѣенето да бѣде изразително, ако не чувствувашъ добре. Не може да има мисълъта постижения, ако въ пѣенето нѣма сила, то е човѣшката воля. Ако въ пѣенето човѣшкиятъ умъ не взема участие, ако сърдцето не взема участие, ако въ пѣенето волята не взема участие, човѣкъ не може да пѣе. Пѣенето то е самовѣзпитание. Умътъ, сърдцето и волята да взематъ участие въ пѣенето, то е правото пѣене.

Рекохъ, турете Любовта на мѣсто, като пѣете. Турете Мъдростъта на мѣсто, като пѣете. Турете Истината на мѣсто, като пѣете. Ако вие бихте пѣли „Духътъ Божи“ и тия тритѣ идеи ги турите, Любовта да работи, Любовта да пѣе, Мъдростъта да пѣе и Истината на пѣе, знаете какъвъ хоръ щѣше да бѣде!

Рекохъ, тритѣ месеца, които оставатъ отъ тази година, да ги прекарате въ пѣене, да пѣе умътъ ви, да пѣе сърдцето ви, да пѣе душата ви. Тогава човѣкъ като ходи, да бѣде съ отворена душа. Да чувствува любовта на цѣлия свѣтъ, да чувствува свѣтлината и мисълъта на цѣлия свѣтъ, на всички ония души, които обичатъ Бога. Да чувствуваме свободата на всички души, които се съединяватъ съ Него. Понеже като

вършимъ доброто въ свѣта, всички напреднали души взематъ участие съ насъ. Когато направимъ добра постѣпка, всички тѣ идатъ да ни поздравятъ, че ние сме постѣпили, както Богъ изисква.

Желая сега всички да имате една опитность, като направите едно добро, да дойдатъ вашитѣ братя отъ онзи, възвишения свѣтъ, да ви поздравятъ, че сте имали смѣлостъта да обичате както Богъ изисква, че сте имали смѣлостъта да мислите както Богъ изисква, че сте направили нѣщо както Богъ изисква. Да мислишъ, да чувствувашъ, да постѣпвашъ както Богъ изисква.

Пожелавамъ ви топлината на Любовта да бѣде нашия съпѣтникъ, свѣтлината на Мѣдростъта да бѣде нашия съпѣтникъ и силата на Истината да бѣде нашиятъ съпѣтникъ!

Отче нашъ

*1-ва лекция на Младежкия Окултенъ Класъ,
22 септемврий 1939г., петъкъ, 5 ч.с.
Изгрѣвъ*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Силата на любовта.....	3
<i>12.07.1939, 5ч.</i>	
2. Отличителни качества на мисълта.....	19
<i>12.07.1939, 14ч</i>	
3. Реалното въ живота.....	31
<i>16.07.1939, 5ч.</i>	
4. Четири основни правила на хигиената.....	41
<i>19.07.1939, 5ч</i>	
5. Съ вѣра безъ смущение.....	61
<i>21.07.1939, 5ч</i>	
6. Презъ вратата на Любовта.....	72
<i>23.07.1939, 5ч</i>	
7. Любовь и почитание.....	85
<i>23.07.1939, 10ч</i>	
8. Той е.....	97
<i>26.07.1939, 5ч.</i>	
9. Разумность.....	110
<i>30.07.1939, 5ч.</i>	
10. Запазване и спечелване.....	126
<i>30.07.1939, 10ч.</i>	
11. Умень, добъръ и силенъ.....	143
<i>02.08.1939, 5ч.</i>	
12. Търпение.....	158
<i>04.08.1939,5ч.</i>	
13. Свѣтлина, топлина и сила.....	169
<i>06.08.1939, 5ч.</i>	
14. Постоянното въ живота.....	179
<i>06.08.1939, 10ч.</i>	
15. Първиятъ плодъ на Духа.....	196
<i>09.08.1939, 5ч.</i>	
16. Господарь и слуга.....	203
<i>11.08.1939, 5ч.</i>	
17. Опознаване.....	214
<i>12.08.1939, 5ч.</i>	
18. Вѣчниятъ животъ.....	225
<i>13.08.1939, 5ч.</i>	

19. Гласът на Любовта.....	229
<i>13.08.1939, 10ч.</i>	
20. Разнообразието въ живота.....	240
<i>14.08.1939, 5ч.</i>	
21. На своето мѣсто.....	248
<i>15.08.1939, 5ч.</i>	
22. Възможноститѣ на Любовта.....	251
<i>16.08.1939, 5ч.</i>	
23. Не дири своето си.....	256
<i>17.08.1939, 5ч.</i>	
24. Новиятъ законъ.....	257
<i>18.08.1939, 5ч.</i>	
25. Новораждане.....	260
<i>19.08.1939, 5ч.</i>	
26. Относителни и абсолютни разбираия.....	263
<i>20.08.1939, 5ч.</i>	
27. Малката молитва	267
<i>21.08.1939, 5ч.</i>	
28. Царь и служителъ.....	268
<i>22.08.1939,5ч.</i>	
29. Тритѣ нѣща.....	270
<i>26.08.1939, 5ч.</i>	
30. Запалката на свещеня огънь.....	279
<i>27.08.1939, 5ч.</i>	
31. Еднообразие и разнообразие	289
<i>27.08.1939, 10ч.</i>	
32. Нито билзо, нито далече.....	303
<i>22.09.1939, 5ч.</i>	

БЕИНСА ДУНО ЕЗИКЪТЪ НА ЛЮБОВЪТА

©ИК”Жануа’98”
тел. 02/9 893 897

Наборъ, коректура и предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Настоящото издание се прави по запазени въ Български Исторически архивъ оригинали на беседи отъ Учителя, държани при Седемтъ рилски езера презъ лѣтото на 1939г. Нѣкои отъ заглавията на беседитѣ, се различаватъ отъ първото издание подъ редакцията на Паша Теодорова. Читателятъ може да се ориентира по датата и номера на беседата, които съвпадатъ въ дветѣ издания. Уточненията на стенографката сж въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сж поставени въ квадратни скоби.

Първо издание, София 2003
ISBN 954-9589-74-9